JAMES PATTERSON PREZINTĂ

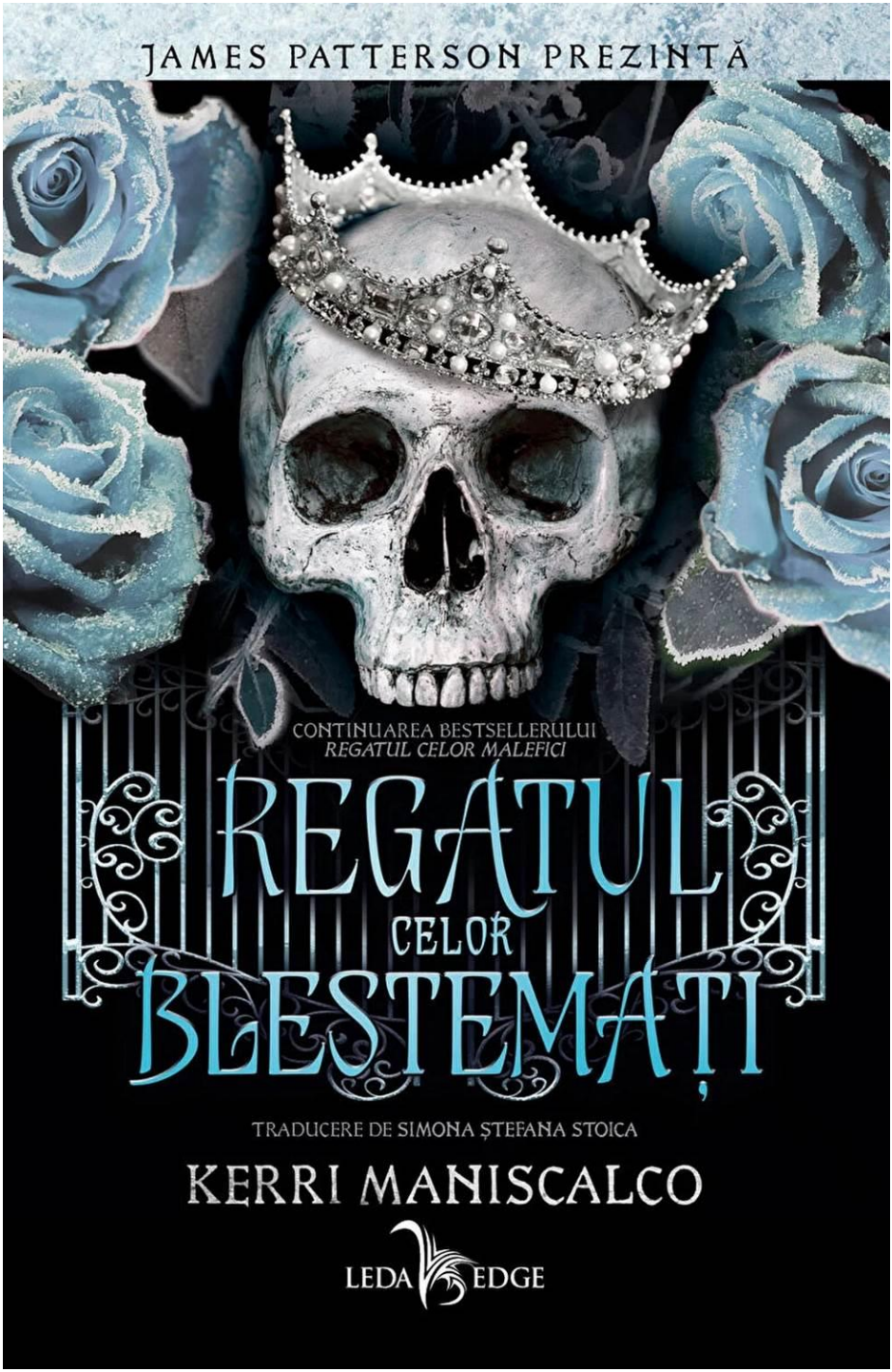

CONTINUAREA BESTSELLERULUI
REGATUL CELOR MALEFICI

REGATUL CELOR BLESTEMAȚI

TRADUCERE DE SIMONA ȘTEFANA STOICA

KERRI MANISCALCO

LEDA EDGE

„Dacă ești în căutarea unei povești cu multă tensiune sexuală/dragoste, elemente *dark fantasy* și teme precum răzbunarea, atunci cartea asta ar putea fi pe gustul tău!"

Takes Two to Book Review

„Simt că romanul acesta deschide calea către un final neașteptat și captivant. Ard de nerăbdare să descopăr ce urmează să se întâmple! [...] *Regatul celor Malefici* a fost pe gustul meu, dar *Regatul celor Blestemați* mi-a plăcut încă și mai mult!"

Heavenly Bookish

„Un stil încântător, magic, care te ajută să călătorești în timp. O poveste palpitantă, cu răsturnări de situație la fiecare pas, care îl împing pe cititor să intre în jocul anticipării, dornic să își dea seama ce îl așteaptă la pagina următoare."

Mel to the Any

KERRI MANISCALCO

REGATUL CELOR BLESTEMAȚI

Imprint coordonat de

KERRI MANISCALCO

REGATUL CELOR BLESTEMAȚI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA EDGE

Redactare: Alina Bâltâc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

KERRI MANISCALCO
KINGDOM OF THE CURSED
Copyright © 2021 Kerri Maniscalco
Map by Virginia Allyn.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.
www.edituracorint.ro

ISBN 978–606–9740–82–8 – ediţia softcover
ISBN 978–606–9740–85–9 – ediţia hardcover

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Maniscalco, Kerri
Regatul celor Blestemaţi / Kerri Maniscalco; trad. din lb. engleză şi note de Simona Ştefana Stoica. – Bucureşti: Leda Edge, 2023
ISBN 978–606–9740–82–8
I. Stoica, Simona Ştefana (trad.)
821.111

Pentru tine, drag cititor. Mereu.

Eu vin
ca să vă trec
de ceea parte
în noaptea
cea de veci
și-n foc
și-n ger![1]

[1] Dante Alighieri, *Infernul*

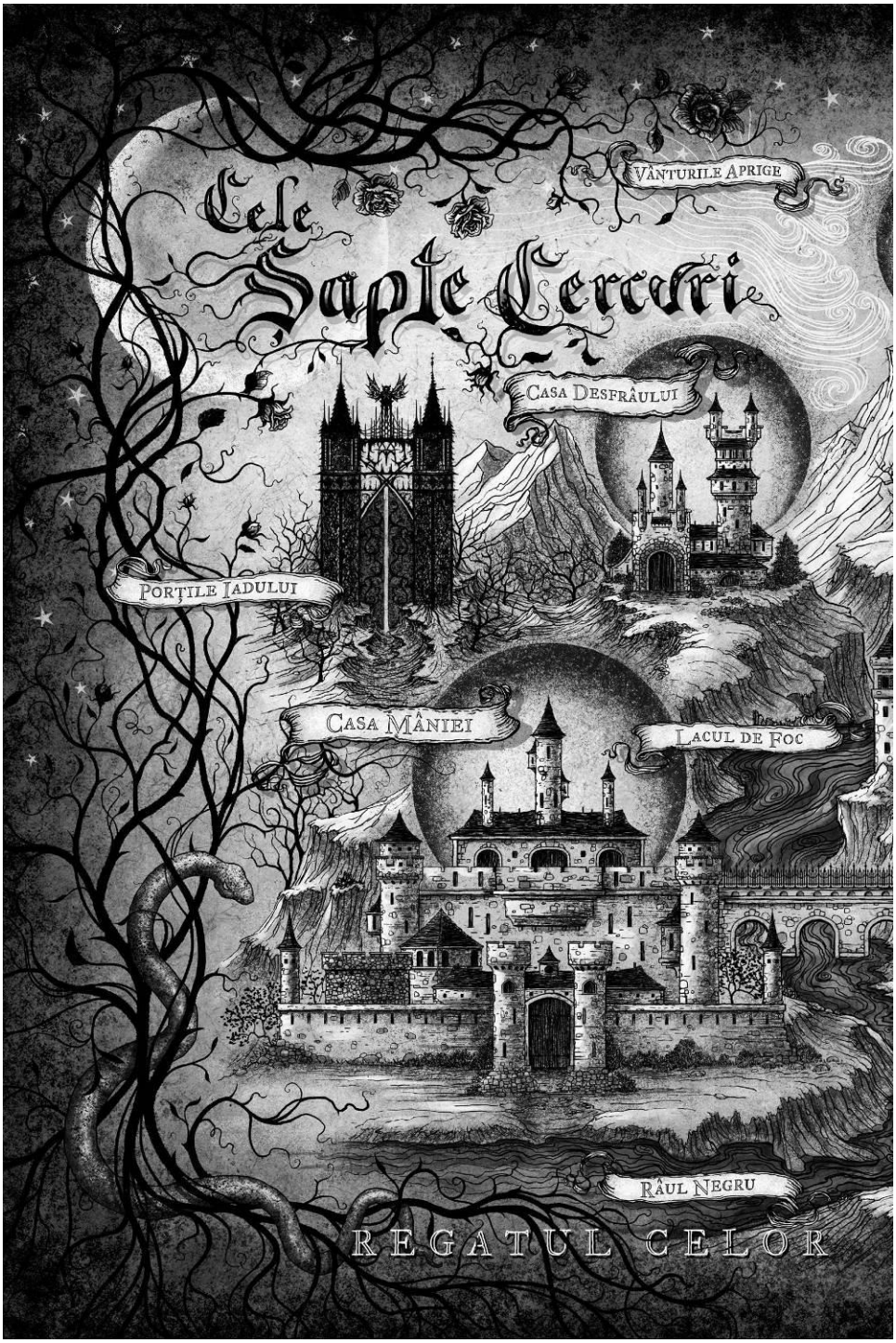
Cele
Șapte Cercuri
Vânturile Aprige
Casa Desfrâului
Porțile Iadului
Casa Mâniei
Lacul de Foc
Râul Negru
REGATUL CELOR

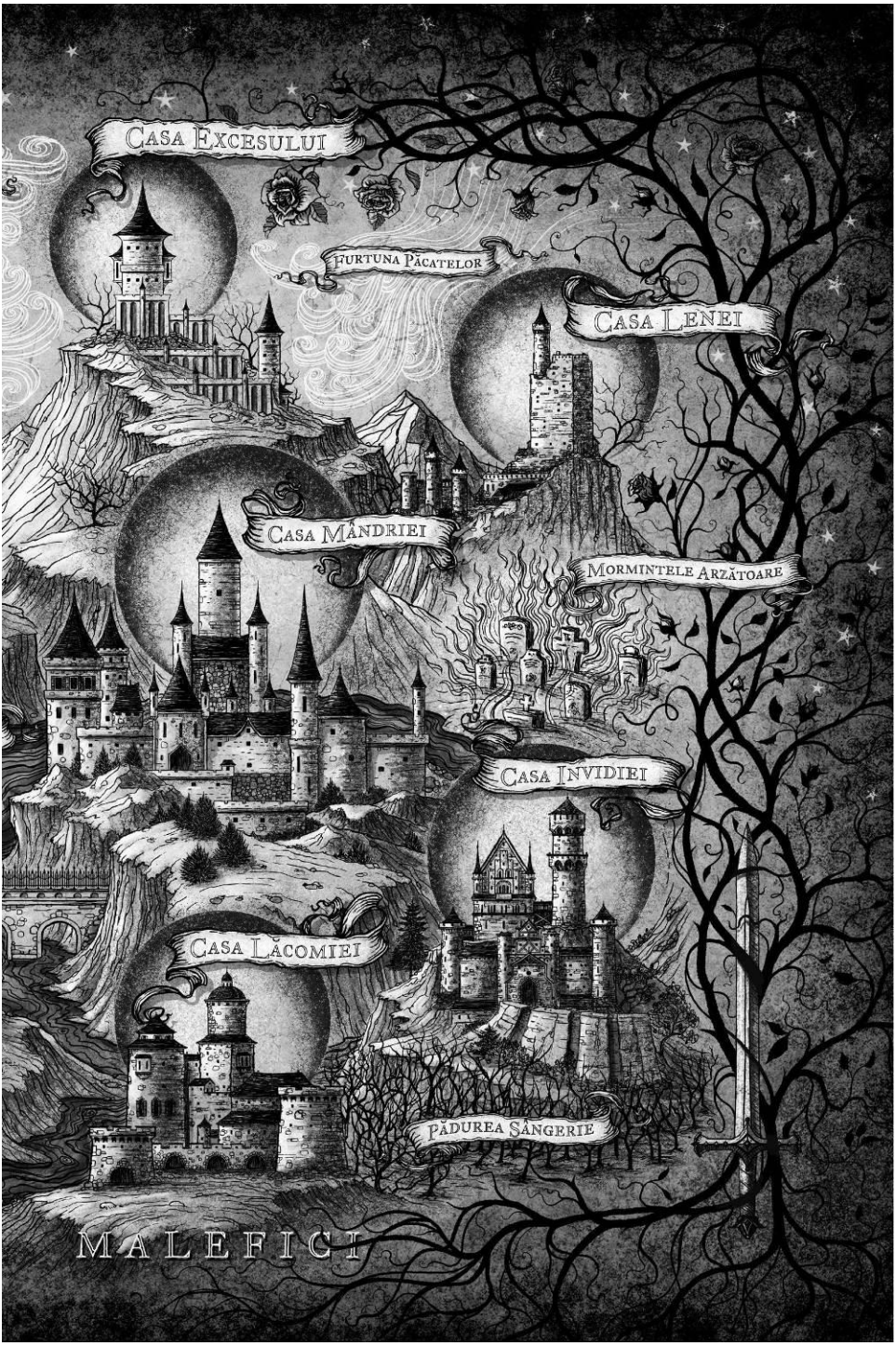
Casa Excesului
Furtuna Păcatelor
Casa Lenei
Casa Mândriei
Mormintele Arzătoare
Casa Invidiei
Casa Lăcomiei
Pădurea Sângerie
MALEFICI

Într-o seară de vară neobișnuit de răcoroasă, în mijlocul unei furtuni năprasnice, două surori au venit pe lume. Totuși, nașterea lor nu a fost începutul unui hasm plin de magie. Cei care stăteau la pândă, în așteptarea momentului, au recunoscut atât semnificația, cât și semnele rău prevestitoare. Una dintre surori avea să-și sacrifice viața de muritoare, iar cealaltă, să-și vândă sufletul. Bătrânele sabatului au discutat aprins despre motivele și căile care ar duce la un asemenea deznodământ, dar toate au fost de acord în privința unui singur lucru: gemenele vesteau iminentele zile întunecate. Acum, când una a ales calea furiei și a pus ochii pe tronul Diavolului, iar cealaltă stă nemișcată, lipsită de inimă, înconjurată de moarte, se vorbește despre o nouă profeție – una care ar damna atât vrăjitoarele, cât și demonii.

Însemnări din grimoarul secret al familiei di Carlo

Cu ceva timp în urmă

Odinioară, într-o *zi* însemnată de un răsărit blestemat, un rege se plimba prin castelul său, cu paşii lui mari tunând de-a lungul coridorului, alungând iute până şi umbrele pentru a-şi tăinui prezenţa. Se afla într-o dispoziţie proastă, care se înrăutăţea cu cât se apropia de *ea.* Cu mult înainte de-a intra în această aripă a castelului, i-a simţit dorinţa de răzbunare, la fel de înflăcărată ca o gloată furioasă postată în faţa sălii tronului. Totuşi, nu prea i-a acordat atenţie. Vrăjitoarea reprezenta o molimă abătută asupra tărâmului.

Una pe care urma să o înlăture de îndată.

Când a deschis larg uşile duble, dintre omoplaţi i-au răsărit aripi de flăcări albe, cu vârfurile penelor parcă scăldate în argint. S-au izbit de perete, aproape despicând lemnul în două, însă intrusa nu şi-a ridicat privirea, continuând să şadă întinsă pe tron într-o poziţie indolentă. Pe tronul *lui.*

Refuzând să se uite în direcţia regelui, şi-a mângâiat piciorul cu graţia unei amante iscusite care încearcă să ademenească un partener nerăbdător. Faldurile rochiei i-au alunecat într-o parte, dezvăluind pielea netedă de la gleznă până la şold. Lent, a început să îşi deseneze cercuri pe gambă, arcuindu-şi spatele în timp ce degetele îi urcau tot mai mult. Prezenţa lui nu a descurajat-o defel să-şi treacă mâinile de-a lungul coapselor, pe exterior.

— Ieşi! i-a poruncit regele.

Atenţia vrăjitoarei s-a îndreptat fulgerător asupra lui.

— Să vorbesc cu tine nu a dat roade. Nici logica, nici raţiunea nu mi-au fost de vreun folos. Vin în faţa ta acum cu o ofertă nouă, una destul de tentantă.

Şi-a dezmierdat încet sfârcurile, peste materialul subţire al rochiei, iar privirea i-a devenit tot mai intensă în timp ce-l urmărea cu îndrăzneală, cu ochii măriţi.

— Scoate-ţi pantalonii!

Regele şi-a încrucişat braţele la piept, cu o privire ameninţătoare. Nici măcar creatorul lui nu îl putea supune capriciilor sale, iar ea nu era nici pe departe creatorul lui.

— Ieşi! a repetat el. Pleacă înainte să te *silesc* să o faci!

— *Ia* încearcă!

Printr-o mişcare inuman de graţioasă, vrăjitoarea s-a răsucit şi s-a ridicat în picioare, rochia ei lungă şi argintie strălucind ca o sabie mânuită să destrame cerurile. Într-o fracţiune de secundă, a dispărut orice încercare de seducţie.

— Atinge-mă şi voi distruge tot ce îţi este drag! Majestatea Voastră.

Vocea i-a dobândit un ton batjocoritor, de parcă regele nu ar fi fost demn de titlu sau de respect.

Însă el a râs, un sunet la fel de primejdios ca pumnalul apăsat acum de gâtul ei delicat. Vrăjitoarea nu era singura binecuvântată cu iuţeala unei fiinţe nemuritoare.

— Se pare că te înşeli, mai că a mârâit el. Nimic nu-mi este drag. Vreau să părăseşti tărâmul înainte de căderea nopţii. Dacă nu ai plecat până atunci, îmi voi elibera câinii Iadului. Când vor termina cu tine, orice a rămas va fi aruncat în Lacul de Foc.

Cu toate că s-ar fi aşteptat să-i simtă mirosul fricii, vrăjitoarea s-a smucit înainte, tăindu-şi gâtul de lamă dintr-un capăt în altul cu singură mişcare brutală. Sângele s-a scurs peste rochia ei scânteietoare, a pătat podeaua netedă de marmură şi a murdărit manşetele regelui. Cu maxilarul încleştat, acesta şi-a şters pumnalul.

Netulburată de noul ei colier cutremurător, femeia s-a

îndepărtat de el, cu un zâmbet mai malefic decât cel mai rău dintre fraţii lui. Rana s-a vindecat îndată, de parcă s-ar fi cusut singură.

— Eşti sigur de asta? Nu există *nimic* după care tânjeşti?

Din moment ce regele nu a învrednicit-o cu un răspuns, vrăjitoarea şi-a dezlănţuit supărarea asupra lui.

— Până la urmă, poate că zvonurile sunt adevărate. Nu ai o inimă în pieptul ăla împietrit şi atât de bine protejat! a spus vrăjitoarea, dându-i roată în timp ce fustele ei lăsau o dâră de sânge pe podeaua cândva curată ca lacrima. Poate că ar trebui să te ciopârţesc şi să arunc o privire înăuntru!

I-a studiat aripile neobişnuite, albe şi argintii, plămădite din flăcări, iar rânjetul i-a devenit sălbatic. Erau armele lui preferate şi s-a arătat mai mult decât mulţumit când le-a simţit căldura înverşunată, orbitoare, care îi făcea pe duşmani să se îndepărteze, tremurând de groază, sau să cadă în genunchi, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi de sânge.

Deodată, vrăjitoarea a pocnit scurt din degete; aripile au căpătat culoarea cenuşii, apoi au dispărut.

Panica l-a încătuşat pe rege când a încercat – şi nu a reuşit – să le cheme din nou.

— Iată un truc la fel de cumplit ca Diavolul însuşi!

În timp ce ţesea vraja, vocea femeii avea o gravitate stranie, de parcă ar fi aparţinut unei tinere şi unei bătrâne totodată. Regele a înjurat. Firește! De aceea vărsase sânge; era o ofrandă adusă uneia dintre zeiţele ei nemiloase.

— De acum înainte, un blestem se va răspândi în acest tărâm. Vei uita totul, în afară de propria ură. Dragostea, îndurarea, orice lucru bun din lumea ta vor înceta să mai existe. Într-o zi, lucrurile se vor schimba. Când o să cunoşti adevărata fericire, jur că voi lua şi tot ceea ce iubeşti!

Regele abia dacă auzise vreun cuvânt din cele rostite de

vrăjitoarea cu părul închis la culoare, în timp ce se străduia în zadar să-şi cheme aripile. Orice ar fi încercat, armele lui iubite lipseau cu adevărat.

Deşi însetat de sânge şi cu vederea aproape înceţoşată de furie, şi-a ţinut cumpătul prin forţa absolută a voinţei. Acum, vrăjitoarea nu i-ar mai fi de niciun folos moartă, mai ales dacă mai spera să recâştige vreodată ceea ce îi fusese furat.

Femeia şi-a lovit o dată limba de cerul gurii, de parcă ar fi fost dezamăgită că regele nu şi-a eliberat monstrul lăuntric pentru a riposta, apoi a dat să se întoarcă. Regele nu s-a obosit să se năpustească asupra ei. În schimb, când a vorbit, a furat vocea întunecată şi tăcută a nopţii.

— Te înşeli!

Vrăjitoarea s-a oprit şi i-a aruncat o privire peste umărul delicat.

— Chiar aşa?

— Poate că Diavolul e cumplit, dar nu apelează la trucuri, i-a răspuns regele, cu un zâmbet care era întruchiparea ispitei. Preferă învoielile.

Pentru prima dată, vrăjitoarea părea nesigură. Se considerase a fi cea mai vicleană, cea mai letală fiinţă dintre cei doi. Uitase în a cui sală a tronului se afla acum şi cu câtă îndârjire se agăţase el de acest lucru deopotrivă blestemat şi nenorocit. Avea să îi aducă o bucurie fără margini să-i reamintească.

Acesta era Regatul celor Malefici, iar *el* îi conducea pe toţi.

— Prin urmare, vrei să încheiem una?

Unu

Aveam o viziune diferită asupra Iadului.

Ignorându-l pe trădătorul prinţ al Casei Mâniei de lângă mine, am inspirat în liniște, înfiorată, în timp ce-n jurul nostru se răspândea fumul de la magia demonică pe care o folosise pentru a ne transporta aici. În Cele Şapte Cercuri.

În cele câteva clipe cât ne luase să călătorim din peştera din Palermo către acest tărâm, născocisem diverse scenarii despre sosirea noastră, fiecare mai îngrozitor decât precedentul. În toate coşmarurile, îmi închipuisem o ploaie de foc şi pucioasă revărsându-se ca o cascadă asupra noastră. Flăcări îndeajuns de fierbinţi, încât să-mi pârjolească sufletul sau să-mi topească inclusiv carnea direct de pe oase. În schimb, m-am luptat cu un frison brusc.

Prin fumul şi ceaţa persistente puteam distinge doar ziduri tăiate dintr-o piatră preţioasă stranie, opacă, care se înălţau cât vedeai cu ochii. Erau fie de-un albastru-închis, fie negre, ca şi cum cea mai întunecată parte a mării s-ar fi ridicat până la o înălţime imposibilă şi ar fi îngheţat pe loc.

Fiori mi-au alunecat iute pe şira spinării. Am rezistat impulsului de a-mi duce mâinile la gură, sperând să le încălzesc, sau de a apela la Wrath pentru alinare. Nu era prietenul meu şi, cu siguranţă, nici protectorul meu, ci exact ceea ce susţinuse Envy, fratele lui: cel mai rău dintre cei şapte prinţi-demon.

Un monstru printre fiare.

Nu-mi puteam permite nici măcar pentru o secundă să uit ce sau cine este el. Unul dintre cei Malefici, fiinţele nemuritoare care furau suflete pentru Diavol şi egoistele creaturi ale nopţii în privinţa cărora bunica ne avertizase pe

mine şi pe sora mea geamănă încă de când veniserăm pe lume. Iar acum promisesem de bunăvoie să mă căsătoresc cu regele lor, prinţul Casei Mândriei, ca să pun capăt unui blestem. Sau cel puţin aşa dădusem de înţeles.

În aerul arctic, corsetul metalic pe care mi-l dăruise viitorul meu soţ, mai devreme în seara asta, a devenit insuportabil de rece. Faldurile fustei mele întunecate şi scânteietoare erau prea subţiri pentru a-mi oferi, cu adevărat, măcar o fărâmă de protecţie sau o urmă de căldură, iar pantofii păreau mai degrabă fâşii de mătase neagră cu tălpi subţiri de piele.

Sângele mi-a îngheţat în vene. Un gând involuntar mi-a răsărit în subconştient, bănuiala că acesta era un alt complot malefic pus la cale de duşmanul meu pentru a-mi spori neliniştea.

Am răsuflat, eliberând norişori sidefii ce pluteau ca nişte fantome dinaintea feţei mele. O iluzie bântuitoare, eterică. Tulburătoare. Sfântă zeiţă din cer! Chiar mă aflam în Iad. Dacă prinţii-demon nu-mi veneau primii de hac, *nonna* Maria avea cu siguranţă să mă omoare. Îndeosebi după ce avea să descopere că-mi vândusem sufletul lui Pride. *Pe sânge şi pe oase!* Îmi vândusem sufletul Diavolului!

O imagine a pergamentului care mă legase de Casa Mândriei mi-a fulgerat prin minte. Nu-mi venea să cred că semnasem contractul în sânge. În pofida încrederii de mai devreme în planul de a mă infiltra în această lume şi de a-mi răzbuna sora ucisă, mă simţeam complet nepregătită acum, că stăteam realmente aici.

Oriunde însemna „aici”, mai exact. Nu părea ca şi cum am fi ajuns în vreuna dintre cele şapte Case regale ale demonilor. Nu ştiu de ce crezusem că Wrath avea să îmi uşureze călătoria.

— Aşteptăm să sosească logodnicul meu?

Tăcere.

M-am mutat de pe un picior pe altul, înteţind senzaţia de disconfort.

Fumul încă era suficient de aproape, încât să-mi obstrucţioneze parţial vederea şi, din moment ce escorta mea demonică refuza să vorbească, propria-mi minte a început să mă tachineze cu un şuvoi de temeri dintre cele mai creative. Cine ştie, poate că Pride stătea chiar în faţa noastră, aşteptând să-şi revendice mireasa în carne şi oase.

Am ascultat cu atenţie, străduindu-mă să disting orice sunet care ar putea trăda apropierea cuiva prin fum. Sau orice altceva. N-am auzit însă nimic în afară de bătăile frenetice ale propriei inimi.

Nici măcar ţipetele celor veşnic torturaţi şi blestemaţi. Ne înconjura o tăcere desăvârşită, descurajantă. Părea apăsătoare – ca şi cum orice urmă de speranţă ar fi fost abandonată acum un mileniu, lăsând în urmă doar liniştea zdrobitoare a disperării. Ar fi atât de uşor să renunţi, să te întinzi pe pământ şi să-i permiţi întunericului să intre! Acest tărâm întruchipa iarna în toată gloria sa aspră şi necruţătoare.

Şi nici măcar nu trecuserăm încă prin porţi…

Copleşită de panică, mi-am dorit cu atâta ardoare să mă întorc în oraşul meu – cu aerul său sărat, sărutat de mare, şi locuitorii estivali –, încât mă durea pieptul. Dar făcusem o alegere şi, orice urmă să se întâmple, aveam să-mi duc misiunea până la capăt. Adevăratul ucigaş al Vittoriei încă se afla în libertate. Şi eram pregătită să trec prin Porţile Iadului de o mie de ori ca să-l găsesc. Lumea se schimbase, dar scopul meu final, nu.

Am tras adânc aer în piept, iar emoţiile mi s-au liniştit.

Fumul s-a risipit în cele din urmă, oferindu-mi prima mea imagine neobstrucţionată asupra lumii subterane.

Eram singuri într-o peşteră asemănătoare cu cea situată deasupra mării în Palermo din care tocmai plecaserăm, adică locul în care amenajasem cercul de oase şi îl invocasem pentru prima dată pe Wrath, cu aproape două luni în urmă, dar totodată atât de diferită, încât mi s-a strâns stomacul la vederea acestui tărâm necunoscut.

De undeva deasupra noastră se strecura strălucirea astrului nocturn. Nu era de mare ajutor, dar oferea suficientă lumină pentru a vedea pământul dezolant şi plin de pietre, acoperit de un strat scânteietor de chiciură.

La câţiva metri depărtare se afla o poartă înaltă şi ameninţătoare, cu adevărat impozantă, nu foarte diferită de prinţul tăcut care stătea lângă mine. Coloane – sculptate din obsidian şi înfăţişând fiinţe umane torturate şi ucise în moduri brutale – străjuiau două uşi făurite în întregime din cranii. De oameni. De animale. De demoni. Unele cu coarne, altele cu colţi. Toate la fel de tulburătoare. Privirea mi s-a oprit pe ceea ce am presupus că este mânerul: un craniu de elan cu o pereche uriaşă de coarne învăluite în gheaţă.

Wrath, măreţul demon al războiului şi trădătorul sufletului meu, a încremenit. O scânteie fragilă de iritare m-a îndemnat să mă uit în direcţia lui. Privirea lui pătrunzătoare era deja îndreptată asupra mea. La fel şi expresia lui rece. Voiam să-i scot inima din piept şi să i-o calc în picioare, ca să întrezăresc măcar *o fărâmă* de emoţie. Orice ar fi fost de preferat indiferenţei glaciale pe care o purta acum atât de bine, ca pe o mască.

Mă trădase de îndată ce intuise că astfel avea să dobândească un avantaj corespunzător intereselor sale. Era o creatură egoistă. Exact aşa cum mă avertizase *nonna.* Şi

fusesem o nesăbuită să cred altceva.

Ne-am înfruntat din priviri preţ de câteva clipe.

Aici, în umbrele lumii subterane, ochii lui de-un auriu-închis scânteiau precum coroana cu rubine fixate în vârfurile spinilor. Cu cât se prelungea confruntarea tăcută, cu atât îmi bubuia mai puternic pulsul în urechi. Abia când demonul şi-a înteţit puţin strânsoarea asupra mea, mi-am dat seama că îl ţineam cu putere de mână, cu încheieturile degetelor albite. I-am eliberat-o brusc şi m-am îndepărtat.

Era imposibil de spus dacă părea iritat, amuzat ori chiar furios. Expresia îi rămăsese în continuare neschimbată; era la fel de distant ca în urmă cu câteva minute, când îmi oferise contractul cu Pride. Dacă aşa îşi dorea să fie lucrurile între noi de acum înainte, treaba lui! Nu aveam nevoie de el. Şi nici nu-l voiam. De fapt, i-aş fi urat să se ducă direct în Iad, dar amândoi reuşiserăm să ajungem aici.

M-a urmărit cu atenţie cât mi-am recăpătat controlul asupra gândurilor. M-am silit să afişez un calm la fel de glacial ca indiferenţa lui, deşi nu eram nici pe departe liniştită. Ştiind cât de bine putea simţi emoţiile, probabil că era inutil. L-am studiat îndeaproape.

Străduindu-mă din răsputeri să-l imit pe prinţul-demon, am dat glas celui mai trufaş ton din arsenalul personal:

— Presupun că acestea sunt celebrele Porţi ale Iadului.

Şi-a arcuit o sprânceană întunecată, ca şi cum m-ar fi întrebat dacă *asta* era cea mai bună replică la care m-am putut gândi.

Furia a înlocuit frica persistentă. Cel puţin demonul era încă bun de ceva.

— Oare Diavolul e atât de important şi de măreţ, încât nu-şi poate întâlni viitoarea regină aici? Sau îi este teamă de o peşteră rece şi umedă?

Wrath mi-a răspuns cu un zâmbet periculos de tăios, dezvăluind o încântare vicleană.

— Aceasta nu este o peşteră, ci un vid în afara Celor Şapte Cercuri.

Mi-a pus o mână pe spate, deasupra şoldurilor, şi m-a îndrumat înainte. Am fost atât de şocată de senzaţia plăcută de a-l simţi aproape, de intimitatea duioasă a gestului său, încât nu m-am retras. Pietricele zburau sub paşii noştri, fără să scoată niciun sunet. Cu excepţia vocilor, lipsa zgomotului era atât de discordantă, încât aproape că m-am împiedicat. Wrath m-a ajutat să-mi regăsesc echilibrul, apoi mi-a dat drumul.

— E locul unde stelele să tem să intre, mi-a şoptit la ureche şi am tremurat, răsuflarea lui caldă contrastând puternic cu aerul îngheţat. Dar Diavolul nu le împărtăşeşte *nicicând* frica. Întunericul este sedus de el. La fel cum frica este subjugată de prezenţa sa.

I-am simţit degetele alunecându-mi de-a lungul şirei spinării şi înfiorându-mă şi mai mult. Pentru o clipă, am rămas fără suflu. M-am învârtit şi i-am îndepărtat mâna cu o lovitură precisă.

— Du-mă să-l văd pe Pride! M-am săturat de compania ta.

Pământul s-a cutremurat sub noi.

— În noaptea în care ai vărsat sânge şi m-ai invocat, nu mândria ta şi-a făcut simţită prezenţa în acel cerc de oase. Ci mânia ta. Furia ta.

— S-ar putea să fie adevărat, Înălţimea Voastră, dar pe pergamentul pe care l-am semnat scria „Casa Mândriei”, nu-i aşa?

M-am apropiat de el, cu inima bătându-mi năvalnic. Căldura corpului său radia în jurul meu fierbinte şi

ademenitoare ca soarele. Mi-a adus aminte de casă. Noua durere ivită în piept era acută, mistuitoare. Mi-am ascuţit limba de parcă ar fi fost o lamă, pe care am îndreptat-o direct spre inima lui de gheaţă, sperând să trec prin peretele pe care îl ridicase cu atâta iscusinţă între noi. Fie că era greşit, fie că nu, voiam să-l rănesc şi să-l fac să se simtă aşa cum o făcusem eu când înşelăciunea lui mă îndurerase atât de profund.

— Prin urmare, l-am ales pe Diavol, nu pe tine. Cum te face asta să te simţi? Ştiind că aş prefera să mă culc cu un monstru pentru eternitate decât să mă supun din nou ţie, prinţule Wrath?

Privirea i-a coborât asupra gurii mele şi a rămas acolo. Când i-am întors favoarea, un licăr seducător i-a însufleţit ochii. Poate că nu voia să recunoască, dar îşi dorea să mă sărute. Buzele mi s-au curbat într-un rânjet păcătos; în sfârşit renunţase la indiferenţa rece. Ce păcat pentru el că acum eram asemenea fructului interzis!

M-a privit lung încă o clipă, apoi a şoptit, cu un glas aspru, parcă aducător de moarte:

— Îl alegi pe Diavol?

— Da!

Stăteam atât de aproape, încât respiram acelaşi aer. Amândoi am refuzat să dăm înapoi.

— Dacă asta îţi doreşti, rosteşte acum cuvintele, astfel încât să te audă acest tărâm! De fapt – şi-a scos cu repeziciune pumnalul din interiorul hainei –, dacă eşti atât de sigură în privinţa Diavolului, pecetluieşte totul cu un jurământ de sânge. Dacă mândria este cu adevărat păcatul ales de tine, îmi închipui că nu vei spune nu!

Când mi-a întins lama, cu mânerul înainte, provocarea îi ardea în priviri. Am înşfăcat pumnalul Casei şi am apăsat

metalul ascuţit de vârful unui deget. Wrath şi-a încrucişat braţele şi mi-a aruncat o privire imposibil de descifrat. Se îndoia că aveam să merg până la capăt. Poate că de vină chiar *era* mândria mea blestemată, dar am simţit, de asemenea, că furia îmi clocoteşte în vene când mi-am înţepat degetul şi i-am restituit pumnalul cu şarpe. Semnasem deja contractul lui Pride, aşa că nu exista niciun motiv să ezit acum. O învoială odată încheiată nu mai putea fi desfăcută.

— Eu, Emilia Maria di Carlo, îl aleg de bunăvoie pe Diavol.

O singură picătură de sânge a căzut pe pământ, pecetluind jurământul. Mi-am îndreptat fulgerător atenţia spre Wrath. Ceva s-a aprins în adâncurile ochilor săi, dar s-a întors înainte să pot să-mi dau seama ce era emoţia aceea întrezărită. Şi-a vârât pumnalul în haină şi şi-a croit drum spre porţi, lăsându-mă singură la marginea neantului.

M-am gândit să fug, dar nu aveam unde să merg.

M-am uitat încă o dată în jur, apoi m-am grăbit să-l prind din urmă pe demon, mergând în spatele lui. Mi-am trecut braţele în jurul trupului, încercând cu disperare să pun capăt frisoanelor tot mai intense care nu reuşeau decât să mă facă să tremur şi mai tare. De îndată ce Wrath plecase, dispăruse şi căldura lui, iar acum partea de sus a rochiei, corsetul metalic, părea să mă atace cu o vigoare reînnoită, ca şi cum mi-ar fi muşcat uşor pielea. Dacă mai rămâneam aici pentru multă vreme, aveam să mor de frig. Am evocat amintiri care includeau căldură şi pace.

Nu mă mai simţisem atât de înfrigurată decât o singură dată – în nordul Italiei –, şi atunci fusesem tânără şi încântată de zăpadă. Crezusem că avea un aer romantic, dar acum am înţeles adevărul: era primejdios de frumoasă.

La fel ca actualul meu tovarăş de călătorie.

Dinţii îmi clănţăneau asemenea unor ciocane minuscule, singurul zgomot care perturba tăcerea vidului.

— Cum se face că ne putem auzi unul pe altul?

— Pentru că asta îmi este voia.

Bestie arogantă! Tremurând, am pufnit. Reacţia trebuia să-mi oglindească exasperarea, dar m-am temut că doar mă dăduse de gol, arătând cât de frig îmi era de fapt. O mantie grea de catifea a apărut din neant, drapându-mi-se în jurul umerilor. Nu ştiu de unde a adus-o Wrath prin magie, dar nici nu mi-a păsat.

Am înfăşurat-o mai strâns împrejurul meu, recunoscătoare pentru căldura oferită. Am deschis gura pentru a-i mulţumi demonului, însă m-am oprit brusc, împiedicată numaidecât de un tremur lăuntric. Fapta lui Wrath nu reprezenta un act de bunătate şi nu era nici măcar un gest cavaleresc. Mi-am închipuit că mi-a dat mantia în mare parte ca să se asigure că nu aveam să mor când se afla atât de aproape de a-şi îndeplini misiunea.

Dacă ţineam bine minte, prin înmânarea sufletului meu lui Pride obţinea libertatea de a părăsi lumea subterană. Despre care spusese cândva că o preţuieşte mai presus de orice altceva.

Cât de extraordinar de minunat pentru el! Şederea i se încheia exact când începea a mea. Şi tot ce trebuise să facă fusese să mă trădeze pentru a i se îndeplini cea mai mare dorinţă a inimii.

Sinceră să fiu, înţelegeam asta destul de bine.

Wrath s-a îndreptat în continuare spre porţi şi nu a mai privit în direcţia mea. Şi-a lipit o mână de coloana cea mai apropiată de noi şi, cu o voce prea joasă ca să-l pot auzi, a şoptit un cuvânt într-o limbă străină. O lumină aurie, pâlpâitoare, i-a răsărit în palmă şi s-a strecurat în piatra

preţioasă neagră.

O clipă mai târziu, porţile s-au deschis lent, cu un scârţâit. Nu puteam distinge ce se afla dincolo de coloane, însă mi-am imaginat imediat tot felul de lucruri cumplite. Prinţul-demon a trecut prin intrarea creată ca un prădător, cu paşi silenţioşi şi oarecum neliniştit, fără să-şi bată capul cu o invitaţie oficială sau să se obosească să verifice dacă îl urmez.

Am inspirat adânc şi m-am silit să mă calmez. Indiferent ce ne aştepta, aveam să fac ce trebuie pentru a-mi atinge ţelurile. M-am adăpostit mai bine în faldurile mantiei şi am mers mai departe.

Wrath s-a oprit în pragul lumii subterane şi a binevoit, în cele din urmă, să se uite din nou la mine. Am încremenit la vederea chipului său, chiar mai aspru decât tonul.

— Un scurt avertisment!

— Suntem pe cale să intrăm în Iad, i-am pus pe un ton maliţios. E cam târziu pentru avertismente.

Însă prinţul-demon nu părea amuzat.

— În Cele Şapte Cercuri există trei reguli de respectat. Prima este să nu-ţi dezvălui niciodată adevăratele temeri.

Nici nu plănuisem să o fac.

— De ce?

— Lumea aceasta va recurge la orice vicleşug pentru a te tortura, mi-a atras atenţia, apoi a ridicat o mână când a văzut că mă pregăteam să-l întrerup. A doua este să-ţi controlezi dorinţele, altfel te vor tachina şi subjuga cu iluzii uşor de confundat cu realitatea. Ai trăit ceva asemănător pe propria piele când l-ai cunoscut pe Lust. Fiecare dintre dorinţele tale va fi amplificată de zece ori aici, îndeosebi când vom intra în Coridorul Păcatelor.

— Coridorul Păcatelor…

Nu am rostit numele ca pe o întrebare, însă Wrath mi-a răspuns oricum.

— Noii locuitori ai tărâmului sunt testaţi, astfel încât să se afle cu ce Casa regală se potriveşte cel mai bine păcatul lor dominant. Pe măsură ce înaintezi de-a lungul coridorului, o să fii… asaltată… de emoţii.

— Mi-am vândut sufletul lui Pride. De ce trebuie să descopăr unde mă potrivesc cel mai bine?

— Trăieşte destul cât să afli singură răspunsul!

Mi-am înăbuşit disconfortul tot mai mare. *Nonna* mă avertizare întotdeauna că veştile proaste vin în grupuri de câte trei, ceea ce însemna că fix cea mai rea nu fusese încă dezvăluită.

— A treia regulă este…

Ochii i-au alunecat spre degetul pe care-l înţepasem.

— Fii prudentă când închei învoieli de sânge cu un prinţ al Iadului! Şi în niciun caz nu ar trebui să închei unul care să-l implice pe Diavol. Ce-i al lui e al lui. Doar o fiinţă nesăbuită s-ar lupta cu el sau l-ar provoca.

Am scrâşnit din dinţi. Era evident că începuseră adevăratele jocuri de înşelăciune. Avertismentul lui mi-a amintit vag de o însemnare din grimoarul familiei, şi m-am întrebat cum ajunseserăm noi să deţinem astfel de cunoştinţe. Am înlăturat acele gânduri din minte, urmând să revin altădată asupra lor, şi m-am concentrat în schimb pe furia mea crescândă.

Fără îndoială, prinţul-demon îmi alimenta emoţiile cu puterea ce îi purta numele2. O conştientizare care m-a scos şi mai tare din sărite.

— Să-mi vând sufletul nu a fost o victorie îndeajuns de bună. Aşa că ai recurs la şiretlicuri. Cel puţin eşti

[2] *Wrath,* „mânie” (n. tr.).

perseverent.

— Într-o zi, vei vedea asta ca pe o favoare.

Puţin probabil. Mi-am strâns mâna rănită într-un pumn. Când ochii lui Wrath i-au întâlnit din nou pe ai mei, un zâmbet i-a jucat pe buze, trăgând de colţurile gurii lui senzuale. Eram convinsă că îmi simţea furia arzătoare.

Într-o zi, cât de curând, aveam să-l fac să plătească cu vârf şi îndesat pentru asta.

I-am aruncat un zâmbet orbitor şi m-am lăsat prinsă în mrejele unei iluzii, imaginându-mi cât de bine m-aş simţi când în sfârşit aveam să-l distrug. Deodată, expresia i s-a schimbat şi şi-a înclinat capul – de parcă mi-ar fi citit fiecare gând şi emoţie, şi ar fi jurat în tăcere să acţioneze exact la fel. În această ură eram uniţi.

Susţinându-i privirea intensă, am încuviinţat din cap drept răspuns, recunoscătoare pentru trădarea lui. Era ultima oară când aveam să mă las păcălită de minciunile sale. Totuşi, cu puţin noroc, curând aveau să înceapă şi el, şi fraţii lui malefici să se lase păcăliţi de ale mele. Trebuia să-mi joc bine rolul, altfel urma să sfârşesc moartă precum celelalte mirese vrăjitoare.

Am trecut pe lângă el şi am păşit hotărâtă prin Porţile Iadului, de parcă mi-ar fi aparţinut.

— Du-mă la noua mea casă! Sunt pregătită să-l întâmpin pe dragul meu soţ.

Doi

Din întunericul peşterii am ieşit pe o tundră strălucitoare, situată în vârful unui munte.

Am clipit de câteva ori, cu ochii asaltaţi de o usturime bruscă, şi am contemplat această lume necruţătoare. Mai departe de atât de casă nici că aş fi putut să fiu.

Mă aflam pe un tărâm lipsit de mare, de căldură sau de un soare arzător. Stăteam în depresiunea unei poteci abrupte, acoperite de zăpadă, abia suficient de late, încât să putem merge unul lângă altul.

Chiar şi protejată de mantie, am simţit vântul tăios care huruia prin trecătoarea stâncoasă. În spatele nostru, porţile s-au închis cu un zăngănit care a răsunat între munţii înzăpeziţi. M-am crispat, surprinsă de zgomotul neaşteptat, de altfel primul pe care îl auzisem în afara vidului. N-ar fi putut suna mai rău prevestitor de atât nici dacă ar fi încercat.

M-am învârtit, cu inima bubuindu-mi în piept, şi am urmărit magia demonică izvorând din adâncurile acestui tărâm şi urcând şerpuitor pe porţi. Aceleaşi liane spinoase, într-o nuanţă de violet-albastru, care legaseră jurnalul Vittoriei, se furişau prin orbite şi maxilare, răsucindu-se până când craniile aproape albe au început să strălucească, răspândind o aură glacială, nepământeană.

Aerul rece m-a lăsat fără suflu. Eram întemniţată în lumea subterană, singură şi înconjurată de *Malvagi.* Acţionasem mânată de frică şi disperare – două ingrediente esenţiale în crearea unui dezastru. O imagine cu trupul profanat al surorii mele gemene mi-a fulgerat prin minte, imprimând acel sentiment în pământul îngheţat.

— Mi-ai spus că porţile ameninţau să se prăbuşească, am zis pe un ton impresionant de aspru. Că demonii se strecurau printre ele, pregătiţi să declanşeze un război pe pământ.

— Cornul lui Hades a fost înapoiat.

— Aşa e!

Ca să încui porţile, aveai nevoie de coarnele Diavolului. Din câte se părea, orice prinţ-demon le putea mânui, însă nu ştiusem că ar fi trebuit să-i cer lui Wrath să clarifice situaţia. O altă cale prin care ocolise una dintre regulile invocării mele, mai exact „neputinţa de a mă minţi direct".

Dacă partea aceea a fost măcar adevărată…

Am răsuflat lung şi m-am răsucit pe călcâie, privind îngândurată peisajul. În dreapta noastră am zărit o pantă abruptă, modelată neuniform în terenul înveşmântat în chiciură. În depărtare, abia vizibile fie printr-o perdea de ceaţă, fie printr-o furtună de la mare distanţă, am distins turnurile mai mici ale unui castel, asemănătoare cu nişte degete lungi şi subţiri, îndreptate acuzator spre cer.

— Acolo… am început, apoi am înghiţit nodul dureros din gât. Acolo locuieşte Pride?

— Să înţeleg că acum nu mai eşti atât de nerăbdătoare să-l cunoşti?

O umbră de îngâmfare a străbătut pe furiş trăsăturile lui Wrath înainte ca prinţul-demon să-şi pună la loc masca indiferenţei.

— Primul cerc este teritoriul lui Lust. Gândeşte-te la dispunerea lor ca la Cele Şapte Coline ale Romei. Fiecare prinţ îşi controlează propria regiune sau propriul pisc. Cercul lui Pride nu poate fi văzut de aici. Se află undeva mai spre centrul tărâmului, lângă Casa mea.

Să fiu atât de aproape de fortăreaţa lui Lust nu era deloc

reconfortant. Nu uitasem cum mă făcuse să mă simt influenţa lui demonică. Cum tânjisem după Wrath, băusem prea mult vin de mere îndulcit cu miere şi dansasem fără să fiu împovărată de nicio grijă, în timp ce un criminal vâna vrăjitoare.

De asemenea, n-aveam să uit niciodată cât de greu îmi fusese să-mi recapăt simţurile şi să-mi regăsesc raţiunea, după ce Lust îşi îndepărtase brusc şi cu cruzime puterile, transformându-mă într-o umbră a fiinţei mele. Dacă n-ar fi intervenit Wrath, poate că încă m-aş fi aflat în acel loc întunecat, nimicitor.

Aproape că simţeam cum disperarea îşi trece o unghie ascuţită de-a lungul gâtului meu, într-un mod rugător, ispititor… M-am prefăcut că teama tot mai mare nu era nimic mai mult decât noroiul de sub pantofi, aşa că am strivit-o.

Wrath m-a urmărit îndeaproape, cu privirea înflăcărată de curiozitate. Poate că aştepta să cad în genunchi şi să-l implor să mă escorteze înapoi acasă. Faptul că stăteam în cel mai rece colţ al Iadului nu avea să fie nici pe departe îndeajuns ca să mă înjosesc vreodată dinaintea lui.

— Am crezut că va fi mai cald, am recunoscut, alegându-mă cu o privire amuzată din partea demonului. Foc şi pucioasă – tot tacâmul.

— Muritorii au poveşti cu tâlc realmente neobişnuite despre zei, monştri şi presupusul lor creator, dar adevărul, după cum poţi vedea singură, este foarte diferit de ceea ce ai auzit.

Înainte să am şansa de a-i pune mai multe întrebări, atenţia mi-a fost distrasă de un sunet scurt şi ascuţit. Pe o pantă năucitoare din stânga noastră am zărit câţiva copaci cu ramuri goale legănându-se în bătaia vântului arctic, cu

crengile lovindu-se uşor unele de altele. Ceva în privinţa arborilor mi-a amintit de un grup de babe care stau împreună, folosind oase pe post de andrele. Dacă îmi mijeam ochii, mai că aş fi putut jura că le vedeam contururile tenebroase ale siluetelor. Când am clipit, imaginea a dispărut. Aproape imediat după, vântul a purtat până la noi un mârâit grav.

M-am uitat la Wrath, dar acesta nu părea să fi observat viziunea stranie sau să fi auzit ceva demn de remarcat. Fusese o zi foarte lungă, extrem de încărcată emoţional, iar imaginaţia îmi juca feste. Am clătinat din cap, înlăturând sentimentul tulburător.

— Acesta este Coridorul Păcatelor, a continuat Wrath, care mi-a întrerupt în mod inconştient şirul gândurilor pline de îngrijorare. Când străbaţi pentru prima oară tărâmul, magia *transvenio* e interzisă pe această întindere de pământ, aşa că va trebui să călătoreşti pe jos.

— Trebuie să fac drumul singură?

Wrath m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Nu!

Am răsuflat lent, în linişte. Slavă zeiţei pentru micile favoruri!

— De ce este necesar ca toată lumea să treacă pe aici?

— Este o modalitate prin care nou-veniţii pot forma alianţe cu alte fiinţe care au acelaşi păcat dominant.

I-am luat în considerare explicaţia.

— Dacă tind spre furie, m-aş potrivit cel mai bine la Casa Mâniei, am tras concluzia, iar prinţul a încuviinţat din cap. Alte fiinţe care s-ar preta mai bine la alte păcate… ar fi respinse sau intimidate de alte Case ale demonilor? Să presupunem că un membru al Casei Mâniei s-ar asocia cu Casa Lenei; ar fi tras cumva la răspundere de Casa iniţială, ca

şi cum ar fi ofensat-o?

— N-aş spune că ar fi tras la răspundere sau că ar fi ofensat-o, dar ceva asemănător. Muritorii aleg anumite partide şi cauze politice. Lucrurile nu diferă aici, însă totul se rezumă la vicii.

— Fiinţele umane şi demonii sunt testaţi la fel?

Wrath părea că-şi alege cu mare grijă următoarele cuvinte.

— Majoritatea muritorilor nu ajung niciodată la Coridorul Păcatelor sau la Cele Şapte Cercuri. Tind să se întemniţeze pe propria insulă separată, în afara porţilor, pe ţărmul apusean. E un fel de pedeapsă pe care şi-o induc singuri.

— Nu-i închideţi în închisoarea Damnării?

— Insula este închisoarea. Trăiesc într-o realitate creată de ei. Pot pleca în orice moment, dar cei mai mulţi muritori preferă să rămână. Trăiesc şi mor pe insula lor şi o iau de la capăt.

Într-un fel, existenţa lor reprezenta o formă de Iad.

— *Nonna* a spus că Vrăjitoarele-Stelare sunt gardienii dintre tărâmuri. De ce ar avea nevoie muritorii şi Maleficii de gardieni, dacă nu pleacă niciodată?

— Poate că nu veghează doar asupra sufletelor muritorilor – şi asupra fraţilor mei.

Un răspuns vag şi frustrant, ca întotdeauna.

— Tot nu înţeleg de ce *eu* trebuie să fiu testată.

— Atunci îţi sugerez să iei în considerare avertismentul meu de mai devreme şi să te concentrezi pe supravieţuire.

A rostit cuvintele astfel încât să sune atât ca o provocare, cât şi ca să-mi dea un ordin care îi trăda aroganţa, asigurându-se că nu voi mai pune şi alte întrebări. Eram prea îngrijorată ca să mă implic într-o dispută verbală.

Ameninţarea cu moartea plana fix deasupra mea, la fel de întunecată precum norii adunaţi pe cer. Prinţul ăsta idiot m-a măsurat din nou din priviri, agonizant de lent, lăsându-şi ochii să zăbovească pe rotunjimile mele.

Nu-mi purtam amuleta – încă se afla în posesia lui –, aşa că nu exista niciun dubiu în legătură cu sursa interesului său. Chiar şi acoperită de mantie, aş fi putut să jur că i-am simţit privirea fierbinte pe piele, ca o mângâiere fizică, reală.

În secunda următoare, au dispărut gândurile legate de moarte.

— Există vreo problemă cu corsetul meu?

— Se pare că testarea ta a început. Îţi verificam mantia.

Am expirat încet şi m-am abţinut cu greu să nu dau glas mai multor înjurături colorate care mi-au venit brusc în minte.

Wrath a zâmbit larg, de parcă supărarea mea îl răsplătea cu o bucurie nesfârşită. Încă rânjind, a coborât rapid trecătoarea abruptă, cu paşi hotărâţi şi apăsaţi, în pofida zăpezii şi a gheţii.

Nu-mi venea să cred! Oare nivela întinderea albă, astfel încât să pot trece prin omăt în pantofii mei delicaţi? Manierele impecabile ale demonului şi-au spus din nou cuvântul.

Chiar era dispus să facă orice ca să se asigure că ajung în siguranţă la Pride.

Iar dacă tot am adus vorba de acel păcat[3] anume, mi-am ridicat bărbia, cu tonul mai arogant şi conduita mai trufaşă decât ar fi sperat vreodată să le aibă oricare alt muritor, fie rege, fie regină, născut să conducă. Până la urmă, de ce să nu mă simt superioară? Urma să conduc lumea subterană. Sosise timpul ca Wrath să arate puţin respect faţă

[3] *Pride,* „mândrie” (n. tr.).

de regina lui.

— Sunt perfect capabilă să-mi croiesc singură drumul. Poţi să pleci acum!

— Nu te-am considerat o fiinţă nerăbdătoare să-şi sape de bunăvoie groapa.

— Dacă nu pot merge prin zăpadă fără ajutor, aş putea la fel de bine să-mi tai gâtul acum şi să termin treaba. N-am nevoie ca tu sau altcineva să mă ţină de mână. De fapt, aş vrea să mă laşi în pace! Mă voi mişca mai repede fără tine.

Wrath s-a oprit şi mi-a aruncat o privire peste umăr, cu expresia lipsită de căldură sau de vreo urmă de tachinare.

— Împotriveşte-te Coridorului Păcatelor şi te voi lăsa pradă propriei mândrii excesive! Când dai dovadă de însuşiri timpurii ale unui anumit păcat, eşti mai predispusă să cazi sub influenţa lui. Acesta este ultimul meu avertisment şi tot ajutorul pe care ţi-l voi oferi. Poţi să-l accepţi, în condiţiile oferite, sau să-l refuzi, dar altă propunere nu o să mai primeşti!

Am strâns din dinţi şi am făcut tot posibilul să merg în urma lui. Cu fiecare pas care mă ducea mai adânc în lumea subterană, simţeam că frânturile fostului meu sine se pierdeau încet. Incapabilă să mă abţin, m-am întrebat dacă avea să mai rămână ceva familiar din mine până să mă întorc acasă.

De parcă ar fi răspuns la grijile care mă frământau neîncetat, o furie clocotitoare a început să ardă în străfundul sufletului meu, pe durata călătoriei. Am străbătut kilometri întregi în tăcere. Fără îndoială, acum eram testată pentru mânie. Un păcat cunoscut, binevenit. Chiar dacă ar fi trebuit să mă asigur că mă potrivesc cel mai bine cu mândria, mi-am menţinut supărarea cât am coborât anevoios pe potecă, am traversat un pârâu îngheţat şi ne-am oprit lângă o întindere

puţin mai largă şi mai plată, cu vedere spre un lanţ muntos mai mic.

Ne-am oprit în cel mai estic colţ, înconjurat de pâlcuri de plante veşnic verzi aşezate în semicerc care arătau precum schiţele de ienupăr şi cedru din grimoarului *nonnei.*

Deasupra lor, nori ameninţători se învârteau pe bolta cerească, despicată de un fulger apărut din neant, ca limba unei fiare măreţe. După o clipă, am auzit bubuitul tunetului. Fără să clipesc, am urmărit cum masa întunecată se apropia nefiresc de iute. Asistasem la o mulţime de furtuni, dar nu văzusem nici măcar una care să se mişte mai repede decât zeiţele dornice de răzbunare. Până şi atmosfera părea posedată.

Sau poate că această lume îl respingea pe cel mai nou locuitor al său şi-şi făcea cunoscută nemulţumirea. Avea măcar asta în comun cu Wrath.

Câteva minute mai târziu, marşul nostru necruţător a ajuns la final.

— De îndeajuns!

Wrath şi-a scos haina şi a pus-o cu grijă peste o creangă joasă. Mă înşelasem mai devreme: nu-şi vârâse pumnalul în veşmânt, ci purta un toc de piele pentru umăr peste cămaşa de nuanţa cernelii, iar mânerul de aur strălucea în timp ce se răsucea. Şi-a desfăcut nasturii de la manşete, şi-a suflecat repede mânecile, apoi a început să adune ramuri acoperite cu gheaţă.

— Ce faci?

— Construiesc un adăpost. Dacă nu cumva vrei să dormi în ochiul furtunii, îţi sugerez să iei nişte crengi perene şi să le cureţi de chiciură. Le vom folosi pe cele pe care le vei strânge pentru a încropi un pat pe care să ne întindem.

— Nu mă culc cu tine!

Din mai multe motive, cel mai flagrant fiind faptul că eram logodită cu fratele lui şi, lăsând la o parte aspectul supravieţuirii, mă îndoiam că Diavolul avea să fie încântat dacă mă cuibăream lângă un alt prinţ-demon.

Wrath a rupt o ramură din cel mai apropiat cedru şi s-a uitat scurt la mine.

— Alegerea ta! a spus, apoi a fluturat o mână împrejur şi mi-a aruncat o privire dură. Dar, când te vei îmbolnăvi, nu voi avea grijă de tine până te vei însănătoşi. Dacă nu vrei să mori de frig, îţi recomand să te mişti repede.

Deloc dornică să fiu testată pentru mânie sau mândrie – sau pentru orice alt păcat –, mi-am înghiţit protestele şi am plecat să caut ramuri. Am găsit mai multe la câţiva paşi distanţă de locul unde lucra Wrath; le-am scuturat de zăpadă şi am îndepărtat chiciura cât de rapid am putut. În mod surprinzător, m-am mişcat la fel de agil ca prinţul-demon, iar în câteva momente aproape că strânsesem mai multe decât puteam căra. Un lucru bun, din moment ce degetele începuseră să mi se înroşească şi să-mi amorţească de la frig şi umezeală.

După ce mi-am umplut braţele cu ramuri, le-am dus înapoi, cu greu, în tabăra noastră improvizată. Norii se învârteau de jur-împrejur, asemenea unor vestitori mânioşi ai furtuni, iar tunetul zguduia pământul. Dacă aveam noroc, mai dispuneam de câteva minute înainte să fim atacaţi de primele picături pline. Wrath construise deja un mic adăpost circular sub unul dintre copacii cu un coronament mai dens, iar acum se afla în mijlocul unei alte îndeletniciri, împingând omătul în sus şi-n jurul ramurilor pe care le înfipsese în pământ. Pereţii exteriori erau din zăpadă solidă, ramuri împletite ne serveau drept acoperiş şi probabil că amândoi urma să fim nevoiţi să ne întindem pe o parte, ghemuiţi, ca

să începem. Nu-mi puteam imagina cum aş putea supravieţui o noapte întreagă într-o încăpere făurită din ofrandele iernii, însă Wrath părea să creadă că aveam să fim în siguranţă.

Mi-am ridicat privirea; copacul veşnic verde care se înălţa falnic deasupra noastră avea să ne ofere, de asemenea, un scut suplimentar de protecţie.

Fără să se întoarcă, Wrath şi-a întins braţul.

— Dă-le încoace!

Deşi a rostit porunca pe un ton nu-tocmai-blând, l-am ascultat şi i-am înmânat câte o creangă pe rând, visând în tot acest timp cum îl lovesc în cap cu ele. Prinţul-demon le-a înşiruit atent, asigurându-se că solul era complet acoperit de două straturi de verdeaţă.

S-a mişcat rapid şi eficient, de parcă ar mai fi făcut asta de o mie de ori. Şi probabil că exact asta se întâmplase. Nu eram primul suflet pe care îl furase pentru Diavol. Dar aveam să fiu ultimul.

După ce a pus ultima ramură, a început să-şi descheie cămaşa, având grijă să nu atingă tocul de piele. Pe care nu l-a dat jos. Muşchi puternici s-au încordat când şi-a scos cămaşa, iar eu nu mi-am putut desprinde ochii de pe tatuajul în formă de şarpe care i se încolăcea în sus, în jurul braţului şi al umărului stâng. Aici părea mai impresionant, mai detaliat, mai hipnotizant.

Poate că acest lucru se datora faptului că, în contrast cu împrejurimile tărâmului, scăldate în nuanţe sidefii, pielea lui Wrath avea o nuanţă mai întunecată, iar liniile metalice aurii ieşeau mult mai bine în evidenţă.

Mi-am dres glasul.

— De ce te dezbraci? Şi tu eşti afectat de magia lumii?

Wrath şi-a ridicat privirea. Transpiraţia i-a umezit părul închis la culoare de pe frunte, oferindu-i, măcar o dată, o

înfăţişare umană.

— Scoate-ţi corsetul!

— Aş preferă să nu o fac! am zis imediat, aruncându-i o privire neîncrezătoare. În numele Celor Şapte Cercuri ale Iadului, ce naiba crezi că faci?

— Îţi dau ceva de îmbrăcat ca să nu-ţi îngheţe fundul în metalul ăla.

Mi-a înmânat cămaşa, dar a tras-o înapoi înainte să o apuc, cu ochii scânteind de bucurie.

— Asta dacă nu cumva preferi să dormi goală. Rămâne la latitudinea ta!

M-am înroşit.

— De ce nu poţi să foloseşti magia pentru a crea mai multe haine?

— Orice întrebuinţare a magiei în timpul primei tale călătorii prin Coridorul Păcatelor este considerată o intervenţie.

— Şi mantia? Atunci ai apelat la magie.

— Înainte de a trece în adevărata lume subterană.

— În ce vei dormi?

Când a ridicat o sprânceană, expresia i-a devenit realmente malefică.

O!

Am blestemat lumea subterană, i-am adresat câteva cuvinte deloc măgulitoare Diavolului, apoi am intrat în camera noastră clădită din zăpadă şi gheaţă şi am luat cămaşa oferită. Mi-am scos rapid mantia şi am pus-o pe jos. Fiind un gentilom, Wrath a ieşit din încăpere – îndeajuns cât să-şi recupereze haina – şi m-a studiat din cap până-n picioare când s-a înghesuit înapoi în spaţiul restrâns. S-a ales praful de bunele maniere!

Buzele i-au zvâcnit când m-am întors cu spatele la el şi

am încercat să-mi răsucesc rochia asta prostească, fără să-l ating. Însă veşmântul a rămas încorsetat în jurul meu, imposibil de clintit. M-am uitat urât la demon, ca şi cum numai el ar fi fost de vină pentru situaţia mea actuală. Ca un adevărat păgân, părea cu totul subjugat de furia mea.

— Am nevoie de ajutorul tău, am spus în cele din urmă. Nu-l pot desface singură.

Luând în considerare nivelul de entuziasm cu care prinţul infernal mi-a inspectat corsetul, ai fi zis că l-aş fi rugat să recite un sonet la lumina lunii pline, dar nu mi-a ignorat rugămintea.

— Întoarce-te!

— Încearcă să nu mai pari atât de încântat, altfel aş putea crede că mă placi!

— Încearcă să fii mai recunoscătoare! Să te plac ar fi un lucru periculos.

Am pufnit.

— De ce? M-ai întina pentru alţi prinţi-demon?

— Cam aşa ceva.

Wrath a zâmbit şi mi-a făcut semn să mă întorc. Degetele i s-au mişcat cu dibăcie peste panglicile încrucişate de-a lungul spatelui meu, trăgând şi desfăcând cu o precizie militară.

Mi-am ţinut partea din faţă a corsetului pentru a-mi păstra sânii acoperiţi, iar o clipă mai târziu, prinţul-demon mi-a desfăcut spatele topului, dezvăluindu-mi pielea. Am simţit atingerea aerului îngheţat ca un sărut iernatic.

Nu mai scăpasem niciodată dintr-un corset atât de repede. Fie l-au ajutat simţurile lui supranaturale, fie avea o experienţă *notabilă* în dezbrăcarea femeilor.

Involuntar, o imagine mi-a fulgerat în minte, cu detalii izbitor de vii: el cu cineva în pat. Am văzut unghii perfect

pilite, care îi lăsau urme adânci pe spate, şi picioare lungi, bronzate, înfăşurându-i şoldurile, în timp ce femeia elibera gemete uşoare de plăcere cu fiecare împingere ritmică a demonului.

De îndată ce gândul a prins contur, m-a săgetat un sentiment întunecat. Am strâns cu şi mai multă putere din dinţi, înăbuşind numaidecât un şir de acuzaţii înainte să mă răsucesc spre el. Dacă nu m-aş fi cunoscut suficient de bine, aş fi crezut că sunt…

— Invidioasă.

Wrath a sesizat cu uşurinţă schimbarea mea de dispoziţie.

— Nu-mi mai citi emoţiile!

Mi-am smucit capul pe spate, astfel încât să-l privesc.

Într-o fracţiune de secundă, şi-a golit propriul chip de emoţii, ştergând orice urmă de amuzament sau maliţiozitate. Apoi a adoptat o postură rigidă, ca şi cum s-ar fi forţat să devină un bloc de gheaţă imposibil de urnit din loc. Din câte se părea, ideea de a mă atinge era realmente revoltătoare.

— Coridorul te va testa în continuare.

Deşi a observat roşeaţa care-mi colora obrajii într-o nuanţă intensă, nicio remarcă nu i-a părăsit buzele. Privirea i s-a îndreptat scurt spre gâtul meu, apoi ochii ni s-au înlănţuit din nou.

— Blochează-ţi cât mai multe emoţii posibil! De acum înainte, vor deveni tot mai intense. În afară de frică, această lume prosperă, în egală măsură, atât din păcate, cât şi din dorinţe.

— Dar dorinţa nu e acelaşi lucru cu desfrânarea? Cu pofta trupească?

— Nu! Îţi poţi dori bogăţii, putere sau un statut. Prietenie sau răzbunare. Dorinţele sunt aspiraţii mai

complexe decât simplele păcate. Uneori sunt bune, alteori dezvăluie nesiguranţe. Însă lumea subterană este influenţată de cei care o conduc, iar de-a lungul timpului a ajuns să se joace cu noi toţi.

Evitând prelungirea contactului vizual, s-a îndepărtat, şi-a scos coroana şi s-a întins pe marginea ramurilor, alegând inclusiv să stea cu faţa în direcţia opusă. Chiar şi cu măsurile lui de precauţie, tot aveam să dormim mult prea aproape unul de altul. Abia dacă puteai strecura o mână între trupurile noastre.

Invidioasă. Pe faptul că el se împerechea ca un porc cu altcineva.

Ideea era ridicolă, mai ales după trădarea lui, dar sentimentul persistent de gelozie nu a dispărut imediat. Am înjurat în şoaptă şi m-am concentrat cu şi mai multă înverşunare să-mi ţin emoţiile sub control. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca acest tărâm să mă ademenească şi mai adânc în mrejele celor şapte păcate dominante, hrănindu-se cu sentimentele mele.

Am lăsat corsetul metalic, care ar fi putut să fie considerat un dispozitiv de tortură, să-mi cadă la picioare, apoi m-am îmbrăcat cu cămaşa lui. Era uriaşă pe silueta mea, dar nu-mi păsa. Era caldă şi mirosea ca prinţul. A mentă şi a vară. Şi a ceva specific şi inconfundabil masculin.

M-am uitat la Wrath. În pofida aerului tăios, era încă la bustul gol. Dacă nu puneai la socoteală pantalonii strâmţi, purta doar tocul pentru umăr şi pumnalul. Avea să fie o noapte lungă şi mizerabilă.

— Nu plănuieşti să-ţi pui haina înapoi pe tine? l-am întrebat.

— Îţi sugerez să nu mai ai gânduri obscene despre mine şi să te odihneşti puţin.

— Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia.

S-a rostogolit să mă studieze, iar privirea lui lentă şi şerpuitoare a început o explorare tăcută, de la ochii mei la conturul rotund al obrajilor, oprindu-se într-un final asupra buzelor mele. După o vreme a spus:

— Dormi!

Am oftat, apoi m-am aşezat lipsită de graţie pe pământ şi mi-am tras mantia peste mine ca o plapumă. Mirosul de cedru şi de pin a umplut rapid spaţiul restrâns. O clipă mai târziu, mici granule de gheaţă ne-au asaltat încăperea, însă nimic nu s-a infiltrat în adăpost.

Am stat acolo o vreme, întinsă pe patul improvizat şi ascultând cum respiraţia demonului devine lină şi regulată. După ce am fost sigură că nu mai e treaz, l-am cercetat din nou; dormea de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume, bucurându-se de somnul profund al unui prădător suprem. M-am uitat vrăjită la cerneala scânteietoare de pe umerii săi, la rândurile în latină încă prea deschise la culoare şi îndepărtate pentru a desluşi cuvintele.

Împotriva voinţei mele, i-am permis curiozităţii să-mi preia frâul gândurilor, dornică să aflu ce anume avea suficientă valoare sau importanţă pentru el, încât să-şi însemneze astfel permanent trupul. Voiam să-i deschid larg sufletul şi să-l citesc ca o carte, descoperind cele mai profunde secrete şi poveşti care îl modelaseră în fiinţa aflată acum lângă mine.

O dorinţă nesăbuită.

Am încercat să nu observ cum tatuajul nostru identic i se întinsese, aproape cu eleganţă, chiar şi dincolo de umăr. Cele două semiluni, florile sălbatice şi şerpii mi-au amintit de o scenă de basm înfăţişată într-o frescă acasă. Una legată de zei şi monştri.

De asemenea, am încercat cu disperare să nu mă gândesc cât de mult tânjeam să-i conturez liniile tatuajelor, mai întâi cu vârfurile degetelor şi apoi cu gura. Gustând, explorând.

Şi în niciun caz nu mi-am permis să-mi închipui că eu aş putea *fi* persoana pe care o întinsese sub el şi cu care făcuse dragoste. Sau să-mi imaginez trupul lui dur şi puternic mişcându-se deasupra mea, adânc în interiorul…

Am pus capăt numaidecât acelei fantezii scandalos de carnale, şocată de intensitatea sa.

Un vicleşug al Coridorului Păcatelor. În mod evident, acum eram testată pentru desfrânare, şi, ţinând cont cine era tovarăşul meu de pat, asta era mai periculos decât orice fiară a Iadului care pândea pe afară, însetată după sângele meu. Nu ştiu cât timp a trecut, dar somnul m-a găsit în cele din urmă.

Puţin mai târziu, am început să mă foiesc. Deşi furtuna se dezlănţuise complet, altceva m-a trezit. Răsuflări calde, înlănţuite într-o succesiune ritmică, uniformă, îmi gâdilau gâtul. La un moment dat, în timpul nopţii, probabil că mă apropiasem de demon, lipindu-mă de el. Şi, surprinzător, niciunul dintre noi nu se mişcase.

Wrath stătea în spatele meu, cu un braţ puternic trecut posesiv peste talia mea, de parcă ar fi provocat orice intrus să fure ceea ce revendicase, convins că îi aparţine de drept. Era indicat să mă îndepărtez încet. Şi nu doar de dragul decenţei. Să fiu atât de aproape de el era ca şi cum m-aş fi jucat cu focul, iar demonul deja mă arsese, însă nu *voiam* să mă mişc. Îmi plăcea să-i simt braţul pe trup, să mă delectez cu greutatea, prezenţa şi mirosul lui copleşindu-mă ca un piton. Îmi doream ca el să mă revendice, aproape la fel de mult pe cât îmi doream să fie al *meu.*

De îndată ce gândul a prins contur, demonul nu a mai respirat uniform.

M-am dat câţiva centimetri înapoi, apăsându-mi trupul de pieptul lui, încă râvnind să mă atingă mai mult.

Wrath şi-a înteţit subtil strânsoarea asupra mea.

— Emilia…

— *Da?*

Am încremenit amândoi la auzul vocii mele senzuale, înfocate, conştienţi de dorinţa pe care nu o puteam ascunde. Nu prea am recunoscut această versiune a mea, complet lipsită de inhibiţii. Acasă, în lumea muritorilor, femeile erau învăţate că astfel de dorinţe sunt rele, greşite. Bărbaţii îşi puteau satisface nevoile primare fără să fie numiţi păcătoşi sau imorali. Erau libertini, derbedei, scandalagii, însă nu erau ostracizaţi pentru comportamentul lor.

Un bărbat cu un apetit sexual sănătos era considerat a fi plin de vitalitate, o partidă bună. Experimentat pentru partenerul său, dacă se decidea vreodată să se căsătorească. În timp ce femeile erau sfătuite să rămână virgine, pure. De parcă dorinţele noastre ar fi fost lucruri murdare, ruşinoase.

Nu eram o fiinţă umană sau una dintre nobilele nevoite să îndure o viaţă mai plină de restricţii decât a mea, dar cu siguranţă fusesem crescută după aceleaşi principii.

Totuşi, nu mă mai aflam în lumea muritorilor. Nu mai eram obligată să respect acele reguli.

M-a surprins să îmi dau seama de asta, iar un fior mi-a săgetat trupul. Nu m-am putut decide dacă era stimulat de entuziasm sau de frica de a-mi permite să îndepărtez acele cătuşe aici. Poate că ştiam răspunsul. Şi poate că adevărul mă speria. Îmi doream ceva interzis, în pofida avertizărilor primite. Iar acum, tot ce trebuia să fac era să întind mâna şi să-l primesc cu braţele deschise. Sosise momentul să fiu

curajoasă, îndrăzneaţă.

În loc să fiu condusă de frică, puteam fi neînfricată. Începând de acum. M-am lipit din nou de Wrath, sigură de alegerea făcută. Demonul şi-a coborât lent o mână pe partea din faţă a cămăşii pe care o purtam, jucându-se cu nasturii. Mi-am muşcat buza inferioară ca să nu gem.

— Îţi bate foarte repede inima.

Gura lui mi-a mângâiat uşor lobul urechii şi – osândi-m-ar zeiţa! – mi-am arcuit spatele, sedusă de atingerea lui, simţind exact cât de mult îi plăcea poziţia noastră actuală.

Erecţia demonului m-a înfiorat până-n vârfurile degetelor de la picioare. Nu ar fi trebuit să-mi doresc *asta.* Nu ar trebuit să-l doresc pe *el.* Dar nu-mi puteam şterge din minte iluzia cu Wrath culcându-se cu altcineva sau reacţia pe care o astfel de posibilitate o stârnise din partea mea. Voiam să fiu eu cea pe care o lua în patul lui. Voiam ca el să mă dorească în felul acela. *Doar* pe mine. Era un sentiment primar, străvechi.

Unul pe care viitorul meu soţ era posibil să nu-l aprobe, dar nu-mi păsa. Poate că, de acum încolo, singura aprobare demnă de a fi luată în considerare avea să fie a mea. Orice altceva putea, literalmente, să ardă în Iad! Dacă urma să fiu regina acestui tărâm, aveam să-i accept pe deplin fiecare parte – şi pe mine însămi.

— Spune-mi, mi-a şoptit cu vocea alunecându-i ca mătasea peste pielea mea înroşită.

— Ce anume? l-am întrebat, fără suflu.

— Că sunt păcatul tău preferat.

Deocamdată, mă îndoiam că puteam să vorbesc coerent, în propoziţii complete. Wrath mă mai tachinase, ba chiar mă sărutase cu furie, pasional, dar nu încercase niciodată să mă seducă.

Mi-a desfăcut primul nasture al cămăşii – al cămăşii *lui* –, apoi a trecut la următorul, prelungind la infinit momentul, cu o grijă la fel de nemărginită. Toate gândurile raţionale s-au evaporat; atingerea lui mi-a golit complet mintea, până am ajuns să am o singură nevoie primară: dorinţă. Pură, sălbatică şi nesfârşită. Nu am simţit nicio urmă de ruşine, de îngrijorare sau de teamă.

Pieptul mi se ridica şi cobora cu fiecare bătaie accelerată a inimii. Un alt nasture a fost desfăcut. Urmat de altul. Şi de o descătuşare subită a emoţiilor mele, scăpate de sub control. Un foc sfârâitor m-a mistuit încet din cap până-n picioare. Era o minune că zăpada de sub noi nu se topise.

Dacă nu mă atingea, piele pe piele, aveam să ard. Al cincilea nasture a fost desfăcut, însă tot mai rămâneau câţiva. Eram pe cale să smulg nenorocita asta de cămaşă de pe mine. Simţindu-mi dorinţa sau poate cedând în sfârşit în faţa alei sale, demonul s-a ocupat rapid de ultimii nasturi şi a tras materialul într-o parte, expunându-mi trupul.

De peste umărul meu, s-a uitat în jos, privirea întunecându-i-se în timp ce mâna lui bătătorită mi-a alunecat peste pielea netedă.

Mi-a mângâiat atât de tandru, atât de atent clavicula! Când şi-a lipit palma de inima mea, simţindu-i bătăile de parcă ar fi fost cea mai magică sursă din lumea lui, am fost tentată să-l împing pe spate şi să mă culc cu demonul pe dată. Ce contrast halucinant între atingerea lui blândă şi puterea măreaţă şi terifiantă care emana din el.

— Eşti neliniştită?

Nici pe departe! Ardeam de dorinţă. Eram întru totul la mila lui. Deşi o privire aruncată chipului său dur îmi dădea de înţeles că, spre surprinderea mea, contrariul ar fi putea fi la fel de adevărat. Am reuşit să clatin din cap.

Degetele lui au coborât şi mai mult; mi-au alunecat sub sân, memorându-i rotunjimea, apoi mi-au explorat abdomenul şi au rămas în dreptul taliei, jucându-se cu centura cu şarpe pe care uitasem că o purtam. Dacă mă întorceam puţin şi mă înclinam mai mult spre el, ridicându-mi uşor trupul, putea să o desfacă fără probleme. Tocmai din acest motiv s-a oprit. Îmi aştepta decizia. Am crezut că este evident ce-mi doresc.

— Spune-mi!

Preferam să-i *arăt*. Încurajată, m-am răsucit, trecându-mi un braţ în jurul gâtului său, şi mi-am înfipt degetele în părul lui negru ca pana corbului. Poate că ne aflam în Iad, dar alături de el mă simţeam ca în Rai.

Mâinile lui îndărătnice au urcat ca să-mi dezmiardă din nou sânii. I-a strâns uşor, iar o senzaţie plăcută mi-a străbătut trupul când i-am simţit palmele aspre peste pielea sensibilă.

Atingerile demonului erau la fel de incitante pe cât îmi aminteam. Chiar şi mai intense. Într-un final, una dintre mâinile lui mi-a îndeplinit dorinţele nerostite şi a alunecat în direcţia opusă, smulgându-mi un geamăt involuntar de pe buze. A coborât lent, dincolo de coaste, de abdomen, şi a zăbovit chiar deasupra locului pe care voiam să-l exploreze.

O căldură plăcută, ca un afrodiziac, mi s-a acumulat undeva sub buric.

Wrath şi-a strecurat în cele din urmă degetele pe sub banda fustei, apăsându-mi uşor pielea moale dintre şolduri, o atingere uluitor de delicată. *Osândi-m-ar zeiţa*! În acel moment, nu-mi păsa de minciunile sau de trădarea lui. Nimic nu mai conta în afară de senzaţia mâinilor lui pe corpul meu.

— Te rog!

Cu degetele încă înfipte în părul lui, l-am smucit mai

aproape. Buze moi le-au găsit pe ale mele.

— Sărută-mă!

— Spune-mi cuvintele odată!

Mi-a tras cu blândeţe spatele spre el, un gest ce promitea atât un preludiu păcătos, cât şi o fărâmă din ce avea să urmeze. Mi-am dat seama cât era de excitat când s-a împins în mine, aprinzând flăcările propriilor pasiuni, însă mi-aş fi dorit să facă asta *fără* să fim îmbrăcaţi. Când m-am frecat de erecţia lui, demonul şi-a pierdut ultima urmă de control. Mi-a capturat gura cu a lui, sărutându-mă posesiv, înfometat.

Una dintre mâinile lui mi-a rămas pe şold, cu degetele încleştate, iar cealaltă i-a dispărut sub fustă, alunecând în sus, de-a lungul gleznei mele, dincolo de gambă, până când a ajuns între coapse, în timp ce sărutul a devenit mai profund, iar limba lui a revendicat-o pe a mea. Degetele demonului erau aproape de centrul umed şi dureros al fiinţei mele. Aveam nevoie de el acolo. I-am rostit numele, mai mult un geamăt decât o şoaptă, când în sfârşit a…

— Deşi iluzia ta curentă pare *extrem* de interesantă, chiar sălbatică, s-a auzit vocea mătăsoasă a lui Wrath din cealaltă parte a micului adăpost, ar fi bine să te îmbraci! Temperatura a coborât cu mult sub zero acum.

M-am ridicat brusc în şezut, clipind în întuneric. *În numele Celor Şapte Cercuri ale Iadului…*

După o clipă, am reuşit să-mi reglez răsuflarea, însă am avut nevoie de câteva momente ca să-mi amintesc unde mă aflu. Am zărit cămaşa pe care demonul mă lăsase să o împrumut aruncată pe pat, împreună cu mantia. Aerul îngheţat mi-a înfiorat pielea dezgolită, iar fusta îmi era strânsă în jurul taliei, de parcă aş fi încercat să mi-o smulg şi dădusem greş.

M-am uitat confuză în jos la locul gol şi tot mai rece de lângă mine.

— S-a întâmplat ceva?

Poate că noua mea asociere cu Casa Mândriei ne împiedicase să ne asociem intim unul cu celălalt.

— Am încălcat vreo regulă?

— Am încercat să te avertizez.

Deşi nu-i puteam vedea chipul, vocea lui satisfăcută, mult prea îngâmfată – şi foarte masculină –, i-a trădat zâmbetul, declanşând un semnal de alarmă.

— Dacă nu-ţi poţi controla năzuinţele arzătoare, te vor lua în derâdere şi te vor tachina până îţi vei pierde complet minţile şi vei deveni o umbră a fostului tău sine. Acesta este un tărâm al păcatelor şi al dorinţelor, care depinde de viciile tale ca să supravieţuiască, la fel cum lumea fiinţelor umane are nevoie de oxigen şi apă. Dacă pierzi controlul chiar şi pentru o secundă, se va năpusti asupra ta. Şi nu întotdeauna aşa cum bănuieşti că se va întâmpla. De exemplu, dacă te gândeşti la ură, te-ar putea testa pentru a vedea dacă sentimentul opus ar fi posibil să fie adevărat.

— Eu…

Sfântă zeiţă din cer! Într-un final, creierul meu tulburat de păcatul desfrânării a înţeles ce se întâmplase. Wrath spusese că fusese o iluzie. Mai degrabă un coşmar. Mi-am ascuns faţa îmbujorată în mâini, întrebându-mă dacă exista vreo vrajă pe care să o folosesc pentru a dispărea.

— Nimic… nu a fost real?

— Îţi pot promite un singur lucru, a glăsuit cu o voce profundă şi senzuală în întuneric, şi anume că, atunci când am să te ating, nu ai să te îndoieşti *niciodată* că este real.

Frustrată, ruşinată şi furioasă pentru că recunoscusem că-l doresc, chiar şi pentru o fracţiune de secundă, i-am luat

cămaşa de pe jos şi am îmbrăcat-o cu mişcări bruşte înainte de a mă arunca pe o parte.

— Cineva e tare înfumurat.

— Spune persoana care se freca de mădu[4]…

— Termină gândul ăsta şi te voi sufoca în somnul tău blestemat, demonule!

Chicotitul jos al lui Wrath m-a înfiorat până în vârfurile degetelor de la picioare, iar imaginaţia mi s-a îndreptat fulgerător spre gropile de foc ale Iadului. Mintea mea perfidă a început să repete la nesfârşit un cuvânt ales dinadins. Demonul spusese *când* avea să mă atingă, nu *dacă.* De parcă, la un moment dat, în viitor, ar fi plănuit să transforme acea fantezie erotică în realitate. A trecut ceva timp înainte ca somnul să mă cuprindă din nou în mreje.

Numai că, de data asta, nu am visat cum m-am lăsat sedusă de prinţul interzis.

Am visat o crimă feroce, violentă. Şi o femeie frumoasă, cu ochi strălucitori ca stelele, strigând un blestem de răzbunare în cea mai întunecată dintre nopţi.

Însă cel mai tulburător aspect al visului a fost un sentiment: mi s-a părut că o cunosc. Şi că blestemul ei fusese îndreptat asupra mea.

[4] Joc de cuvinte intraductibil bazat pe asemănarea fonetică dintre *cocky* („îngâmfat”) și *cock* („mădular”) (n. tr.).

Trei

Zorii s-au străduit să se strecoare în micul nostru adăpost. Nu că aş putea spune cu siguranţă cât era ceasul. Lumea subterană părea încremenită în timp, prizoniera unui amurg continuu. Poate că apropierea rapidă a următoarei furtuni era de vină. Până acum, atmosfera de aici putea fi catalogată drept „înnorată". Ca şi cum mi-ar fi dovedit validitatea teoriei, vântul a şuierat în depărtare, ridicându-mi firele scurte de păr de pe braţe.

Singurele indicii care mi-au confirmat că, într-adevăr, noaptea îşi cedase coroana zilei au fost o scurtă schimbare în unghiul luminii şi felul în care Wrath a spus pe un ton ursuz „E timpul să pornim la drum". Am aşteptat ca prinţul arogant să ia în derâdere ceea ce se întâmplase în urmă cu câteva ore, dar nu i-a scăpat nici măcar o singură remarcă legată de faptul că fusesem pe jumătate goală şi mă frecasem de el, oarecum torturată de iluzia păcătoasă a trupurilor noastre înlănţuite.

Poate că *fusese* doar un vis într-un alt vis.

Cu această speranţă în suflet, am sărit numaidecât de pe patul nostru improvizat, apoi m-am răsucit dintr-o parte în alta şi mi-am întins muşchii inflamaţi. Referindu-mă strict la somn, nu fusese cea mai îngrozitoare noapte din viaţa mea, dar condiţiile lăsaseră de dorit. Aveam neapărat nevoie de o baie caldă, haine curate şi de o masă bună.

De îndată ce m-am gândit la mâncare, stomacul mi-a chiorăit suficient de tare, încât Wrath să se întoarcă spre mine, o cută abia vizibilă formându-se între sprâncene.

— Nu mai avem mult de călătorit, dar, din cauza terenului, probabil că abia la căderea nopţii vom ajunge la

destinaţie.

— Voi supravieţui.

Wrath părea sceptic în privinţa asta, dar a preferat să-şi ţină gura instigatoare închisă.

M-am uitat lung, posomorâtă, la corsetul metalic care forma partea de sus a rochiei, şi am început să desfac nasturii de la cămaşa demonului. Mai bine să mă îmbrac cât mai repede cu blestemata asta de ţinută, ca să putem pleca. Deşi cu siguranţă puteam supravieţui fără mâncare pentru o perioadă, dacă aceasta se prelungea prea mult, în cele din urmă aveam să mă aleg cu o migrenă.

Vittoria fusese la fel. Tata avea obiceiul să ne tachineze, susţinând că magia noastră ardea un flux constant de energie, care trebuia completat la loc, şi că eram norocoşi să avem un restaurant. Drept răspuns, *nonna* clătina din cap şi îl alunga înainte să ne dea pe furiş dulciuri.

Un alt fel de durere şi-a găsit sălaş în inima mea. Indiferent cât de mult încercam să-mi suprim nostalgia, gândurile legate de mâncare s-au transformat rapid în gânduri despre Sea & Vine, *trattoria* familiei noastre.

Am simţit cum mă loveşte o emoţie cutremurătoare şi am fost la un pas să-mi încovoi spatele în urma izbiturii. Cu toate că petrecusem o singură noapte în lumea subterană, îmi era foarte dor de familia mea. La prima vedere, părea că timpul se scurgea altfel aici, aşa că era posibil să fi trecut doar o oră în lumea muritorilor, poate chiar mai puţin.

Speram că *nonna* reuşise să găsească o ascunzătoare pentru toată lumea. Pierderea surorii mele gemene fusese devastatoare, iar durerea era încă destul de puternică, încât să mă înece într-o mare de lacrimi şi de tristeţe, dacă o lăsam să iasă pentru prea mult timp la suprafaţă şi să învingă furia. Dacă mai pierdeam pe altcineva… Am ferecat

grijile într-un mic cufăr de lângă inimă, conştientă că trebuia să trec peste ziua de azi. Un alt gând mi s-a ivit brusc în minte.

— Unde-i Antonio?

L-am cercetat îndeaproape pe Wrath, deşi chipul lui nu avea să-mi dezvăluie prea multe, dacă alegea să-şi ascundă emoţiile.

— Nu mi-ai spus niciodată unde l-ai trimis.

— Într-un loc sigur.

Nu mi-a oferit alte detalii şi, deocamdată, probabil că era mai bine să nu insist. Aveam lucruri mai importante asupra cărora să ne concentrăm. Cum ar fi să ieşim din Coridorul Păcatelor fără alte îndemnuri înflăcărate din partea dorinţelor mele şi apoi să mă prezinte oficial lui Pride şi curţii sale regale.

În viitor aveau să existe suficiente momente în care să vorbesc cu Antonio, lama umană pe care unul dintre prinţii-demon o mânuise pentru a-mi ucide sora geamănă. Şi tânărul cu care visasem cândva că o să mă căsătoresc, înainte să aflu de ura pe care le-o purta vrăjitoarelor.

În graba mea să mă îmbrac, am smuls unul dintre nasturii cămăşii împrumutate; m-am strâmbat la vederea firului rupt. Ştiind cât de pretenţios era tovarăşul meu de călătorie în privinţa veşmintelor, m-am pregătit pentru o dăscăleală bună. Mi-am ridicat privirea, cu o scuză mai să-mi părăsească buzele, surprinsă când Wrath a clătinat din cap, curmându-mi cuvintele înainte să le dau glas.

— Păstreaz-o!

Şi-a pus haina neagră. M-am încruntat, iar el a remarcat imediat suspiciunea pe care nu am încercat să o ascund.

— E şifonată şi distrusă. Refuz să fiu văzut îmbrăcat cu o asemenea cămaşă.

— Grija ta este copleşitoare. S-ar putea să leşin.

I-am studiat haina. Materialul elegant se întindea pe umerii largi, accentuând muşchii încordaţi şi liniile dure ale pieptului. Bineînţeles că prefera să apară pe jumătate dezbrăcat decât să poarte o cămaşă şifonată în faţa supuşilor demoni. Aproape că mi-am dat ochii peste cap, iritată de vanitatea lui, dar am reuşit să-mi păstrez expresia indiferentă.

Am observat ceva ce-mi scăpase noaptea trecută: acum purta ambele amulete. Primele frânturi de furie au năvălit la suprafaţă, însă mi-am stăpânit emoţiile. Fusesem îndeajuns de testată pentru o zi.

Când Wrath şi-a închis nasturele aflat deasupra pantalonilor, mi-a oferit o privelişte neobstrucţionată a pieptului său parcă sculptat în marmură şi o scurtă întrezărire a tocului din piele. Lama făurită de demoni nu era cea mai bună armă a lui – o singură privire aruncată înspre el, şi oricine ar fi ezitat să-l atace.

Ochii lui Wrath au scânteiat, animaţi de o plăcere imorală, de îndată ce şi-a dat seama ce îmi atrăsese atenţia.

— Ai vrea să-l desfac din nou? Sau ai prefera să faci tu asta?

— Revino cu picioarele pe pământ! Mă gândeam cât de înfumurat eşti, nu tânjeam după tine.

— Aseară ţi-ai dorit să fii sub mine. De fapt, ai fost destul de insistentă.

Mi-am scos bărbia înainte. Simţea când apelam la minciuni, aşa că nu m-am obosit cu ele.

— Dacă tânjeşti după cineva, asta nu înseamnă că-l placi, cu atât mai puţin că-l iubeşti. Dorinţa trupească este o reacţie fizică, nimic mai mult.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar am rămas cu

impresia că nu eşti interesată să săruţi pe cineva pe care-l urăşti, a spus cu o voce glacială. Să înţeleg că acum ai fi de acord să te culci cu o astfel de persoană?

— Cine ştie? Poate că vinovat este chiar acest tărâm, cu uneltirile sale malefice.

— Minţi!

— Fie! Poate că eram singură şi speriată, iar tu reprezentai o cale de a-mi distrage atenţia.

Mi-am băgat cămaşa în fustă, mult mai caldă decât topul metalic pe care, din fericire, îl lăsam aici. Apoi m-am aplecat ca să-mi iau cureaua cu şarpe şi mi-am prins-o în jurul taliei.

Wrath mi-a urmărit fiecare mişcare, evaluându-mă cu ochii lui aurii. În mod straniu, părea realmente intrigat de răspunsul meu.

— Oricum, de ce-ţi pasă? m-am interesat. Nu e ca şi cum *tu* o să fii cel pe care-l voi primi în pat.

— Mă întreb ce s-a schimbat.

— Pentru început, ne aflăm în lumea subterană.

Demonul şi-a mijit ochii, detectând chiar şi cea mai neînsemnată minciună. Interesant!

— Dă-mi voie să clarific situaţia, ca să nu existe confuzii. Eşti foarte atrăgător. Şi-n anumite ocazii, când logica dă greş, s-ar putea să te doresc, dar nu te voi *iubi* niciodată. Bucură-te de iluzia de aseară – o fantezie e tot ce a fost şi tot ce va fi vreodată.

Când şi-a pus coroana la loc, m-a răsplătit cu un zâmbet sfidător.

— Mai vedem noi!

— Ar fi atât de tentant să-ţi propun un pariu, dar refuz să mă cobor la nivelul tău.

Privirea demonului mocnea, amintindu-mi de tăciunii aproape stinşi ai unui foc pe cale să se reaprindă.

— O, dacă ai coborî la nivelul meu, cred că ai savura fiecare clipă. Fiecare aspect al căderii tale, fie o alunecare, fie un plonjon, îţi va îndemna inima să bată mai tare, iar genunchii să tremure. Vrei să ştii de ce?

— Chiar deloc.

Un zâmbet enervant, pe jumătate schiţat, îi juca pe buze. S-a aplecat mai aproape, iar vocea i-a coborât până când a devenit ireal de joasă, ca o şoaptă eterică.

— Atât dragostea, cât şi ura sunt înrădăcinate în pasiune.

Am simţit atingerea fantomatică a buzelor demonului pe bărbie, înainte să le urce agonizant de lent la urechea mea. Apropierea şi căldura lui mi-au furat răsuflarea. S-a îndepărtat suficient cât să-mi întâlnească privirea, apoi ochii i-au fost atraşi de gura mea. Pentru o clipă, am crezut că o să-mi încline faţa spre a lui, o să-şi treacă limba peste marginea buzelor mele şi o să-mi guste minciunile.

— Straniu cum această linie se înceţoşează odată cu trecerea timpului.

Un oftat mi-a despărţit buzele trădătoare. Înainte să-mi dau seama că se mişcase, Wrath a ieşit graţios din micul nostru adăpost. Un fior mi-a alunecat pe şira spinării. Nu frigul m-a tulburat, ci determinarea care îi fulgerase în ochi. De parcă i-aş fi declarat război şi a refuzat să se îndepărteze de promisiunea ispititoare a luptei. Nu era clar dacă se referea la faptul că nu l-aş iubi sau m-aş culca cu el niciodată, dar, oricum ar fi, să-l provoci pe generalul de război însemna atât o problemă, cât şi un pericol.

În timp ce-mi puneam mantia, mi-am amintit de avertismentele *nonnei* cu privire la Malefici – cum, odată ce cineva atrăgea atenţia unui prinţ-demon, nimic nu avea să-l împiedice pe acesta să revendice fiinţa respectivă.

Felul în care Wrath mă privise m-a îndemnat să cred că acele poveşti sunt adevărate. Şi, în pofida afirmaţiei lui de mai devreme, cum că aş fi ultima creatură din toate tărâmurile pe care şi-ar dori-o, şi a faptului că acum îi eram promisă fratelui său, ceva, fără nicio urmă de îndoială, tocmai se schimbase.

Zeiţa să ne ajute pe amândoi!

*

Dimineaţa s-a împotrivit cu înverşunare după-amiezii, ca un copil răsfăţat care şi-a ieşit din fire. Viscolul s-a dezlănţuit, o descătuşare de fulgi grei de zăpadă şi rafale violente, însă a dispărut la fel de repede pe cât se ivise. Când am crezut că în sfârşit vremea s-a temperat, am fost loviţi de săgeţi plămădite din gheaţă.

Şuviţe de păr închis la culoare mi s-au lipit de faţă. Erau tari şi înveşmântate în suflul iernii, iar mantia mi s-a înfăşurat strâns în jurul trupului, ca o a doua piele. Îmi era frig şi mă simţeam îngrozitor, două senzaţii trăite intens, în moduri pe care nu le mai încercasem acasă, pe insula mea caldă. Diverse părţi ale corpului fie mă ardeau, fie mă înţepau din pricina gheţii, iar picioarele îmi amorţiseră de ceva vreme. Speram că gerul nu plănuia să-mi ia un deget sau trei.

Ori de câte ori simţeam primele ecouri ale deznădejdii strecurându-se mai aproape, strângeam din dinţi şi mergeam mai departe, hotărâtă şi cu capul plecat, în timp ce vântul bătea cu putere şi continua să mă atace. Am refuzat să cedez în faţa elementelor aşa de devreme, chiar de la începutul misiunii. Sora mea nu ar fi renunţat niciodată la mine.

Era nevoie de ceva mult mai cumplit decât gheaţa ca să mă oprească acum.

Poate că scopul coridorului nu se rezuma doar la un lucru atât de simplu, cum ar fi testarea păcatelor; poate că lupta împotriva unor astfel de elemente violente reprezenta un test de curaj. De determinare. O cale de a descoperi cât de departe era cineva dispus să meargă în numele celor pe care îi iubea. Atât demonii, cât şi lumea subterană aveau să primească acel răspuns destul de curând.

Wrath fie a creat o iluzie cu ajutorul unui farmec, fie elementele nu au îndrăznit să se pună cu sinele lui princiar. Părul nu îi era ciufulit, iar hainele i-au rămas uscate. Dacă atitudinea lui cavalerească în privinţa călătoriei nu mă enervase suficient deja, felul în care vremea se supunea voinţei lui mă irita îndeajuns, încât să am parte de o moarte timpurie. Era nedrept ca el să arate atât de al naibii de bine, în vreme ce eu arătam îngrozitor, ca o epavă udă şi aruncată pe ţărm după câteva luni lungi şi dificile petrecute pe mare.

În puţinele dăţi când nu ningea, nu lovea grindina ori nu aveam de-a face cu vreo combinaţie oribilă a celor două, o ceaţă densă şi rece părea să atârne peste noi, ca un semn rău prevestitor trimis de un afurisit de zeu al iernii. Începeam să cred că, undeva, exista o putere superioară căreia îi plăcea să se joace alene cu călătorii.

Timpul se scurgea ireal de lent, deşi soarele nu s-a arătat propriu-zis nicicând. În schimb, existau doar variate nuanţe de gri care colorau uşor bolta. După conversaţia de dimineaţă, eu şi Wrath abia dacă am vorbit unul cu altul, însă nu mă deranja absolut deloc tăcerea. Cât de curând urma să ajung la Casa Mândriei.

După încă o oră sau două, o estimare de altfel nesigură, am început să tremur necontrolat. Cu cât încercam mai mult

să-mi forţez muşchii să rămână nemişcaţi, cu atât se răzvrăteau mai tare.

Nonna ne sfătuise întotdeauna să vedem partea bună în orice situaţie, iar acum, fiind atât de epuizată emoţional şi fizic de elementele geroase, am fost cruţată de a fi testată de Coridorul Păcatelor.

În scurt timp, am ajuns să tremur destul de puternic, încât să-i atrag atenţia lui Wrath. M-a măsurat din cap până-n picioare cu buzele strânse, apoi a înteţit ritmul. Mi-a ordonat pe un ton poruncitor să merg în continuare. Să mă grăbesc. Să-mi ridic picioarele. Mai sus, mai repede, mişcă-te, hai, *acum!* Era măreţul general al războiului şi îmi imaginam cu uşurinţă cât de mult îl urau soldaţii pentru antrenamentele pe care îi obliga să le ducă până la capăt.

Când ace dureroase au început să-mi înţepe corpul, am ales drept diversiune un joc nou. Şi încurajată, poate, de Coridorul Păcatelor, mi-am închipuit toate modalităţile prin care Wrath ar putea să alunece de pe o stâncă şi să se prăbuşească pe rocile ascuţite. Am văzut totul atât de clar…

… aveam alerg după el, în ritmul bătăilor tot mai accelerate ale inimii, căutând ramurile rupte şi distrugerea lăsate în urmă, trupul lui uriaş izbindu-se violent de tot ce-i ieşea în cale în cădere. Iar odată aflată lângă demon, urma să mă las în genunchi, căutându-i frenetic pulsul. Apoi aveam să-mi trec degetele prin sângele lui cald, desenând inimioare şi stele în lichidul rubiniu.

Wrath mi-a aruncat o privire peste umăr, încruntat.

— De ce zâmbeşti? m-a întrebat.

— Îmi imaginez cum ar fi să pictez lumea cu sângele tău.

— Asta ar explica înfăţişarea excesiv de indulgentă.

Când păgânul imoral a rânjit, Coridorul Păcatelor a lăsat

în urmă excesul şi m-a împins numaidecât în braţele mâniei. Înainte să mă dezlănţui, demonul a spus, degajat:

— Ţi-am mărturisit vreodată că furia ta este ca afrodiziacul meu personal?

Nu, nu o făcuse! Dar fireşte că un conflict avea darul să-l stârnească pe demonul războiului. Am inspirat adânc, încercând să mă calmez şi să-mi ţin sub control mânia, înspre care eram în continuare împinsă.

— Dacă vrei să-ţi păstrezi membrul preferat intact, îţi sugerez să nu vorbeşti!

— După ce nu o să te mai gândeşti la membrul meu impresionant, îţi sugerez să te mişti mai repede. Avem un drum lung de parcurs. Şi arăţi deja pe jumătate moartă.

— Talentul tău de a cuceri o femeie, până în punctul în care mai are puţin şi leşină de adoraţie, este întrecut numai de farmecul tău, prinţe Wrath.

Demonul şi-a umflat nările, iar eu am reuşit o performanţă demnă de admirat, mascându-mi amuzamentul. O victorie care nu a făcut nimic altceva decât să pună şi mai multe paie pe foc, din moment ce prinţul s-a încruntat şi mai tare. Nu mă mai tachinase timp de câteva ore bune, dar nu din pricina dispoziţiei lui întunecate. Era hotărât şi încordat. În adâncul sufletului, bănuiam că era mai îngrijorat decât lăsa să se vadă. M-am străduit din răsputeri să ţin pasul cu el, decisă cu adevărat să mă concentrez asupra obiectivului final în locul prezentului mizerabil. Am coborât cu greu trecătoarea periculoasă, orele prelungindu-se agonizant de lent, însă am început să alunec mai des, reuşind să-mi recapăt echilibrul fix înainte să mă rostogolesc peste margine.

Wrath s-a uitat urât la mine, alimentându-mi furia cât să continui, chiar dacă doar pentru a-i face în ciudă. Nu eram

sigură cât timp mi-a luat să observ, dar un fior mi-a asaltat simţurile înceţoşate când mi-am dat seama. Demonul o luase înainte în recunoaştere, asigurându-se că terenul putea fi străbătut, când am simţit cum un scurt junghi de neliniște se transformă într-un impuls constant pe care nu-l mai puteam ignora.

M-am oprit, însă sunetul zăpezii zdrobite s-a auzit pentru cel puţin o fracţiune de secundă în plus, înainte să se lase o liniște mormântală, stranie. M-am uitat în jur. Arbori veşnic verzi mărgineau această parte a trecătoarei, cu ramurile împovărate şi înclinate din cauza stratului gros de nea, tăinuind complet zona mai întunecată a pădurii. Crengile suprasolicitate au trosnit şi au pocnit. Şi mai multă zăpadă zdrobită.

Am expirat, iar răsuflarea mi s-a îmbinat cu ceaţa. Ramurile rupte aterizau cu un bufnet pe pământ, creând o atmosferă înfricoşătoare. M-am întors şi am înlemnit.

O creatură uriaşă, asemănătoare cu un câine, cu trei capete înclinate şi trei perechi de urechi ridicate, mă privea lung şi intens. Blana îi era la fel de albă ca zăpada care cădea, iar irisurile aveau o nuanţă izbitoare, de un albastru-arctic. Ochii stranii se uitau fix în ai mei, cu pupilele dilatându-se şi apoi contractându-se.

Nici n-am îndrăznit să inspir prea adânc, de teamă să nu instig la un atac. Colţii îi erau de două mai lungi decât cuţitele folosite la cină şi păreau la fel de ascuţiţi. Fiara a adulmecat aerul, iar când şi-a apropiat capul din mijloc, mai că mi-a atins gâtul cu nasul său umed.

Am înăbuşit un ţipăt când a mai făcut un pas spre mine, cu ochii glaciali luminaţi de…

Înainte să pot striga după ajutor, creatura şi-a deschis, apoi şi-a închis simultan toate seturile de fălci, ca şi cum ar fi

vrut să mă muşte, dar s-a răzgândit, un şoc atât pentru ea, cât şi pentru mine. Şi-a scuturat capetele, cu ochii înceţoşaţi, şi s-a îndepărtat. Un prădător care recunoaşte o ameninţare mai mare. Am căzut şi m-am holbat la fiară, uluită, în timp ce aceasta se furişa înapoi în pădure, fără să-şi desprindă privirea de a mea, mârâind încet. Abia când a dispărut am respirat din nou. Gata, s-a zis cu intenţia mea de a-i impresiona pe locuitorii lumii subterane cu alura mea neînfricată!

— Pe sânge şi pe oase! Ce a fost ăla?

— Dacă ai terminat de jucat cu căţeluşul, mi-ar plăcea să ne continuăm călătoria.

— Căţeluşul?

Mi-am întors valvârtej capul în direcţia demonului. Wrath stătea la câţiva paşi distanţă, cu braţele puternice încrucişate la piept şi cu un rânjet enervant întipărit pe chip. Niciun sprijin, nicio ofertă de ajutor. Doar un ton zeflemitor şi cuvinte batjocoritoare în faţa unei situaţii care ar fi putut să ia o turnură urâtă foarte repede. Cât de caracteristic demonului!

— Era de mărimea unui cal mic!

— Abţine-te să-l înşeuezi! Spre deosebire de fraţii mei, unor astfel de fiare nu le place să fie călărite.

— Eşti plin de haz.

M-am ridicat greoi în picioare şi mi-am scuturat zăpada de pe mantie. De parcă nu aş fi fost deja suficient de înfrigurată şi cu hainele ude.

— Aş fi putut să fiu sfâşiată până la moarte.

— Există mai mulţi demoni solitari şi de rang inferior pentru care pădurile şi ţinuturile mărginaşe servesc drept casă. Câinii Iadului reprezintă cea mai neînsemnată dintre grijile tale. Dacă ai terminat cu dramatismul, hai să o luăm

din loc! Am pierdut destul timp.

Bineînţeles că demonul avea să numească un câine al Iadului cu trei capete un căţeluş, apoi să spună că *eu* am fost cea dramatică în urma întâlnirii. Mi-am târât picioarele pe lângă el, mormăind fiecare obscenitate pe care am putut să mi-o amintesc. Chicotitul lui sumbru mi-a convins picioarele să se mişte mai repede, ca nu cumva Coridorul Păcatelor să născocească alte idei malefice.

Am călătorit mai departe, din fericire, fără a mai întâlni alte animale sălbatice. Cea mai mare provocare a noastră era furtuna necruţătoare. Am depus un jurământ în tăcere, promisiunea că zăpada avea să-şi piardă de-a pururi aura romantică.

Când am crezut că, în cele din urmă, chinul nostru vijelios se apropie de sfârşit, din ceaţă s-a ivit un alt munte falnic. N-am putut să văd dincolo de pisc, nici măcar atunci când m-am lăsat complet pe spate.

Mi-am redus la tăcere un mic scâncet. Nu aveam nicio şansă să-mi târăsc corpul îngheţat până sus şi dincolo de acest obstacol monstruos. O senzaţie stranie mi-a asaltat capul, o combinaţie de ameţeală şi epuizare. Sau un vertij. Am luat în considerare posibilitatea de a mă prăbuşi chiar acolo. Poate că aveau să mă ajute câteva minute de odihnă.

Wrath a înaintat cu paşi mari, lăsându-mă în locul unde meditam asupra morţii mele mai mult ca sigur iminente. La fel ca atunci când îşi lipise o mână de Porţile Iadului, şi-a pus o palmă pe suprafaţa stâncoasă. O lumină aurie a strălucit cât i-a poruncit încet muntelui să se supună voii sale.

Sau poate că rostea în şoaptă o ameninţare la adresa unui zeu al Iadului care îi datora o favoare.

Eram prea departe să-l aud, însă am chicotit, gândindu-mă la potenţialele lui cerinţe. Am râs din toată inima când o

porţiune stâncoasă s-a retras uşor înapoi în munte, de parcă ar fi fost uşa lui personală. Firește! Un munte îi îndeplinea fiecare dorinţă. De ce nu ar face-o?

Ce păcat că nu a constrâns furtuna să-i dea ascultare, aşa cum ar fi *trebuit* să procedeze şi mai devreme cu câinele Iadului. Probabil că şi-ar fi băgat coada între picioare şi ar fi alergat în direcţia opusă.

Dintr-un motiv oarecare, imaginea m-a făcut să-mi îndoi trupul din talie, râzând atât de tare, încât lacrimile îmi curgeau pe obraji. O secundă mai târziu, am uitat ce era atât de amuzant. Ninsoarea s-a înteţit, lovindu-ne cu o avalanşă de fulgi mai plini. Pulsul mi-a încetinit, iar inima mi s-a strâns în piept. Parcă muream. Sau călătoream către o insulă a…

Wrath a apărut dinaintea mea într-o fracţiune de secundă, mâinile lui puternice prinzându-mă de antebraţe. Abia când m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul mi-am dat seama că mă legănasem pe picioare. Chiar şi cu sprijinul lui, totul continua să se învârtă sălbatic, aşa că mi-am închis strâns ochii, un gest care nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

I-am deschis din nou şi am încercat să mă concentrez asupra unui singur punct, astfel încât să diminuez senzaţia.

Chipul sever al lui Wrath mi s-a ivit brusc în faţa ochilor.

M-a studiat iute, încruntându-se. Dacă aş fi avut capacitatea de a face acest lucru, mi-aş fi dat ochii peste cap, drept răspuns la evaluarea lui critică referitoare la orice a descoperit lipsă. Nu eram toţi binecuvântaţi să arătăm ca o divinitate arătoasă, în timp ce străbăteam cu precauţie Iadul. Buzele demonului au zvâcnit.

Trebuie să fi spus ultima parte cu voce tare.

— Poate că ar fi indicat să te duc în braţe pentru tot restul drumului. Dacă ai ajuns să comentezi aspectul meu divin înseamnă că eşti foarte bolnavă.

— Nu! În *niciun* caz!

M-am clătinat spre deschiderea pe care o făcuse în munte, disperată să scap de zăpadă. Am reuşit să înaintez doi paşi în tunelul tenebros înainte ca pământul să-mi dispară de sub picioare, iar un braţ cald, musculos, să-mi înconjoare umerii, ţinându-mă pe loc.

M-am zvârcolit, umilită să fiu purtată ca o păpuşă de cârpă sau un copil, însă încercările mele de a mă elibera nu l-au perturbat pe Wrath. În calitate de viitoare regină a Maleficilor, aceasta cu siguranţă *nu* era prima impresie pe care voiam să o las. Pe jumătate în delir, pe jumătate îngheţată şi complet dependentă de un demon.

Wrath spusese odată că puterea reprezenta totul aici şi, chiar şi prinsă în mrejele halucinaţiilor, ştiam că a renunţa la a mea, chiar şi pentru o clipă, m-ar însemna drept o ţintă uşoară.

— Pune-mă jos!

— O voi face.

Capul mi s-a rostogolit pe spate, ajungând în spaţiul dintre umărul şi gâtul lui. Era delicios de cald.

— Am vrut să spun acum.

— Sunt foarte conştient de asta.

Cu fiecare pas al demonului, lumea se învârtea tot mai tare şi devenea încă şi mai întunecată. Deodată, trebuia să depun un efort în plus doar ca să rămân trează. Îmi simţeam pielea ciudat de întinsă. Totul era prea rece. Somnul avea să facă totul să dispară. Şi apoi aş fi putut să visez. Să-mi amintesc de sora mea. De viaţa mea dinainte să fi invocat vreodată un demon. Şi de vremea în care crezusem,

prosteşte, că dragostea şi ura nu erau nici pe departe aceeaşi emoţie.

— Te urăsc! am spus, însă am rostit cuvintele mult mai şoptit decât ar fi trebuit. Te urăsc în cele mai întunecate moduri.

— Sunt foarte conştient şi de asta.

— Viitorul meu soţ nu mă poate vedea aşa.

Mai degrabă i-am simţit zâmbetul decât să-l văd.

— Cunoscându-te, sunt convins că va vedea lucruri mult mai rele.

— *Grazie!*

Nesimţitul! M-am cuibărit la pieptul lui cald şi am oftat, subminându-mi propriile porunci de a fi pusă jos. Urma să mă odihnesc doar un minut.

— Crezi că o să-mi placă de el?

Paşii lui Wrath n-au şovăit nici măcar o dată, dar demonul m-a strâns puţin mai tare.

— Vom vedea în timp!

Am aţipit şi m-am trezit brusc, după, speram eu, o clipă sau cel mult două. Luând în considerare întunericul din tunel şi mersul lui Wrath constant ritmic şi cu paşi mari, îmi era greu să rămân vigilentă. Gânduri şi amintiri fără sens mi s-au îngrămădit în minte, apoi mi s-au revărsat de pe buze.

— Ai spus că nu o vei face.

— Că nu voi face ce anume?

Vocea lui profundă a vibrat în pieptul meu, trezind o senzaţie nefiresc de reconfortantă. Mi-am lipit obrazul de inima demonului, ascultând-o cum bate tot mai tare. Sau poate că era numai o dorinţă deşartă. Pielea lui goală ardea, lipită de a mea. Într-un mod aproape dureros.

— Că nu vei avea grijă de mine. Ai spus că nu o vei face…

A rămas tăcut. Nu că m-aş fi aşteptat să răspundă. Nu era moale sau amabil, ci dur, aspru şi alimentat de furie şi foc. Înţelegea semnificaţia unei lupte, a unui război, a unei strategii. Prietenia nu se număra printre aceste lucruri. Mai ales una cu o vrăjitoare. În ochii lui, eram o misiune, o promisiune pe care i-o făcuse fratelui său, nimic mai mult. Asta am înţeles, chiar dacă adevărul ustura undeva în adâncul meu. Aveam propriile scopuri, propriile interese. Şi nu aveam să ezit să distrug pe oricine intervenea în planurile mele.

Chiar şi pe el.

În pofida împotrivirilor mele, somnul m-a prins în îmbrăţişarea sa, aşa că m-am relaxat, sprijinindu-mă de trupul lui Wrath. Poate că plănuia să mă surprindă şi să ne strecoare în Casa Mândriei printr-o intrare secretă, pentru a-i evita pe toţi demonii curioşi. Puteam doar să sper că avea să-mi arate o urmă de îndurare.

Ca prin vis, aş fi putut jura că l-am auzit şoptind:

— Am minţit.

Patru

— A murit?

A durat ceva, dar am recunoscut vocea. Era Anir. Secundul uman al lui Wrath. Demonul a răspuns cu o obscenitate, şi am auzit destul de clar cuvintele „Bineînţeles că nu, cretinule!"

— Mă poţi învinovăţi? Pare destul de moartă. Poate ar trebui să laşi soarta să-şi urmeze cursul. Nimeni nu te-ar învinui dacă inima i se opreşte. Nici măcar…

— Ai grijă, păşeşti pe gheaţă subţire! Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea.

Degete bătătorite mi-au palpat gâtul şi mi-au prins încheietura. M-am străduit să mă ridic, însă eram legată de ceva dur şi imobil.

— Majestate, ar trebui să o anunţăm pe matroană. Nu cred că asta e…

— Adu-mi o cană cu apă caldă şi pături! Acum!

Îmi simţeam pielea ca şi cum cineva m-ar fi aruncat în foc şi mă ţinea acolo. Să beau ceva cald şi să mă învelesc cu o pătură se numărau printre ultimele lucruri pe care îmi doream să le fac. M-am zbătut în lanţuri, iar unul dintre acestea m-a eliberat şi mi-a tras uşor părul pe spate. Braţe, nu lanţuri. Wrath încă mă ţinea lipită de trupul lui. Am încercat să-mi deschid ochii, dar nu am reuşit. Demonul a făcut câţiva paşi şi m-a aşezat grijuliu pe o saltea. Cel puţin asta speram că era.

Ceea ce însemna… Inima mi-a luat-o la galop. Probabil că ne aflam la castelul Diavolului acum. Cuprinsă de panică, mi-am înfipt unghiile în braţele lui, asemenea unor gheare, când Wrath a încercat să se îndepărteze. În ciuda bravadei

mele de mai devreme, nu voiam să fiu singură cu regele demonilor. Cel puţin nu aşa.

— N-nu… nu…

— Nu te mişca prea mult, altfel inima ţi s-ar putea opri!

Am inspirat scurt, tremurând.

— Tactul tău…

— E abominabil? Există un motiv pentru care nu sunt vindecător. Poţi să te plângi mai târziu. Ai o formă uşoară de hipotermie.

S-a desprins fără probleme din strânsoarea mea disperată, ca o încleştare a morţii, şi s-a retras. Aş fi putut jura că şi-a trecut uşor buzele peste fruntea mea fierbinte înainte ca greutatea lui să părăsească patul. Când a vorbit, tonul i-a fost destul de dur, încât să mă întreb dacă sărutul fusese real.

— Stai nemişcată!

Am distins sunete de ţesătură ruptă. Ochii mi s-au deschis deodată larg, în timp ce şocul mi-a străbătut trupul. Wrath stătea aplecat deasupra mea, rupându-mi hainele îngheţate pe mijloc, de parcă n-ar fi fost mai mult decât nişte bucăţi de pergament. Fusta, cămaşa, cureaua. După ce a mai tras de câteva ori, aerul rece mi-a mângâiat pielea pârjolită.

Aproape că am gemut de plăcere când mi-a scos hainele umede de sub corp şi le-a aruncat. Nici măcar nu mi-a păsat că eram goală dinaintea demonului. Din nou.

Voiam să-mi desprind carnea de pe oase şi să-mi scufund trupul într-o cadă plină cu gheaţă. O dorinţă de altfel ciudată, din moment ce murisem de frig cu puţin timp în urmă. Pleoapele mi-au coborât şi, oricât m-am împotrivit, nu le-am putut ridica din nou. Imagini stranii mi s-au derulat prin minte, o înşiruire de amintiri înceţoşate şi frânte, toate trecute printr-o ceaţă deasă. O posibilă consecinţă a unui

creier care amenința să moară. Sau poate că reprezentau viziuni ale unui viitor pe care nu aveam să-l trăiesc niciodată, o formă de tachinare. Statui și flori. Foc. Inimi în borcane, un perete de cranii.

Nimic nu avea sens.

— Emilia… Rămâi cu mine!

Wrath m-a luat de mână și mi-a masat cu blândețe fiecare deget, insuflând căldură. Dacă încerca să mă țină trează, dădea greș. Învăluită de o pace moleșitoare și relaxată de atingerea lui, am lăsat ca amintirile și imaginile stranii să pălească treptat. Demonul și-a mutat masajul grijuliu de la degetele mele la încheietură, apoi mâinile i-au urcat lent, de-a lungul brațului, până la cot, înainte de a-mi îngriji cealaltă mână.

După ce mi-a strecurat din nou viață în degete, Wrath s-a deplasat spre capătul patului. Mi-a ridicat una dintre glezne cu o mână și a folosit-o pe cealaltă pentru a-mi stimula circulația sângelui în degetele de la picioare, la fel cum a procedat cu cele de la mâini. Când buricele degetelor lui mari mi-au alunecat pe arcul piciorului, am gemut în șoaptă, pe măsură ce folosea *exact* nivelul de presiune potrivit ca să vindece durerea de acolo.

Cineva a bătut ușor în ușă, însă Wrath i-a ordonat să lase totul afară. Pașii i-au bubuit dintr-un capăt în altul al camerei, o ușă a fost larg deschisă și trântită, apoi s-a întors, acoperindu-mi la fel de grijuliu trupul cu cea mai moale țesătură pe care o simțisem vreodată.

M-am înecat cu un țipăt. Mă simțeam de parcă ar fi turnat kerosen peste mine și ar fi aprins un chibrit. Am dat jos pătura, îndepărtând-o cu picioarele, și m-am ales cu un mârâit frustrat din partea demonului.

— Oprește-te!

M-a ţinut nemişcată, apăsându-mi corpul de saltea, şi m-a acoperit din nou cu pătura. O răsuflare mai târziu, un trup greu s-a aşezat lângă mine. Două braţe mari mi s-au înfăşurat în jurul taliei, trăgându-mă mai aproape, apoi demonul şi-a odihnit bărbia de capul meu. Mi-a trecut un picior peste şold, ca să se asigure că aveam să rămânem îmbrăţişaţi, uniţi.

Îi simţeam căldura, întruchiparea unui foc. Şi deja ardeam. Am încercat să mă rostogolesc de sub el, astfel încât să ajung pe podea. Voiam să mă târăsc sub scândurile de lemn şi să mă îngrop în pământ ca un animal aflat într-o stare profundă de hibernare. Strânsoarea lui Wrath nu a cedat nici măcar pentru o clipă; eram prinsă, iar trupul lui era cuşca. În plus, cu puterea sa supranaturală, dacă alegea să mă ţină aşa, nu aveam să reuşesc nicicând să mă eliberez, oricât de tare m-aş fi zbătut. Instinctul de supravieţuire a preluat controlul – am devenit o pisică sălbatică, dornică să-mi înfig ghearele în cel care încerca să mă ţină captivă.

Braţele lui Wrath păreau două bare de oţel.

— Dă-te *jos* de pe mine!

— Nu!

— Nu te-a învăţat creatorul tău cum să tratezi corespunzător o femeie?

— Supravieţuieşte până la răsărit, şi atunci îţi voi respecta dorinţele! a răbufnit.

— Nu înţelegi…

Eram înnebunită de furie şi disperată să mă mişc. Braţele i s-au încleştat în jurul meu, dar niciodată cât să mă doară.

— Am nevoie să simt solul împrejur. Trebuie să merg sub pământ acum!

— E un simptom comun al hipotermiei. Sentimentul va

trece când vei fi din nou stabilă, m-a asigurat demonul, care mi-a strecurat un braţ în spatele umerilor şi m-a înclinat în sus. Bea asta! *Acum!*

Tonul lui mi-a dat de înţeles că avea să mă ţină de nas şi să-mi toarne forţat lichidul pe gât, dacă nu-l ascult. În niciun caz nu era o infirmieră indulgentă. Şovăind, am luat o înghiţitură din licoarea caldă şi m-am abţinut să nu ţip. Era prea fierbinte! Wrath m-a lăsat înapoi pe o pernă şi a pus încet o altă pătură peste mine. Părea uşoară ca o pană, dar m-a îndurerat cumplit. Suferinţa s-a intensificat până când m-a copleşit complet, eliminând orice alt gând sau emoţie.

Am strâns din dinţi, încercând să forţez clănţănitul să se oprească. Din fericire, la câteva momente după ce am băut lichidul, mi-am pierdut şi mi-am recăpătat în fel şi fel de moduri cunoştinţa. M-am întrebat ce pusese în licoare pentru a-mi induce starea de somnolenţă, însă nu reuşeam să adun suficientă energie cât să mă simt ameninţată. Dacă şi-ar fi dorit ca moartea să mă revendice, ar fi lăsat natura să se ocupe de o asemenea faptă.

Ceva m-a târziu, o mişcare m-a smuls din bătălia febrilă cu luciditatea. Uitasem unde mă aflam. Cu cine eram. O lumină caldă, aurie, contura o siluetă impunătoare.

Mi-am mijit ochii, dornică să aflu cine trimisese un înger. Apoi mi-am amintit. Dacă fiinţa cerească de lângă mine, care mă privea de sus, fusese vreodată un înger, acum era *altceva.* Ceva de temut şi de evitat. Ceva care îndemna inimile să bată năvalnic, iar genunchii să tremure.

Wrath era la fel de interzis ca fructul oferit Evei, dar cumva şi mai ispititor.

Într-o stare înşelătoare, la limita dintre vis şi realitate, l-am urmărit îndeplinind cele mai neobişnuite sarcini. A umplut o cană cu lichid cald. M-a ajutat să o beau până când

o căldură ademenitoare, paşnică şi liniştitoare mi s-a răspândit treptat în organism, un contrast izbitor faţă de infernul pe care-l simţisem mai devreme. S-a agitat în jurul meu, aducând mai multe pături. A alimentat cu lemne focul dintr-un şemineu uriaş, dispus vizavi de un pat făurit din fâşii de întuneric, toate desfăşurate din miezul nopţii. Cearşafurile albe şi argintii păreau să lucească asemenea stelelor căzătoare. Erau ciudat de familiare, deşi nu le mai văzusem până acum.

La un moment dat, m-am rostogolit cu faţa spre el şi m-am uitat cu atenţie la o peliculă fină de sudoare care îi strălucea pe pielea goală. Cândva, în timpul nopţii, îşi scosese cele două amulete. Şi el stătea sub pături, cu braţele înfăşurate în jurul meu într-o îmbrăţişare confortabilă, căldura trupului său alimentându-l pe al meu. Era extraordinar! Şi gândul acesta nu avea nicio legătură cu aspectul lui fizic.

Mi-am lăsat ochii să-şi continue explorarea lentă, atrasă de ai lui. Pete negre îi însemnau irisurile aurii, ca nişte stele minuscule care îi înconjurau pupilele. M-a urmărit în timp ce îi studiam trăsăturile, oglindindu-mi la rândul său gestul, la fel de concentrat asupra feţei mele şi fără să-şi ascundă defel intenţia. M-am întrebat ce a văzut, ce a simţit când s-a uitat la mine.

— Uneori, am spus cu o voce aspră şi moale, uneori cred că vreau să fiu prietena ta. În pofida trecutului. Poate că o alianţă între noi, între Casele noastre separate, este ceva de luat în considerare.

Şi-a încleştat maxilarul, de parcă simpla idee a unei prietenii sau alianţe ar fi îngrozitoare.

— Odihneşte-te!

Acum focul ardea puternic în cameră. Pleoapele mi-au

coborât, ca şi cum le-ar fi poruncit să se supună voinţei sale, iar lumea a devenit înceţoşată.

— Wrath…

Am vrut să-i spun „mulţumesc”, însă somnul mi-a furat cuvintele.

Demonul vorbea în şoapte şi-n tonuri tăcute. Mi-a înlăturat părul de pe faţă, cu mâna lui mare, tatuată. Parcă împărtăşea un secret – ceva vital. Important, într-un mod care avea să-mi schimbe pentru totdeauna realitatea. M-am tras mai aproape şi, cuibărită la pieptul lui, m-am străduit să ascult. Ca o furtună îndepărtată, vocea lui mi-a străbătut impetuos trupul, încercând să trezească dintr-odată ceva, înainte să adoarmă la loc.

Însă nu am putut reţine nimic, iar somnul m-a furat încă o dată.

*

Următoarea dată când m-am trezit, partea de pat pe care se odihnise Wrath era goală. Fără trupul lui masiv, fără încruntătura sa constantă, ameninţătoare, ori neliniştea lui nu tocmai blândă, camera părea prea mare.

O cameră!

Am tras adânc aer în piept, deodată vigilentă. Partea cea mai cumplită a delirului dispăruse, iar realitatea îmi amintea de un munte impozant, hotărât să se prăvălească peste mine. Wrath mă dusese… nu eram sigură unde. Cu o zi în urmă nu mă uitasem cu atenţie împrejur. Mi-am şters ochii, îndepărtând ultimele urme de somn, şi m-am uitat în sus, fix, la o ploaie de constelaţii. O privelişte complet neaşteptată.

Am clipit de câteva ori – tavanul fusese vopsit ca să arate precum un cer plin de stele. Deşi nici această

observaţie nu era întocmai corectă. La o cercetare mai atentă, constelaţiile s-au dovedit a fi de fapt nişte luminiţe care străluceau uşor pe un tavan vopsit într-o nuanţă de albastru-închis, cu sclipiri violete.

Mi-am plimbat repede privirea prin cameră. Era uriaşă. Elegantă.

Am admirat pereţii de-un alb pur, ca zăpada, acoperiţi de panouri cu înfloriturişi stucaturi decorative, precum şi şemineul uriaş aflat vizavi de pat, încastrat în argint, cu flăcările reflectate pe suprafaţa sa strălucitoare. Deasupra lui atârna o oglindă uriaşă, bogat ornamentată, iar de-o parte şi de alta a poliţei se aflau sfeşnice de argint. Am văzut un alt set identic pe peretele din spatele patului. Am fost surprinsă să văd argint şi nu aurul emblematic al lui Wrath, deşi am bănuit că metalul era de fapt aur alb.

Mocheta albastru-închis se potrivea perfect cu nuanţa tavanului, iar patul părea să fie sculptat din aceeaşi piatră preţioasă care înconjura Porţile Iadului. Peste mocheta întunecată era întins un covor galben, ţesut cu fire de aur.

Toate materialele păreau moi, luxoase, şi miroseau vag a aer curat de iarnă şi a mosc.

În partea opusă a camerei, un set de scaune şi o masă, toate din sticlă, erau aşezate cu un simţ estetic rafinat într-un colţ. Dacă muchiile nu le-ar fi sclipit în focul arzător, privirea mea ar fi putut sări complet peste mobilier. Lângă şemineu se afla un armoar enorm, înalt şi impunător, din lemn închis la culoare, cu flori, stele şi şerpi sculptaţi pe uşi. Două semiluni serveau drept mânere. Mi-au amintit de simbolul incomplet al unei zeiţe triple. Lângă şifonier era o uşă care dădea fie într-o altă cameră, fie pe un coridor.

Locul nu semăna nici pe departe cu palatul abandonat revendicat de Wrath în oraşul meu.

M-am răsucit pe călcâie. În stânga mea, o altă uşă părea să dea într-o cameră de baie, dacă luam în considerare stropii de apă. Un tablou mare pe pânză atârna lângă intrare, cu o ramă din argint, la fel de ornată ca oglinda situată deasupra şemineului. Trebuie să fi costat o mică avere!

Pictura în sine mă ducea cu gândul la o pădure fermecată, luată direct din paginile unui basm. Vopseluri pe bază de ulei, în nuanţe de verde-închis şi brun-intens, însufleţeau peisajul. Flori scăldate într-o revoltă de culori întunecate punctau prim-planul, iar lujeri de iederă se încolăceau în jurul trunchiurilor masive de copaci.

Pomii fructiferi ofereau delicii coapte, de la mere la rodii rotunde, pline de seminţe, şi la diverse citrice. Aproape de centrul tabloului, ceaţa plutea deasupra solului, iar chiciura înveşmânta petalele florilor din dreapta. Paleta artistului era întunecată, însă îmblânzită. Scena, vie, însă îngheţată. Vara înstăpânea o parte a peisajului, iar suflul rece al iernii o însemna pe cealaltă.

Era o grădină sezonieră, diferită de oricare pe care o mai văzusem vreodată în viaţa reală. Am simţit un impuls subit să-l găsesc numaidecât pe artist, curioasă în privinţa inspiraţiei din spatele unei piese atât de unice. Dacă sursa era un loc real, voiam să-l vizitez. Dar mai întâi…

Mi-am coborât privirea. Singurele haine pe care le aveam îmi fuseseră smulse de pe trup, în tentativa frenetică a lui Wrath de a mă încălzi, şi aruncate zeiţa ştie unde. Am oftat şi am tras în sus cearşafurile, încercând să le leg într-o rochie provizorie.

Cineva şi-a dres glasul.

Creşterea pulsului mi-a indicat despre cine e vorba înainte să-mi îndrept atenţia asupra lui. Bătăile inimii mi s-au înteţit, atingând un ritm imposibil de intens, în momentul

în care privirile ni s-au înlănţuit şi înfruntat.

Wrath se sprijinea de tocul uşii, cu părul negru ciufulit şi umed, îmbrăcat într-un costum nou, mulat perfect pe trup, cu o expresie aproape contemplativă. M-a cercetat îndeaproape, lent, cu o privire tăioasă şi clinică, pur evaluativă. Avea în mâini un halat de culoarea abanosului, brodat cu flori sălbatice.

— Te-ai trezit!

— Ai un fin spirit al observaţiei.

— Poartă-te frumos! Eu sunt cel care are halatul tău.

Ochii mi-au fugit spre veşmântul menţionat. Mă aflam în mod clar în dezavantaj, dar intenţionam să remediez imediat situaţia.

— Unde suntem?

— Într-un dormitor, după cum arată.

Nesimţit până-n măduva oaselor.

— Al tău?

A clătinat din cap, fără să-mi ofere alte detalii. Am numărat în tăcere până la zece. Wrath a aşteptat, cu un colţ al gurii ridicat, de parcă să mă enerveze ar fi fost cea mai preţuită formă de amuzament a lui.

Dacă îşi dorea o ceartă, eram mai mult decât încântată să-i fac pe plac. Până când mi-am reamintit ce spusese mai devreme, despre furia mea ca fiind un afrodiziac, şi mi-am muşcat limba.

— Suntem la reşedinţa regală a lui Pride, la Casa Mândriei?

— Nu! Aceasta este Casa Mâniei.

— Contractul…

— Vrei să mergi acolo?

Demonul a avut grijă să folosească un ton cât se poate de indiferent.

Ceva în legătură cu întrebarea m-a dus cu gândul la o capcană, şi nu-mi doream să mă trezesc prinsă în laţul unui demon. Cu atât mai puţin atât de curând. De preferat niciodată. Am înghiţit nodul dureros din gât.

— Am făcut un jurământ de sânge.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

De parcă ar fi răspuns la toate cele pe care i le pusesem! Am apelat la unul dintre vicleşugurile lui şi i-am adresat fulgerător o întrebare.

— Ce importanţă are? Gata, l-am semnat. Învoiala a fost încheiată.

— *Vrei* să mergi acolo? a repetat.

Bineînţeles că nu voiam să merg acolo, dar nici să stau aici, dacă părerea mea mai conta. Voiam să fac ceea ce venisem să fac şi să mă duc acasă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mi-am strâns buzele, nedorind să răspund cu voce tare, şi m-am forţat să mă gândesc la ceva plăcut. Demonul distingea emoţii şi minciuni. Şi aveam o teorie pe care trebuia să o testez. A mijit ochii când mi-a cercetat din nou chipul, în căutarea adevărului ascuns de expresia atent controlată.

— Acesta este un „da”?

Am încuviinţat din cap.

Apoi am întrezărit o descătuşare rară de emoţie pe chipul lui, dar şi-a revenit repede şi a străbătut camera din câţiva paşi lungi. Dacă nu l-aş fi studiat, aş fi ratat reacţia fulgerătoare. Furia îi pâlpâia în ochi. O mască pentru a-şi acoperi durerea.

— Nu-ţi face griji! Când fratele meu va binevoi să-şi revină în simţiri, după petrecerile şi depravările aproape constante, iar mândria lui blestemată va ceda în cele din urmă suficient cât să-mi permită să intru pe domeniul lui

odios, îmi voi respecta partea de înţelegere.

Eram destul de încrezătoare că fiecare dintre domeniile lor era odios în felul său, dar nu m-am obosit să scot în evidenţă un asemenea detaliu.

— Trebuie să fim invitaţi?

— Da, asta dacă nu cumva ai de gând să stârneşti un conflict între Casele noastre.

Am reţinut informaţia. Prinţi aflaţi în conflict ar crea cu siguranţă o distragere a atenţiei de la preocupări sau activităţi aparent inofensive, cum ar fi bârfa.

— Dacă intri pe teritoriul lui, fără a-i avea consimţământul, o astfel de acţiune este considerată o ameninţare? Chiar dacă îi îndeplineşti porunca?

Wrath a încuviinţat, cu o mişcare din cap.

— Asta nu prea are sens. Procedează aşa pentru că este rege şi vrea să-ţi aducă aminte care îţi este locul?

— În viziunea unora, atitudinea regală este o distracţie preferată pe aici.

Tot nu mi-a răspuns la întrebări. Prinţul Wrath, unul dintre Temuţii şi Măreţii Şapte, Generalul de Război şi Maestru al Eludării. Mi-a venit în minte o idee diabolică, aşa că am afişat un interes binevoitor şi mi-am reţinut zâmbetul. Wrath avea o mulţime de măşti în arsenalul său. Era timpul să-mi adaug câteva la colecţie.

— În calitate de mireasă a lui, ce se întâmplă dacă decid să merg singură la el? Teoretic, nu fac parte din Casa Mândriei? Dacă da, nu înţeleg cum ar trebui să mi se aplice această regulă. Cu excepţia cazului în care îi este în continuare dedicat primei soţii, ceea ce nu poate fi adevărat, dacă este atât de depravat pe cât susţii. Sunt sigură că m-ar primi în patul nostru conjugal.

Mă îndoiam că Wrath şi-a dat seama, dar temperatura

din cameră a scăzut puţin. Atinsesem un punct sensibil.

— Pride vă va primi, cu bucurie, în patul lui pe tine şi pe oricine altcineva de care este fascinat. Pe toţi deodată, dacă asta îşi doreşte şi îi permiţi în nopţile în care eşti cu el. Deşi îţi sugerez să pretinzi că fratele meu este amantul suprem, altfel îi vei răni păcatul omonim şi te vei trezi singură.

Cuvintele lui m-au şocat atât de tare, încât am uitat de seminţele discordiei pe care încercasem să le plantez.

— Doar nu vorbeşti serios! Pride ar dori pe altcineva în patul nostru? Cu mine? Nu înţeleg.

Wrath a ezitat un minut.

— Uneori, fratele meu preferă să aibă mai mulţi parteneri.

— În acelaşi timp?

Am simţit cum roşeaţa îmi arde obrajii. Demonul a dat încet din cap.

— În lumea subterană, sexul nu este considerat ruşinos sau păcătos, Emilia. Atracţia şi dorinţa fac parte din ordinea firească a vieţii. Muritorii pun restricţii asupra unor astfel de lucruri. Însă nu şi prinţii Iadului.

— Dar Lust… Influenţa lui. E considerată un păcat, chiar şi aici.

— Fratele meu s-a jucat, în mare parte, cu fericirea ta, cu lucruri care aduc tot felul de plăceri şi bucurii, nu doar cu dorinţele carnale. Să fii testat sau îndemnat către o anumită emoţie înseamnă, de obicei, că este ceva cu care acest tărâm simte că ai dificultăţi, mi-a explicat Wrath, care şi-a înclinat capul. Dacă eşti interesată de sex, dar îţi este frică de pasiune sau de intimitate, s-ar putea să simţi o dorinţă sexuală mai intensă, până când rezolvi problemele personale legate de aceasta. Ce te intimidează, pasiunea sau intimitatea?

Am înghiţit în sec, stânjenită să deschid subiectul

pasiunii în timp ce eram singură cu Wrath şi goală sub cearşafurile de mătase.

— Niciuna! Şi mă îndoiesc că asta te priveşte pe tine. Să discut despre ce aş putea sau nu să fac cu soţul meu este inadecvat. Mai ales cu tine.

Wrath a aruncat halatul lângă mine pe saltea, cu o expresie rece întipărită pe chip.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti pentru că te-am ţinut în viaţă. Apropo, cu plăcere! După socoteala mea, e a doua oară când te salvez. Şi nu te-ai obosit în niciuna dintre dăţi să-mi arăţi măcar o urmă de recunoştinţă.

Tonul lui mi-a făcut sângele să fiarbă în vene. M-am întrebat dacă ştia că îşi folosea subtil magia şi mă afectau cele întâmplate. Poate faptul că mă aflam în a sa Casă a Păcatului mi-a amplificat furia şi, totodată, mi-a deschis larg ochii, din moment ce abia acum conştientizam cât de îngrozitor de neexperimentată sunt în anumite domenii. Nu mă gândisem că o să mă culc cu Pride şi nici nu luasem în considerare orice alte îndatoriri de soţie pe care era posibil să fiu nevoită să le îndeplinesc. Mă simţeam prinsă în capcană. Furia mea clocotitoare trebuia să fie dezlănţuită, iar Wrath părea dornic să suporte consecinţele.

— Întotdeauna te aştepţi să primeşti mulţumiri generoase pentru că ai făcut lucrul decent? Încep să cred că păcatul tău este de fapt mândria, nu mânia. Orgoliul de care dai dovadă este cu siguranţă destul de fragil. Poate că ar trebui să mă târăsc la picioarele tale sau să organizez o paradă în onoarea ta. Te va satisface asta?

— Măsoară-ţi cuvintele, vrăjitoareo!

— Sau ce? Îmi vei vinde sufletul celui care va plăti mai mult? l-am sfidat. Prea târziu! Să nu uităm că dacă n-ai fi fost tu, cu înşelăciunea ta, nici măcar nu m-aş fi aflat aici, la un

pas să mor de frig sau nevoită să-mi fac griji cu privire la faptul că trebuie să mă culc cu fratele tău şi cu oricine altcineva mai invită în aşternuturile noastre!

— *Tu* ai ales Casa Mândriei!

— De fapt, de ce mai eşti aici? Am crezut că o să pleci de îndată ce-ţi câştigi libertatea. Nu m-ai chinuit destul? Sau datoria îţi va fi complet îndeplinită abia după ce-mi consum căsătoria? Dacă asta aştepţi, sunt sigură că Pride te va invita în camera noastră în calitate de martor, ca să te asiguri că mă întind pe spate şi accept totul ca o mică regină ascultătoare.

Dacă ura putea fi imortalizată cu o singură privire, demonul descoperise cum să stăpânească perfect o asemenea artă.

— Găseşti haine în garderobă. Poartă orice vrei! Fă orice vrei! Du-te oriunde unde vrei în acest castel. Dacă te hotărăşti să părăseşti Casa Mâniei, îţi urez noroc! Mă voi întoarce când Pride ne va chema la el. Până atunci, sper să ai o seară plăcută, *doamna mea!*

A ieşit ca o furtună din cameră, paşii lui răsunând într-o altă încăpere înainte ca o uşă să se deschidă şi să se închidă, şi să-l aud îndepărtându-se mânios pe coridor. Am expirat lung, frustrată.

Demonul îmi stârnea furia ca nimeni altul.

Ce bestie îngrozitoare! Cum îndrăznea să-mi poruncească să spun adevărul, când nu oferise niciunul în schimb? Am aşteptat ca pulsul să mi se calmeze de la sine. *Chiar* îi eram recunoscătoare pentru tot ceea ce săvârşise cu o noapte în urmă, iar dacă mi-ar fi oferit posibilitatea, i-aş fi spus că îi apreciez eforturile. Îmi masase arcul fiecărui picior, atât o grijă deloc necesară, cât şi un gest care nu a avut de-a face cu degerăturile, ci doar cu tandreţea.

— Osândi-ne-ar zeiţa pe amândoi!

Am oftat.

Nu intenţionasem să mă înfurii atât de tare sau să răbufnesc în legătură cu ce se întâmplase în peşteră, dar sentimentele explodaseră, după ce fuseseră ţinute în frâu atâta vreme. Mai bine să deschid rana şi să termin odată cu toate astea.

În ciuda creşterii tensionate a înfruntării noastre, micul meu experiment a fost un succes parţial; Wrath putea detecta *cu siguranţă* o minciună când vorbeam. Un truc de ţinut minte.

M-am uitat pe furiş la uşă şi m-am gândit să alerg după el, ca să-l strâng de gât sau să-l sărut pasional, până când îşi pierdea răsuflarea, dar am ignorat astfel de îndemnuri. Pentru a descoperi ce i se întâmplase cu adevărat Vittoriei, aveam să fiu nevoită să mă desprind din mrejele lui, în cele din urmă. Şi puteam la fel de bine să încep de pe acum. Nu cunoşteam toate regulile şi normele de conduită specifice tărâmului demonilor, dar cel puţin acum ştiam că prinţii nu-şi încălcau unul altuia domeniile regale. Odată plecată la Casa Mândriei, eu şi Wrath urma să nu ne mai vedem. Cel puţin pentru o perioadă.

„Doamna mea."

Ce absurditate!

Privirea mi s-a îndreptat spre halat, iar un sentiment straniu mi-a vrăjit inima să bată mai tare. Nu am observat detaliul când demonul stătea cu veşmântul în mâini în pragul uşii, însă florile brodate pe material se asortau cu tatuajele noastre.

Cerneala pală, de culoarea lavandei, simboliza o logodnă pe care o încheiasem forţat între noi, când îl invocasem prima dată. Wrath ştiuse imediat ce făcusem, dar

nu se deranjase să-mi spună adevărul. Îl aflasem câteva săptămâni mai târziu de la Anir, în noaptea în care dădusem peste o altă vrăjitoare ucisă pe o alee. Demonul îmi jurase că intenţiona să-mi spună, că aşteptase să avem încredere unul în celălalt înainte să-mi dezvăluie adevărul despre căsnicia noastră iminentă, dar mă îndoiam de acest lucru.

Fiecare faptă fusese calculată. Fiecare mişcare, strategică. În joc mai existau şi alte intrigi în care continua să fie implicat şi alte planuri secrete pe care nici măcar nu începusem să le descopăr. Poate că aveau sau nu legătură cu uciderea surorii mele. Oricât de bine îşi păzea tainele, într-un fel sau altul, voiam să aflu ce urmărea cu adevărat. Dacă învăţasem realmente ceva despre el, acesta era faptul că era dispus să mute şi munţii din loc ca să obţină ceea ce îşi dorea.

M-am uitat în jos, la braţul meu însemnat cu linii de cerneală. Crezusem că tatuajele identice aveau să dispară după aruncarea vrăjii de dezlegare, menite să pună capăt logodnei în aceeaşi noapte. Însă rămăseseră.

În pofida magiei spulberate, au continuat să crească asemenea unor seminţe care fuseseră plantate şi îngrijite. Frânturi din fiecare dintre noi şi-au pus amprenta asupra modelului: şerpii lui, florile mele, semilunile dispuse într-un cerc de stele. Reprezentau o reamintire constantă a lipsei mele de experienţă şi a minciunilor lui, născute din omisiune.

Am trasat pe materialul mătăsos şi răcoros conturul tulpinilor şi al petalelor delicate reproduse pe halat. Era atât de frumos, exact veşmântul pe care l-aş alege pentru mine, dacă mi s-ar oferi suficiente resurse pentru a deţine ceva atât de fin. Demonul cunoştea astfel de lucruri. Mă cunoştea.

Poate mai bine decât credeam. Şi totuşi, *el* rămânea în

continuare un mister pentru mine.

Am strâns halatul, m-am dat jos din pat, legănându-mi picioarele peste saltea, şi am stat goală în faţa focului care trosnea. În urmă cu câteva ore, mă aflasem la câteva răsuflări distanţă de moarte, cu pielea arsă de gheaţă, nu de foc. El rămăsese toată noaptea cu braţele în jurul meu, lipindu-mă ocrotitor de trupul lui. Un trup care nu era rece ca gheaţa, aşa cum susţinea *nonna* în poveştile ei despre Malefici. Ar fi putut chema un vindecător regal ca să îndeplinească o astfel de sarcină.

De asemenea, ar fi putut să mă lase să mor, aşa cum sugerase Anir. Dar nu o făcuse.

Am lăsat materialul să-mi mângâie obrazul, am inhalat parfumul persistent al lui Wrath, apoi am aruncat halatul direct în foc.

Cinci

„Ucisă de garderobă” era menit să fie epitaful de pe piatra mea funerară, mulţumită obsesiei lui Wrath pentru veşmintele fine şi ţesăturile rafinate. Am fost atât de surprinsă de avalanşa de rochii, fuste, corsete, corsaje, tunici, ciorapi, articole delicate de lenjerie intimă din dantelă, cămăşi de noapte şi halate din mătase, încât a trebuit să închid uşile sculptate şi să mă dau un pas înapoi. Era prea mult!

Acasă avusesem o mână de rochii şi tunici obişnuite, fără corset, din muselină. Două perechi de pantofi. Sandale şi cizme cu şireturi. Câteva bluze şi fuste simple, ţesute în casă. Vittoria şi cu mine împrumutam adesea haine una de la alta, pentru a ne face garderoba să pară mai vastă decât era de fapt.

Veşmintele din acest armoar nu semănau defel cu cele pe care le văzusem în lumea muritorilor. Şi nu mă refeream doar la stilurile îndrăzneţe sau la porţiunea scandaloasă de piele pe care aveam să o las descoperită, purtându-le, ci şi la culorile vii, broderia detaliată şi excentricitatea lor caracteristică.

Am inspirat adânc şi am deschis din nou uşile sculptate. Partea de jos a garderobei era ocupată de încălţări perfect aliniate, de la papuci şi pantofi cu toc mic la cizme într-o varietate ameţitoare de culori închise. Erau pantofi negri, în nuanţa cărbunelui, brun-închis, aurii şi chiar şi câţiva violet-închis şi argintii.

Apoi am dat peste panglici, dantele, piele. Rochii cu modele exotice şi ireale, cu spini, şerpi, flori şi fructe, din materiale scânteietoare, demne să rivalizeze cu cerul

înstelat. Mătăsuri, tuluri, catifea şi o ţesătură atât de moale şi de pufoasă, încât mi-am apăsat-o uşor de obraz.

Caşmir. O amintire pe jumătate uitată a prins contur, aprinsă de scânteia vieţii. O cabană mică, aflată în adâncul unei păduri îngheţate, o spirală de fum argintiu şerpuind spre boltă. Şoapte şi cazane, şi… şi *nonna,* care ne dăruise mie şi Vittoriei mănuşi de caşmir când o vizitasem odată pe prietena ei din nordul Italiei. Atunci îmi plăcuse materialul, dar acum îl adoram. Am scos rochia scăldată în nuanţe pale de lavandă şi gri şi am înghiţit în sec.

— O!

Moda în Cele Şapte Cercuri însemna ţinute mult mai mulate, mai sumare şi mai decoltate decât cele din lumea muritorilor. Rochia din mâinile mele se potrivea cu mănuşile şi ajungea cam până la jumătatea coapsei. Dacă aveam noroc.

Era cea mai indecentă şi mai senzuală piesă vestimentară pe care o văzusem vreodată, mai scurtă decât orice cămaşă de noapte creată pentru cele care îşi desfăşurau meseria în casele de plăceri. M-am întrebat cum ar fi să-mi stăpânesc cu încredere trupul şi senzualitatea, fără să mă scuz sau să mă fandosesc în faţa nimănui.

Deodată, mi-am imaginat că purtam rochia în timp ce mă certam cu demonul care o alesese…

Privirea i s-ar întuneca, când şi-ar lăsa ochii să-mi alunece pe trup, într-un fel exasperant de lent, încălzindu-mi periculos de mult sângele, astfel încât să-mi stârnească din nou furia. Rămasă fără suflu, l-aş împinge, lipindu-l de cea mai apropiată suprafaţă tare, în timp ce degetele i s-ar încleşta pe materialul moale de pe coapsele mele, gândindu-se cu atenţie la următoarea mişcare.

Poate că gura lui instigatoare m-ar tachina şi m-ar provoca, cât ar pune la cale, ca un adevărat strateg, metode

de a-mi smulge gemete de plăcere de pe buze. Mi-ar şopti tot felul de promisiuni murdare, înfiorându-mă cu ardoare până-n centrul fiinţei mele în loc să mă şocheze. Apoi m-aş apleca spre el şi l-aş muşca uşor de buza inferioară, un avertisment şi o rugăminte.

L-aş informa cu bucurie că nu mă mai tem de pasiunile mele sau că refuz să-mi mai ignor dorinţele. O asemenea ruşine ar fi ultimul lucru pe care să-l simt când demonul ar fi în braţele mele.

Abia atunci m-ar săruta, lent şi profund. O explorare fermă a gurii mele, a trupului meu. O dovadă că şi-ar îndeplini promisiunile malefice. I-aş simţi propria dorinţă împingându-se în mine, tare, caldă şi nerăbdătoare. Satisfacţia de a-l impresiona atât de tare s-ar transforma în nevoie pură, chiar mai repede decât mi-ar lua să trag din nou aer în piept. M-aş lipi cu putere de el, disperată să simt mai *mult.*

Iar în secundă următoare, demonul mi-ar ridica rochia deasupra şoldurilor, trăgând cu furie de material, apoi ar îngenunchea şi m-ar săruta până la…

— Pe sânge şi pe oase!

Am clătinat din cap, smulgându-mă brusc din iluzia indusă magic. Avea să-mi ia *mult* timp să mă obişnuiesc cu lumea subterană şi îndemnurile sale imorale. Nu era la fel de puternică precum în Coridorul Păcatelor, dar am recunoscut aceeaşi magie întunecată şi seducătoare. Persista, testa, tachina.

O altă complicaţie nefericită. Urma să fiu nevoită să acord o atenţie deosebită fiecărui gând şi sentiment. Am pus repede rochia la loc şi am înşfăcat un halat, alungându-mi-l pe Wrath din minte.

Să mă gândesc la prinţul acestei Case a Păcatului, în

timp ce stăteam lângă pat, complet goală, era un ritual de curtare menit să atragă probleme. După ce am îmbrăcat halatul, mi-am legat cordonul de mătase în jurul taliei şi m-am uitat repede printre veşminte.

Am ales o altă rochie, una puţin mai apropiată ca stil de hainele purtate acasă. De fapt, părea mai degrabă o ţinută pe care ai putea să o găseşti în garderoba unei prinţese sau a unei nobile. Spre deosebire de prima, era formată dintr-un corset fără bretele dintr-un material mat, negru ca abanosul, şi o fustă elegantă, lucioasă, care avea să îmi strângă ademenitor şoldurile şi să se deschidă în semicerc până la jumătatea coapselor, înainte ca faldurile să se reverse în mod spectaculos la podea. Borduri subţiri, negre şi satinate mărgineau fiecare linie a corsetului şi încercuiau talia, ca o broderie. Nu semăna defel cu bluzele şi fustele simple pe care le purtam la restaurant.

Dorul de casă m-a lovit din plin. Toate splendorile şi podoabele lumii nu puteau înlocui confortul simţit alături de familia mea. Voiam să fiu în bucătăria de la Sea & Vine, să ascult simfonia de sunete creată de mama, *nonna* şi de sora mea, în timp ce preparam bucatele noastre specifice. Să aud cuţitele lovind tocătoarele, sfârâitul tigăilor, zăngănitul lingurilor şi pe noi toate fredonând fericite şi împărtăşind ultimele bârfe de la piaţă. Să-i aud pe tatăl meu şi pe unchiul Nico, mereu veseli, vorbind cu mesenii.

Să mă bucur de mirosul mâncării savuroase plutind în jur… Însă acea viaţă simplă şi fericită se sfârşise.

Pregătită sau nu, trebuia să-mi asum un nou rol şi să-l joc perfect. Şi aşa aveam să fac. Atât la propriu, cât şi la figurat. Chiar din acest moment.

Am luat rochia şi am intrat cu paşi mari în camera în care se spălase prinţul, apoi m-am oprit.

— O, zeiţe divine din cer!

Fiecare suprafaţă mi-a reflectat expresia şocată. Pardoseala, tavanul, cada din podea, măsuţa de toaletă – totul era din cristal solid, sticlă mată sau aur alb. Lumânări pâlpâiau într-un candelabru circular. Camera strălucea uşor, ca şi cum aş fi părăsit lumea subterană şi aş fi păşit direct pe suprafaţa lunii.

Singurele urme de culoare proveneau de la produsele de înfrumuseţare dispuse în grămezi ordonate pe măsuţa de toaletă. Perii pentru ochi, faţă şi păr. Agrafe, diademe şi ace cu pietre preţioase. Muguri de flori pentru a-mi decora buclele. Vase mici cu paste multicolore pentru a-mi vopsi buzele. Praf de aur, care putea fi suflat peste faţă sau peste corp, sticle delicate de parfum roz-deschis, violet şi în nuanţe pe care nu le puteam numi.

Am pus deoparte rochia, am luat un parfum şi l-am mirosit. Liliac şi poate migdale, cu o notă de bergamotă5. Vittoriei i-ar fi plăcut la nebunie amestecul încântător de arome bogate. Am înghiţit nodul care mi se forma în gât şi am luat parfumul de liliac. Am dat puţin pe fiecare încheietură, apoi le-am frecat una de alta. Mirosea divin. Am ales altă sticlă, care m-a dus cu gândul la caprifoi, lemn de mesteacăn şi frişcă lichidă. Parcă am sesizat şi o notă foarte subtilă de gardenie. Un alt parfum mirosea exact ca zambilele, amintindu-mi de dimineţile strălucitoare de primăvară.

Am zâmbit puţin în sinea mea. Pasiunea Vittoriei pentru crearea de parfumuri m-a ajutat să recunosc anumite arome. Pentru o clipă, aproape că am putut să închid ochii şi să mă prefac că sora mea e aici, chiar acum. Momentul a trecut, o

[5] Un citric foarte parfumat, galben sau verde, de mărimea unei portocale (n. tr.).

umbră efemeră aruncată de un nor care a acoperit preţ de o secundă soarele.

Am inspectat fiecare sticlă şi toate articolele oferite de Wrath. Nimic nu m-a surprins la fel de mult ca florile proaspete. Pe masa de toaletă, lângă produsele cosmetice, se afla o vază de cristal.

Flori parfumate, în nuanţe de alb, albastru-deschis şi trandafir-auriu, cu sclipiri trandafirii, înconjurau în cascadă un pumn de ferigi şi frunze de eucalipt, ascunse prin tot aranjamentul. Toate florile erau minunate, aproape identice cu cele găsite şi în lumea muritorilor, cu excepţia faptului că erau învăluite într-un strat fin de gheaţă.

Le-am mirosit, surprinsă că parfumul lor străpungea chiciura. Mi-am trecut degetele peste petalele reci, întrebându-mă dacă florile fuseseră ideea lui Wrath sau dacă altcineva le trimisese.

Cineva cum ar fi viitorul meu soţ. Mi-am temperat curiozitatea. Nu conta.

Privirea mi s-a îndreptat spre cada de sticlă din podea; ocupa aproape tot centrul odăii. Puteam înota dintr-o parte în alta şi să fac ture într-un astfel de bazin. Se număra printre cele mai uluitoare lucruri pe care le văzusem vreodată. Cu siguranţă plănuiam să înot puţin înainte de culcare, însă acum aveam lucruri de rezolvat şi secrete de descoperit. Şi şapte curţi ale demonilor în care să mă infiltrez treptat, începând cu Casa Mâniei.

Până acum, lumea subterană era extrem de distinctă de cea descrisă în superstiţiile şi poveştile din credinţa muritorilor.

Aveam multe de învăţat dacă speram să diferenţiez adevărul de ficţiune pe timpul şederii mele aici şi timp doar pentru o baie scurtă.

Mi-am scos halatul şi am avansat cu greu prin bazin, frecându-mi rapid pielea cu o bucată de săpun aşezată deasupra unui pânze de în împăturite. Apa avea o temperatură perfectă. Nu era nici prea fierbinte, nici prea rece, doar îmbietor de caldă. O parte mine a început să reconsidere planul de a mă spăla iute, dornică să petreacă restul serii plutind într-un paradis acvatic.

Cu un oftat, m-am clătit şi am ieşit din cadă. Bucata de pânză de in pe care am găsit-o lângă marginea bazinului era suficient de lungă, încât să mi-o pot înfăşura complet în jurul trupului, ca pe un prosop.

După ce m-am uscat corespunzător, am luat rochia. Zeiţa să ne binecuvânteze pe mine şi pe demonul care poruncise să fie creată o asemenea garderobă; rochia fusese croită pentru a fi îmbrăcată fără ajutor. Mi-am urcat-o peste şolduri şi piept. Pe lateral se înşiruiau mici închizătoare cu copci, uşor de manevrat.

M-am întors în dormitor şi am scotocit împrejur, până când am găsit o pereche de pantofi negri cu toc, acoperiţi cu un praf de cărbune strălucitor, şi i-am tras lin în picioare. Se potriveau perfect, aşa cum rochia îmi venea mănuşă. Wrath era, indiscutabil, un perfecţionist.

Am revenit în camera de baie, gata să mă ocup de următoarea problemă: părul. Ochii mi-au fugit spre produsele cosmetice. Familia mea nu avea bani pentru o gamă atât de largă de articole de lux.

M-am aşezat pe taburetul de sticlă şi am aplicat nişte kohol pe linia superioară a genelor. Degetele mi-au zăbovit deasupra unui set frumos de flori de portocal, cusute cu grijă pe agrafe. Acasă, nu aş fi ezitat să mi le strecor în păr. Dar aici…

Am ales o nuanţă intensă şi sângeroasă de roşu şi mi-

am vopsit buzele în culoarea crimei.

*

Garderoba şi hainele nu erau singurele semne de extravaganţă pe care le-am descoperit.

Wrath îmi oferise un apartament demn de o regină. Nu doar că aveam o cameră de baie aproape la fel de mare precum casa părintească, ci şi un salon, un dormitor şi o altă încăpere, care părea a fi concepută pentru relaxare sau primirea oaspeţilor ori dedicată oricărei alte activităţi recreative dorite. Exista chiar şi un divan primitor, ideal pentru a te ghemui cu o carte bună. Nu eram sigură ce să fac cu atât de mult spaţiu.

Un suport pentru sticle, aparent plin de băuturi spirtoase scumpe, acoperea un perete din camera de relaxare. Mi-am trecut un deget peste recipientele reci, uitându-mă cu atenţie în fiecare dintre ele, şi am întrezărit diferite petale şi ierburi zdrobite. Mită, fără îndoială. Le-am lăsat sigilate şi mi-am continuat inspecţia. Toate încăperile erau amenajate cu bun-gust, piesele de mobilier erau pluşate şi confortabile, dacă nu chiar de o eleganţă discretă. Se părea că demonul-prinţ încerca să mă impresioneze.

Sau poate că era felul lui de a-şi cere scuze pentru toate neplăcerile dintre noi provocate de furatul sufletului. Trădarea devenea mai uşor de acceptat şi de iertat dacă era servită cu lichiorul fin al demonilor, apartamente personale în palate luxoase şi cadouri scumpe. Cel puţin în viziunea *lui.*

Totuşi, presupun că era posibil să arate şi respectul cuvenit faţă de viitoarea sa regină. Până la urmă, a fi logodită cu Pride venea cu anumite beneficii, chiar şi într-o Casă de demoni rivală.

Am străbătut cu paşi mari dormitorul, îndreptându-mă spre ieşirea pe care am găsit-o într-o anticameră. Mobilierul ostentativ şi rochiile frumoase nu aveau să fie îndeajuns pentru a remedia situaţia noastră actuală. Pentru început, prinţul putea să-şi ceară scuze. Apoi poate că era posibil să avem o conversaţie sinceră.

Îmi doream ca orice era acest lucru nenumit dintre noi doi, ameninţând să explodeze, să fie rezolvat înainte să plec la castelul soţului meu, şi în niciun caz să înteţesc animozitatea dintre Casa Mâniei şi mine.

Aveam deja destule motive de îngrijorare.

Cineva a bătut în uşă exact când mi-am strâns degetele în jurul mânerului rotund. Am deschis-o larg, pregătită să dezlănţui focurile Iadului asupra lui Wrath, pentru că se comporta ca un nemernic în toată regula.

— O! am spus, clipind de câteva ori la Anir. Am crezut că e altcineva.

— Şi eu mă bucur să te văd!

Anir ţinea într-o mână o tavă acoperită, iar în cealaltă o sticlă cu ceea ce părea a fi vin. Părul lui lung, la fel de închis la culoare ca miezul nopţii, era strâns într-un coc îngrijit la baza gâtului, iar cicatricea îi lucea în nuanţe de argint pe pielea brună. Costumul pe care îl purta acum era mult mai elegant decât cel cu care fusese îmbrăcat prima dată când îl întâlnisem la Palermo. Nu i-am văzut lama de demon, aducătoare de moarte, dar ştiam că probabil era înarmat.

— N-am vrut să spun că…

— Ba da, exact asta ai vrut să spui! Şi nu mă deranjează, m-a asigurat el, făcându-mi cu ochiul. M-am gândit că s-ar putea să-ţi fie foame. Sau să vrei să te îmbeţi.

Privirea mi-a săgetat pe coridorul grandios de piatră, ale cărui arcade rivalizau cu orice catedrală măreaţă. Gol.

— Prinţul tău te-a trimis să mă spionezi?

— Ia ceva de mâncare, bea nişte vin şi află singură! Sunt o gură-spartă după câteva pahare.

Mă îndoiam destul de mult că Anir era vreodată atât de ameţit, încât să nu fie atent la ce spune. Wrath nu ar fi avut niciodată încredere în el, dacă ar fi lăsat secretele să-i scape după câteva pahare de vin sau băuturi spirtoase. Am strâmbat din nas la sticlă.

— Nu-i cam devreme să bem?

— Au trecut de mult primele ore ale nopţii. Ai dormit cea mai mare parte a zilei.

Mi-am fluturat mâna în semn de bun-venit şi am închis uşa în urma lui. Anir a pus tava şi vinul pe masa de sticlă din colţ, apoi a înlăturat capacul cu mare fast. Fructe, felii de carne afumată, brânză tare, măsline marinate, *crostini* şi pâine, totul aranjat minuţios.

M-am uitat cu indiferenţă la platou.

— Wrath s-a comportat de parcă nu ar fi fost familiarizat cu mâncarea umană. O altă minciună?

— Nu!

Anir a scos două pahare dintr-un mic dulap cu oglindă de lângă masă şi ne-a turnat fiecăruia o cantitate generoasă de vin.

— Iau provizii din lumea muritorilor ori de câte ori pot. În mare parte brânză tare, felii de carne afumată, orez, diverse nuci şi cereale. Lucruri care pot fi depozitate sau uscate cu uşurinţă, mi-a explicat, înmânându-mi paharul de vin. Alteţa Sa m-a însărcinat să aduc astfel de alimente. S-a gândit că ţi-ai putea dori ceva care să-ţi amintească de casă, în seara asta. Acum, că moartea nu-ţi mai dă târcoale şi te poţi bucura de ele.

Am acceptat paharul şi am mirosit conţinutul.

— Vin roşu sau vinul demonilor?

— Vinul fiinţelor umane. Roşu, obişnuit.

Şi-a ciocnit paharul de al meu.

— Vei observa diferenţa când vei vedea vinul demonilor. E inconfundabil.

Dornică să uit informaţia de rău augur, am luat o înghiţitură. Avea o aromă fină şi dulce. Am băut mai mult.

— Aşadar… mâncare şi vin de-ale fiinţelor umane. Să înţeleg că aşa ai de gând să-mi scazi inhibiţiile şi să-mi câştigi încrederea? Îmi închipui că te vei preface că eşti beat şi îmi vei oferi nişte informaţii inofensive prestabilite de prinţul tău, în aşteptarea unor secrete pe care le-aş putea divulga în schimb.

— Eşti mereu atât de cinică?

— Uite un lucru pe care l-am învăţat recent: să n-ai încredere în nicio fiinţă legată de tărâmul demonilor. Fiecare are un plan. Un as în mânecă. Dacă pun suficiente întrebări, în cele din urmă voi prinde pe cineva cu minciuna, indiferent cât de bine construită e. Deşi, potrivit prinţilor, ei sunt incapabili să rostească direct un neadevăr. O altă născocire, fără îndoială. Sau poate că din acest motiv te afli aici. *Tu* poţi minţi în numele lui Wrath.

Am cules o măslină dintr-un vas mic şi mi-am aruncat-o în gură. Aroma sărata forma un contrast plăcut cu vinul. Am gustat puţin din brânză, carne şi pâine. Anir mă urmărea cu o expresie contemplativă, dacă nu chiar puţin tristă.

— Încă nu mi-am dat seama ce altceva ar putea dori de la mine acum. A câştigat.

Anir şi-a învârtit vinul în pahar.

— Ce crezi, mai exact, că a câştigat?

— Libertatea. Prin marea înşelăciune. Prin faptul că m-a făcut să arăt ca o fraieră, pentru că am avut încredere în el,

când a spus că urma să lucrăm împreună.

Mi-am golit paharul, apoi l-am umplut din nou. Înainte să iau o gură, am mai mâncat o măslină.

— De ce nu-mi explici intrigile politice ale demonilor, astfel încât să-mi dau seama ce altceva a mai câştigat când mi-a vândut sufletul Diavolului.

— Asta ţi-a spus?

— Eu…

M-am gândit la noaptea în care ne sărutaserăm, când repetasem cuvintele lui Envy. Nu-mi aminteam exact ce zisese Wrath, însă…

— Nu a negat acuzaţia. Dacă nu-şi făcea griji că aveam să-l prind cu minciuna, ce l-a împiedicat să-mi spună altceva?

— *Acta non verba,* a grăit Anir, rânjind. E principiul după care trăieşte.

„Fapte, nu vorbe.” Mi-am închis cu hotărâre gura. Wrath m-a adus în lumea subterană. A venit cu un contract în numele lui Pride. O faptă destul de mare, de netăgăduit. Nu trebuia să spună nimic. Am înţeles mesajul, la fel de limpede ca un cer de vară lipsit de nori. Wrath nu s-a sfiit să mă folosească pentru câştigul lui, complet lipsit de remuşcări sau scrupule. Îmi spusese odată că ar minţi, înşela, fura sau ucide pentru a-şi dobândi libertatea. Am avut noroc că doar mă înşelase, deşi gândul nu era nici pe departe o consolare.

— Ce ştii despre consoarta lui Pride? Cum a fost ucisă?

— Interesantă, chiar agresivă, schimbare de subiect.

Anir a pus puţină brânză pe o felie de *crostini,* apoi a adăugat o felie de prosciutto deasupra.

— Un mic sfat nesolicitat? Încearcă o abordare mai subtilă în privinţa colectării de informaţii în lumea subterană! Casele regale sunt străvechi şi învechite în căile

lor. Nu îţi vor oferi nimic dacă porunceşti să-ţi fie acordat sau pui întrebări directe despre subiectul în cauză. Un asemenea mod de a trata lucrurile este considerat grosolan şi necivilizat. În plus, Casele nu cred în a da fără a câştiga ceva în schimb. Dacă tu ceri ceva, ar fi bine să fii pregătită să plăteşti preţul.

Mi-am prins buza inferioară între dinţi, gânditoare. Anir îmi împărtăşea adevărul şi-mi oferea sfaturi de bunăvoie. Dacă aş fi nevoită să pariez pe vreo prietenie aici, poate că ar trebui să pariez pe el, fără să ţin cont de legătura lui cu Wrath. Mi-am pus paharul pe masă.

— Nu prea ştiu cum să aduc în discuţie aşa ceva într-un mod mai nonşalant sau inofensiv. Sinceră să fiu, sunt puţin copleşită.

— E de înţeles. Multe se schimbă. Şi repede. Îmi închipui că este dificil… să procesezi atât de multe emoţii.

Ciudat mod de formulare!

— Ai trecut prin Coridorul Păcatelor, mai mult ca sigur, am spus. Mă îndoiesc că trebuie să-ţi dai frâu liber imaginaţiei ca să înţelegi ce implică o asemenea călătorie.

— Destul de adevărat, a recunoscut el, luând o gură de vin, cu o privire cercetătoare. Va trebui să câştigi încrederea prinţilor, să devii prietena lor. Lasă-i să conspire cu tine, să te caute! Dacă le hrăneşti orgoliile şi, astfel, amplifici păcatele pe care ei le reprezintă, îţi vor oferi frânturi de informaţii utile. Fii mereu pregătită să renunţi la un secret sau să închei o învoială. Alege lucruri uşor de împărtăşit sau care pot să fie folosite împotriva ta fără să te deranjeze! Stabileşte condiţiile înainte să-ţi dai acordul, altfel vor manipula totul ca să deţină avantajul.

Am expirat.

— Speram la o soluţie mai rapidă.

— Eşti implicată în ceva care se desfăşoară de zeci de ani şi implică numeroase tărâmuri. Nu există o cale rapidă sau uşoară. Situaţia prezentă depăşeşte cu mult vărsarea de sânge de pe insula ta. Dar dacă porneşti de acolo, poate vei afla mai multe. Restrânge-ţi lista! Concentrează-te pe cine crezi că are răspunsurile pe care le cauţi! De ce informaţii ai cel mai mult nevoie? Ce va fi cel mai benefic pentru atingerea obiectivului tău general?

— Nu am un plan, sunt doar curioasă. Dacă soţia lui Pride a fost ucisă, iar toate celelalte potenţiale mirese i-au împărtăşit soarta, vreau să evit să sfârşesc ca ele.

— Dacă asta ar fi fost adevărat, nu ai fi venit aici.

— Sunt aici pentru a mă asigura că demonii nu se strecoară printre porţi. Sunt aici pentru a-mi proteja familia.

Anir a tăcut. Amândoi ştiam că o parte din adevăr a rămas nerostită. Dacă voiam să obţin răspunsuri despre consoarta lui Pride şi detalii despre viaţa şi moartea ei, trebuia să merg la viitorul meu soţ. Numai că era prins într-o bătălie copilărească a orgoliilor masculine cu Wrath şi aveam nevoie de o invitaţie.

Nu ajunsesem nicăieri cu Envy, iar rolul lui în moartea surorii mele era încă neclar. Descoperirea ucigaşului primei consoarte putea fi cea mai utilă cale de urmat în soluţionarea misterului *meu.* Şi nu minţisem pe deplin; *chiar* avea să mă ajute să aflu ce i se întâmplase. Părea că Anir ştia mai multe, dar modul în care formulase afirmaţia nu lăsa loc pentru a dezvolta acea serie de întrebări. Cel puţin era un indiciu subtil.

— De ce ai ales să devii membru al Casei Mâniei?

Anir nu a răspuns imediat, aşa că am regretat imediat că pusesem o întrebare care era, mai mult ca sigur, personală. A oftat greu.

— După ce părinţii mi-au fost ucişi, mi-am găsit cea mai mare alinare în două emoţii, mânie şi înverşunare. El a simţit asta, a văzut calea pe care mă aflam şi mi-a oferit un mod productiv de a-mi dezlănţui furia.

Nu eram diferiţi.

— De cât timp eşti în lumea subterană?

— Hmm… Timpul se scurge neobişnuit aici. O oră în lumea muritorilor ar putea fi o săptămână. O lună, un deceniu. Tot ce ştiu e că a trecut ceva vreme, a spus melancolic, apoi a luat o gură sănătoasă de vin, cu ochii mijiţi. E rândul tău. Ce i-ai făcut?

— Nu cred că înţeleg la ce te referi. Ce s-a întâmplat?

— A ieşit şi a dărâmat un munte întreg la marginea de vest a Ţinuturilor Nemuritoare. Până acum, am primit o mulţime de scrisori de la Casa Desfrânării şi Casa Excesului. Reprezentanţii lor cred că a sosit sfârşitul lumii şi vor să ştie dacă ne pregătim de război.

— De ce ori de câte ori un bărbat are un acces de furie, o femeie este învinovăţită pentru conduita lui necorespunzătoare? Dacă Wrath s-a comportat ca un idiot, a reuşit asta pe cont propriu. Nu înţeleg de ce reacţia lui nervoasă este atât de şocantă. E întruchiparea vie a mâniei. Sunt convinsă că l-ai mai văzut supărat.

Anir a rânjit pe deasupra paharului.

— Eşti sigură că era supărat?

— Cum altfel să fie?

— Alege o altă emoţie.

— Se pune la socoteală faptul că este un ticălos mândru?

— Camera ta, regulile tale. Dar nu cred că era supărat sau mândru.

Ochii lui întunecaţi scânteiau.

— Ştii, îl cunosc de atâţia ani, însă nu a escortat vreodată pe cineva în Oraşul de Gheaţă. Aşa este numită Casa Mâniei în Cele Şapte Cercuri, mi-a explicat Anir, după ce mi-a observat nedumerirea. Cu cât Casa este mai puternică, cu atât cercul este mai rece.

O explicaţie pentru toate elementele din camera mea de baie, de la sticla mată la decorul din cristal.

— Nu aş analiza prea mult presupusa lui faptă bună. A trebuit să mă escorteze din cauza contractului. Avea nevoie de sufletul meu pentru a-şi achita datoria.

— Asta s-a realizat de îndată ce ai trecut în lumea subterană. Ar fi putut să te lase singură în Coridorul Păcatelor. Ar fi *trebuit* să o facă.

Anir s-a ridicat brusc şi s-a îndreptat către uşa din anticameră. Şi-a trecut degetele peste cadru, bătând uşor, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Acum se află pe balconul de la etajul al şaptelea. În caz că vrei să te mai lupţi puţin. Cred că e bine pentru el. Să fie provocat. Cu siguranţă îl scoţi din sărite. Parcă i te-ai strecurat pe sub piele.

La fel ca o aşchie otrăvită ţintită drept spre inimă, fără îndoială. Propunerea era tentantă şi poate aş fi urmat sfatul indirect al lui Anir, dacă nu aş fi observat obiectul aşezat pe marginea patului.

Ceva care nu-şi avea locul în cameră şi nu fusese acolo în urmă cu câteva clipe. I-am urat lui Anir noapte bună şi m-am lipit de uşa închisă, numărându-mi în tăcere bătăile tot mai năvalnice ale inimii, în timp ce mă uitam fix, cu ochii larg deschişi, în cealaltă încăpere.

Frica! O sursă de prosperitate pentru tărâmul demonilor! Şi aveam să-l deposedez de o asemenea emoţie în orice fel aş fi putut.

Am expirat lent şi am numărat până la zece.

Apoi mi-am luat o postură dreaptă, mi-am tras umerii înapoi şi m-am îndreptat hotărâtă spre craniul uman.

Şase

— *Îngerul Morţii trăieşte,* a rostit încet craniul, cu o voce nefiresc de asemănătoare cu a surorii mele gemene, în momentul în care am ajuns la câţiva centimetri de acesta.

Mi s-au ridicat firele subţiri de păr de pe braţe. Era ca şi cum Vittoria ar fi trecut pragul dintre viaţă şi moarte pentru a trimite un mesaj, cu excepţia faptului că suna puţin diferit, greşit.

— *Furia. Aproape liberă. Fecioară, Mamă, Cotoroanţă. Trecut, prezent, viitor, găseşte.*

— Vittoria?

Maxilarul lipsit de carne a încremenit, iar magia neagră care însufleţise craniul a dispărut. Am înghiţit nodul dureros din gât, incapabilă să-mi iau ochii de la mesagerul blestemat.

— Sfântă zeiţă din cer!

Gândul că cineva reuşise să strecoare un craniu fermecat înăuntru, de faţă cu mine şi cu Anir, fără ca niciunul dintre noi să observe, era aproape la fel de tulburător precum magia folosită să-l alimenteze. Nu auzisem niciodată de o vrajă care să controleze oasele morţilor. Firește, exista necromanţia, dar *nu* asta animase craniul. Nici măcar nu era *il Proibito,* ci altceva, mult mai înfricoşător decât cele Interzise.

Am lăsat craniul acolo unde era, m-am prăbuşit confuză pe scaunul de sticlă şi am luat o gură zdravănă de vin. M-am gândit la lecţiile *nonnei* despre magia neagra, în special la vrăjile care implică folosirea unor obiecte atinse de moarte – cum ar trebui evitate ambele cu orice preţ. Niciodată, nici măcar o dată, nu ne spusese o poveste despre o vrăjitoare care ar putea manipula într-atât viaţa, încât să o insufle în

ceva mort de atâta vreme. Dacă asta se întâmplase, de fapt. Trebuia să fie magie demonică la mijloc. Ceea ce însemna că expeditorul era probabil un prinţ al Iadului.

Întrebarea era care dintre ei. Urmată de încă una: de ce.

Am ascultat din nou mesajul în minte*. Îngerul Morţii trăieşte. Furia. Aproape liberă. Fecioară, Mamă, Cotoroanţă. Trecut, prezent, viitor, găseşte.*

Pentru a simplifica şi a nu intra în panică din pricina mesagerului macabru, am decis să iau pe rând propoziţiile, începând cu prima, legată de Îngerul Morţii.

Claudia, cea mai bună prietenă a mea şi o vrăjitoare a cărei familie practica în mod deschis artele întunecate, folosise o oglindă neagră şi oase umane în ultima ei sesiune de divinaţie, iar mintea îi fusese torturată de vocile morţilor. Menţionase, de asemenea, şi ceva despre Îngerul Morţii.

Nu credeam în coincidenţe.

M-am ridicat şi m-am plimbat neliniştită prin cameră, dintr-un colţ în altul, străduindu-mă din răsputeri să-mi amintesc mai multe din sesiunea de divinaţie a Claudiei. Noaptea aceea fusese plină de groază, iar detaliile erau neclare. O găsisem în genunchi, în curtea din afara mănăstirii, cu unghiile rupte din carne, în timp ce recita mesaje fără sens de la cei blestemaţi şi cei damnaţi. Mă sfătuise să fug, dar în niciun caz nu aveam să o las cu atât de superstiţioşii membri ai frăţiei sfinte. Spusese ceva despre un hoţ viclean care venea şi pleca şi care fura stelele şi le bea până la ultima picătură.

Că ar fi trebuit să fie imposibil…

Cunoşteam cel puţin patru prinţi-demon care cutreierau prin Sicilia la vremea aceea. Wrath, Envy, Greed şi Lust. Unul dintre ei trebuia să fie Îngerul Morţii. Poate nu în sensul literal, însă cu siguranţă putea fi o poreclă. M-am

oprit brusc, cu inima bubuindu-mi în piept.

Un singur demon se potrivea descrierii. Îl numisem inclusiv Samael într-o noapte – Îngerul Morţii şi prinţul Romei –, crezând că este o caracterizare ingenioasă a lui. Îmi aruncase o privire uluită, chiar înainte să mă avertizeze să nu-i mai spun niciodată aşa. Wrath!

Nu a ascuns faptul că era generalul de război. Excela în violenţă. Dacă el era Moartea, poate că nu fusese ales să elucideze crimele; poate că era furios pentru că altcineva îi întinase titlul şi-l implicase fără acordul Diavolului. O astfel de teorie putea explica de ce Pride nu voia să-l invite în cercul său. Diavolul îl pedepsea pe Wrath pentru nesupunere.

Ceea ce, dacă era veridic, punea sub semnul întrebării ultimele frânturi de informaţii pe care le smulsesem de la el. Dacă Wrath omisese adevăruri fundamentale despre implicarea lui, nu se putea spune cât de mult se întindeau iţele înşelăciunii.

Mi-am masat tâmplele. Demonul era principalul meu suspect atât pentru porţiunea despre Îngerul Morţii a ghicitorii, cât şi pentru cea despre furie. Următoarea parte, Fecioară, Mamă, Cotoroanţă, era mai greu de legat de crime. Conform istoriei noastre, Fecioara, Mama şi Cotoroanţa le reprezentau pe cele trei zeiţe care stăpâneau cerul, pământul şi lumea subterană.

Vechile legende ale vrăjitoarelor susţineau că acestea dăduseră naştere zeităţilor cărora ne rugam, iar una dintre ele – zeiţa cerului şi a soarelui, într-un fel cea a Raiului – era mama Primei Vrăjitoare. *La Prima Strega.* Fecioara, Mama şi Cotoroanţa erau, pentru zeiţele noastre, ceea ce Titanii erau pentru zeii din mitologiile muritorilor.

Dacă era reală şi nu un basm, zeiţa lumii subterane –

sau oricare dintre zeiţele născute pe tărâmul ei – ar avea, mai mult ca sigur, un tip de magie care anima oasele, dar *de ce* mi-ar trimite un mesaj criptic rămânea un mister. Zeiţele nu se arătaseră niciodată interesate să aibă de-a face cu vrăjitoarele. Mă îndoiam că urmau să înceapă acum.

Oricare ar fi fost rolul Fecioarei, al Mamei şi al Cotoroanţei în toate acestea, soluţia nu se regăsea în legendele ştiute. Nu era nici pe departe greu de crezut că demonii aveau propriile poveşti şi istorii despre ei.

Răspunsurile nu urmau să se deconspire de bunăvoie dacă stăteam închisă în camera mea.

Am scos o eşarfa din armoar şi am luat craniul, având grijă să nu-l ating fără ca mâna să-mi fie protejată de material. Dacă Vittoria ar fi fost aici, l-ar fi înşfăcat de pe pat şi ar fi dansat cu el prin toată camera, fără să ezite nici măcar pentru o clipă, înteţind grija *nonnei* cu privire la afinitatea ei pentru morţi. Un zâmbet aproape că a reuşit să-mi ridice colţurile buzelor, dar m-am împotrivit la timp. M-am uitat rapid în jur, în căutarea unei ascunzători, apoi am îngenuncheat pe podea, am îndesat craniul în partea din spate a garderobei cât mai adânc posibil şi am închis uşile sculptate.

Situaţia astfel rezolvată, mi-am scuturat praful de pe mâini şi am plecat să explorez Casa Mâniei.

*

Am încetat să mai număr câte etaje coborâsem la puţin timp după ce am ajuns la cel de-al doisprezecelea rând de scări. Sau undeva pe acolo. Impresionau toate prin grandoare şi se opreau pe câte un etaj care se întindea, la prima vedere, pe o distanţă de mii de metri. Fără îndoială, la

mijloc se afla o iluzie, o formă de magie înşelătoare – castelul lui Wrath nu putea fi *atât* de mare!

La următorul palier m-am oprit în dreptul unui set de trei ferestre arcuite şi m-am uitat afară. O cantitate uriaşă de apă de culoarea merlot-ului se acumulase în partea inferioară a unei văi, fumul înălţându-se leneş în spirale de pe suprafaţa întunecată. O creangă dintr-un copac aflat la marginea văii a căzut în apă şi a luat imediat foc.

Am reţinut informaţia; aveam să mă apropii de lacul blestemat doar dacă ţineam morţiş să-mi ard carnea de pe oase. Am lăsat ferestrele în urmă şi m-am îndreptat visătoare spre capătul coridorului.

În mare parte, castelul era construit din piatră deschisă la culoare, asemănătoare cu calcarul, şi existau anumite aripi care fuseseră bogat decorate cu tapiserii mari, colorate. În cea pe care o străbăteam acum am dat peste una care înfăţişa îngeri în luptă cu creaturi monstruoase.

Imaginea mi-a amintit de arta creată în perioada Renaşterii; culori intense şi închise în contrast cu zidurile şi coloanele pale. Uşi sculptate din oase dezvăluiau săli de bal, dormitoare nefolosite şi saloane. M-am oprit în faţa unor uşi duble, uluitor de înalte şi de impozante, şi mi-am trecut degetele peste modelul delicat. O încâlceală de liane, printre care se zăreau flori şi stele, ornamenta cadrul atât în lateral, cât şi în partea de sus, în timp ce aceleaşi liane se răsuceau în rădăcini şi dispăreau în adâncurile pământului, în partea de jos a uşilor, împodobite cu schelete, cranii şi lucruri lăsate să putrezească şi în paragină.

Am împins uşa şi mi-am înăbuşit un oftat. Înăuntru am descoperit o bibliotecă uluitoare, deosebită de oricare alta visată vreodată. Copleşită brusc de entuziasm, am intrat în cameră şi m-am uitat lung la nenumăratele rafturi de sticlă.

Se întindeau la nesfârşit.

Un zâmbet larg mi-a apărut pe faţă. Zeiţele trebuie să-mi fi îndrumat paşii; era locul *perfect* pentru a întocmi cercetări despre magie şi mituri. M-am minunat la vederea cotoarelor în nuanţe de pietre preţioase ale miilor de cărţi legate în piele. Cineva le aranjase după culoare, volumele variind de la cele mai strălucitoare tonuri de galben până la cele mai pale tente de cremă de unt şi la cele albe, pure ca zăpada. Nuanţe de roşu, violet, albastru, verde şi portocaliu formau un curcubeu al frumuseţii pe un fundal de gheaţă.

Nu mi-l puteam imagina pe Wrath suficient de calm pentru o noapte tihnită de lectură şi, chiar dacă ar fi fost, n-aş fi bănuit niciodată că ar citi într-o asemenea ambianţă, înconjurat de o revoltă cromatică. Poate într-un decor diferit, în nuanţe de abanos şi aur – completat de lemn strălucitor, închis la culoare, şi piele. Întruchiparea desăvârşită a eleganţei masculine. Acesta era…

— Raiul! Ceva aproape de Rai, însă nu chiar la fel de plictisitor.

M-am răsucit pe călcâie, cu o mână apăsată pe inima care îmi bătea cu putere.

— Să iei pe cineva prin surprindere prin arta furişării este nepoliticos. Credeam că prinţii-demon ar trebui să aibă maniere impecabile.

— Avem. În mare parte.

Când privirea îndrăzneaţă a lui Wrath a alunecat peste rochia fără bretele, am devenit dureros de conştientă de fiecare loc în care materialul mătăsos îmi mângâia pielea. Bănuiam că examinarea lui atentă avea mai degrabă de-a face cu dorinţa de a se asigura că mă îmbrăcasem demn de o viitoare regină şi că nu urma să mă fac de râs în faţa niciunui membru al curţii sale.

— Biblioteca mea personală se află la un etaj mai jos.

— Lasă-mă să ghicesc… Iadul? Negru, piele, aur?

— Şi o mulţime de focuri, lanţuri şi dispozitive de tortură.

Mi-a oferit un zâmbet scurt, care i-a scos la iveală dinţii. Un surâs primejdios, dezarmant. O armă diferită, pe care învăţase s-o mânuiască la perfecţie. Poate cea mai periculoasă din arsenalul său. Mai ales în lumea subterană.

— Când te simţi suficient de curajoasă, ţi-o voi arăta!

Am simţit un junghi de nelinişte în stomac, cu mintea asaltată de lanţuri, spaţii întunecate şi Wrath.

— Dacă mă gândesc bine, să-ţi denumeşti bibliotecile Raiul şi Iadul este o alegere suficient de dramatică, încât să ţi se potrivească.

Am luat-o pe un culoar plin cu cărţi în diferite nuanţe de albastru, cu demonul urmându-mă îndeaproape. Trebuia să-mi impun să nu mă mai uit la acel zâmbet, altfel tărâmul avea să se năpustească asupra mea.

— Ai primit veşti de la vreunul dintre fraţii tăi?

— Envy, Lust şi Greed şi-au manifestat interesul de a te găzdui. Am primit mai devreme cărţile de vizită ale Caselor respective, m-a informat Wrath pe un ton în continuare destins şi aproape suspect de relaxat. Au specificat că-şi doresc să te prezinţi la festivităţile pe care le vor organiza cu ocazia Festinului Lupului. Mă aştept ca Sloth şi Gluttony să o lase mai moale cu excesele şi petrecerile, într-un final, cel puţin suficient cât să trimită la rândul lor invitaţii.

Lupercalia era o sărbătoare preromană care însemna, în traducere liberă, „Festinul Lupului”, cunoscută pentru faptul că fiinţele umane sacrificau capre, apoi ungeau frunţile celor bogaţi cu sângele vărsat. Unii oameni tăiau bucăţi din animale, apoi alergau dezbrăcaţi pe străzi, lovindu-i pe

trecători cu carnea. Dacă sărbătoarea demonilor era cât de cât asemănătoare, preferam să o evit.

— Şi tu vei organiza un ospăţ? l-am întrebat fără să mă întorc spre el.

A apărut în faţa mea, sprijinindu-se nonşalant de un raft. Viteză supranaturală, în toată splendoarea sa. Incapabilă să mă împotrivesc impulsului, mi-am lăsat ochii să-l măsoare din cap până-n picioare. Purta un costum de nuanţa cărbunelui, atât de închis la culoare, încât părea croit din umbre. M-a dus cu gândul la orele nopţii şi cearşafuri de mătase, la întâlniri secrete şi lucruri interzise.

— Nu! Aştept să văd ce face Pride.

— A trimis deja o invitaţie?

— Nu!

— De ce aştepţi să vezi ce urmează să facă?

— Festinul Lupului se numără printre puţinele ocazii în care toţi cei şapte prinţi sunt invitaţi pe acelaşi domeniu regal. Apoi urmează trei zile de fast şi ceremonii pompoase – dineuri, sesiuni de vânătoare, un bal mascat şi, la final, festinul. Noi decidem unde va avea loc pe baza a doi factori. Unde alege oaspetele de onoare să meargă şi care prinţ cu cel mai înalt rang decide să îl găzduiască.

— Dar, dacă ne referim strict la titlu, nu sunteţi cu toţii egali?

Wrath a clătinat din cap, fără să detalieze. Mi-am alungat frustrarea.

— Ce se întâmplă dacă oaspetele de onoare nu îl alege pe prinţul cu cel mai înalt rang?

— Întotdeauna o face. Iar dacă nu se întâmplă aşa, este puternic încurajat să se răzgândească de către Casa din care provine. Refuzul reprezintă o insultă gravă şi a provocat un număr impresionat de masacre, şi nu numai, de-a lungul

secolelor.

Pentru o clipă, am avut senzaţia că demonul părea să tânjească după focul luptei.

Apoi expresia i-a devenit gânditoare.

— Se pare că toţi prinţii se lasă influenţaţi, poate chiar corupţi, de puterea de netăgăduit a altor păcate.

Privirile ni s-au înlănţuit. Am înţeles mesajul ascuns. Wrath îşi cerea scuze pentru felul în care se comportase mai devreme. Aceasta informaţie era o ramură de măslin pusă la picioarele mele. Puteam să o îndepărtez, ca să ne continuăm cearta, lupta, sau puteam să o accept şi să las trecutul în urmă.

Mi-am reluat plimbarea lentă de-a lungul culoarului, căutând un anumit subiect, cu chipul ascuns sub masca nonşalanţei pentru a nu-i trezi suspiciunea.

— Oricum, de ce sărbătoriţi o tradiţie preromană?

— Ah, ce mod de gândire atât de caracteristic muritorilor, să crezi că *ei* nu au fost inspiraţi de riturile şi ritualurile *noastre,* m-a luat el în derâdere. Nici măcar nu au avut decenţa să păstreze datele sau datinile corecte.

Am renunţat să mai citesc titlurile cărţilor şi l-am studiat îndeaproape.

— De ce îmi spui toate astea, de fapt? Să înţeleg că toţii prinţii Iadului se transformă în lupi uriaşi şi urlă sub lumina lunii pline? Poate ar trebui să-mi fac griji că îmi vei geme la uşa dormitorului înainte de festin.

— Într-adevăr, purtăm măşti de lup, dar nu vei auzi niciun geamăt din partea mea. Cu excepţia cazului în care mă rogi frumos.

Cu un nod în gât, mi-am silit gândurile să nu se îndrepte în direcţia dorită de tărâmul demonilor – şi de acest prinţ problematic.

— Nu mi-ai răspuns la prima întrebare. De ce îmi spui toate astea acum?

— Ai fost nominalizată să fii oaspetele de onoare, a spus Wrath, şi orice urmă de amuzament i-a dispărut de pe chip. Votul are loc luna viitoare. Sunt aproape convins că vei fi aleasă. Toţi locuitorii Celor Şapte Cercuri vorbesc numai despre sosirea ta. Mă îndoiesc că altcineva ar putea fi pe jumătate la fel de interesant în acest Sezon al Sângelui.

Minunat!

— Voi fi obligată să omor capra?

Wrath mi-a susţinut privirea.

— Nu există nicio capră, Emilia.

Felul în care a spus asta mi-a făcut genunchii să tremure.

— *Eu* voi fi sacrificiul?

— Nu!

Uşurarea mi s-a revărsat în vene la auzul acelui singur cuvânt scurt şi frumos.

— Cea mai mare frică sau o taină a inimii îţi va fi smulsă drept sacrificiu.

— Nu! am protestat şi mi-am urât vocea şovăitoare, ca o şoaptă blândă.

— *Da!* a replicat el, însă, spre deosebire de a mea, vocea îi era dură, tăioasă. Şi se va întâmpla în faţa tuturor prinţilor Iadului şi a tuturor supuşilor noştri prezenţi. Cu cât frica îţi este mai mare, cu atât puterea pe care ne-o oferi este mai măreaţă. Ar fi mult mai bine, pentru tine, să-ţi sacrifici viaţa. Dacă ei îţi iau cea mai mare frică, îţi promit că îţi vei dori ceva la fel de rapid şi definitiv ca sfârşitul unui muritor.

Şapte

— Nu! Refuz! am zis, de data asta cu o voce hotărâtă. Ai spus că întotdeauna am de ales.

Expresia demonului a devenit mult mai rece.

— Luând în considerare acţiunile recente, începusem să cred că ai uitat de acea conversaţie.

— Vrei să discutăm *acum* despre ce s-a întâmplat în peşteră?

— Nu, nu ţin neapărat.

— În cele din urmă, va trebui să o facem… Am putea la fel de bine să profităm de moment.

— Bine!

Wrath şi-a încrucişat braţele la piept.

— Poţi începe prin a-ţi explica decizia.

Vorbea ca şi cum chiar aveam de ales, cu glasul încătuşat de o furie abia ţinută sub control. Am fost atât de surprinsă, încât m-am dat înapoi, cercetându-l cu atenţie. Un muşchi îi zvâcnea în maxilar, iar privirea îi era îndeajuns de dură, încât să stârnească gelozia diamantelor. Wrath nu era doar supărat, ci scos din minţi. Aproape că îi puteam simţi furia în spaţiul dintre noi.

Deodată, am înţeles.

— Ai vrut să-l refuz pe Pride.

— N-am spus asta.

— Nici nu trebuia să o faci.

Pentru prima dată, şi-a lăsat emoţiile la vedere. Însă supărarea mi-a înlocuit iute şocul. Dacă ar fi avut încredere în mine în noaptea aceea, acum lucrurile ar fi fost atât de diferite! Am fi putut pune la cale un plan nou. Împreună. Furia mi-a dezlegat limba.

— Spune-mi de ce! Am dreptul să ştiu de ce ai vrut să-l refuz.

— Nu mai insista, Emilia! Am încheiat discuţia.

— Nici pe departe. O să mă rănească?

Rafturile cele mai apropiate de noi au vibrat.

— Crezi că aş permite asta?

— Nu ştiu! i-am răspuns sincer. Nu ştiu ce este real sau nu ori ce face parte din cea mai recentă uneltire a ta. M-ai adus aici, pe tărâmul demonilor, ca să mă căsătoresc cu fratele tău.

— Nu confunda alegerile tale cu faptele mele.

De parcă aş avea opţiuni mai bune!

— Trebuia să rămân acasă şi să privesc cum demonii îmi distrug lumea? Cum îmi ucid sau îmi torturează familia şi prietenii şi continuă să smulgă inimile vrăjitoarelor? O ţii pe a ta, insinuând că am avut de ales, dar n-a fost aşa.

— *Întotdeauna* ai de ales.

— Nu şi atunci când timpul se scurge în defavoarea mea şi apar fisuri în porţi. Semnarea contractului cu Pride a fost cea mai bună opţiune ca să opresc măcelul. Am luat o decizie cu informaţiile pe care le aveam. Dacă am făcut o greşeală sau dacă nu eşti mulţumit – indiferent de motiv –, poate că ar fi trebuit să vorbeşti realmente cu mine în noaptea aceea. În schimb, ai stat acolo, rece şi furios, şi n-ai rostit niciun cuvânt!

Demonul şi-a mijit ochii aurii.

— Din întâmplare, te-ai gândit măcar pentru o clipă că *nu am putut* să o fac?

— Ce anume nu ai putut? Să vorbeşti cu mine?

— Să intervin.

— Prin magie sau un decret demonic?

I-am cercetat din nou chipul, dar îşi înlocuise supărarea

cu masca indiferentă pe care o purta atât de bine. Mi-am ţinut cumpătul, deloc dornică să mă lupt cu el.

— Credeam că Diavolul este singurul blestemat. Insinuezi că nu e adevărat? Oare trebuie să ştiu ceva despre tine?

Wrath şi-a încleştat mâinile de-o parte şi de alta a trupului. Arăta de parcă ar fi vrut să se năpustească într-un ring de box şi să-şi elibereze frustrarea.

— Poate că este o întrebare pe care ar fi trebuit să le-o pui membrilor familiei tale muritoare. Cu siguranţă par să aibă lacune selective în poveştile lor. Te-ai întrebat vreodată de ce, *vrăjitoareo?*

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre familia mea…

Demonul a dispărut prin magie într-un nor de fum, lăsându-mă complet năucită. Familia mea nu ascundea niciun secret. *Nonna* ne împărtăşise încă din copilărie poveşti despre cei Malefici şi despre minciunile şi manipulările lor. Ne avertizase în privinţa artelor întunecate şi a preţurilor impuse drept plată pentru acel tip de magie. Toate acestea erau adevărate.

M-am plimbat pe culoarul plin de cărţi. Wrath se înşela, minţea ori omitea într-o oarecare măsură să fie sincer. *Nonna* ne povestise despre datoria de sânge dintre Prima Vrăjitoare – *La Prima Strega* – şi Diavol, despre cum acesta ceruse un sacrificiu de sânge pentru ceva ce îi fusese furat.

Cornul lui Hades, format din cele două amulete pe care eu şi sora mea le primiserăm la naştere, se dovedise a fi obiectul respectiv. Wrath luase coarnele Diavolului în noaptea în care îmi adusese contractul lui Pride. Le folosise pentru a încuia Porţile Iadului, exact aşa cum promisese, apoi le ascunsese de ochii mei.

Furia mi s-a înteţit, dar a cedat repede locul confuziei.

Nonna ştiuse despre Vrăjitoarele-Stelare şi despre coarnele Diavolului, însă *nu* ne divulgase nimic.

Aflasem despre coarne din jurnalul surorii mele şi despre Vrăjitoarele-Stelare de la Wrath şi Envy, deşi amândoi folosiseră un nume diferit. Envy mă numise Vrăjitoare-Umbră.

Când o confruntasem, *nonna* nu recunoscuse că ambele titulaturi îi erau cunoscute.

Prin urmare, oare în privinţa câtor alte lucruri nu fusese sinceră? Învăţaserăm strictul necesar despre magia pământului; cum să aruncăm vrăji simple prin folosirea ierburilor şi a obiectelor care reflectă intenţia vrăjitoarei. Farmece de protecţie. Vrăji de adormire şi vrăji inofensive care manipulau condensul de pe un pahar, astfel încât acesta să alunece pe o suprafaţă. Lucruri care nu necesitau prea multă îndemânare.

Câteva fraze sau cuvinte în latină, câte puţin din una, alta, şi gata, o vrajă era aruncată cu ajutorul sângelui nostru magic. Ce altceva în legătură cu blestemul îmi era necunoscut?

Sau în legătură cu magia noastră, de altfel.

Mergeam în cerc, agitată. Acum, că puneam la îndoială anumite lucruri, nu mă puteam opri în a găsi tot mai multe lacune în vieţile noastre. *Nonna* petrecuse atât de mult timp învăţându-ne tot ce trebuia să ştim despre natura şi căile demonilor, doar pentru a ne limita educaţia în privinţa propriilor abilităţi. Incapabilă să mă abţin, m-am întrebat ce motiv există în spatele unei asemenea decizii. *Nonna* era mult prea deşteaptă ca să fi uitat lecţii valoroase.

Cu siguranţă, magia ofensivă era la fel de importantă precum vrăjile noastre de protecţie. Dar nu ne învăţase niciodată astfel de vrăji îndrăzneţe. De fapt, părea hotărâtă

să ascundă cu orice preţ acel tip de magie faţă de noi. Oare dacă-l foloseam, urma să se întâmple ceva periculos?

Mie şi Vittoriei ni se spusese să o ascultăm, să ne supunem şi să respectăm regulile, sau urma să suferim consecinţele. Nu-mi dorisem niciodată să o supăr pe *nonna* sau să fac rău.

Vittoria era cea care forţa mereu limitele, fără să se teamă de repercusiuni.

Comentariul tăios al lui Wrath m-a cutremurat până-n măduva oaselor, aproape m-a infectat. Întocmai cum fusese menit să o facă. Armamentul lui nu se limita la oţel, gloanţe, rânjete viclene şi sărutări ameţitoare. Cuvintele îi erau la fel de mortale când le îndrepta şi le arunca direct către o ţintă. Nu puteam scăpa de sentimentul sfâşietor că poate avea dreptate.

Existau lacune imposibil de ignorat în educaţia mea.

Unele vrăji erau uşor de aruncat, ca şi cum ar fi fost întipărite în memoria corpului. Pe unele a trebuit să le învăţ şi aproape întotdeauna le-am uitat. Nu-mi aminteam unde sau cum descoperisem vraja de adevăr, doar că într-o zi am vrut să aflu adevărul şi, la fel de simplu, a apărut o vrajă care fura libertatea de a alege. *Nonna* se înfuriase când îi povestisem. În loc să fiu recompensată pentru folosirea unui asemenea nivel de putere, fusesem pedepsită.

M-am năpustit spre capătul culoarului, unde am găsit un scaun uriaş de pluş. Un gând de care nu puteam fugi m-a urmărit până aici. Poate că Wrath nu se referea doar la *nonna.* Sora mea găsise prima carte de vrăji, folosise magie demonică pentru a-şi proteja jurnalul şi formase o alianţă între Greed şi metamorfi, din motive pe care nu le înţelegeam pe deplin, din moment ce era în natura metamorfilor şi a demonilor să se duşmănească reciproc.

M-am uitat lung la degetul meu, uimită să văd că încă purtam inelul dăruit de Wrath, cel fixat pe ramuri de măslin. Mi-am răsucit absent banda de aur în jurul degetului. M-am întrebat ce altceva ar fi putut descoperi Vittoria înainte să moară. Oare întregul adevăr despre blestemul Diavolului şi datoria de sânge? Poate că o astfel de informaţie, mai mult decât orice, reprezenta motivul pentru care fusese de fapt ucisă.

Ceva îngropat adânc în subconştient s-a trezit subit la viaţă, apoi s-a îndepărtat treptat. O dâră de fum cu neputinţă de prins. Pentru o clipă, m-a năpădit cel mai straniu gând dintre toate, posibilitatea ca Diavolul să nu fi fost deloc blestemat.

În acest caz… poate că vrăjitoarele ucise nu avuseseră nimic de-a face cu încercările lui de a-şi găsi o mireasă, iar tot ce credeam că ştiu fusese întinat de arta înşelăciunii. *Nonna.* Vittoria. Cei şapte prinţi ai Iadului. Cel puţin unul dintre ei minţise.

Şi eram mai hotărâtă ca oricând să aflu de ce.

*

După câteva ore pline de frustrare, în sfârşit am găsit volumul căutat. Am luat de pe raft un grimoar introductiv despre magie şi m-am lăsat moale pe un scaun, lângă un colţ întunecat. Am cercetat rapid spaţiul înconjurător; niciun sunet sau semn că altcineva se mai afla în bibliotecă. Nu că părea ciudat ca o vrăjitoare să studieze magia. Totuşi, nu voiam ca nimeni să ştie cât de multe lacune existau în educaţia mea. În semn de protest, cotorul din piele uzată al grimoarului a scos un sunet când am început să citesc.

Potrivit vrăjitoarei care scrisese cartea, magia noastră

se asemăna cu un mușchi care trebuia exersat – dacă era ignorat o perioadă îndelungată, se atrofia. De asemenea, o descria drept „Sursă”: un loc lăuntric, din care ne puteam extrage ușor harul, ca o fântână nesfârșită aflată în esența noastră.

Înțeleptele Țesătoare ale Sorții susțin că puterea pe care o avem reprezintă un dar oferit de zeițe și, prin urmare, are tendința de a le imita abilitățile într-o oarecare măsură. Unele linii de sânge vor observa o afinitate pentru anumite vrăji, în special cele care folosesc cele patru elemente. Este un indiciu referitor la zeița căreia ar trebui să se roage o vrăjitoare pentru a-și amplifica magia respectivă. Eterul, cel de-al cincilea element și cel mai puțin menționat, este considerat a fi cel mai rar, dar acest lucru s-ar putea să nu fie adevărat în acest context.

M-am oprit din citit și am procesat informația. Și, odată cu ea, o altă emoție, pe care preferam să nu o examinez îndeaproape. Nu tocmai suspiciune, nici furie, ci ceva legat de ambele. *Nonna* nu ne explicase niciodată de unde provenea puterea noastră sau cum funcționa. Era posibil ca bunica mea să nu știe exact, dar nu prea îmi venea să cred așa ceva.

De asemenea, era prima dată când auzeam de Țesătoarele Sorții și de ideea de a te ruga unei singure zeițe. Întotdeauna fuseserăm învățate să ne rugăm la toate. Am căutat în amintiri vreun altar făcut de *nonna* pentru o anumită zeiță, dar nu mi-a venit niciunul în minte. Poate că magia noastră nu avea o afinitate atât de puternică pentru niciunul dintre elemente.

Am răsfoit grimoarul, căutând mai multe informații

despre Ţesătoarele Sorţii, dar n-am mai dat peste alte menţiuni. M-am întors la începutul cărţii şi m-am axat de data asta pe Sursă.

Din păcate, m-au distras furia faţă de *nonna* şi propria lipsă de reacţie cu privire la limitele educaţiei noastre.

— *Concentrează-te!*

Sceptică în privinţa abilităţilor mele, mi-am închis ochii, mi-am pus ordine în gânduri şi am încercat să simt acea sursă interioară de putere. La început, nu am remarcat nimic neobişnuit, apoi lumea s-a estompat fulgerător în jurul meu. Întunericul mi-a acaparat treptat mintea. Nu ştiam nimic, eram nimic. Am devenit nimic.

Am descoperit un soi de gol vast înăuntrul meu, ceva vulnerabil în faţa întunericului nesfârşit, şi am avut presentimentul că mă aşteptase să-l valorific. Apoi, odată ce i-am recunoscut existenţa, am fost imediat trasă în adâncul său. Acum simţeam *totul.* Am coborât tot mai mult, până în străfundul fiinţei mele, lângă inima care bătea sălbatic, şi m-am oprit. Magia mea dormea aici. Nu eram sigură de unde ştiam asta, dar nu mă îndoiam de acest lucru. Mi-am adus conştiinţa în jurul magiei, încercând să o simt, să o înţeleg mai bine. Ceva străvechi, puternic şi iritat a întredeschis un ochi, furios că a fost trezit.

M-am retras din acel loc cu un oftat.

— Sfântă zeiţă din cer, ce a fost *asta*?

Am răsfoit paginile grimoarului, dar nu se menţiona nimic despre o putere precum cea pe care tocmai o experimentasem. Cu siguranţă nu-şi avea locul în pământ, aer, foc, apă sau eter. Era imensă, atotştiutoare, primejdioasă într-un fel care m-a îngrijorat. Furia ei a ars cu o intensitate care a spulberat complet raţiunea. Dacă puteam chema forţa după bunul-plac… puteam distruge tărâmul demonilor.

Nu că aş fi vrut să fac asta. Voiam doar să mă răzbun pe ucigaşul surorii mele gemene. Am inspirat adânc şi mi-am închis ochii, gata să încerc iar.

— O, scuză-mă!

Mi-am ridicat privirea, abandonând deocamdată vrăjitoria şi intenţia de a-mi îmbunătăţi educaţia, şi am închis zgomotos grimoarul. O tânără – cu părul creţ, negru precum cerneala, ochii de-un roşu-maroniu intens şi pielea brună – mi-a făcut o reverenţă politicoasă. Cranii mici de animale îi erau prinse în părul lung, asemenea florilor cu care îmi împodobeam pletele. O rochie lucioasă, scăldată în nuanţe de aramă şi purpură, îi evidenţia formele generoase. Ţinea o carte despre arboricultură, o alegere surprinzătoare, dar interesantă.

— Tu trebuie să fii Emilia! Toţi curtenii sunt foarte curioşi în privinţa ta. Eu sunt Fauna.

I-am oferit un zâmbet şovăitor. Mă bazasem pe faptul că bârfa va fi la fel de folosită aici precum fusese în piaţa de acasă.

— Ce fel de zvonuri neplăcute circulă?

— Cele obişnuite. Părul îţi este o încâlceală de şerpi, limba, plămădită din foc, iar când eşti supărată, scuipi flăcări precum măreţii dragoni de gheaţă din Versantul Necruţător, m-a lămurit, zâmbind larg la expresia mea surprinsă. Doar te tachinam! Sunt prea inteligenţi ca să împrăştie zvonuri în timp ce prinţul Wrath se află la curte. În calitate de invitat personal, eşti de neatins. N-a lăsat nicio urmă de îndoială în privinţa asta. Dacă un lord sau o lady a Curţii Regale Demonice îţi rosteşte numele, prinţul îi va smulge limba.

— Mai degrabă se va uita dispreţuitor la curteanul în cauză, până când se va împuţina şi va muri dacă îi îngreunează misiunea.

Fauna mi-a aruncat o privire curioasă.

— De fapt, a fost destul de literal în ameninţărea sa. Lordul Makaden se poate considera norocos că a scăpat cu limba intactă. Prinţul a promis că data viitoare când va vorbi urât despre tine, limba îi va fi trasă în ţeapă în afara sălii tronului şi va rămâne acolo până când putrezeşte. Statutul important al lui Makaden este, probabil, singurul motiv pentru care nu-i mutilat în acest moment.

A trebuit să-mi reamintesc în gând să respir, pe măsură ce imaginea descrisă prindea contur.

— Vorbeşti serios? Wrath a ameninţat că va smulge limba cuiva?

— Nu este o ameninţare deşartă, ci un avertisment care trebuie luat în considerare. Alteţa Sa nu este milostiv cu cei care îl provoacă. Azi-dimineaţă a aruncat un munte peste Domitius, general-locotenentul său.

Zâmbetul Faunei a dispărut.

— Curtenii încă îl caută printre bolovani.

Am rămas fără cuvinte. Anir îmi povestise doar că Wrath dărâmase un munte. Nu menţionase că cineva fusese zdrobit de acesta. Wrath era un prinţ al Iadului. Un general de război. Unul dintre Temuţii şi Măreţii Şapte. O astfel de veste nu ar fi trebuit să fie surprinzătoare. Mai fusesem martoră la izbucnirile lui de violenţă.

Totuşi, comportamentul său mi-a adus aminte cu cine aveam de-a face şi unde mă aflam. Urma să fiu nevoită să-mi joc cu măiestrie rolul în timpul şederii la oricare altă curte.

Faptul că Wrath rănise un ofiţer de rang înalt nu ar fi trebuit să mă şocheze. Fiind în toane proaste, după lupta noastră de azi-dimineaţă, probabil că-şi vărsase nervii asupra lui. Dacă aşa reacţiona în urma unei dispute minore, m-am temut pentru cine i-ar putea simţi mânia legendară

după ultimul nostru dezacord. Vinovăţia şi-a înfipt adânc ghearele, deşi, în mod logic, ştiam că nu am de ce să mă simt vinovată. Demonul era singurul responsabil pentru faptele sale.

— Ştii de ce l-a atacat Wrath?

— Cred că Domitius a sugerat să-ţi servească inima soldaţilor cât încă mai bate. Deşi alţii susţin că a făcut comentarii lascive privind atributele tale fizice. Ceva despre a te gusta pentru a afla dacă eşti la fel de dulce pe cât sugerează „pieptul tău plin".

— Şi celălalt? Ce a spus?

— Lordul Makaden a întrebat dacă Alteţa Sa mai are şi alte reguli referitoare la limbi şi cum se aplică acestea în cazul tău.

Fauna a ezitat.

— Niciunul dintre ei nu este considerat a fi foarte… amuzant. Majestatea Sa a avut dreptate să acţioneze rapid. O mură-demonică putredă strică tot coşul.

Fermecător! Era un mod delicat de a spune că demonii ar fi acţionat conform afirmaţiilor făcute. Sau cel puţin ar fi încercat.

Poate că nu eram foarte versată în arta mânuirii armelor sau în tehnici de luptă, dar aveam ceva îndemânare cu o lamă, datorită timpului petrecut în bucătărie, desfăcând carcase. Ştiam zonele vitale spre care să ţintesc şi aş fi înjunghiat fără să stau mult pe gânduri pe oricine ar fi dorit să mă rănească.

Data viitoare când urma să-l văd pe Wrath, aveam să-i cer o armă. Cu siguranţă îmi putea oferi vreun mijloc de protecţie. Nu voiam ca siguranţa mea să depindă strict de el sau de altcineva.

— A fost vreunul dintre ei iubitul tău?

— Ferească diavolii, nu! a răbufnit Fauna, pufnind. Îl vei întâlni destul de curând pe cel după care tânjesc. Mâine-seară, de fapt.

Suspiciunea s-a acumulat în mine împreună cu spaima.

— Ce se întâmplă mâine?

— Nimic prea scandalos sau terifiant. Doar un dineu cu cei mai de elită membri ai Casei Mâniei, mi-a răspuns Fauna, cu un zâmbet larg şi strălucitor. Nu-ţi face griji! Prinţul Wrath a interzis „eviscerările la adunări" în urmă cu cel puţin un secol. Acum, singurele lame cu care ne înarmăm sunt privirile noastre ascuţite. Aruncăm pumnale pe deasupra paharelor de vin şi visăm să ne ciopârţim duşmanii. Gândeşte-te la dineu ca la un antrenament pentru viitorul festin.

— Am înţeles că o frică este smulsă din oaspetele de onoare. Poate să se ofere cineva în locul său?

Dacă da, aveam să mă târgui cu Wrath sau cu însuşi Diavolul la nevoie.

— Poate vreun nobil de rang înalt?

— Chiar dacă ar fi permis, o posibilitate destul de mare, nimeni nu s-ar oferi voluntar, a continuat Fauna, aruncându-mi o privire compătimitoare. Cu siguranţă niciun prinţ al acestui tărâm. Le-ar oferi celorlalţi membri ai familiei regale prea multă putere.

Fauna şi-a strâns cartea la piept.

— Stai în Aripa de Cristal, nu-i aşa?

— Poate? am răspuns evaziv, ridicând un umăr. Există o mulţime de piese de mobilier din cristal în apartamentul meu.

— Minunat! Ne întâlnim înainte de cină şi te însoţesc.

Înainte să fiu de acord sau să pun întrebări, a ieşit în grabă din bibliotecă.

Am clătinat din cap. Prima zi petrecută la Casa Mâniei fusese un dezastru. Suferisem de hipotermie, găsisem un craniu fermecat, mă certasem cu prinţul, descoperisem că propria familie ar putea ascunde anumite secrete despre magia mea, un soldat al armatei lui Wrath fusese strivit de un munte, iar noua ameninţare reprezentată de Festinul Lupului se profila deasupra tuturor problemelor.

Ultimul lucru pe care-l doream era să-mi ofer cea mai cumplită frică unui tărâm care avea să mă tortureze cu ea. Dar poate că, dacă fi învăţat cum să-mi valorific puterea, aş fi reuşit să aflu cine o ucisese pe Vittoria şi să mă întorc în lumea muritorilor cu mult înainte să se întâmple asta.

Am luat grimoarul, m-am ridicat cu greu de pe scaun şi m-am retras în odăile mele; trebuia să mă pregătesc pentru ziua de mâine. Având în vedere informaţiile despre muntele dărâmat, nu aveam nicio îndoială că dineul urma să fie, în felul său, o luptă malefică. Una din care aş fi fost norocoasă să scap nevătămată.

*

Până la urmă, nu m-am întors în Aripa de Cristal. Curiozitatea m-a învins, şi am decis să investighez versiunea lui Wrath despre Iad. Cunoaşte-ţi duşmanul… şi descoperă-i preferinţele literare!

După ce am găsit o scară circulară spre partea din spate a bibliotecii-curcubeu, am coborât cu grijă în întunericul care se căsca ameninţător dedesubt. Apoi, când am păşit în biblioteca personală a demonului, mi-am dat seama că bănuiala mea iniţială despre piele, aur şi abanos nu fusese chiar atât de îndepărtată de realitate. Scaune din piele uzată închise la culoare şi moi ca untul erau aşezate în faţa unui

şemineu care ocupa un perete din pietre stivuite. Era atât de mare, încă puteam să stau lejer în picioare în interiorul său şi să-mi întind braţele deasupra capului, fără să ating marginea de sus. Mai multe covoare în diferite nuanţe de cărbune şi negru, decorate minuţios cu fir auriu, erau răspândite cu bun-gust în toată încăperea.

Aici, rafturile erau din obsidian preţios, toate cărţile fiind legate în piele în nuanţe închise. Un candelabru circular, cu braţe subţiri de fier, atârna din grinzi expuse şi arunca o strălucire ademenitoare prin cameră. Era locul ideal în care să te ghemuieşti şi să citeşti în faţa unui şemineu aprins, ascultând trosnetul buştenilor. Am zărit până şi o pătură somptuoasă aruncată neglijent peste spătarul unui fotoliu de citit.

Într-o nişă din spaţiul principal de lectură, un set de lanţuri cu cătuşe atârna de un perete. Wrath nu mă tachinase. Mi s-a uscat gura şi mi-am ferit repede privirea.

Tortura nu a fost primul lucru care îmi venise în minte. Şi *nu* voiam ca tărâmul demonilor să-şi folosească magia vicleană asupra altor emoţii trecătoare. M-am plimbat prin restul spaţiului, admirând cu ardoare cât mai mult posibil.

Cărţi şi jurnale despre strategii de război, istorie – atât cea demonică, cât şi cea umană –, ritualuri vrăjitoreşti, grimoare, şi am descoperit chiar şi câteva note scrise de mână, dispuse în teancuri ordonate pe un birou mare, impresionant. În latină şi o limbă pe care nu o puteam citi. Nimic incriminator sau util.

Nimic despre zeiţe sau magia lor ori fabule demonice despre Fecioara, Mama sau Cotoroanţa. Nicio vrajă despre reanimarea craniilor sau a altor oase.

Doar stilouri şi călimări. O piatră brută, probabil folosită pentru a ascuţi o lamă.

Pe un raft din spatele biroului se aflau şapte jurnale, câte unul dedicat fiecărei Case a demonilor. De fapt, opt jurnale, dacă mă luam după urma lăsată în praf. Poate că o Casă era atât de prolifică, încât o singură carte nu fusese de-ajuns pentru a trece în scris toate informaţiile. Oricare ar fi fost explicaţia, volumul lipsea acum.

Din câte se părea, doar titlurile erau scrise în latină. Am răsfoit câteva volume, dar nu am recunoscut limba, aşa că nu am putut citi cuvintele aşternute pe hârtie. Cu frustrarea înteţindu-se în piept, am împins jurnalele la loc. Nimic nu era vreodată uşor.

Mi-au atras atenţia o carafă parţial umplută cu un lichid de culoarea lavandei şi un pahar de cristal, din acelaşi set. Dornică să descopăr cu ce se delecta Wrath, am turnat nişte lichior în pahar şi am mirosit. Aromele de citrice şi plante se îmbinau armonios. Precaută, am luat o înghiţitură, apoi am şuierat printre dinţi din pricina arsurii. Era o băutură puternică, asemănătoare cu coniacul preferat de fiinţele umane, dar cu o notă mai dulce, de vanilie. Dacă îmi era permis să fac lichidul mai fin, cu nişte frişcă şi gheaţă, avea să capete un gust divin.

Şi cu siguranţă mă putea ajuta să trec peste dineul de mâine-seară. Aveam să cer un pahar înainte de masă.

Am pus băutura deoparte şi m-am aşezat la birou, trăgând de sertare. Încuiate, fireşte. Ascuns sub o sculptură de cupru în formă de şarpe, care am bănuit că servea drept prespapier, era un plic; am remarcat scrisul de mână elegant. Fără să simt nici măcar o urmă de vinovăţie, am citit mesajul.

Frate,
Au fost găsite.

VIII

G

L-am citit din nou, nu că ar fi ajutat la descifrarea singurului rând. Am bănuit că G-ul vine de la Greed. Dar putea veni şi de la Gluttony. *Au fost găsite. VIII.* Atât Envy, cât şi Greed, îşi doriseră să pună mâna pe Cornul lui Hades, însă Wrath nu se arătase niciodată prea interesat de amulete. Să nu mai zic că acum se aflau în posesia lui, până când Pride avea să ne permită să intrăm pe domeniul său.

— Prin urmare, ce căutai, dragul şi secretosul meu Wrath?

Am ridicat prespapierul în formă de şarpe şi l-am rulat între palme.

— Au!

L-am întors; mici muchii ascuţite, care formau un model geometric, ieşeau din partea de jos. Ţineam un sigiliu de ceară, nu un prespapier. Sau poate că era şi una, şi alta. L-am lăsat deoparte şi am studiat iar biletul. De data asta, ceva a ieşit în evidenţă. Mesajul nu era adresat nimănui pe nume. Prin urmare, nu exista nicio modalitate de a şti dacă Wrath era destinatarul vizat sau dacă îl interceptase.

Poate că biletul trebuia să ajungă la Diavol – pentru a-l anunţa că ambele lui coarne fuseseră recuperate. Poate că G-ul simboliza numele adevărat al lui Wrath, iar el era cel care trimisese corespondenţa. Sau poate că mesajul era complet irelevant, însă eram atât de disperată să găsesc indicii, încât le inventam.

Lipsea şi data, aşa că nu puteam stabili vechimea veştii. Doar dacă nu cumva la asta se referea partea cu *VIII.* Nu aveam nicio idee cum măsurau demonii timpul. Era sfârşitul secolului al XIX-lea pe pământ, dar aici putea la fel de bine să

fie al optulea mileniu. Sau poate că această cifră indica de fapt cel de-al optulea jurnal lipsă. Puteam să-mi petrec eternitatea făcând presupuneri.

Am pus deoparte biletul inutil, am confiscat o călimară, un stilou şi câteva foi de pergament, apoi am recuperat grimoarul introductiv despre magie şi m-am întors în camera mea, mai frustrată şi mai pierdută ca înainte. Trebuia să sper că ziua de mâine urma să clarifice puţin lucrurile, chiar dacă asta implica urmărirea modului în care demonii interacţionau şi deprinderea felului în care îşi desfăşurau activitatea la curte.

Având în vedere statutul meu de membru al clasei muncitoare, nu mă asociasem cu cercurile înstărite ale societăţii, aşa că mâine avea să fie un test pentru a vedea cât de bine mă puteam integra. Drumul spre răzbunare urma să fie marcat de un foc plăpând, nu de un infern devastator. Înainte să invadez Casa Mândriei, plănuiam să devin versată în arta supremă a înşelăciunii.

Iar după ce demonul responsabil de moartea Vittoriei avea să simtă în sfârşit flăcările furiei mele, speram să reuşesc să-i ard din temelii Casa Păcatului.

Opt

Sânge tot mai uscat sau un merlot vechi, o reducţie de vin stropită peste o bucată de carne cu o crustă din boabe de piper. M-am răsucit dintr-o parte în alta în faţa oglinzii aurite, din podea până-n tavan. Nu m-am putut decide care descriere reda mai bine culoarea unică a rochiei pe care o purtam acum. *Nonna* ar fi numit-o un semn rău prevestitor însângerat şi s-ar fi rugat zeiţelor.

Însă mie îmi plăcea foarte mult.

Evident, nu mai participasem niciodată la un dineu regal al demonilor, iar biletul care sosise azi, dis-de-dimineaţă, cu scrisul de mână uşor înclinat şi elegant al lui Wrath, sugera că ar trebui să port ceva provocator şi formal. Rochia aleasă îndeplinea ambele cerinţe. Un corset rigid cobora într-un *V* adânc între sâni, dezvăluindu-mi bronzul. Pielea neagră de şarpe broda topul îndrăzneţ, iar fusta rămânea în acea nuanţă intensă de vin negru. O splendoare demonică în toată gloria sa gotică.

Din moment ce şi această rochie îmi dezgolea umerii, tatuajul meu scânteietor era complet vizibil. M-am hotărât să renunţ la mănuşi ca să-l scot în evidenţă. Nu purtam nicio bijuterie, cu excepţia inelului dăruit de Wrath. Fără îndoială, avea să fie un subiect de discuţie interesant.

Speram să-şi atingă cu desăvârşire ţelul.

Îmi lipsea *cornicello-ul* de argint pe care-l purtasem toată viaţa, dar a trebuit să accept că nu aveam să-mi recapăt nicicând amuleta. M-am dus în camera de baie şi m-am jucat cu părul meu despletit. Cu o zi în urmă, Fauna alesese să-l poarte liber, un stil sălbatic şi încântător, aşa că mi l-am aranjat într-un mod similar, astfel încât să evit orice greşeală

în ţinută. Bucle lungi şi întunecate mi s-au revărsat în cascadă pe spate, iar şuviţele mai scurte care-mi încadrau faţa mi-au atins în treacăt obrajii, în timp ce mă prefăceam că vorbesc cu mesenii aşezaţi în stânga şi-n dreapta mea.

Însă nu eram mulţumită. Nu voiam să mă ascund deloc în seara asta. Lorzii şi doamnele Iadului aveau să mă admire fără trucuri ori perdele de fum.

Indiferent cât de înfricoşată sau neliniştită eram, refuzam să-mi trădez emoţiile, să arăt aşa.

Într-un sertar al măsuţei de toaletă am descoperit clame sub formă de cranii mici de păsări şi mi-am tras partea de sus a părului pe spate. Am prins frumos oasele în jurul creştetului, ca o diademă a morţii, apoi am adăugat flori între elementele macabre. Gata! Acum arătam ca o prinţesă a Iadului, dacă nu chiar ca viitoarea regină a tărâmului.

Deşi, cu oasele strecurate în păr şi sclipirea din ochi care trăda o emoţie întunecată cu greu stăpânită, presupun că puteam trece şi drept zeiţa morţii şi a furiei.

M-am întors în dormitor şi m-am oprit brusc în mijlocul încăperii. Pe masa de sticlă – lângă sticla de vin rămasă de la vizita lui Anir cu o seară înainte – se afla un alt craniu.

— Pe sânge şi pe oase!

Aproape la propriu.

Am inspirat adânc şi m-am apropiat îndeajuns, cât să-şi transmită mesajul. După câteva secunde, craniul a vorbit cu aceeaşi voce asemănătoare cu a Vittoriei, înfiorându-mi pielea.

— Şapte stele, şapte păcate. Precum în cer, aşa şi-n adânc.

— Sfântă zeiţă din cer! Asta ce naiba mai înseamnă?

Nu m-am aşteptat la un răspuns, aşa că n-am fost prea

dezamăgită când n-am primit unul. Am oftat din greu. Ce lucruri confuze, inutile! Am scos călimara, stiloul şi pergamentul, toate luate din biblioteca lui Wrath, şi am mâzgălit câteva notiţe.

Dacă unul dintre fraţii demonului îşi făcea timp să-mi trimită mesaje prin cranii posedate, cu siguranţă însemna ceva. Doar dacă nu cumva unul dintre cei şapte prinţi se juca pur şi simplu cu mine din plictiseală. O teorie îndoielnică, dar pe care nu o excludeam. Poate că erau destul de meschini, încât să fie capabili de aşa ceva.

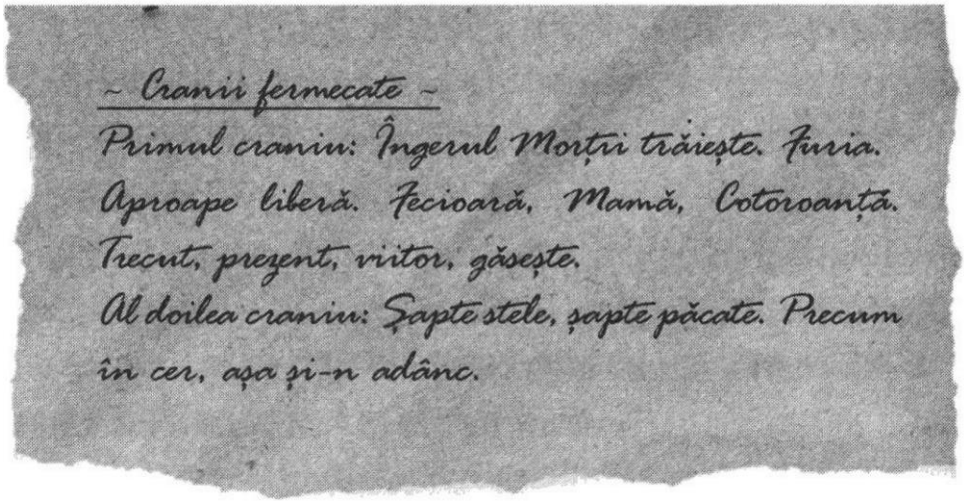
~ Cranii fermecate ~
Primul craniu: Îngerul Morții trăiește. Furia.
Aproape liberă. Fecioară, Mamă, Cotoroanță.
Trecut, prezent, viitor, găsește.
Al doilea craniu: Șapte stele, șapte păcate. Precum
în cer, așa și-n adânc.

Cele şapte păcate au fost cel mai uşor de descifrat; evident, se refereau la prinţii Iadului. *Precum în cer, aşa şi-n adânc* era o parte din profeţie – ceva mai puţin evident. Nimeni nu părea să ştie exact ce înseamnă. *Nonna* spusese că era legată de mine şi de Vittoria, că noi ar trebui să aducem pacea în ambele tărâmuri prin mari sacrificii. Dar nici măcar ea nu deţinea toate răspunsurile. Cel puţin aşa pretinsese. Cine mai ştia adevărul? Cât despre restul mesajului… Ei bine, restul urma să implice ceva muncă de cercetare.

Am început o altă secţiune de însemnări, hotărâtă să am fiecare teorie clar definită, astfel încât să o pot tăia sau să pot adăuga detalii pe parcurs. Să am ceva scris mă ajutase întotdeauna să *văd* lucrurile uşor de omis.

În plus, aşa procedau detectivii în romane şi mereu rezolvau misterul înainte de final. Nu eram o expertă, dar aveam să mă străduiesc din răsputeri. Următorul lucru de pe listă: să notez rapid toate informaţiile pe care mi le puteam aminti despre profeţie.

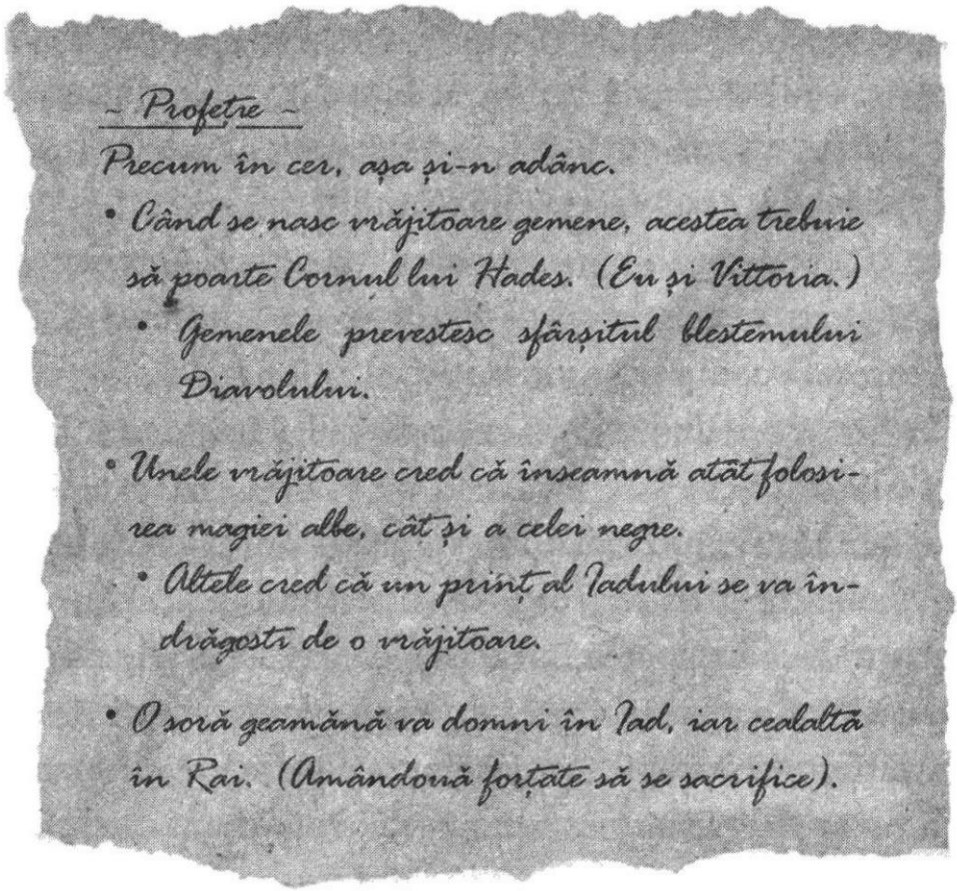

Mi s-a tăiat răsuflarea când am recitit al doilea punct.

Gemenele prevestesc sfârşitul blestemului Diavolului.

— Sfântă zeiţă din cer! Nu poate fi adevărat…

Cum de ne scăpase asta tuturor? Gânduri despre sesiunea de divinaţie a Claudiei mi-au răscolit din nou mintea. Despre „el”, cel care cutreiera liber, şi imposibilitatea unui asemenea lucru. Prietena mea nu se referise la Îngerul Morţii. Ne avertizase în privinţa Diavolului. Dacă eu şi sora mea geamănă spulberaserăm blestemul, probabil că naşterea noastră distrusese magia care-l lega, nu o acţiune pe care o întreprinseserăm.

Prin urmare, nu fusese înlănţuit în Iad, aşa cum crezuserăm.

Şi nu mai fusese de aproape două decenii. În timp ce investigasem uciderea Vittoriei, el umblase liber, făcând zeiţa ştie ce!

Atunci ce îl îndemnase pe Pride să posede trupul lui Antonio şi să-l trimită pe Wrath în locul lui să mă ia? Dacă nu era forţat să domnească în Iad, ar fi putut veni el însuşi după mine. Ar fi putut să vină să-şi ia *toate* potenţialele mirese. De ce să-i delege această sarcină lui Wrath?

Cu excepţia cazului în care suspiciunea mea anterioară era corectă şi nu avusese niciodată nevoie de o mireasă. Iar crimele fuseseră comise din alt motiv.

Un fior mi-a alunecat pe şira spinării. M-am uitat la noul ceas de pe noptieră.

Înainte să mă culc, îmi dorisem să am o noptieră şi un ceas; ambele obiecte apăruseră ca prin farmec în timp ce dormeam. Nu ştiam dacă încăperea îmi îndeplinea prin magie dorinţele sau dacă Wrath pur şi simplu intuise că aş avea nevoie de ele. A doua variantă, probabil. Atenţia lui la detalii era uluitoare. De parcă nu ar fi avut nimic mai bun de făcut decât să comande noptiere.

Dineul începea la miezul nopţii, adică abia peste o oră. Timp suficient cât să mă întorc repede în biblioteca personală a demonului şi să exersez valorificarea sursei magiei mele, dar antrenamentul mai putea aştepta. Trebuia să recuperez jurnalul despre Casa Mândriei şi să-l strecor înapoi în camera mea. Şi încă imediat! În ciuda limbii demonilor, aveam să găsesc o modalitate să-l citesc, chiar dacă trebuia să închei o nouă învoială şi să dau la schimb o altă parte a sufletului meu.

*

Am reuşit să îndes atât craniul, cât şi jurnalul furat lângă primul craniu – ascunzându-le pe toate în spatele unei rochii cu falduri largi – şi am închis armoarul exact când am auzit o bătaie în uşă. Am răsuflat în linişte, apoi am înălţat o rugăciune scurtă către zeiţa minciunilor şi a înşelăciunilor şi am sperat că nu numai că aveam să supravieţuiesc provocărilor nopţii, ci şi că victoria urma să fie mai dulce decât visasem.

Mi-am netezit partea din faţă a corsajului şi am trecut din dormitor în salonul care servea şi drept anticameră.

Cu puţin noroc, bătăile agitate ale inimii aveau să fie confundate cu emoţiile legate de dineu.

Am deschis uşa, iar Fauna mi-a zâmbit larg. Când mi-am dat seama că veselia ei nu părea forţată, mi s-a mai domolit nodul din piept. Poate că puteam încheia o învoială cu ea ca să citesc jurnalul – era demon; cu siguranţă deţinea abilităţile necesare pentru a descifra limba semenilor ei.

Dacă încă nu eram pregătită să mă încred în Fauna.

Fără să ştie de evaluarea mea tăcută şi de gândurile rătăcitoare, şi-a trecut rapid privirea peste mine.

— Arăţi minunat, Emilia!

— Şi tu la fel!

O subestimare. Arăta magnific într-o rochie argintie care părea să fie făurită din metal lichid. Mi-au trecut prin minte imagini cu platoşele centurionilor romani; nu mai avea nevoie decât de o fustă stacojie sau de o pelerină pentru a completa ţinuta.

— Rochia ta este ca o armură.

— Cu care să mă protejez mai bine de privirile ucigătoare.

Mi-a făcut cu ochiul şi s-a retras înapoi pe coridor, cu o expresie deodată serioasă.

— Eşti gata? Ar trebui să ne îndreptăm în curând acolo. Se aşteaptă ca oaspeţii să sosească târziu, aşa cum cere eticheta, dar nu îndeajuns de târziu cât să stârnească mânia regală.

Pulsul mi-a luat-o la galop. Nu mai primisem absolut nicio veste de la Wrath – şi nici nu-l mai văzusem – cu excepţia biletului pe care îl trimisese mai devreme, referitor la vestimentaţia mea. Nu ştiam la ce să mă aştept din partea lui în seara asta: cum avea să se comporte în faţa supuşilor săi, dacă avea să îmi ignore prezenţa, să mă ironizeze sau să mă aşeze la loc de cinste.

Poate că nici măcar nu avea să se obosească să apară. Poate că plănuia să mă arunce în gura lupilor, ca să afle dacă sunt suficient de feroce, încât să-mi crească colţi şi să mă descurc pe cont propriu. După întâlnirea din bibliotecă, cu siguranţă părea să aibă ceva împotriva familiei mele. Ce modalitate mai bună să se răzbune pe ea decât să mă lase singură într-o cameră plină cu demoni însetaţi de sânge?

— Va participa şi Wrath?

— Da!

Vocea profundă şi senzuală mi-a atras atenţia cu un singur cuvânt. Ochii mi s-au îndreptat spre ai lui. Wrath stătea pe coridor, îmbrăcat într-un costum negru, emblematic, privirea întunecându-i-se la vederea mea. Pe cap avea o coroană din şerpi de obsidian poleiţi cu aur. Dacă o umbră înaltă şi ameninţătoare s-ar fi însufleţit – la fel de periculoasă şi de ispititoare ca păcatul – ar fi arătat exact ca el.

Mi-am spus că apariţia lui neaşteptată în faţa uşii de la dormitorul meu mi-a înteţit brusc bătăile inimii şi că reacţia mea nu avea absolut *nimic* de-a face cu prinţul chipeş sau cu licărul de prădător din ochii lui. Ochi fixaţi complet asupra mea, ca şi cum restul tărâmului ar putea arde, iar demonului nici că i-ar păsa. Exista ceva în felul în care mă privea lung, subjugat…

Fauna s-a răsucit ca să vadă cine îmi atrăsese atenţia şi s-a lăsat imediat într-o reverenţă până la podea.

— Înălţimea Voastră!

— Lasă-ne singuri!

Cu o ocheadă compătimitoare aruncată în direcţia mea, Fauna s-a grăbit spre capătul coridorului şi s-a făcut nevăzută. După ce sunetul pantofilor ei cu toc s-a stins, Wrath a venit mai aproape, cu paşi lenţi, măsuraţi, privirea lui intensă alunecând de la coroana din oase de animale de pe creştetul meu la inelul lui, pe care-l purtam pe deget, apoi a coborât uşor, centimetru cu centimetru, până la degetele de la picioare, înainte să revină, cu un efort vizibil, pe chipul meu. Mă străduiam din răsputeri să respir la intervale regulate.

Nu reuşeam să-mi dau seama dacă sclipirea din ochii lui purta amprenta unei lăcomii feroce, a mâniei sau a desfrânării. Poate că era o combinaţie a tuturor celor trei

păcate. Pe lângă faptul că-mi testa şi-mi impulsiona dorinţele, se părea că lumea subterană îşi punea amprenta şi asupra demonului, azvârlit acum în aceeaşi luptă.

După ce în sfârşit şi-a încheiat inspecţia amănunţită a ţinutei mele, ochii ni s-au regăsit şi m-am bucurat de toată atenţia lui. O scânteie plăpândă mi-a străfulgerat trupul când ne-am înfruntat din priviri, niciunul dintre noi dispus să cedeze primul.

Era ceva aproape insesizabil, precum electricitatea statică de o fracţiune de secundă pe care o simţi după ce-ţi freci picioarele şi atingi metalul într-o zi aridă. Însă, cumva… părea să existe ceva *mai mult* între noi. Acel *nimic* era o simplă iluzie, atâta tot.

Părea primul semn al unei furtuni violente, iminente. Una în care fie rămâneai să o înfrunţi, fie fugeai să te adăposteşti. Era ca şi cum atmosfera dintre noi devenea încărcată şi întunecată, o promisiune a furiei naturii. Dacă închideam ochii, îmi puteam imagina tunetul făcându-mi dinţii să clănţăne, în timp ce vântul şuiera cu putere împrejur, ameninţând să mă târască în vârtej şi să mă devoreze cu totul. Era o furtună care spulbera oraşe şi distrugea tărâmuri.

Iar Wrath controla totul cu o singură privire pătrunzătoare.

— Arăţi ca un cataclism frumos!

Am râs, încercând să diminuez tensiunea stranie care persista între noi. Cu o asemenea alegere a cuvintelor, m-am întrebat cât de bine putea, de fapt, să-mi citească emoţiile. Poate că niciunul dintre secretele mele nu fusese vreodată ascuns de el.

— E visul oricărei femei să fie asemănată cu un dezastru natural.

— O perturbare violentă. Îndrăznesc să spun că o astfel de comparaţie este cât se poate de potrivită.

Un zâmbet aproape că i-a apărut pe chipul frumos. În schimb, mi-a făcut semn să mă întorc. M-am învârtit încet, ca să mă poată admira complet.

Spatele rochiei era la fel de scandalos ca partea din faţă. Un *V* adânc cobora până aproape de şolduri, dezvăluindu-mi trupul. Un lanţ subţire de aur, prins de la un umăr la altul, se legăna ca un pendul de-a lungul şirei spinării, singura altă podoabă pe care o purtam.

Doar pentru că mă străduisem să ascult, pândindu-i reacţia, am reuşit să aud răsuflarea întretăiată a demonului înainte să inspire adânc. M-a străbătut un sentiment tulburător, asemănător satisfacţiei.

Mi-am făcut griji că urma să-mi fie ruşine cu atâta piele la vedere, atât în faţă, cât şi în spate, şi cu rochia care-mi îmbrăca seducător, strâns, fiecare rotunjime a trupului, însă am simţit contrariul. M-am simţit puternică. În clipa aceea am înţeles de ce Wrath îşi alegea hainele cu atâta grijă. Atrăgeam atenţia fără să fiu vreodată nevoită să-mi deschid gura.

Era un pariu pe care-l făcusem în timp ce mă îmbrăcam şi – luând în considerare felul în care îmi ardea spatele şi ceea ce mi-am imaginat a fi incapacitatea lui Wrath de a-şi împiedica privirea să se întoarcă la mine – cred că a dat roade. La dineu, voiam ca toţi ochii să fie aţintiţi asupra mea când urma să-mi anunţ prezenţa, ca toate conversaţiile să înceteze. Nu urma să mă ascund în spatele coloanelor şi să mă strecor neobservată. Dacă supuşii lui Wrath semănau cât de cât cu demonul, nu puteam să fiu considerată slabă. Aveau să îmi miroasă teama ca un grup de rechini care găsesc o picătură de sânge în mare şi să atace numaidecât,

cu aceeaşi violenţă specifică prădătorilor.

Am vrut să mă răsucesc din nou, dar Wrath m-a oprit cu o atingere uşoară pe umăr. Pielea lui goală, fierbinte, a înfiorat-o pe a mea.

— Stai!

Poate a fost blândeţea cu care mi-a vorbit sau sentimentul de intimitate din vocea lui, dar i-am îndeplinit dorinţa. Mi-a ridicat cu grijă părul şi l-a tras într-o parte, lăsând buclele să mă gâdile şi să mă tachineze pe măsură ce-mi alunecau pe umeri. Mi-am muşcat buza inferioară. N-am bănuit niciodată că umerii erau zone atât de erogene. Sau poate că de vină era doar felul în care Wrath a venit tot mai aproape, până când i-am simţit căldura pe piele, iar o parte minusculă din mine, intrigată, a tânjit după mai mult.

Mi-a trecut un colier peste cap, greutatea acestuia apăsându-mă uşor chiar deasupra decolteului, şi l-a prins mai lent decât era necesar.

Dar nu m-am plâns, nici nu m-am îndepărtat.

Când a terminat, şi-a trecut un deget pe coloana mea vertebrală, urmând linia ca un pendul al lanţului subţire, o atingere care a provocat involuntar un mic fior. Am fost nevoită să mă folosesc de fiecare gram de încăpăţânare pe care-l puteam aduna ca să nu mă las pe spate, pradă mângâierii lui. Ca să-mi amintesc de ura mea. Pentru că, fără îndoială, acest sentiment era focul mistuitor şi furibund al ostilităţii.

M-am întors încet, până când am ajuns din nou faţă în faţă. Privirea demonului a coborât spre colierul meu şi, în cele din urmă, m-am uitat în jos pentru a vedea ce-mi pusese în jurul gâtului. Am inspirat brusc când *cornicello-ul* meu de argint a reflectat lumina.

— Ştie Diavolul că mi-l oferi?

Wrath nu şi-a desprins ochii de pe amuletă.

— Consideră-l împrumutat, nu oferit!

— Poţi să faci asta? Nu va veni după tine?

Demonul s-a dat puţin în spectacol, aruncând priviri în fiecare capăt al coridorului înainte să se uite din nou la mine.

— Vezi pe cineva care încearcă să mă oprească? m-a întrebat, iar eu am clătinat din cap. Atunci nu-ţi mai face griji!

— Categoric nu-mi…

Buzele i s-au curbat într-un rânjet păcătos când m-am oprit brusc, lăsând minciuna nespusă. Am răsuflat lung, în linişte.

— Nu înseamnă ceea ce crezi că înseamnă. Nu mai rânji!

— Şi în viziunea *ta,* ce, mai exact, cred eu că înseamnă?

— Nu-mi pasă ce crezi! Pur şi simplu am decis să fiu cordială pentru moment. Şi doar tolerez situaţia noastră actuală până când plec la Casa Mândriei.

— Eşti sigură?

— Da.

— Atunci spune-mi că mă urăşti, că sunt cel mai mare duşman al tău. Sau, chiar şi mai bine, spune-mi că nu vrei să mă săruţi.

— Nu mă interesează acest joc.

Wrath a arcuit o sprânceană, aşteptând, iar eu m-am împotrivit impulsului de a-mi da ochii peste cap, iritată de îngâmfarea lui.

— Bine! Nu vreau să te sărut! Mulţumit?

O scânteie de înţelegere i-a luminat cu ardoare ochii. Mi-am dat seama cu o secundă prea târziu ce făcusem, ce ştiuse demonul în momentul în care cuvintele îmi părăsiseră buzele trădătoare. A micşorat cu un pas distanţa care ne separa, iar eu m-am dat repede înapoi, lovindu-mă de

perete.

Wrath s-a aplecat spre mine, sprijinindu-şi braţele de piatră, de-o parte şi de alta a trupului meu, cu o privire suficient de arzătoare, încât să aprindă un foc.

— Mincinoaso!

Înainte să-mi sap şi mai adânc groapa, şi-a înclinat capul, iar gura lui a găsit-o pe a mea, furându-mi răsuflarea şi orice dezminţire ulterioară, la fel de uşor cum îmi furase sufletul.

Nouă

Sărutul lui m-a mistuit şi m-a sedus. Aşa cum intenţionase demonul. Nu era rapid, dur sau mânat de ură ori furie, ci un tăciune, o promisiune a focului nimicitor care urma să se dezlănţuie, menţinut cu un pic de atenţie. Aproape că l-am considerat inocent – genul de îmbrăţişare castă furată de doi îndrăgostiţi care se curtau, ori de câte ori însoţitorul lor nu se uita – până când mi-a ridicat braţele deasupra capului şi m-a ţintuit de perete, cu degetele încleştate în jurul încheieturilor. Mi-a prins buza inferioară între dinţi şi m-a muşcat uşor. Apoi mi-am amintit că nu era nici pe departe un înger. Iar eu, deodată, eram mult prea nerăbdătoare să fiu damnată.

La naiba cu acest tărâm şi cu intrigile sale infernale! Cu nevoia sa de a devora păcate. Cu nevoia mea incontestabilă de a-l avea pe *el*. În clipa asta, nu mai exista niciun jurământ de sânge cu Diavolul. Nicio logodnă sau îndatorire faţă de familia mea. Existau doar acest moment, acest prinţ malefic şi dorinţa arzătoare tot mai intensă dintre noi.

Corpul lui Wrath s-a lipit de al meu, tare ca piatra şi ferm în toate locurile potrivite. Demonul îmi oglindea foamea apăsătoare, necunoscută. Mi-aş fi dorit să o urăsc. Mi-aş fi dorit să nu-mi fi trecut limba peste buzele lui sau să gem când s-a supus poruncii mele tăcute şi m-a sărutat mai apăsat.

Noul sărut devora, prăda, fura. Însuma atât o scuză şi o dorinţă, cât şi un refuz feroce de a recunoaşte vreun sentiment autentic. Era, pur şi simplu, o nevoie primară. Nu-mi puteam da seama dacă gândul de a mă preda de bunăvoie acestui sentiment sălbatic mă înspăimânta sau mă încânta.

M-am îndepărtat brusc de el, respirând greu.

— E real?

— Da!

De parcă ar fi vrut să-mi demonstreze că a spus adevărul, demonul şi-a împins şoldurile înainte şi am fost aproape convinsă că întregul castel s-a zguduit când şi-a apăsat trupul de al meu. Nu încăpea nicio îndoială cât de mult mă dorea acest prinţ întunecat. L-am prins de reverele hainei şi i-am adus buzele înapoi la ale mele.

Pentru un moment furtunos, cu inima mai să-mi sară din piept, mi-am dorit să-mi ridice rochia chiar acolo, să se îngroape adânc în mine şi să-mi elibereze toate dorinţele interzise. Tânjeam să nu-mi mai amintesc unde mă aflu şi ce trebuie să fac. Voiam să renunţ la toată durerea, suferinţa şi amărăciunea, emoţii aflate mereu aproape, la pândă. Tot ce îmi doream era amăgirea dulce a uitării prin atingere. Iar Wrath îmi putea oferi cu uşurinţă asta. Pe lângă altele.

Şi-a recăpătat însă controlul şi a pus capăt sărutului nostru, doar pentru a începe să-şi plimbe mâinile peste partea de sus a corsajului într-o dezmierdare lentă. Dorinţa mi-a gonit arzător prin vene şi părea să se oglindească în demon, care şi-a coborât palmele ireal de încet de-a lungul trupului meu, apăsându-mă puţin mai tare de el.

— Încă s-ar putea mă distrugi.

— Cât mai curând posibil dacă nu te opreşti din vorbit şi nu mă săruţi din nou.

— Ah, ce făptură angelică şi exigentă!

Mi-a zâmbit cu indulgenţă, apoi mi-a îndeplinit dorinţa. *Sărutul acesta!* Era lent, ameţitor, şi m-a făcut să îmi dau seama că nu era singurul în pericol de a fi distrus. Mi-a înclinat faţa în sus, mi-a conturat linia bărbiei, apoi degetele i s-au furişat în jos, pe gâtul meu, trecând uşor peste locul în

care îmi simţeau pulsul.

Atingerea lui a lăsat în urmă mici scântei de electricitate. Aproape că uitasem că mă însemnase, oferindu-mi o modalitate de a-l invoca fără să-i folosesc pumnalul Casei. M-a furnicat acel S minuscul, uşor de trecut cu vederea. *Nonna* îmi spusese că însemnul era o onoare mare, una acordată rar.

Nu fusese încântată.

Mi-am recăpătat imediat uzul raţiunii şi m-am împotrivit cu greu săruturilor lui atât de îmbătătoare, încât provocau dependenţă. Aproape că am simţit magia lumii retrăgându-se ca mareea, dezamăgirea sa spulberându-se în valuri şovăitoare în jurul nostru.

Wrath şi-a slăbit cu blândeţe strânsoarea, simţind schimbarea emoţională.

— De ce? atât am reuşit să rostesc cu vocea încă răguşită de dorinţă.

— Nu credeam că ai prefera un public.

O imagine indecentă, cu el împingându-se în mine pe masa din sala dineului, mi-a trecut fulgerător prin minte. A fost atât de reală, de intensă, încât aş fi putut să jur că am auzit reacţiile şocate ale invitaţilor în timp ce prinţul lor îmi arăta exact cât de păcătos poate fi, pocale spărgându-se şi furculiţe zăngănind pe cel mai bun porţelan al demonilor când Wrath ne aducea pe amândoi pe culmile extazului, fără să-i pese de cine ne privea.

Mi-am înăbuşit un chicotit nervos. O astfel de intrare cu siguranţă ar fi făcut o impresie pe care curtenii de la Casa Mâniei nu ar fi uitat-o prea curând. Am alungat însă gândurile scandaloase.

— Nu asta am vrut să spun şi ştii asta.

Deşi *chiar* mă întrebam de ce se hotărâse să mă sărute

acum.

A schiţat ceva ce se voia a fi zâmbet, cu ochii animaţi de o strălucire atotştiutoare. O recunoaştere a eschivării. Am clătinat din cap, incapabilă să mă abţin, cu colţurile buzelor ridicate. Era un oarecare progres. Sau poate că în sfârşit învăţam să-l citesc mai bine. Deşi bănuiam – în această clipă – că nici el nu încerca să se ascundă atât de mult de mine. N-am vrut să las precauţia să strice momentul.

— Mă refeream la faptul că m-ai însemnat. Nu la orice ar fi – am dat din cap între noi – asta.

Mi-a cercetat chipul cu încordare preţ de câteva clipe, ultimele scântei de dorinţă dispărând treptat. Ochii îi erau aproape complet negri acum. De data asta, bubuitul care a zguduit castelul a fost inconfundabil. Wrath şi-a rotit umerii înapoi, ca şi cum ar fi eliberat tensiunea din muşchi, dar şi dintre noi.

Apoi mi-a întins braţul, cu orice urmă de pasiune ştearsă de pe chip.

În faţa mea stătea prinţul rece şi lipsit de sentimente al Iadului.

— Nu mai putem zăbovi! A sosit momentul să te prezint curţii mele.

*

Sosirea noastră în faţa uşilor uriaşe, sculptate din oase, ale sălii de banchete a fost învăluită într-o ceaţă totală. Nu-mi aminteam dacă Wrath îmi vorbise pe durata plimbării aparent nesfârşite până aici sau dacă mă escortase într-o tăcere deplină, neclintită. A doua variantă, probabil. Nu mi-l puteam imagina vreodată implicat în ceva atât de banal precum o conversaţie despre vreme sau despre cum îmi

fusese ziua.

Nu că aş fi observat oricum.

Un sentiment ciudat şi-a găsit sălaş în pieptul meu; o uşoară smucitură, o senzaţie de sfâşiere ori o îngemănare neobişnuită a celor două. La început am crezut că panica îmi lovea uşor coastele, precum o păsare prinsă în cuşcă, fluturându-şi aripile, sau că frica mă rodea pe dinăuntru, din pricina momentului de mai devreme dintre mine şi demon, dar emoţiile nu păreau potrivite. Sentimentul se întindea încet, izvorând din inimă şi şerpuind ca un şuvoi de-a lungul antebraţului.

Wrath şi-a întors capul în direcţia mea, o cută adâncă formându-i-se pe frunte.

M-am uitat în jos, la obiectul care îi atrăsese atenţia. *Cornicello-ul* răspândea o strălucire nepământeană de culoarea lavandei, numită *luccicare,* aura unei fiinţe umane. Se mai întâmplase de două ori până acum. Prima oară când îl descoperisem pe Wrath aplecat deasupra cadavrului surorii mele gemene. Şi apoi când îmi găsisem amuleta pe jumătate îngropată într-un tunel după ce fusese furată. Chiar înainte ca demonii-umbră aproape incorporali să fi atacat şi Envy să-şi fi înfipt pumnalul Casei adânc în vintrele lui Wrath.

Mi-am încleştat pumnii când mi-am amintit cum sângele lui Wrath mi se uscase pe mâini, sub unghii. Sentimentul absolut de…

— Respiră! m-a sfătuit demonul cu o voce profundă şi liniştitoare. Vom face prezentările, apoi plecăm dacă nu vrei să rămâi şi să iei masa cu ei.

— Nu sunt neliniştită!

Şi am fost surprinsă să descopăr că e adevărat. Am eliberat braţul prinţului şi mi-am trecut uşor degetele peste metalul rece al amuletei pentru alinare, un obicei vechi la

care, probabil, nu aveam să renunţ niciodată. Însă nu era o amuletă care să alunge răul, mi-am reamintit cu un mic fior. Purtam la gât coarnele Diavolului. Colierul nu mai era talismanul inocent pe care îl crezusem întreaga viaţă.

Când l-am atins, un curent plăpând mi-a străbătut pielea, alarmându-mă îndeajuns, încât să-mi retrag brusc mâna. Asta era ceva nou. Mi-am îndreptat fulgerător atenţia către Wrath.

— Ai văzut asta?

A încuviinţat din cap, fără să-şi ia privirea de la coarnele micşorate ale Diavolului. Preocuparea îi umbrea în continuare trăsăturile.

— Poţi să porţi *cornicello-ul* în timpul dineului?

— Firește! am zis. L-am purtat timp de aproape două decenii.

— Dacă o să simţi ceva neplăcut, să-mi spui imediat!

Wrath părea pe punctul de a mai adăuga ceva, dar s-a răzgândit în ultimul moment. Acum mi s-au accelerat bătăile inimii.

— Neplăcut în ce sens?

— Orice ţi se pare neobişnuit. Indiferent cât e de mic sau aparent inofensiv.

Eram pe cale să-i povestesc despre senzaţia de furnicături, dar se estompase complet, înainte ca vorbele să prindă glas. Poate că *doar* mă copleşiseră emoţiile. Călătorisem în lumea subterană cu unul dintre Malefici, încheiasem o învoială de sânge cu Diavolul şi în câteva secunde urma să-i întâlnesc pe demonii uneltitori ai curţii prinţului Casei Mâniei.

Ca să nu mai spun că tocmai fusesem complet răvăşită de cineva care *nu* era logodnicul meu şi că aveam mai mult ca sigur buzele umflate, o dovadă în plus a trădării. Deşi

sentimentele mele pentru Wrath erau mult mai complexe, nu-mi displăcuse sărutul. De fapt, părea să fi scos la iveală un adevăr pe care nu voiam să-l cercetez îndeaproape. Prinţul mă întrebase dacă aş putea să mă culc cu cineva pe care îl uram şi, cu toate că furia resimţită în urma trădării lui încă îmi răscolea mintea, trupul meu răspundea la atingerea demonului. Mă îndoiam că vestea despre micul meu rendez-vous pasional cu fratele lui urma să-i pice prea bine lui Pride. Dacă avea spioni în această curte, dornici şi gata să-i raporteze orice activitate imorală? Deşi nu mă deranja să plantez seminţele discordiei între cele două Case, nu voiam să-mi înstrăinez logodnicul şi să-mi distrug şansa de a afla cine o ucisese pe Vittoria. Aveam tot dreptul să fiu nervoasă! Ar fi fost ciudat să nu fiu.

Wrath s-a aplecat, apoi şi-a trecut încheieturile degetelor peste gâtul meu, cu vocea la fel de moale ca atingerea lui. Indiferent de formă de magie îi alimenta însemnul de invocare, m-a calmat îndată.

— Gata?

Am încuviinţat cu o mişcare din cap. Prinţul mi-a studiat chipul şi trebuie să fi văzut că eram într-adevăr pregătită să fiu prezentată curtenilor Casei Mâniei. Fără avertisment, s-a răsucit pe călcâie şi a dat cu piciorul în uşi.

A năvălit printre ele exact când s-au izbit de perete, paşii lui mari răsunând la fel de puternic ca tunetul în liniştea subită. Pentru o fracţiune de secundă, am uitat cum să respir. Nu-mi imaginasem *deloc* aşa intrarea noastră grandioasă. Luând în considerare predilecţia lui pentru haine fine şi maniere impecabile, m-am gândit că avea să fie mai… cuviincios sau rafinat. Ar fi trebuit să-mi învăţ lecţia până acum şi poate ar fi fost indicat să nu mai fac nicio presupunere în privinţa lui.

Când Wrath s-a năpustit cu aroganţă în încăpere, demonii îmbrăcaţi elegant au căzut în genunchi, ca la un semn, cu capetele plecate şi ochii coborâţi. Prinţul s-a oprit după câţiva paşi în sala de masă mare şi a aşteptat să mă îndrept spre el. Spre deosebire de pulsul meu, am înaintat lent, sigur.

Cumva, parcă trecuseră o eternitate şi o secundă deopotrivă înainte să străbat încăperea, cu rochia alunecând tăcut pe podeaua de piatră, pentru a-mi ocupa locul lângă prinţul Casei Mâniei.

— Ridicaţi-vă! a poruncit el, cu o voce regală. Şi uraţi-i bun-venit Alteţei Sale Emilia Maria di Carlo, viitoarea voastră regină!

Zeiţele trebuie să fi vegheat asupra mea pentru că am reuşit să-mi ascund şocul. M-am întors subtil către Wrath, cu o privire întrebătoare. Nu mi se spusese despre partea cu „Alteţa Sa”. Mi-am închipuit că aveam să-mi dobândesc titlul după încoronare sau ceremonia echivalentă de pe tărâmul demonilor. Prinţului i-a zvâcnit colţul gurii, apoi expresia i-a redevenit dură când s-a adresat mulţimii de demoni curioşi pe acel ton glacial şi neîndurător.

— Amintiţi-vă ce v-am spus despre respect! În calitate de logodnică a unui prinţ al Iadului, statutul lui lady Emilia a fost elevat. Vă veţi adresa ei doar cu titlul de „Alteţa Sa” sau „doamna mea”. Dacă o insultaţi, *mie* o să-mi daţi socoteală!

Wrath s-a uitat lung îndeosebi la un anumit lord şi, după discuţia cu Fauna, am presupus că pe acesta îl ameninţase deja. Nu îmi doream să fiu ţinta unei asemenea priviri – era îndeajuns de rece, încât să-i cutremure pe nobilii din jur. Şi nu păreau genul de supuşi care se speriau uşor.

— Îl puteţi considera ultimul meu avertisment.

Apoi prinţul s-a întors spre mine şi mi-a întins braţul. Mi-am pus mâna pe îndoitura cotului său şi mi-am ridicat bărbia. Am mers unul lângă altul până la o masă mare, amenajată în partea din spate a sălii, timp în care mi-am lăsat privirea să se furişeze împrejur, cercetând curtenii şi admirând încăperea.

De peretele îndepărtat atârna o tapiserie care înfăţişa un înger războinic surprins în mijlocul unei lupte cu demonii. Capete retezate i se rostogoleau la picioare. Pătate de sânge şi cu ochii lăptoşi. O alegere interesantă pentru o sală de mese.

Am decis să las o asemenea oază de bucurie în urmă, căci atenţia mi-a fost atrasă de altceva. Masa către care ne îndreptam era cioplită dintr-o bucată zdravănă de lemn vechi, cu adevărat splendid. O ghirlandă formată din diverse plante veşnic verzi se întindea pe centrul lungimii sale, iar un candelabru de fier, cu braţe lungi şi subţiri, ca de păianjen, fusese plasat chiar deasupra vegetaţiei. Lumânări crem şi aurii, îngustate spre vârf, decorau suprafaţa de la un capăt la altul, oferind o strălucire pâlpâitoare. În faţa scaunelor din aur erau aşezate farfurii negre de ceramică şi tacâmuri perfect asortate, din acelaşi aur închis la culoare. O etalare de eleganţă rustică pură. Influenţă masculină temperată de frânturi neaşteptate de căldură. Ceva perfect pentru un prinţ războinic. Mi-a plăcut foarte mult!

Wrath m-a îndrumat spre centrul mesei, unde se aflau două scaune mai mari şi mai bogat ornamentate. Nu chiar tronuri, dar pe aproape. Spre deosebire de ceea ce mi se povestise despre curţile regale ale fiinţelor umane, nu urma să ne aşezăm la capetele opuse ale mesei, ci în centrul acesteia, astfel încât toţi ceilalţi să fie răspândiţi în jurul nostru. De fiecare parte a sălii am văzut două rânduri de

mese similare, dar mai mici, creând un culoar pe care să mergem.

Aceste mese nu aveau scaune din aur, ci bănci de lemn din acelaşi set, cu suprafeţele împânzite de lumânări, o piesă centrală înflăcărată pentru cel mai rece cerc al Iadului.

Când ne-am croit drum în jurul mesei, slujitori pe care nu-i observasem aşteptând lângă perete au făcut un pas înainte şi ne-au tras graţios scaunele. Wrath a aşteptat să mă aşez înainte să-şi ocupe locul. Două pocale au fost umplute repede cu vin negru şi puse dinaintea noastră.

Mure îngheţate feerice şi tentante au ieşit la suprafaţă. Privirea mi-a fugit spre prinţ. Eram pe cale să întreb de ce nimeni altcineva nu-şi ocupase locul, dar mi-am închis gura.

Mă bucuram deja de toată atenţia lui Wrath, ochii lui aproape strălucind la lumina lumânărilor.

Totul s-a estompat, înstăpânit de umbre. Părea că el şi cu mine suntem singurii din sală, din întregul regat, şi nu mi-am putut opri gândurile să repună în scenă acea iluzie anterioară, scandaloasă, în care demonul făcea dragoste cu mine până când atingeam culmile extazului şi simţeam că plutesc printre stele. La fel ca eroii cutezători şi senzuali din romanele mele de dragoste preferate, care le promiteau astfel de plăceri celor pe care le îndrăgeau şi le doreau cu pasiune.

Ah, tărâmul ăsta ridicol şi înclinaţiile sale păcătoase! Nici că ar fi putut alege un moment mai nepotrivit ca să-şi folosească magia sa vicleană asupra mea. Deşi nu am fost chiar atât de surprinsă. Wrath menţionase că lumea subterană simte sentimentele şi gândurile care-ţi provoacă dificultăţi şi le aduce în prim-plan. Cu siguranţă mă împotriveam unor emoţii lăuntrice legate de dorinţele trupeşti.

Până nu-mi rezolvam războiul intern, probabil că aveam să fiu torturată de asemenea impulsuri.

Mi-am întors privirea de la Wrath şi m-am foit pe scaun, stânjenită, cu ochii fixaţi pe pocalul de vin. Fie avea să mă ajute, distrăgându-mi atenţia, fie avea să mă transforme într-o creatură dezlănţuită, care ar trage cu îndârjire de veşmintele prinţului. Să mă gândesc la hainele lui a fost o greşeală cumplită; în secunda următoare, mi l-am imaginat *fără* cămaşă. *Pe sânge şi pe oase,* atracţia asta devenea tot mai intensă cu fiecare clipă!

Poate că era indicat să mă scuz de la masă ca să iau o gură de aer proaspăt. Am aruncat o privire în jur, în căutarea unui balcon sau a unei terase. Trebuia să sting urgent flăcările dorinţei. După prezentarea mea regală, nu exista aproape nicio îndoială că toţi cei prezenţi în sală ştiau că îi eram promisă fratelui său. Nu prea mi se părea potrivit să tânjesc în public după prinţul lor, când urma să mă căsătoresc cu regele demonilor.

Wrath s-a aplecat, buzele lui aproape atingându-mi marginea urechii, şi i-am simţit zâmbetul. Vocea îi era destul de joasă, aşa că doar eu l-am auzit.

— Un singur cuvânt şi îi voi alunga.

O propunere ispititoare.

— Par atât de neliniştită?

— Sunt destul de încrezător că ce simt acum nu are nimic de-a face cu neliniştea.

Roşeaţa mi s-a strecurat în sus pe gât. Nu ştiam că putea simţi… excitare. Osândi-m-ar zeiţa! Tărâmul demonilor avea să mă bage în mormânt. Mi-am silit gândurile să revină asupra motivului pentru care venisem în lumea subterană. Nu fusesem convinsă nici de seducţie, nici de dorinţă. Ci de răzbunare. Furie. Iar acele emoţii erau mai puternice decât

orice magie păcătoasă.

Sau orice prinţ păcătos de ademenitor.

Mi-am dus buzele la urechea lui.

— Simţi cumva şi pumnalul cu care mă gândesc acum să te înjunghii, Alteţă?

— Dacă asta este o încercare de a schimba subiectul, eşuezi lamentabil.

Mâna i-a dispărut sub masă, aterizând uşor pe genunchiul meu. Nu exista nicio îndoială că era o confirmare nonverbală a faptului că îmi demascase cea mai recentă minciună.

— Sunt şi mai interesat unde ar putea duce asta, *doamna mea.* Ai uitat ce păcat stăpânesc. Îmi place foarte mult să mă joc cu pumnalele.

— Supuşii tăi se holbează la noi.

Cu mâna liberă, şi-a dus pocalul de vin la buze şi a luat o înghiţitură lungă, calculată. Se comporta ca şi cum am fi savurat o băutură, singuri, şi nu am fi fost observaţi de lorzii şi doamnele Iadului.

Prinţul a pus pocalul pe masă şi s-a uitat fix la mulţimea tăcută şi atentă.

— Puteţi să vă aşezaţi!

Nu-mi doream să recunosc asta, nici măcar în gând, dar atingerea lui mi-a ţinut neliniştea la distanţă, în timp ce demonii de la curtea regală şi-au ocupat cu toţii locurile. Mi-a fost greu să mă concentrez asupra fricii, când degetele lui lungi mângâiau materialul subţire al rochiei, atrăgându-mi toată atenţia către acel punct de contact. Am bănuit că încerca să mă liniştească, însă atingerea lui a avut efectul opus. Inima îmi bătea cu putere.

Iar blestematul ăsta de prinţ nu părea deloc afectat! Ochii mi-au săgetat spre poala lui.

— Ce plăcere să te cunosc în sfârşit, lady Emilia! Arăţi ca o zeiţă în această seară! O adevărata vrăjitoare, realmente memorabilă.

Mâna lui Wrath s-a încordat scurt pe piciorul meu, apoi demonul a continuat încet să-şi treacă degetul de-a lungul tivului exterior al rochiei. Mi-am smuls privirea de pe prinţ. Exact peste masă, stând în spatele scaunului, mi-a rânjit un demon cu părul blond. Era cel de viţă regală la care Wrath se uitase ameninţător mai devreme. Nu i-am întors zâmbetul.

— Îmi pare rău, nu cred că am fost prezentaţi. Cine eşti?

— Lordul Baylor Makaden, doamna mea.

Într-adevăr, era demonul care făcuse acele comentarii grosolane. S-a aşezat şi a început imediat să discute cu lorzii şi doamnele din dreapta şi din stânga lui. Ni s-au alăturat nobili mai plăcuţi şi au fost scoase prompt tăvi cu mâncare.

Carne filetată coaptă în aluat pufos. Legume rădăcinoase prăjite, asezonate cu ierburi. Pâini cu coajă crocantă care miroseau a mirodenii interesante. Boluri umplute cu diferite sosuri, unele închise la culoare şi preparate din zeama lăsată de carne după ce a fost gătită. Niciun fel de mâncare nu îmi era cunoscut sau nu îmi amintea de casă, însă hrana nu era atât de diferită pe cât mă temusem. Adăpostisem în secret griji legate de animale stranii, cu mai mulţi ochi şi organe aburinde sau crude, dar banchetul acesta era cu adevărat o încântare.

Wrath şi-a luat mâna de pe genunchiul meu şi, spre surpriza mea, a început să taie carnea şi să-mi umple farfuria cu câte puţin din tot ce se afla pe masă. Alţi curteni, atât lorzi, cât şi doamne, îl priveau pe furiş, pe sub genele plecate, unii destul de îndrăzneţi încât să şuşotească între ei. Bănuiam că nu este un comportament tipic pentru prinţ, care însă i-a ignorat, deşi fără îndoială le simţea atenţia

îndreptată asupra lui, împreună cu presupunerile tăcute.

— Ai dori mai mult sos, doamna mea? m-a întrebat.

M-am întors îndată spre demon, cu pulsul bubuindu-mi în urechi. Cu siguranţă juca teatru, dar habar n-aveam în beneficiul cui. I-am cântat în strună, alăturându-mă complotului său, şi am clătinat din cap.

— Nu, mulţumesc, Alteţă!

Faptul că i-am folosit titlul părea să-l mulţumească, deşi mă îndoiam că a mai remarcat şi altcineva felul în care buzele i s-au curbat aproape imperceptibil. După ce a avut grijă să-mi pregătească farfuria, şi-a umplut-o cu vârf pe a lui, apoi a început o conversaţie cu lordul din stânga sa.

Aceasta este versiunea la care mă aşteptasem mai devreme, prinţul cu maniere exemplare. Nu barbarul care dăduse cu piciorul în uşi. Deşi ambele aspecte mă fascinau. O, zeiţa să mă ajute! Nu era treaba mea să-l consider fascinant sau atrăgător.

Am ascultat-o politicos pe nobila de lângă mine în timp ce se plângea de camerista ei, apoi de durerile de stomac şi de tapiseria mâncată de gândaci din holul de la intrare.

Cât am mâncat, am lăsat-o să vorbească liber despre toate lucrurile care o înfuriau. Privirea i-a rătăcit pe tatuajul meu, pe amuletă, s-a oprit pe inelul de pe gât, dar nu m-a întrebat nici măcar o dată despre ele. Până acum, nimeni nu dirijase discuţia spre vreun subiect notabil şi mă îndoiam că informaţiile adunate aveau să fie ceva mai mult decât nişte bârfe inutile. În seara asta, curtenii se comportau exemplar.

Nu eram sigură că sunt mulţumită, dar măcar mâncarea a meritat osteneala. Carnea era moale ca untul şi avea un gust la fel de bogat. M-am străduit din răsputeri să mă concentrez asupra conversaţiilor şi să nu mă pierd în arome. Cine preparase această masă era o fiinţă extraordinar de

talentată. M-am gândit că mi-ar plăcea la nebunie să o urmăresc cum găteşte în bucătărie, luând notiţe. Poate că era posibil să mă joc cu propriile reţete de sos. Să adaug puţină sare de mare şi nişte ierburi în aluatul pufos, ca să completez aroma condimentelor marinate împreună cu carnea.

De câteva ori am simţit o căutătură insistentă şi mi-am ridicat privirea, surprinzând ochii lordului Makaden fixaţi asupra pieptului meu. Expresia lui înfometată mi-a indicat că nu se uita la amuletă. L-am ignorat, aşa cum procedase şi Wrath. Viermilor ca el nu ar trebui să li se acorde atenţie. Deşi o astfel de comparaţie nu era nici pe departe corectă faţă de bieţii viermii.

Femeia de lângă mine – mă informase în cele din urmă că este lady Arcaline – încetase să mă amuze cu plângerile ei pline de mânie şi m-a întrebat:

— Ai întâlnit pe cineva de la curte înainte de dineul din seara asta?

— Da, am întâlnit-o pe lady Fauna în bibliotecă.

Lady Arcaline a scos un sunet dispreţuitor şi s-a întors către demonul din dreapta ei.

Se întâmplaseră atât de multe, încât uitasem de Fauna. Am luat o gură mică de vin şi m-am uitat prin sală, surprinsă să o văd vorbind cu Anir şi cu un alt demon tânăr la capătul mesei noastre. Păcat că nu erau aşezaţi mai aproape; ar fi fost mult mai plăcut.

Înainte să pot reflecta asupra sentimentului de camaraderie cu cineva din curtea lui Wrath, lordul Makaden s-a aplecat peste masă, holbându-se într-un mod libidinos la buzele mele. O îmbunătăţire faţă de cercetarea nu atât de subtilă de mai devreme a decolteului meu. Din fericire pentru el, Wrath era încă prins într-o discuţie cu lordul din stânga lui şi nu i-a observat privirea impertinentă. Eram

dispusă să-i trec cu vederea imbecilitatea în favoarea păstrării păcii în seara asta. Ziua de mâine urma să fie o altă poveste.

Am mai luat o bucată de carne şi puţin din legumele cu ierburi. Aveau într-adevăr un gust divin.

— Astâmpără-mi curiozitatea, lady Emilia! a spus Makaden, iar vocea lui stridentă mi-a distras atenţia de la cină. Ai mai savurat vreodată ceva la fel de plăcut ca mâncarea demonilor? La fiecare îmbucătură arăţi ca şi cum ai fi în chinurile extazului. Trebuie să recunosc, e captivant. Sunt invidios pe furculiţa ta!

Nobilii aşezaţi cel mai aproape de mine şi-au continuat discuţiile politicoase, dar am simţit că atenţia li se mutase asupra noastră. Era o întrebare periculos de înşelătoare, aproape la limita decenţei. Un detaliu pe care l-am reţinut pe durata cinei era că anumite subiecte erau la fel de scandaloase aici ca şi în lumea muritorilor. Numai că scandalul aici părea să implice referirea deschisă la alte păcate.

N-am ezitat să-i răspund la întrebare:

— Spune-mi, lord Makaden, eşti mereu atât de preocupat de gurile altora? Poate că ar trebui să reconsideri cu ce Casă a Păcatului te potriveşti cel mai bine.

Demonul şi-a băut vinul, apoi şi-a plimbat un deget în jurul marginii pocalului, fără să-şi ia nici măcar o clipă ochii de la gura mea. Cu cât se holba mai mult, cu atât mai tare fierbea furia, menţinută până atunci cu greu la foc mic.

M-am întrebat ce fel de impresie aş face asupra curtenilor Casei Mâniei dacă l-aş mutila înainte de felul următor. Având în vedere că Wrath interzisese „eviscerările la adunări”, bănuiesc că se întâmplau destul de regulat. În calitate de viitoare regină, era posibil să scap de o pedeapsă

propriu-zisă. În plus, eram dispusă să înfrunt de bunăvoie furia lui Wrath pentru a şterge privirea dezgustătoare de pe faţa lui Makaden.

— Am fost avertizat să nu vorbesc despre limba ta, doamnă, aşa că nu voi comenta asupra ascuţimii ei. Cu toate acestea, din moment ce tot ai adus vorba despre guri, mă tot întreb… Se pare că îţi place destul de mult carnea, dar oare gura aia mică şi perfectă a ta a gustat vreodată cocoşel?

Mi-am încleştat atât de tare maxilarul, încât am fost surprinsă că Wrath nu mi-a auzit dinţii scrâşnind. Lordul Makaden nu se referea la un fel de mâncare de pui, deşi formulase cu suficientă viclenie întrebarea încât putea pretinde altfel. Am expirat încet. Încerca să mă enerveze.

Refuzam să-l las să reuşească.

— Dacă nu, va trebui să remediem asta în curând. În seara asta, poate?

Şi-a vârât degetul în vin, apoi a supt încet lichidul. Zâmbetul larg pe care mi l-a oferit nu i-a ajuns până la ochii plini de ură. Preţ de câteva clipe, m-am lăsat furată de o fantezie în care îi scoteam acele obiecte ca două mărgele din cap.

— Îl voi pregăti chiar eu pentru tine. Mi s-a spus, chiar de mai multe ori, cât de bun este al meu.

Mi-am încleştat şi mai tare degetele în jurul cuţitului de cină. Nu-mi doream nimic mai mult decât să i-l înfig în inimă. Fără să mă gândesc prea mult la consecinţe, am înălţat lama şi m-am ridicat în picioare, frumosul meu scaun târşâind de-a lungul pietrei, ca un avertisment strident.

Toţi curtenii au icnit la unison. A fost ultimul sunet care a fost scos înainte să înceapă ţipetele distorsionate ale lordului Makaden. Un lichid cald mi-a stropit pieptul şi faţa. Am fost atât de uluită, încât mi-am scăpat cuţitul şi mi-am

şters obrajii. Când mi-am retras degetele, am văzut că erau roşii.

O secundă mai târziu, mirosul metalic mi-a invadat nările. Sânge! Sângele era acum împroşcat peste ghirlanda din plante veşnic verzi şi *peste* mine. Privirea mi-a căzut asupra sursei masacrului. Pe farfuria aşezată înaintea ticălosului lord se afla o limbă tăiată şi înjunghiată.

Mi-am coborât privirea la cuţitul meu, nesigură dacă îl atacasem. Apoi am observat pumnalul Casei lui Wrath. Încă vibra din cauza forţei pe care o folosise ca să-l împingă prin farfurie şi apoi atât de adânc în masă. Am răsuflat în linişte, incapabilă să-mi feresc privirea. Pietrele preţioase de culoarea lavandei din ochii şarpelui străluceau de furie. Sau poate însetate de sânge.

Uitasem cum savura pumnalul ofrandele primite.

— Cina s-a terminat! a declarat prinţul-demon, cu vocea periculos de joasă, apoi şi-a recuperat lama însângerată. Plecaţi!

Zece

Scaune bănci au zgâriat numaidecât podeaua de piatră. O clipă mai târziu, m-am trezit cu Anir lângă mine, cu mâna pe cotul meu, exercitând o strânsoare fermă, dar blândă, în timp ce mă escorta afară din sala de mese şi apoi în sus, pe un şir de trepte ascuns în spatele unei tapiserii care înfăţişa o grădină impresionantă.

Am fost atât de şocată, încât nici n-am protestat, nici nu m-am uitat ca să văd dacă Wrath ne urmase! Poate că îl măcelărea în continuare pe Makaden, scoţând diverse organe ca să le înfigă în pari în faţa castelului, o ofrandă generoasă pentru cine ştie ce păsări de pradă trăiau pe acest tărâm blestemat. Sfântă zeiţă din cer! Încă auzeam ecoul slab al urletelor nefericitului lord, care mă cutremurau până-n măduva oaselor.

— Cum?

Îmi era greu să înţeleg ce se întâmplase în ultimele şaizeci de secunde.

Wrath se mişcase atât de repede, încât îmi dădusem seama de atac abia după ce sfârşise. Şi apoi demonul stătuse acolo, poruncindu-le tuturor pe un ton calm să plece, de parcă nu ar fi lipsit cu brutalitate pe cineva de o parte a corpului cu doar câteva secunde în urmă. Mi-am frecat braţele căci casa scării a devenit dintr-odată insuportabil de rece.

— Ai grijă pe unde calci! Pietrele sunt neuniforme pe acest coridor.

Mi-am ridicat fusta şi m-am concentrat să urc cât de repede îmi permiteau pantofii şi rochia. Treptat, şocul a lăsat loc unei emoţii cu totul diferite. Una care m-a uluit la fel de

mult ca izbucnirea bruscă de violenţă. Strânsoarea mi s-a înteţit aproape dureros în jurul faldurilor fustei, de parcă aş fi sugrumat materialul.

Anir m-a condus în sus, etaj după etaj, aruncând din când în când priviri peste umăr, cu mâna liberă pe mânerul pumnalului. Mă îndoiam că exista cineva suficient de curajos sau de prost încât să ne urmărească, mai ales după scena însângerată la care tocmai asistaserăm.

Wrath explodase din cauza unei *insinuări.* Dacă un demon ar fi încercat să mă rănească fizic sau să mă atace, o moarte rapidă ar fi fost un act de bunătate. Însă nu existase nici urmă de bunătate pe chipul prinţului-demon.

Doar furie rece.

O alternativă mult mai rea. Un temperament vulcanic se stingea în cele din urmă, dar răceala întrezărită pe trăsăturile prinţului părea izvorâtă din inima unui gheţar. Secolele aveau să treacă, dar furia lui urma să rămână la fel de vie.

De îndată ce am ieşit printr-un panou tăinuit în partea de sus a scărilor, m-au străbătut furnicături. Anir nu a mai vorbit până când nu am ajuns în faţa uşii apartamentului meu.

Chiar şi aici, privirea lui vigilentă a măturat coridorul gol, de parcă s-ar fi aşteptat să se apară probleme. Nu îi împărtăşeam îngrijorarea. Camerele mele private se aflau aproape de capătul aripii, iar aici mai exista doar un singur set de uşi. Chiar dacă Makaden avea drept aliaţi demoni furioşi, înnebuniţi de păcatul Casei alese, Wrath urma să îi elimine fără să se gândească.

Dacă furia mea reprezenta un afrodiziac pentru el, probabil că furia curţii lui îi alimenta şi îi înteţea de nenumărate ori puterea. Wrath prospera în urma emoţiei în

toate sensurile cuvântului.

Am aruncat o privire către capătul opus al coridorului; o poartă ornamentată de fier coborâse din tavan, împiedicând accesul oricui încerca să intre în această zonă. Mă durea maxilarul de cât de tare îl strângeam acum. Gândul de a fi închisă ca într-o cuşcă nu mă încânta defel, dar cel puţin mai era o ieşire în panoul secret în caz că voiam să plec. Una protejată magic, dacă furnicăturile îmi confirmau bănuiala. Wrath folosise aceeaşi formă de magie în lumea mea pentru a mă proteja de fraţii lui.

Faptul că îşi luase măsuri de precauţie în propria Casă nu era reconfortant, însă aveam încredere că nimeni nu se putea strecura dincolo de scuturile sale de protecţie.

— După atâtea decenii în care a căutat-o cu lumânarea, Makaden şi-a meritat cu vârf şi-ndesat pedeapsa.

M-am întors spre Anir.

— Nici nu mă îndoiam de asta.

— Atunci de ce…

Vocea i s-a stins când m-a măsurat cu adevărat din cap până-n picioare.

— Eşti supărată.

Greşit! Eram furioasă! Şi era o minune că nu-mi ieşeau aburi din urechi.

Dacă nu puteam face faţă pe cont propriu unor creaturi precum lordul Makaden, nu aveam să câştig niciodată respectul acestei curţi sau al oricărei alteia.

Wrath trebuia să-şi numere binecuvântările demonice că nu era el cel care stătea cu mine. Aici. Acum. I-aş fi lipit lama preţioasă de gât, mi-aş fi smuls hainele de pe trup şi m-aş fi îmbăiat în sângele lui cald în timp ce îl tăiam de la o ureche la alta.

Plăcerea neaşteptată pe care am simţit-o la un astfel de

gând, atât de întunecat şi de malefic, m-a readus brusc cu picioarele pe pământ. Pe măsură ce flăcările furiei se stingeau, au rămas tăciunii mâniei. Nu eram nici pe departe atât de îngrozită pe cât ar fi trebuit să fiu de setea mea de sânge aproape înfricoşător de reală.

Gura lui Anir s-a răsucit într-o parte. Probabil că a recunoscut promisiunea ucigaşă care îmi sclipea în ochi şi a considerat-o amuzantă, însă a fost suficient de înţelept, încât să nu râdă.

— Camerele lui private se află la capătul acestui coridor. Dă-i zece minute! Sunt sigur că va fi acolo până atunci.

Furia oarbă mi-a mascat surpriza. Bineînţeles că Wrath mă instalase într-un apartament aproape de el. O supraveghea îndeaproape pe logodnica fratelui său. Mereu soldatul devotat! Cu excepţia momentului în care mă sărutase înainte de cină. Mă îndoiam că *asta* se regăsea printre ordinele lui. Deşi, cunoscându-l, poate că era un alt complot întortocheat pe care-l născocise ca să mă ţină distrasă şi să se asigure că nu provoc probleme.

M-am răsucit pe călcâie şi am trântit uşa propriului apartament în urma mea.

*

Am petrecut timpul îndepărtând sângele lui Makaden de pe trup. M-am aşezat la măsuţa de toaletă din camera de baie, am înmuiat un prosop de in în apa adunată în chiuveta de cristal şi am urmărit cum capătă o nuanţă rozalie. Am tamponat umezeala rămasă, cu ochii larg deschişi şi aţintiţi asupra femeii tăcute din oglindă. Nu am putut găsi nici măcar o urmă a fetei care fusesem înainte de uciderea

surorii mele.

Acea Emilia murise într-o cameră întunecată alături de geamăna mea, simţise la rândul ei cum i se smulge inima din piept şi nu părea că avea să se întoarcă vreodată. Indiferent cât de mult mă luptasem, pe cine înşelasem sau la cât de mult din suflet renunţasem drept plată pentru o învoială, nimic nu avea să îmi aducă vreodată sora înapoi. Chiar dacă reuşeam să-i distrug pe cei care o răniseră pe Vittoria, nu vedeam nicio cale care să îmi permită să mă întorc fericită, la un moment dat, la acea viaţă simplă şi liniştită. Cea în care cel mai mult mă mulţumeau cărţile şi reţetele mele.

Noua realitate părea ciudată, dar potrivită. O viaţă în care violenţa nu mă înfiora, ci doar mă înfuria faptul că pedeapsa care fusese dată îmi fusese luată dintre mâinile dornice. M-am gândit la moarte, la cei pe care îi pierduserăm şi cum pierderea lor ne furase ceva vital în schimb.

O lacrimă mi-a alunecat pe obraz când am lăsat deoparte prosopul pătat de sânge.

— Ajunge! mi-am spus încet, dar cu determinare, şi m-am ridicat.

Mi-am pus mâinile pe blatul măsuţei de toaletă şi m-am aplecat, uitându-mă cu înverşunare la imaginea din oglindă.

— Ajunge!

În lumea mea, în inima mea, nu mai exista loc pentru tristeţe sau durere.

Mi-am canalizat toată energia pe acea furie, pe acea scânteie din adâncul fiinţei mele apropiată de sursa magiei. Parcă o groapă de lavă clocotea înăuntrul meu, gata să erupă. Nu-mi mai simţisem niciodată atât de intens puterea şi mi-am dat seama că nu ar fi nevoie de mult pentru a o valorifica. Tot ce trebuia să fac era să mă întind şi să o iau.

Concentrându-mă asupra magiei mele, mi-am închipuit

că o trag de oriunde îşi are originea şi o preschimb într-o mână de flăcări. În loc să mă lupt cu mine însămi şi să o forţez să vină, am renunţat.

La gânduri, temeri, griji.

Am eliberat totul, cu excepţia mâniei. De care m-am agăţat de parcă ar fi fost esenţa vitală a universului meu. Pentru că *era* elementul vital din acest cerc al Iadului. Dacă furia prinţului Casei Mâniei era un gheţar, a mea era un infern devastator. Şi nu avea să se stingă repede.

Am inspirat şi am expirat; m-am imaginat înteţind tăciunii rămaşi şi insuflând viaţă focului. Dacă izbuteam să îmi stăpânesc furia, astfel încât să mă concentrez asupra ei fără emoţii, probabil că putea arde atât de puternic şi pentru atât de mult timp, încât ar fi reuşit să topească chiar şi gheaţa impenetrabilă a lui Wrath.

Mi-am întins palma şi am şoptit: *Fiat lux!*

„Să fie lumină!"

O blasfemie pentru unii muritori, poate. Dar nu şi pentru o vrăjitoare care locuieşte în prezent în lumea subterană şi este logodită cu Diavolul. O sferă minusculă de flăcări roz-aurii îmi plutea deasupra palmei. A trosnit ca un foc adevărat, însă nu m-a ars. Am aşteptat să înceapă durerea, ca toată carnea de pe trup să tremure, ca şi cum ar clocoti, şi să se umfle. Sau să se carbonizeze. Ca inelul lui Wrath să mi se topească de pe deget.

Însă focul ardea mai puternic şi pulsa de parcă ar fi avut o inimă şi m-ar fi salutat.

L-am privit cu ochii mari când s-a transformat într-o floare înflăcărată. Pentru o fracţiune de secundă, m-am gândit să o arunc de perete şi să urmăresc incendierea camerei mele – şi a tuturor pieselor elegante de mobilier. Boboci mici de jar care se înteţesc şi înfloresc într-o grădină

de cenuşă şi flăcări.

Mi-am închis încet degetele în jurul florii aprinse, stingând-o aşa cum *eu* ar fi trebuit să sting lumina din ochii lui Makaden. Eram încă prea supărată ca să mă bucur de ceea ce tocmai înfăptuisem. De magia pe care nu ştiam că o pot invoca. Mai târziu, urma să fie timp pentru a sărbători.

Acum, aveam alte lucruri de făcut. Cum ar fi să-l confrunt pe stăpânul demon al acestei Case.

Aceeaşi furie mi-a pus picioarele în mişcare la exact zece minute de la plecarea lui Anir. M-a împins afară din cameră, de-a lungul coridorului, şi m-a făcut să-mi fie uşor să năvălesc în apartamentul personal al lui Wrath, ca şi cum ar fi fost al meu.

Uşa s-a trântit de perete, iar lumânările aflate pe poliţa şemineului au început să pâlpâie sălbatic. Wrath nu era nici uluit, nici tulburat. Stătea cu spatele la mine şi se dezbrăca. De parcă ar fi ştiut că urma să vin aici, furioasă, nu speriată.

Mi-am încrucişat braţele.

— Deci?

Prinţul-demon m-a ignorat. Şi-a scos cămaşa şi a aruncat-o peste un fotoliu. Pantalonii îi atârnau jos pe şolduri şi, datorită focului care ardea cu putere în şemineu, aveam o vedere foarte bună asupra liniilor de cerneală care i se ondulau peste fiecare muşchi bine conturat al spatelui.

Fără să vorbească sau să se uite la mine, s-a retras mai mult în spaţiul lui personal. L-am urmat, prea supărată ca să remarc îndeaproape vreun detaliu al camerelor sale, în afară de pereţii închişi la culoare, de nuanţa merlot-ului, şi de mobilierul şi materialul negru. Totul era întunecat şi senzual. La fel ca multe alte părţi ale castelului în care prinţul îşi petrecea majoritatea timpului.

— Uită-te la mine!

Vocea îmi era gravă şi blândă. Ca o mângâiere, aşa cum intenţionasem. Blândeţea era menită să-i distragă atenţia de la tonul oţelit al poruncii.

Wrath s-a întors cu un scop clar în minte. Exista ceva seducător în felul în care se mişca; puternic şi ferm, dar totodată graţios, fluid în toate modurile de care ar putea avea nevoie într-o luptă. Tot ce era legat de mişcările lui semnala că e un prădător. Însă nu îmi era frică. Nici măcar după manifestarea lui violentă. Wrath nu avea să mă rănească niciodată. Şi eram aproape sigură că asta avea de-a face într-o oarecare măsură cu datoria lui.

Uitându-mă acum la el, cu promisiunea unei pedepse nesfârşite şi nici măcar un gram de regret în privirea lui înverşunată, am înţeles ce făcuse şi *de ce* o făcuse, chiar dacă demonul încă nu ştia răspunsul.

Stătea în faţa unui pat mare, cu cearşafurile mătăsoase ca un lac netulburat şi partea de jos acoperită cu o blană de culoarea abanosului. M-am gândit să mă dezbrac şi să mă arunc pe pat, să spulber perfecţiunea netedă a lumii lui cu încă o undă, ca un val care agită suprafaţa apei. Preţ de o clipă, aproape mi-am imaginat că mai făcusem asta. Am pus capăt gândului înainte ca orice formă de magie să poată pună stăpânire pe mine.

Expresia lui Wrath a devenit indescifrabilă.

— E târziu! Ar trebui să pleci!

— Trebuie să vorbim despre ce tocmai s-a întâmplat.

— Am dat un ordin, Makaden l-a ignorat. De două ori. Consecinţele au fost clare.

— Asta-i tot? L-ai atacat din cauza ordinului tău?

— A ales să insinueze că ar trebui să-i guşti cocoşelul. Mădularul. În faţa curţii mele.

Umerii i se mişcau din pricina efortului depus ca să-şi

controleze respiraţia, ca să rămână calm. N-ar fi trebuit să se obosească. Deocamdată, nu avea să domolească furtuna dezlănţuită din ochii lui.

— Dacă îi trec cu vederea nesupunerea, voi părea slab.

— *Asta* era lupta mea! Dacă intervii ori de câte ori cineva spune ceva deloc măgulitor, nimeni nu mă va respecta sau nu se va teme de *mine.* Nu voi părea slabă pentru ca tu să-ţi menţii puterea!

M-am mişcat până am ajuns chiar în faţa lui, căldura dogoritoare a furiei noastre unite înţepându-mi pielea. Eram curioasă dacă şi el o simţea. Şi dacă îl liniştea.

— A fost o problemă de mândrie masculină? Mă îndoiesc profund că stăpânirea ta asupra propriei curţi este atât de fragilă, încât un singur nobil detestabil să îţi poate diminua domnia.

— Ştii că mândria nu este păcatul meu.

Mă mai întrebasem dacă acesta era adevărul adevărat, dar am lăsat-o moartă.

— Vreau propria armă! Poate că, dacă sunt înarmată şi pot spinteca pe cineva de una singură, nu te vei mai comporta atât de autoritar în faţa supuşilor tăi. Pentru că dacă o faci – i-am permis vocii să fie doar îndeajuns de mieroasă, încât să-l determin să-şi mijească ochii de suspiciune – data viitoare îmi voi înfige cuţitul în *tine.* Consideră-l un jurământ din partea viitoarei tale regine!

Wrath şi-a încrucişat braţele şi m-a pironit cu privirea. În ochi îi licărea o emoţie aproape imposibil de numit; fără îndoială, analiza o sută de motive pentru care să mă înarmeze era o idee proastă. Mai ales după ultima mea declaraţie. Am aşteptat argumentul pe care părea dornic să mi-l dea.

— O să mă asigur că primeşti o armă a ta. Şi că o să ai

parte de lecţii.

— N-am nevoie…

— Aceasta este oferta mea. Nu te va ajuta la nimic să fii înarmată, dacă te răneşti într-o luptă pentru că nu o poţi mânui în mod corespunzător. Am ajuns la o învoială?

— O singură cerere rezonabilă… şi eşti de acord cu mine? Atât de uşor?

— Se pare că da.

L-am studiat cu atenţie.

— Te gândiseşi deja să mă înarmezi.

— Sunt generalul de război; bineînţeles că mă gândisem deja la asta. Vom discuta de dimineaţă despre alte opţiuni de antrenament. Dacă vom practica lecţii fizice, vom adăuga şi blocarea influenţei magice… Accepţi termenii învoielii noastre?

— Da!

— Bun! Întoarce-te în camerele tale! Sunt obosit.

I-am trecut cu vederea dispoziţia proastă, fără să comentez. Demonul era în continuare încordat, cu mânia nu tocmai ţinută sub control. M-am gândit să-l las în propria companie deplorabilă, dar i-am aruncat un zâmbet abia schiţat, tachinându-l.

— Nu sunt surprinsă. Mutilarea este o activitate epuizantă.

Aproape că mi-a întors zâmbetul, dar buzele i s-au împotrivit, un zvâcnet ce nu s-a preschimbat nicicând într-un surâs.

— Noapte bună, Emilia.

— Noapte bună, măreţul şi gelosul meu ucigaş-de-limbi!

— Spui lucruri oribile!

Totuşi, scânteia de interes din ochii lui mi-a dezvăluit că nu îl deranjează. Dimpotrivă. Am aşteptat să se întoarcă şi să

plece, dar demonul părea să aibă picioarele bine înfipte în podea. Şovăiala i-a umbrit trăsăturile.

Cu întârziere, mi-am dat seama că nici eu nu părăsisem camera.

Am rămas nemişcată în timp ce prinţul mi-a înclinat faţa în sus, degetele lui lungi dezmierdându-mi partea laterală a gâtului în cea mai delicată mângâiere. Ar fi trebuit să mă gândesc la pumnalul pe care tocmai îl mânuise şi la sângele care îi pătase mâinile cu doar câteva clipe în urmă. La felul nemilos în care se comportase. Aceste mâini puteau îndepărta cu uşurinţă o limbă, dar erau şi capabile să ofere tandreţe. Protecţie.

Şi, fără îndoială, plăcere.

Mi-am umezit buzele, amintindu-mi sărutul nostru de mai devreme.

— Am spus doar adevărul.

Wrath s-a uitat lung în ochii mei înainte de a-şi desprinde privirea cu un efort evident. Nu a negat că este gelos. Nici nu părea surprins de emoţie. M-am întrebat dacă o identificase deja şi nu era sigur ce să facă acum cu o asemenea cunoaştere. Nu că *putea* face multe, dacă vreunul dintre noi se gândea serios la implicaţii. Îi eram promisă fratelui său, iar datoria lui faţă de misiune urma să fie întotdeauna pe primul loc. Ce se întâmplase mai devreme între noi nu avea să se mai repete.

Când şi-a îndepărtat mâna, pielea mea i-a dus imediat dorul căldurii sale. Eram foarte confuză din pricina sentimentelor conflictuale.

— O să mă asigur că mâine o să-ţi deopotrivă primeşti arma şi prima lecţie. Noapte bună!

De data asta, nu a existat nicio ezitare din partea lui. A dispărut printr-o uşă acoperită cu panouri transparente şi,

simţindu-mă alungată, m-am întors în cele din urmă şi am dat să fac cale-ntoarsă. M-am oprit exact la intrarea în anticameră, de parcă picioarele refuzau să mă poarte afară din încăpere. Ştiam că ar trebui să plec; obţinusem lucrul pentru care venisem, însă mă reţinea ceva.

M-am dus cu paşi uşori în dormitor, mai aproape de acele panouri parcă străbătute de unde, şi m-am uitat cu atenţie prin ele.

Wrath se refugiase pe un balcon. Stătea cu spatele la mine, privind spre dealurile şi munţii acoperiţi de zăpadă care se înălţau în depărtare, cu o sticlă de vin pusă lângă el pe balustradă. Temperatura nu părea să-l afecteze vreodată. Cu siguranţă nu-l împiedicase să doarmă în aer liber în timpul furtunii. Probabil că era un alt avantaj al nemuririi.

Sau poate că mă înşelasem puţin mai devreme şi nu întruchipa întotdeauna o furie rece. Poate că avea şi foc. Iar capacitatea lui de a rezista frigului era pur şi simplu aura fierbinte a mâniei lui constante, mocnind, arzând, încălzindu-l mai mult decât puteau spera elementele îngheţate să se infiltreze.

Atenţia mi s-a îndreptat din nou spre băutura lui. Cristale de gheaţă se furişau în sus pe marginea paharului, creând pânze de păianjen sidefii, delicate. Lichidul din interiorul sticlei se deosebea de tot ce văzusem vreodată acasă; semăna cu merlot-ul sau chiantiul, dar culoarea era diferită. Nu un roşu-închis, ci un violet atât de întunecat, încât aproape că părea negru, însă nici măcar un asemenea detaliu nu reprezenta partea cea mai neobişnuită sau frumoasă. În toată sticla pluteau picături de argint ca nişte bule strălucitoare. Wrath şi-a umplut paharul şi l-a învârtit, stârnind o furtună de stele.

Parcă îşi crease propria galaxie scânteietoare. A pus

paharul pe balustrada de lângă el şi şi-a înclinat capul.

— Dacă ai de gând să continui să stai ascunsă în dormitorul meu, ai putea la fel de bine să bei asta! Te va ajuta să dormi.

M-am gândit să mă întorc în camera mea, dar curiozitatea a învins. Am ieşit pe balcon şi am examinat paharul fără să-l ating.

— Nu mă va îndemna să sar peste balustradă şi să mă scufund în zăpadă, nu-i aşa?

Preţ de o clipă, m-am lăsat prinsă în mrejele unei fantezii în care-l împingeam peste balustradă în nămeţii aflaţi dedesubt, dar bănuiam că avea să mă tragă cu el, şi ceva în legătură cu trupurile noastre căzând împreună mi-a înteţit bătăile inimii. Nu pentru că îmi era frică de cădere sau să mă rănesc; ştiam că Wrath ne-ar răsuci, astfel încât el să lovească pământul. Locul în care *eu* aş putea ateriza mi-a provocat acea scurtă accelerare a pulsului.

M-am hotărât să degust lichidul temnicer-de-stele. Era… delicios!

— Deci? m-a întrebat el. Ce părere ai?

— E minunat!

— M-am gândit că poate o să-ţi placă.

Vocea i-a devenit liniştită, melancolică.

De parcă nu ar fi vrut să spună cuvintele cu voce tare sau să recunoască asta. Ce bine era să fi avut o mică parte din abilitatea lui de a percepe emoţiile! Eram curioasă să ştiu ce simţea şi de ce părea resemnat.

Am mai luat o înghiţitură şi m-am concentrat asupra aromelor. Ceva picant, precum ghimbirul proaspăt. O notă de citrice, asemănătoare cu limeta. Şi mai exista ceva profund, bogat, care le îmbina perfect pe cele două. Nu rom, dar pe aproape. Am golit paharul, tentată să-mi mai torn

puţin vin.

Wrath a zâmbit larg.

— Vinul de mure-demonice este unul dintre cele două daruri mai rafinate ale acestui tărâm.

Am luat sticla şi am agitat-o puţin. Lichidul strălucea ca pulberea de stele. Era unul dintre cele mai magnifice lucruri pe care le văzusem vreodată.

— Ce îl face să semene cu cerul nopţii?

— Acelea sunt seminţe de mure-demonice. Sunt destul de mici, încât să arate ca nişte bule. Sau stele.

Mi-am umplut paharul şi m-am sprijinit de balustradă. Era puţin rece, dar nu-mi era nici pe departe frig. Poate că vinul mă încălzea din interior. De aici putem vedea clar lacul arzător care despărţea această porţiune de teritoriu de castelul împodobit din depărtare. Un pod lega cele două fâşii de pământ, ape întunecate învolburându-se dedesubt ca un cazan care a dat în clocot.

Pentru o secundă, m-am gândit să-i spun lui Wrath despre magia pe care o invocasem. În schimb, am dat din cap spre castel.

— A cui Casă regală este aceea?

Wrath mi-a urmărit privirea.

— A lui Pride.

Am mai luat o gură din băutură. Murele-demonice îmi pişcau limba. Dintr-odată s-a făcut atât de linişte, încât am auzit pocnetul uşor al bulelor care se spărgeau în pahar.

— Ai primit veşti de la el?

— Nu!

— Ştie că sunt aici?

— Da!

Am oftat. Speram din tot sufletul că Pride avea să treacă destul de curând peste păcatul lui omonim şi să-şi trimită

blestemata aia de invitaţie. Voiam să aflu întregul adevăr despre uciderea surorii mele şi să mă întorc la ai mei înainte să îmbătrânesc şi să încărunţesc. Sau înainte ca *ei* să îmbătrânească şi să încărunţească. Probabil că nu aveam să îmbătrânesc prea mult cât eram aici. Revelaţia a străpuns armura pe care o ridicasem în jurul inimii mele, aşa că am alungat-o.

Ne-am cufundat într-o tăcere prietenoasă, fiecare pierdut în propriile gânduri în timp ce ne savuram băuturile. Wrath s-a mişcat puţin, braţul lui aproape atingându-l pe al meu, şi mi-am dat seama cât de reconfortant era totul. Să fiu aici. Cu el. Duşmanul meu. Ei bine, nu tocmai.

Limitele legate de cine suntem *noi* şi ce simt *eu* despre noi se estompau. Habar n-aveam dacă asta se datora faptului că îl cunoşteam şi eram disperată să mă agăţ de orice cât de cât liniştitor pe durata şederii mele în lumea subterană. Sau dacă păcatele şi iluziile se străduiau din răsputeri să-mi sporească tot mai mult confuzia. Când ne sărutaserăm mai devreme, nu îl simţisem deloc ca pe un adversar.

Oricât de mult îmi doream să primesc invitaţia lui Pride, începuse oarecum să-mi placă să-mi petrec timpul cu Wrath. Chiar aşteptam cu nerăbdare să mă duelez verbal cu demonul. Să-l văd cum îşi umflă nările de frustrare devenea ciudat de înduioşător. Gândul ar fi trebuit să mă tulbure, mai ales după incidentul de la dineu. Dar nu a făcut-o.

Nu eram sigură ce spunea acest lucru despre mine, despre entitatea în care mă preschimbam, dar când Wrath şi-a folosit arma asupra lui Makaden ca să mă apere, în mine s-a aprins un sentiment profund de dorinţă primară.

Pentru o vreme, mi s-a părut că suntem din nou parteneri. Nu credeam că aveam să duc dorul timpului petrecut împreună în Palermo, iar însemnătatea nostalgiei

îmi scăpa. Am simţit privirea prinţului îndreptată asupra mea.

— Care este al doilea dar? l-am întrebat.

Ochii ni s-au întâlnit. Stătea mai aproape decât mă aşteptam, gura mea atrăgându-i scurt atenţia, de parcă l-ar fi intrigat şi amăgit deopotrivă. Inima a început să-mi bată mai tare. Wrath s-a încruntat şi a clătinat din cap, amintindu-şi vag că îi pusesem o întrebare. Oricare ar fi fost revelaţia pe care tocmai o avusese, îl subjugase complet.

— Ai spus că vinul e doar primul. Care este al doilea cel mai bun lucru despre acest tărâm?

— Vadurile Semilunii, a spus el, apoi a ezitat. E o lagună.

Tensiunea stranie pulsa în continuare între noi, ca o vrajă imposibil de spulberat. Am ridicat o sprânceană, cu colţurile buzelor pe jumătate ridicate.

— Să vedem dacă ghicesc. Din moment ce acesta este Iadul, e îngheţată?

— Nu! De fapt, se numără printre puţinele locuri din Cele Şapte Cercuri neatinse de gheaţă. Este situată deasupra unui câmp de lavă, aşa că apa este mai caldă decât cea din baie, indiferent de temperatura aerului.

— Trebuie să ne luptăm cu un câine cu trei capete ca să ajungem acolo?

— Nu!

— Călătoria până acolo seamănă cu trecerea prin Coridorul Păcatelor?

Wrath a clătinat din cap, dar nu mi-a oferit mai multe detalii. Am făcut un pas spre el, cu ochii mijiţi. Era mai secretos decât de obicei. Prin urmare, *cu siguranţă* ascundea ceva.

— Unde se află?

— Uită că am menţionat-o!

Demonul şi-a umplut din nou paharul şi a luat o gură mare de vin, refuzând să-mi întâlnească privirea iscoditoare.

— E târziu.

— Pe sânge şi pe oase! E aici, nu-i aşa? Ai ascuns un izvor termal de mine?

— Nu l-am ascuns. Există reguli care trebuie respectate înainte de a intra în apă. Mă îndoiesc că ţi-ar plăcea. Şi, chiar şi într-un astfel de caz, nu cred că este o idee bună.

— Ah, înţeleg!

Wrath şi-a îndreptat postura la auzul tonului pe care îl folosisem, apoi privirea i-a alunecat încet spre mine. Când mi-a acordat toată atenţia, am continuat:

— În loc să îmi *ceri* părerea, decizi în locul meu. Din moment ce urmează să mă căsătoresc cu Diavolul, asta înseamnă că sunt viitoarea ta regină, nu?

Demonul a rămas tăcut.

— Aş vrea să mă duci acolo! Acum, te rog!

— Nimic făcut nu poate intra în apă.

— Nimic… Te referi la haine?

— Da! Va trebui să te dezbraci complet înainte să intri în apă, viitoarea mea regină, mi-a confirmat cu un zâmbet realmente malefic. Nu cred că ai vrea să te îmbăiezi goală cu mine.

— Asta-i tot?

Mă îndoiam profund de asta. Mă văzuse fără haine de mai multe ori în ultimele luni. Aşa ceva nu avea cum să îl descurajeze. Era vorba despre autoconservare aici. Pentru el.

— Bănuiesc că este ceva în legătură cu apa pe care ai vrea să-l eviţi.

Ochii i-au cutreierat lent pe trupul meu. Era imposibil de zis ce simţea.

— Uneori, caută adevărul din inimile celor care intră. Şi îl reflectă.

I-am susţinut privirea. Poate că de vină era vinul sau lumea subterană, cu înclinaţia ei spre păcat, ori felul în care ochii demonului scânteiau de triumf, dar am refuzat să cedez această bătălie.

Mi-am amintit ce îmi spusese Anir despre faptul că prinţului îi face bine să fie provocat. Dacă trebuia să renunţ la o parte din adevărul meu pentru a dobândi cunoştinţe despre el, atunci era un preţ mic de plătit.

Am indicat cu bărbia sticla şi paharele.

— Ia-le şi hai să vizităm această lagună magică! Mi-ar prinde bine o baie caldă şi relaxantă după seara asta.

Rânjetul lui Wrath a dispărut.

— Eşti sigură că asta vrei?

— Da.

Un răspuns îngrozitor de periculos, evidenţiat de tensiunea densă, apăsătoare, care s-a furişat din nou între noi, dar era adevărul. Nu voiam să mă întorc singură în camera mea şi nici să mă despart încă de acest prinţ. O aventură nocturnă la un izvor termal magic părea distragerea perfectă. Îmi doream o amintire plăcută de care să mă agăţ înainte de culcare. Nu voiam să rememorez la nesfârşit incidentul cu limba înjunghiată, până când somnul avea să mă revendice. Iar dacă mă întorceam singură în camera mea acum, exact asta avea să se întâmple.

În loc să mă conducă pe jos până acolo, Wrath mi-a luat mâna în a lui şi ne-a teleportat prin magie. Senzaţia familiară de arsură a fost înlocuită de o furnicătură uşoară şi caldă de-a lungul pielii. În niciun caz neplăcută. Am suspinat când, o clipă mai târziu, pământul solid s-a materializat sub noi.

Wrath mi-a eliberat mâna de îndată ce a fost convins că

nu urma să cad.

— Magia *transvenio* nu este la fel de tulburătoare când călătorim în acest cerc.

Am vrut să-l întreb mai multe despre magie, dar am constatat că toate gândurile raţionale îmi fuseseră furate de locul în care ne aflam şi pe care l-am cercetat numaidecât. Ne aflam pe malul întunecat şi strălucitor al unei lagune. Avea forma unei semiluni uriaşe, iar apa era de un albastru glacial, cu sclipiri sidefii. Ceaţa plutea leneş deasupra suprafeţei sale.

Am reuşit să-mi smulg privirea de la bazinul scânteietor îndeajuns cât să mă uit la pereţii de obsidian care ne înconjurau. Un lac subteran.

— Unde suntem mai exact?

— Sub Casa Mâniei.

Demonul a făcut câţiva paşi de-a lungul malului, apoi a arătat spre o arcadă de piatră.

— Lacul de Foc se revarsă în vaduri de acolo.

Mi-am ridicat privirea, aşteptându-mă să văd mai multă piatră, şi am inspirat scurt, în linişte. Într-adevăr, tavanul era la rândul său din rocă, însă cineva pictase fazele lunii pe suprafaţa întunecată, împreună cu o brumă de stele. *Uluitor* nu era nici pe departe o descriere potrivită. *Eteric,* poate, îi ilustra cu adevărat frumuseţea.

Am dat să-mi strecor degetele de la picioare în apă, însă prinţul-demon m-a tras cu grijă înapoi.

— Niciun fel de ţesătură nu poate întina apa. Trebuie să-ţi scoţi rochia sau să ţii fusta sus.

— De ce?

Wrath a ridicat din umeri.

— Vezi alea?

I-am urmărit privirea şi am zărit o bucată uriaşă de

lemn care plutea pe suprafaţa apei.

— Aia e… Alea sunt oase?

Mi-am forţat ochii să se desprindă de rămăşiţele creaturii ghinioniste şi să se fixeze asupra prinţului de lângă mine. Licărul de amuzament care îi lumina chipul era aproape la fel de păcătos ca el.

— Tot mai vrei să faci o baie?

— Ce se întâmplă dacă aduci vinul şi paharele în apă?

— N-aş face aşa ceva! Hai! m-a îndemnat şi mi-a întins mâna. Te voi duce înapoi în camera ta! Poţi păstra vinul! Te va relaxa la fel de bine cum ar fi făcut-o laguna. Ai o cameră de baie mare doar a ta. Va trebui să fie de ajuns.

Fie se temea că laguna urma să dezvăluie un adevăr pe care voia să-l ţină ascuns în continuare, fie era convins că aveam să mă răzgândesc şi să mă întorc în pat. I-am oferit propriul zâmbet plin de promisiuni, tachinându-l în timp ce îmi desfăceam cu uşurinţă şireturile de la corset. Demonul a urmărit cum materialul roşu şi mătăsos mi-a alunecat de pe trup pe ţărm, înghiţind puţin în sec când lenjeria din dantelă l-a urmat îndeaproape.

Mi-am scos inelul şi l-am pus pe o stâncă netedă şi plată. Apoi mi-am îndreptat spatele şi i-am înfruntat privirea.

Am stat goală în faţa lui, simţindu-mă oricum, mai puţin ruşinată. Am ridicat din sprâncene.

— Ai de gând să te dezbraci ca să putem înota sau plănuieşti să te uiţi la mine toată noaptea?

Unsprezece

Hainele lui Wrath au dispărut, lăsându-l gol şi mândru.

Orice urmă de îngâmfare pe care o simţisem s-a evaporat împreună cu veşmintele lui. Diavolul să mă blesteme! Am încercat şi am eşuat *lamentabil* să nu-i hrănesc orgoliul, admirându-l făţiş.

Marii artişti ar putea încerca să-i imortalizeze frumuseţea, trăsăturile, dar fără îndoială că ar da greş. Demonul poseda o anumită măiestrie care, mânată de sfidare, împiedica adevărata lui formă să fie vreodată turnată în ceva la fel de lumesc ca bronzul sau sculptată în marmură.

Mi-am plimbat privirea peste trupul lui, începând cu umerii largi şi pieptul puternic, cu muşchi bine conturaţi, apoi am coborât-o lent, centimetru cu centimetru, peste fiecare linie a abdomenului, peste şolduri şi tot mai jos, până când în sfârşit i-am văzut…

Mi-am îndreptat ochii înapoi spre chipul lui. Demonul era *cu siguranţă* atras de mine. În mod clar, magia care vibra sub suprafaţa lumii subterane îl afecta mai mult decât îmi imaginasem. Deşi, luându-i în considerare comentariile de la dineu şi felul în care sărutul nostru devenise flămând şi plin de nevoi primare mai devreme, poate că nu era atât de simplu. Pentru niciunul dintre noi!

Privirea trădătoare mi-a coborât din nou. Am încercat să nu mă holbez prea mult, dar pe coapsa lui stângă am remarcat un model în cerneală deosebit de interesant. Cu vârful îndreptat în jos, un pumnal îi pornea de la şold şi se oprea la genunchi. Lama arăta ca şi cum avea suprafaţa acoperită cu trandafiri desenaţi de aproape, cu modele

geometrice gravate pe mâner. Spre deosebire de celelalte tatuaje metalice, acesta fusese făcut în nuanţe de gri.

M-am silit să mă uit iar în ochii lui şi am aşteptat, cu inima bătând frenetic în piept, ca el să-şi lase privirea să cutreiere lent pe fiecare centimetru din pielea mea expusă. Anticiparea îmi răscolea nervii deja întinşi la limită; era prima dată când mă dezbrăcasem în faţa lui fără ca gestul să fie rezultatul a ceva clinic necesar pentru a mă reînvia din pragul morţii. Însă Wrath nu şi-a desprins nici măcar pentru o clipă ochii din ai mei. Mi-a întins mâna, cu palma în sus, iar eu am simţit o urmă de dezamăgire.

Am vrut să-mi scot *cornicello-ul,* dar prinţul a clătinat din cap.

— Asta poate rămâne! Împreună cu florile şi oasele din păr. Nedumerită, am dat drumul amuletei şi mi-am înlănţuit degetele cu ale lui. Teoretic, din moment ce erau coarnele Diavolului, am presupus că nu puteau fi considerate ceva făcut. Iar oasele şi florile erau, de asemenea, material organic, aşa că speram că Wrath avea dreptate şi totul urma să fie bine.

Am mers până la marginea lagunei, iar apa mi-a mângâiat degetele de la picioare, caldă şi mătăsoasă.

Wrath m-a urmărit, aşteptând să vadă dacă vreau să continui. Am mai făcut un pas şi m-am bucurat de felul în care apa se simţea ca un milion de mici bule pe piele. După ce am ajuns la o adâncime destul de mare, Wrath mi-a dat drumul la mână şi s-a scufundat. O clipă mai târziu, a ieşit la suprafaţă, apoi şi-a dat capul pe spate şi m-a stropit, aruncând o cascadă de mici picături translucide. Prinţul-demon râdea din toată inima şi mi-a oferit unul dintre cele mai sincere zâmbete pe care le văzusem vreodată pe chipul lui. Mi-a făcut inima să-mi sară din piept. M-am scufundat la

rândul meu înainte să-mi poată observa expresia.

Când am tăiat suprafaţa apei şi am împins încâlceala de păr ud de pe faţă, l-am surprins privindu-mă lung. Spre deosebire de mine, nu a încercat să ascundă ce simte. M-am gândit la cei Malefici şi la jocurile lot păcătoase. La poveştile despre săruturile lor, care provoacă suficientă dependenţă, încât să convingă un muritor să-şi vândă sufletul pentru şansa de a mai primi unul. La pericolul de a le atrage atenţia. Fără îndoială, mă bucuram de toată atenţia lui Wrath. Şi singurul pericol pe care l-am intuit a fost senzaţia ireală de putere pe care mi-o oferea.

Acum, o alegere se cerea a fi luată. Wrath, ispita întrupată, aştepta, de parcă ar fi ştiut unde îmi fugiseră gândurile. Aş fi putut să jur că orice lucru interzis avea ceva care îi îndulcea gustul.

Sau poate că era doar o minciună rostită în gând. Poate că, pur şi simplu, îmi plăcea gustul lui, amuţind vocea raţiunii. Am înaintat cu greu prin apă şi m-am întins încet spre el. Abia mai respira când l-am întors cu spatele la mine şi am conturat, şovăitor, cuvintele în latină tatuate pe umerii lui. Cerneala îmi stârnise curiozitatea din prima clipă în care îl invocasem în cercul de oase, cu atât de multe luni în urmă. Pielea i se înfiora cu fiecare trecere blândă a vârfurilor degetelor mele.

— *Astra inclinant, sed non obligant.*

Mi-am muşcat buza de jos, încercând să traduc.

— Stelele…

Prinţul s-a răsucit până am ajuns din nou faţă în faţă, cu ochii strălucind uşor în întuneric.

— „Stelele ne inspiră, nu ne leagă.”

— Cât de frumos!

Nu mi-a scăpat faptul că dorise să-şi tatueze permanent

pe trup că nu voia să fie legat de nimic. M-am gândit la logodna noastră, la cum îl forţasem să facă parte din ea fără să ştiu. Apoi îl legasem de cercul de invocare zile întregi, refuzând să-l eliberez. Nu mă miram că mă dispreţuise atunci. Mă miram însă că nu mă urăşte acum.

— Îmi pare rău!

Am rostit cuvintele atât de încet, încât nu eram sigură că mă auzise.

— Pentru că te-am legat.

Wrath a întins mâna şi mi-a strecurat o buclă udă în spatele urechii, prelungind preţ de câteva secunde atingerea înainte să se retragă.

— Soarta poate să-şi împartă darurile şi blestemele, să încerce uneori să ne îndrume pe o anumită cale sau să intervină, dar în cele din urmă suntem liberi să ne alegem propriul destin. Să nu te îndoieşti niciodată de asta!

— Credeam că nu ai libertatea de a alege.

Mi-a oferit un zâmbet puţin trist.

— Alegerea este acordată tuturor. Dar pentru unii vine cu un preţ.

— Ţi-ai făcut acel tatuaj pentru a-ţi aminti de alegerea ta?

— Da!

Privirile ni s-au duelat.

— Cred că John Milton, un poet muritor, a spus-o cel mai bine. „Mai bine rege în Iad ca rob în Ceruri.”6 Ţi-am împărtăşit despre puterea alegerii, despre atracţia pe care o exercită asupra mea. Aş face lucruri îngrozitoare, lucruri de neiertat, ca să-mi aleg destinul. Oricât de blestemat şi nenorocit ar fi! Este al *meu.* Dacă nu ai trăit pe propria piele

[6] John Milton, *Paradisul pierdut,* trad. din limba engleză de Adina Begu, Aldo Press, București, 2007 (n. tr.).

lipsa libertăţii de a alege, nu-i poţi înţelege farmecul.

— Dar şarpele? A fost o altă alegere?

— Toată cerneala de pe trupul meu, cu excepţia tatuajului nostru, a fost alegerea mea.

Ochii mi-au coborât spre buzele lui şi au zăbovit preţ de câteva clipe, înainte ca altceva aflat puţin mai jos să-mi atragă atenţia. Sub clavicula lui stângă, în cerneală argintie, puţin neclară, am distins o altă propoziţie, scrisă într-un stil diferit, parcă în grabă. Nu o mai văzusem până acum. Fără să mă gândesc, mi-am trecut degetele peste cuvinte. *Acta non verba.*

Pe aceasta am înţeles-o fără probleme. „Fapte, nu vorbe."

— Şi modelul de pe coapsa ta?

Wrath a încremenit, şi abia atunci mi-am dat seama că micşorasem într-atât distanţa dintre noi, încât trupurile aproape că ni se atingeau. Mi-am uitat întrebarea, am uitat totul, cu excepţia focului din privirea lui pe măsură ce mă mistuia lent, centimetru cu centimetru. Mă îndoiam că putea vedea prea multe, din moment ce apa îmi ajungea aproape până la gât, dar cu siguranţă nu se *simţea* ca şi cum mi-ar fi tăinuit cu adevărat trupul.

Când prinţul se uita la mine atât de intens, atât de pasional ca acum, orice ură sau animozitate rămasă între noi dispărea pe dată. Poate că acesta era adevărul pe care nu voia să-l dezvăluie laguna. Magia lumii subterane a preluat controlul, încurajându-mi emoţiile până când nici eu n-am mai putut să-mi dezmint dorinţa tot mai mare. Pielea lui umedă a alunecat pe a mea când am înlăturat complet distanţa care ne separa.

Poate că era frumuseţea feerică a scenei celeste pictate pe tavan sau aburul arzător al Vadurilor Semilunii.

Sau poate că era pur şi simplu dorinţă vie, dar tânjeam să-i simt mâinile pe trup. Eram doi adulţi în toată firea. Şi voiam ca el să-şi dezlănţuie toată puterea senzuală asupra mea.

M-am gândit la fanteziile mele anterioare, în care demonul mă poseda în picioare, lipită de perete, sau pe masă.

Niciodată, în toată viaţa mea, nu reacţionasem la cineva într-un mod atât de carnal. Fuseseră pasiuni de moment, visasem săruturi şi mai mult, însă ce simţeam acum nu era o simplă ardoare, ci dorinţă, în forma sa cea mai pură.

Patima ameninţa să scape de sub control. Voiam să-l ating, nemaifiind mulţumită să-mi refuz astfel de plăceri. Trebuia să fac acel prim pas, atâta tot.

M-am ridicat pe vârfuri şi, cu mişcări delicate, i-am dat pe spate părul ud.

Am aşteptat să văd dacă urma să se îndepărteze de mine. Dacă avea să-mi spună că sunt ultima făptură din toate tărâmurile laolaltă pe care şi-ar dori-o. Cutele de concentrare care îi umbreau expresia rivalizau cu trupul lui încordat. Nu puteam să-mi dau seama dacă se împotrivea atracţiei sau dacă îi permitea de bunăvoie unui duşman să-l seducă.

M-am aplecat şi mi-am apăsat buzele de cerneala întinsă de-a lungul claviculei, oferindu-i o nouă şansă de a se mişca. În loc să se dea la o parte, mâna lui mi-a apăsat uşor spatele, chiar deasupra şoldurilor, degetele lui răsfirate ţinându-mă pe loc. Ştiam, fără îndoială, că temutul războinic mi-ar da drumul dacă aş decide să mă opresc sau să mă retrag. Mi-am mutat gura pe celălalt umăr, sărutându-l acolo.

— Emilia!

Mi-a rostit încet numele. Era o versiune a demonului

extrem de asemănătoare cu cea închipuită în Coridorul Păcatelor, doar că acum nu mă mai lăsam subjugată de o fantezie, ci de realitate.

— Știu că nu-mi vei dezvălui numele tău adevărat.

Mâinile mi-au coborât lent pe pieptul lui. Privirea intensă a prinţului mi-a urmărit fiecare mişcare.

— Dar pare puţin ciudat să şoptesc „Wrath”7 într-un astfel de moment.

M-am uitat din nou în sus, iar el a închis ochii şi şi-a lipit fruntea de a mea. Măreţul general de război ducea o luptă interioară. Poate era îngrijorat că îl atrăgeam într-un alt joc de strategie, unul pe care l-ar pierde dacă începea să-mi respecte regulile.

Nu mai ştiam dacă frica îi era justificată. Pentru prima oară, ne aflam pe picior de egalitate.

— Prin urmare, ca să scăpăm de o grijă, poate că nu ar trebui să mai vorbim. Cel puţin nu în seara asta.

I-am explorat liniile dure ale abdomenului; demonul nu s-a îndepărtat, iar atingerea mea nu l-a făcut să tresară.

— Poate că putem alege amândoi să comunicăm într-un mod diferit. Fără cuvinte.

M-am gândit la ultimul nostru sărut, la cât de sălbatic şi tumultos devenise. Mânat de nevoie primară şi de poftă trupească. I-am ghidat faţa în jos, spre a mea, şi mi-am trecut uşor buzele peste ale lui. Un sărut inocent, ca o şoaptă delicată. O întrebare la care nu eram sigură că prinţul ar răspunde.

De data asta, voiam ca lucrurile să fie diferite. Chiar dacă nu erau menite să dureze. Puteam avea această noapte, această clipă, şi să ne predăm oricărei forţe magnetice care ne împingea unul în braţele celuilalt.

[7] „Mânie” (n. tr.).

Nu exista trecut sau viitor, doar prezentul.

Acest moment, apărut ca o ispită neprevăzută, nu trebuia să însemne mai mult decât atât. Nu trebuia să ne îndrăgostim sau să ne uităm uneltirile. În seara asta puteam stabili un armistiţiu, unul care să dureze până în zori. Pentru o noapte, am fi putut înceta să ne prefacem că nu ne dorim amândoi să ne predăm simţurilor. Dacă m-aş fi confruntat acum cu această parte necunoscută din mine, poate că tărâmul ar fi încetat să mă mai tortureze cu atâtea iluzii senzuale.

M-am desprins din îmbrăţişare.

— Doar dacă vrei, desigur.

Preţ de o secundă palpitantă, demonul nu a reacţionat. Am crezut că am interpretat greşit momentul. Apoi Wrath a răspuns cu un sărut tandru şi nu mi s-a părut că e duşmanul meu. Sau că mă sărută din orice alt motiv decât că îşi doreşte să o facă. Sub pământ, în această încăpere, departe de ochii vigilenţi ai curţii sale şi de rolurile pe care trebuia să le interpretăm, puteam fi doar noi, fără măşti.

El a ales asta. La fel ca mine. Şi alegerea însemna putere.

Mâinile lui puternice au coborât de-o parte şi de alta a trupului meu, lipindu-ne complet unul de altul. Deodată, m-am trezit înconjurată de demon, de mirosul lui, de corpul lui masiv. De toată puterea şi atenţia lui. Părea întruchiparea vie a magiei – poate că senzaţia depăşea ca intensitate chiar şi ultimele două momente pasionale.

Ceva înăuntrul meu a prins viaţă.

De data asta, când şi-a strecurat limba în gura mea, abia dacă am reuşit să nu mă las moale în braţele lui, îmbătată de fericire pură. Mâinile mi s-au îndreptat spre şoldurile prinţului, în timp ce ale lui s-au furişat lent spre ale mele, dispărând sub apa caldă şi alunecându-mi de-a lungul

spatelui, astfel încât să mă sprijine de el.

M-am arcuit sub atingerea demonului, orice gând de a ne mişca încet dispărându-mi din minte. Aveam nevoie de plăcere. Şi voiam ca el să îmi ofere atât cât îi ofeream şi eu în schimb.

Wrath a zâmbit, cu buzele lipite de gâtul meu, şi mi-a depus un sărut cast sub ureche. Nu trebuia să-i văd chipul ca să ştiu că reacţia mea îl amuză.

— Alteţa Sa este destul de exigentă.

Dacă încerca să-mi distragă din nou atenţia cu însemnul de invocare, nu funcţiona. De fiecare dată când îl atinsese până acum, diminua orice emoţii înteţite. Nu aveam să-i *permit* să distragă atenţia niciunuia dintre noi acum. Partea din mine care tocmai se trezise nu voia să adoarmă la loc.

Mi-am strecurat mâinile sub apă, apoi le-am lăsat să urce agonizant de lent pe picioarele demonului, înainte să coboare uşor din nou.

Prinţul a înjurat în şoaptă şi a rânjit.

— Nu mai vorbim, îţi aminteşti?

— Continuă să faci asta şi voi blestema toate zeităţile.

I-am desenat cercuri mici pe coapsă, din ce în ce mai sus, până când toată atenţia i s-a concentrat exact asupra următorului loc pe care *el* şi-ar fi dorit să-l explorez. Ia să simtă şi demonul cât de mult mă înnebunise în timpul dineului!

— E îngrozitor, nu-i aşa? Să-ţi doreşti ceva atât de mult, doar pentru a fi ispitit, chiar torturat, când este în sfârşit atât de aproape!

Din câte se părea, înţelesese foarte bine mesajul. Mâna i-a alunecat între picioarele mele şi mi-a atins limba cu a lui exact când a mângâiat acea parte dureroasă a fiinţei mele. Am gemut în gura prinţului, dar sunetul s-a stins când m-a

lipit mai tare de el. Erecţia lui mi-a apăsat trupul. Tare şi ademenitoare. La fel ca demonul.

— E mai bine aşa, doamna mea?

O, zeiţă, da! *Mult* mai bine.

Şi-a folosit degetul păcătos ca să-mi înconjoare acel punct sensibil, iar în tot acest timp m-a sărutat pasional, lăsându-mă fără suflu. Scântei fierbinţi de plăcere mi-au explodat în vene cu fiecare atingere malefică. Făcusem câteva alegeri greşite în viaţă, dar să-l iau pe Wrath ca amant *nu* se număra printre ele. Ar fi fost la fel de dezlănţuit pe cât îmi imaginasem, iar acea parte primară din mine s-a arătat nespus de încântată de noua bătălie a voinţelor.

Mi-am ridicat şoldurile, îndemnându-l să-şi continue explorarea, apoi mi-am înfăşurat braţele în jurul gâtului demonului, trăgându-l spre mine pentru un sărut mai profund. Degetul i-a pătruns parţial înăuntru şi mi-am suprimat cu greu un alt geamăt. L-a scos, concentrându-se în întregime pe reacţia trupului meu; pe expiraţia întretăiată, cutremurătoare, pe felul instinctual în care i-am răspuns şi m-am agăţat mai tare de el. Prinţul descoperea ce îmi oferea cea mai mare plăcere, variind puţin mişcarea şi repetând-o.

Zeiţa să mă ajute! Demonul războiului era un strateg pe toate fronturile!

Un al doilea deget i s-a alăturat primului, masându-mi cu blândeţe acea parte încordată dintre coapse, timp în care buzele prinţului le-au capturat din nou pe ale mele în săruturi lungi, ameţitoare. Înflăcărate. Singura magie pe care o folosea era puterea desăvârşită a atingerii sale, care îmi transforma trupul într-un milion de flăcări minuscule ale dorinţei.

Iar demonul ştia asta. Toate tachinările mă scoteau din minţi.

— Vrei, te rog, să mă duci în dormitorul tău?

Vocea îmi era la fel de firavă ca o dâră de fum.

— Acum!

— Asta îţi doreşti?

— Da!

Mai mult decât orice. Am reuşit să dau din cap, iar degetele lui abile m-au răsplătit cu o altă mângâiere iubitoare.

— Grăbeşte-te!

Wrath şi-a trecut dinţii peste buza mea de jos.

— E o poruncă de la regina mea?

— Da!

O, zeiţă, da!

— Acum sunt umilul tău slujitor?

M-am dat înapoi. Am zărit o sclipire diavolească în ochii lui. Chiar dacă aş fi vrut să răspund, cuvintele mi-au fost şterse aproape cu violenţă de pe buze de următorul sărut. Amândoi ştiam că demonul nu e genul căruia să îi dai ordine. Aşa că nu s-a grăbit. Maleficul m-a sărutat pe îndelete, degetele lui continuând în tot acest timp să exploreze, să tachineze, să provoace plăcere în moduri nebănuite.

Îmi promisese că nu aveam să confund realitatea cu o iluzie când mă atinge. Nu minţise. Coridorul Păcatelor, tărâmul demonilor, nimic nu se compara cu magia lui!

Următoarea dată când m-a mângâiat, mi-am legănat involuntar şoldurile înainte şi, în cele din urmă, prinţul mi-a îndeplinit rugămintea tăcută. Degetele i-au alunecat până la capăt şi mi-a muşcat uşor buza de jos pentru a-mi amuţi suspinul. Ceea ce nu a reuşit decât să mă înnebunească mai mult.

— Revendică-ţi plăcerea, doamna mea!

Am repetat şovăitor mişcarea de legănare. Wrath m-a

urmărit, cu privirea arzătoare.

— Exact aşa.

Mi-a devorat geamătul cu un alt sărut, iar eu mi-am îngropat mâinile în părul lui, disperată să simt mai mult din el. Cumva, sărisem şi îmi încolăcisem picioarele în jurul şoldurilor demonului. Braţul său liber m-a ţinut cu uşurinţă lipită de trupul lui, având grijă să nu alunec. Senzaţia oferită de apa caldă, învolburată, şi de mişcările leneşe ale degetele lui bătătorite a stârnit o nevoie disperată, primară, împingându-mă dincolo de limite. Instinctul a preluat controlul.

Cu trupurile apăsate, cu limbile în duel, dinţii muşcând şi foamea reciprocă pompându-mi în vene, mi-am dat seama că magia lumii subterane nu crea această dorinţă mistuitoare, ci intensifica tot ce simţeam deja. Şi simţeam mai mult decât îmi dădusem vreodată voie să recunosc. Îmi unduiam şoldurile în ritmul penetrărilor lui adânci. Nu-mi mai era ruşine să pornesc pe urmele plăcerii oferite de prinţ.

În fervoarea de a experimenta toate senzaţiile, am alunecat pe trupul lui, atingându-i din greşeală erecţia. Demonul a gemut, un sunet profund şi răsunător. Mi-a răspuns cu un rânjet de încântare pură, păcătoasă. Am repetat mişcarea, iar aerul i-a şuierat printre dinţi. Săruturile lui au devenit flămânde.

Mi-am înălţat şi coborât trupul, găsind un ritm, împingându-mă în mâna lui, în el. Dorinţa creştea ameţitor de repede înăuntrul meu, căutând eliberarea. Ochii prinţului erau înceţoşaţi de propria desfătare, cu degetele încă îngropate în mine. Să-l văd pentru prima oară aşa, complet pierdut, lipsit de control, doar mi-a sporit plăcerea.

— Emilia…

L-am redus la tăcere cu un sărut. La naiba cu dormitorul

lui! Avea să fie al meu aici! Acum! Când mi-am strâns mâna în jurul erecţiei lui, a scos un suspin adânc.

— Pe sângele demonilor, trebuie să…

— Du-mă în pat! *Acum!*

Prinţul Casei Mâniei, căruia nimeni nu îi putea porunci ce să facă, s-a supus ordinului meu.

Fără alte tachinări sau atingeri înnebunitoare, ne-a teleportat prin magie, cu trupurile pe jumătate înlănţuite, în dormitorul lui.

Doisprezece

Când ne-a lipit de uşa camerei sale, degetele lui Wrath erau încă înfipte adânc între picioarele mele, iar demonul respira greu şi repede. Nu nimerise dormitorul. Şi pe bună dreptate. Mâna mi-a rămas strânsă în jurul lungimii lui impresionante. Am continuat să-i mângâi pielea netedă, mătăsoasă, minunându-mă de felul în care fiecare dezmierdare îl aducea tot mai aproape de culmile extazului.

Mi s-a părut oarecum greşit să mă simt mândră într-un astfel de moment, dar cu siguranţă adoram faptul că *eu* eram motivul pentru care lesa strânsă, cu care-şi ţinea adevăratul sine sub control, se rupsese în sfârşit.

Mă îndoiam că exista vreun alt motiv pentru care ne transportase pe coridorul public ce ne lega apartamentele. Cel puţin poarta care închidea această aripă era în continuare coborâtă şi nimeni nu se putea apropia suficient cât să ne observe. În plus, chiar dacă o făcea, oricum nu avea să întrezărească prea mult din mine, din moment ce corpul masiv al lui Wrath îl acoperea pe al meu. Nu că ar fi contat dacă mă putea vedea.

Eram prea pierdută în valurile de plăcere care se înteţeau şi se înălţau în mine ca să-mi pese unde ne aflam sau cine era prin preajmă. Îl doream chiar acolo. La naiba cu toate Cele Şapte Cercuri! Încă nu eram căsătorită cu Pride. În afară de momentul scurt în care îl posedase pe Antonio, nu-l întâlnisem niciodată. Mă îndoiam că Diavolul avea să se supere că-mi iau amant înainte de a face schimb de jurăminte malefice.

Căsătoria noastră cu siguranţă nu era din dragoste. Iar dacă lui Pride îi păsa, cu siguranţă nu şi-a dezvăluit

sentimentele. Încă nu exista nicio scrisoare, nicio invitaţie, nicio confirmare a faptului că-mi remarcase sosirea. Prinţul Casei Mândriei era mulţumit să fie singur în castelul lui şi, în acest moment, situaţia îmi convenea de minune.

Wrath a continuat să mă sărute, a continuat să pompeze degetele în mine, în timp ce se mişca neîncetat în strânsoarea mea neclintită, smucindu-şi violent şoldurile, şi nu voiam nimic mai mult decât să îngenunchez această făptură măreaţă cu un extaz necruţător. Această parte dezlănţuită, sălbatică, a demonului era aproape la fel de îmbătătoare ca atingerea lui.

Nu mai simţisem nicicând ceva asemănător, atât de puternic şi de potrivit. Mă potriveam cu *el.* Şi ştiam, cu o certitudine nesfârşită, că ne aflam la o răsuflare distanţă să descoperim cât de bine ne era împreună. Poate că ne fusese mereu menit să ajungem aici, pierduţi unul în pasiunea celuilalt.

Sunetul plăcerii lui, contopite cu a mea, crea propria vrajă, iar eu eram atât de aproape să explodez, atât de aproape de acea putere care creştea şi se destrăma şi…

Durerea a izbucnit în rafale atât de violente, încât mi-a furat răsuflarea. Mereu conştient de schimbările mele emoţionale, Wrath s-a oprit imediat, spulberând vraja euforică.

— Te simţi bine?

— Nu!

Nu urâsem niciodată atât de mult un cuvânt.

— Simt o d-durere îngrozitoare.

— Unde? m-a întrebat demonul, cu o voce aspră, groasă.

— În inimă.

I-am dat drumul şi am tresărit.

— Pe sânge şi pe oase! E grav.

— Vino! Voi trimite după un vindecător la…

— Cred că durerea e provocată de Cornul lui Hades.

Wrath întinsese mâna spre clanţa uşii lui, dar şi-a coborât brusc braţul. Ochii i-au săgetat spre amuleta pe care încă o purtam şi le-a înjurat într-un mod impresionant pe zeiţe.

Totul s-a descompus în fum şi lumini negre, scânteietoare. Nu-l văzusem mişcându-se, dar într-o clipă eram goi în faţa dormitorului său, pe punctul de a fi amândoi răvăşiţi de plăcere, iar în următoarea stăteam parţial îmbrăcaţi dinaintea unei uşi de lemn zgâriate, situate într-un turn.

Torţe cu aspect medieval ardeau puternic de ambele părţi ale acesteia. Locul m-a uimit aproape la fel de tare precum cămaşa de noapte, de nuanţa abanosului, cu care eram îmbrăcată. Una care abia dacă îmi acoperea trupul. Wrath purta o pereche de pantaloni negri şi nimic altceva. În afară de o umbră de îngrijorare pe chip.

— Unde suntem?

Am întins mâna pentru a-mi desface *cornicello-ul.* Durerea se intensifica.

— Nu-l scoate!

Parcă nu ar fi existat ultimele minute de pasiune. Wrath era din nou numai trăsături de granit şi furie pură. Doar că aceasta din urmă nu era aţintită asupra mea. Şi-a îndreptat pumnul spre lemn şi a bătut destul de tare, încât să zguduie balamalele de fier, şi a rostit cu vocea la fel de dură ca oţelul.

— Matroană!

Următorul val de durere mi-a cutremurat genunchii, dar am refuzat să-l las să mă doboare. Chiar şi fără să se uite la mine, prinţului-demon nu i-a scăpat nimic. Următoare bătaie în lemn a smuls o piatră din perete. I-am pus o mână pe braţ

şi l-am strâns uşor.

— Wrath!

— Dacă nu deschizi uşa, jur pe sângele meu…

— Eşti pe cale să dărâmi tot turnul cu balivernele astea, băiete!

Uşa s-a deschis brusc, dezvăluind o femeie mai în vârstă, cu părul scăldat în nuanţe de argint şi lavandă. Purta un halat purpuriu-închis, cu un cordon asemănător cu o frânghie în jurul taliei; îmi amintea de preotesele pe care le văzusem în picturi şi în cărţile cu ilustraţii.

Privirea ei pătrunzătoare s-a întors spre mine şi m-a evaluat în tăcere.

— Bine ai venit, Fiică a Lunii! Sunt Celestia, Matroana Blestemelor şi Otrăvurilor. Şi te aşteptam.

S-a dat înapoi şi a deschis uşa mai larg, în semn de întâmpinare.

— Intră înainte ca Majestatea Sa să distrugă tărâmul!

— Data viitoare răspunde la uşă mai repede!

În continuare nervos, Wrath a intrat primul în cameră, vigilent şi pregătit de luptă. În afară de tincturi, antidoturi şi otrăvuri, nu eram sigură ce duşman se aştepta să găsească aici, însă aveam dureri prea mari ca să mă îngrijorez. L-am urmat înăuntru şi m-am oprit. Era o încăperea circulară, din lemn închis la culoare şi piatră rece, cu rafturi care urcau până în vârful turnului. Am remarcat o scară sprijinită de o secţiune, ca şi cum matroana cataloga diferite obiecte pe cele mai înalte rafturi când am întrerupt-o. Un amestec eclectic de arome plutea în jur, creând ceva plăcut.

Abia am putut să inspir adânc, iar parfumul, oricât de interesant era, începea să-mi afecteze într-un mod neplăcut stomacul. Cu fruntea acoperită de picături mici de sudoare, am silit aerul să intre şi să iasă printre dinţii încleştaţi.

Pentru a evita să mă concentrez pe senzaţia tot mai intensă de greaţă, mi-am lăsat privirea să cutreiere împrejur.

Pe o masă lungă, lângă o fereastră arcuită solitară, se aflau mai multe fiole cu lichide neobişnuite: unele fumegau, unele clocoteau, altele loveau sticla subţire de parcă i-ar fi testat rezistenţa în vederea descoperirii unei căi de evadare. Lichidul-conştient era ceva nou pentru mine şi destul de tulburător.

Pe un raft se aflau plante mature, răsaduri, petale uscate şi ierburi tămăduitoare. Am văzut cataplasme, talismane, cazane, figurine sculptate în formă de făpturi, printre care himere, divinităţi înaripate şi zei. Pietre, atât aspre, cât şi netede, şi – luându-mă după seva întunecată – lame şi ace cu vârfurile înmuiate în otravă, sclipind în lumina pâlpâitoare a focului.

Lumânări groase picurau ceară pe o poliţă de lemn fixată deasupra unui şemineu impresionant, situat aproape de centrul încăperii, iar beţişoare parfumate ardeau pe nişte suporturi formate din pene împletite.

Părea că Matroana Blestemelor şi Otrăvurilor era aprovizionată pentru îndeplinirea oricărui scop diabolic. Am înghiţit în sec când m-a străbătut următorul val de durere. M-am simţit ca şi cum corpul meu se afla deodată în mijlocul unui război brutal cu sine. Orice provoca durerea, câştiga.

Cu o mână puternică pe spate, Wrath m-a îndrumat către un taburet mic de lemn şi s-a întors spre matroană.

— Fă ceva! Acum!

Femeia şi-a lovit limba de cerul gurii cât a străbătut lent camera.

— Poruncile şi ameninţările aparţin celor speriaţi şi slabi. Niciuna dintre trăsături nu-ţi şade bine, aşa că taci!

— Nu-mi pune răbdarea la încercare!

Celestia s-a dus la un recipient plin cu diferite foarfeci. Unele aveau mânere de aur sau argint, altele erau făcute din pietre preţioase strălucitoare ori oase mate de la muritori sau creaturi din lumea subterană. Nu m-am uitat prea atent.

Însă Wrath se înălţa ameninţător deasupra proviziilor ei.

— Mişcă-te mai repede!

— Nu mă amestec în treburile tale, băiete, aşa că nu te amesteca nici tu în ale mele! Acum nu-ţi mai da aere şi aşază-te sau pleacă şi descarcă-ţi mânia aia în altă parte!

Privirea ei rece a înfruntat-o pe a lui.

— Fă-o de dragul ei, nu al meu!

Wrath nu a plecat, nici nu s-a aşezat, nici nu a mai comentat, însă chiar i-a lăsat matroanei spaţiu să lucreze. Am decis că îmi place de această femeie neînfricată şi m-am întrebat oare ce înseamnă ea pentru Wrath, despre care cu siguranţă trebuia să ştie că tocmai tăiase o limbă. În momentul de faţă, prinţul-demon era deosebit de feroce, însă ea nu-l băga în seamă. Mă îndoiam că existau foarte mulţi suficient de curajoşi, încât să-i întoarcă spatele, mai ales când puterea lui lovea în jur ca o viperă mânioasă, aşa cum se întâmpla acum.

Totuşi, nu mă plângeam. În felul lui grosolan, avea grijă de mine.

Femeia a luat o foarfecă subţire de aur, cu mânere în formă de aripi de pasăre, apoi un urcior plin cu lichid azuriu sclipitor, o fiolă cu ierburi uscate, şi a ales un alt borcan umplut cu petale în nuanţe de albastru-glacial şi argint. A adus totul la masa ei de lucru şi a scos un bol de lemn dintr-un dulap, iar pe urmă un mojar cu pistil.

După ce a mai verificat obiectele pentru ultima oară, şi-a întors ochii străvechi spre mine.

— Trebuie să-ţi iau o şuviţă din păr pentru tinctură.

— Nu!

Copleşită de panică, cuvântul mi-a scăpat de pe buze înainte să-mi dau seama că-mi dezvăluisem una dintre temeri în faţa unui străin. Avertismentele *nonnei* mi-au răsunat în urechi. Ni se spusese întotdeauna să ne ardem părul şi unghiile tăiate, în loc să oferim cuiva ocazia să folosească artele întunecate asupra noastră.

— E necesar? Durerea începe deja să scadă. Cred că e posibil ca Alteţa Sa să fi exagerat.

Expresia i s-a îmblânzit.

— Nu ai de ce să te temi de mine, copilă! Vei bea tinctura în întregime. Apoi vom arde bolul. Nu va rămâne nimic pentru cei care îţi doresc răul.

Am simţit ochii lui Wrath aţintiţi asupra mea, la fel de fierbinţi ca două vătraie încinse lipite de baza gâtului, dar am refuzat să mă uit la el. Decizia era a mea şi numai a mea. Am inspirat adânc şi am încuviinţat din cap.

— În regulă!

Celestia mi-a tăiat o şuviţă mică, apoi a presărat firele peste amestecul din mojar, o parte ierburi şi două părţi petale, şi a pisat toate elementele până când a format o pulbere.

După ce consistenţa a fost pe placul ei, a şoptit o vrajă într-o limbă pe care nu o cunoşteam, iar pe urmă a adăugat câteva picături din acel lichid azuriu sclipitor în compoziţie.

A turnat totul într-un potir de argint gravat cu rune şi a amestecat energic.

— Nu va fi cea mai plăcută băutură, dar Lacrimile Sayloniei vor ameliora gustul.

— Lacrimile Sayloniei?

— Unii spun că este zeiţa durerii şi a amărăciunii. Dar e

mai mult decât atât. Lacrimile sunt adunate într-un templu din Insulele Mişcătoare.

— Unde se află? Aici?

Privirea i-a fugit către prinţ, apoi a început să amestece în direcţia opusă, împrăştiind câteva picături din cauza schimbării bruşte.

— E aproape gata.

Wrath urmărea fiecare pas făcut de matroană spre mine cu o strălucire periculoasă în ochi. Ca şi cum o mişcare greşită putea da semnalul pentru lupta pentru care fusese pregătit.

I-am ignorat comportamentul ciudat şi mi-am îndreptat atenţia asupra femeii care se apropia.

— Am purtat amuleta două decenii şi nu am mai simţit niciodată o astfel de durere.

— Ai vizitat Vadurile Semilunii, nu-i aşa?

— Da!

Părul îmi era ud şi nu avea rost să mint.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Am presupus. Există un anumit tip de magie care nu poate intra în acele ape fără consecinţe grave. Unii susţin că apa de acolo a aparţinut cândva zeiţelor şi arde ceea ce nu-i aparţine. Alţii cred că Temuţii caută să revendice tot ce le-a fost luat. Iar lor nu le pasă cum reuşesc să-şi restabilească puterea, doar să o facă. Răzbunarea este un ţel brutal.

— Temuţii?

Am căutat printre amintiri orice poveşti sau legende despre aşa ceva, dar numele îmi rămânea necunoscut.

— Pare un nume ciudat pentru zeiţe. Sau aşa îi numiţi pe prinţii-demon?

— Ajunge! a intervenit Wrath, cu o voce calmă, însă pe un ton care nu admitea replică. Unii ar trebui să fie

îndeajuns de înţelepţi, încât să ţină superstiţiile şi basmele populare vechi pentru ei.

Şi-a încrucişat apoi braţele la piept, cu o expresie dură.

— E gata tinctura ei?

M-am uitat la talismanul format din coarnele Diavolului. Wrath îmi spusese să nu-l scot. I-am aruncat o privire acuzatoare.

— Ai omis să mă avertizezi în privinţa oricăruia dintre pericole. Acum eşti îngrijorat?

Celestia şi-a mijit ochii, dar nu a mai vorbit câteva clipe, continuând să amestece tinctura.

— Dacă ar fi ştiut efectul pe care ar putea să îl aibă asupra ta, mă îndoiesc că te-ar fi dus acolo. Ar trebui să te interesezi de celălalt secret al lui. Wrath este pe deplin conştient de modul în care *acela* vă afectează pe amândoi. Şi totuşi, nu a rostit niciun cuvânt. Mă întreb oare de ce? Poate că în sfârşit ţi-am găsit călcâiul lui Ahile, Majestate.

Wrath a rămas nefiresc de nemişcat. Temperatura din cameră a continuat să coboare, până când am ajuns să-mi văd aburii respiraţiei. Borcanele zdrăngăneau, iar rafturile se zguduiau din pricina intensităţii puterii pe care o ţinea în frâu şi a mâniei cu care se lupta. Matroana lovise în mod clar ţinta vizată.

Tot mai intrigată în urma reacţiei demonului, l-am studiat cu atenţie. Era aproape de nerecunoscut. Trăsăturile dăltuite în piatră, acoperite de acea mască de gheaţă, i-au rămas neschimbate, dar am simţit valul imens de magie pe care l-a atras precum mareea.

— Ai grijă! a avertizat-o el. Te joci cu focul!

— Tţ!

Femeia şi-a fluturat mâna în direcţia lui, complet nepăsătoare în privinţa zumzetului crescând de mânie din

aer. Mi-a întins potirul şi mi-a făcut semn să beau.

Când m-am uitat din nou la Wrath, orice îi aprinsese păcatul omonim dispăruse când mi-a întâlnit privirea îngrijorată. Temperatura a revenit la normal. Prinţul-demon a dat din cap spre potir.

— E în regulă! Bea!

Am dus licoarea la buze şi m-am oprit. Mirosul nu era nici pe departe plăcut. Mi-am adunat curajul înainte ca durerea să revină şi am golit potirul dintr-o înghiţitură, ignorând gustul siropos şi totodată amar de ierburi. Simptomele au dispărut.

— Gata, a trecut, copilă.

I-am dat potirul înapoi şi am privit cum aruncă bolul de lemn în foc. S-a transformat într-un morman de cenuşă în doar câteva secunde.

— Ar trebui să scot amuleta acum?

Femeia s-a uitat la Wrath, cu o sprânceană argintie ridicată. Nu m-am răsucit la timp ca să-i văd reacţia, dar matroana şi-a strâns buzele. Ochii i-au săgetat spre gâtul meu, apoi i-au întâlnit din nou pe ai mei.

— Nu! *Talismanul* n-o să te mai pună în primejdie.

— Ai grijă, Celestia!

— Du-te să mânuieşti o sabie sau să mai dai un pumn într-o altă bucată de piatră şi pleacă! Credeai că nu am auzit de marea ta demonstraţie de mânie? Domitius şi Makaden sunt nişte proşti. Însă doar un prost încă şi mai mare s-ar comporta ca tine. Unii ar putea crede că noi păcate se răsfrâng. Ar trebui să fii atent, *Alteţă!* Alţii se uită. Şi sunt interesaţi în mod deosebit de curtea ta.

— Măsoară-ţi cuvintele!

Furia demonului s-a dezlănţuit împrejur precum rafalele de vânt ale unei furtuni. Celestia a zâmbit, dar nu era

genul de expresie iubitoare pe care o bunică i-ar dărui-o nepotului. Era turnată în oţel. Iar expresia lui Wrath era mai rea.

— Nu primesc ordine de la tine!

— Atunci consider-o o sugestie! Oricum, e o dovadă de iresponsabilitate să nu-i spui.

— Într-adevăr, mi-ar plăcea foarte mult să ştiu despre ce vorbiţi amândoi.

Acum, că durerea dispăruse, începeam să mă enervez. Ştiam că Wrath încă mai păstra secrete. Secrete pe care până şi Celestia simţise că am dreptul să le ştiu. Şi după ce tocmai se întâmplase între noi la vaduri, nu mai eram dispusă să le tolerez. L-am învrednicit pe Wrath cu o privire tăioasă.

— Cineva trebuie să-mi răspundă la întrebare. Acum!

Ochii Celestiei s-au plimbat degrabă de la mine la prinţul-demon.

— Aceasta este o conversaţie pe care ar fi cel mai bine să o purtaţi între voi. Singuri, a adăugat, iar de data asta, zâmbetul ei larg a fost cu adevărat drăcos. Deşi poate vrei să o duci la Templul Furiei, suficient de departe, cât să nu fiţi auziţi. Ceva îmi spune că voi doi veţi trezi întregul castel.

Acestea fiind spuse, ne-a dat afară din camera ei de tincturi şi a trântit uşa veche de stejar în spatele nostru. M-am uitat lung la prinţ. Într-un fel sau altul, avea să-mi spună adevărul. Nu puteam să înţeleg cum de Celestia îi cunoştea secretul, când eu, nu. Supărarea făcea loc furiei. Iar emoţia nu a fost provocată de această Casă a Păcatului.

Câţi alţii din curtea lui erau la curent cu informaţiile legate *de mine* pe care mi le ascundea? Era inacceptabil să fiu singura lăsată pe dinafară.

— Vreau adevărul. Gata cu minciunile! Îmi datorezi măcar atât.

Wrath îmi dădea impresia că se afla la un singur pas de a găsi o armă de mânuit. Deşi frustrarea lui nu părea să fie îndreptată asupra mea şi nici măcar asupra matroanei.

Poate că era supărat pe el însuşi. Indiferent ce joc sau complot pusese la cale, se terminase în mod clar. Şi nu se desfăşurase aşa cum sperase.

— *La dracu'!*

Wrath şi-a trecut o mână prin păr şi s-a îndepărtat de mine.

— Am crezut că vom avea mai mult timp. Dar după seara asta, e evident că nu mai poate aştepta.

*

Wrath ne-a adus în biblioteca lui personală şi a aruncat o vrajă asupra încăperii, astfel încât să nu ni se audă vocile. Stăteam în faţa şemineului, încălzindu-mi mâinile. Luate laolaltă, temperatura scăzută din castel, epuizarea care înlocuise durerea, cămaşa de noapte subţire şi părul ud reuşiseră să-mi strecoare frigul până-n măduva oaselor.

Frica juca şi ea un rol în apariţia fiorilor care îmi cutremurau trupul. Era posibil să se fi întâmplat ceva cu membrii familiei mele? Dacă erau răniţi – sau mai rău –, nu eram sigură că Wrath avea să-mi spună.

Ştia că reprezentau în egală măsură atât slăbiciunea, cât şi puterea mea, şi că mi-aş negocia drumul înapoi în lumea muritorilor şi aş rupe contractul cu Pride. Asta avea să îi complice fără îndoială misiunea şi era un motiv suficient pentru a nu fi sincer cu mine.

Nici starea de spirit tensionată a lui Wrath nu mă ajuta să mă liniştesc. Mi-a copleşit simţurile până când propriii nervi au devenit destul de întinşi, încât să se rupă.

Wrath se plimba dintr-un colţ în altul al încăperii, ca un animal prins într-o cuşcă. Înainte de îmbrăţişarea noastră pasională din lagună şi apoi de pe coridorul din faţa dormitorului său, fusese întotdeauna incredibil de calm; nici măcar când era furios nu îl văzusem vreodată atât de… neliniştit. Imaginea era tulburătoare, iar felul în care se răstise la matroană fusese neobişnuit. Din când în când, putea fi ţâfnos, arogant sau plin de îngâmfare masculină, dar nu era niciodată nepoliticos.

— Vrei să te aşezi? l-am rugat, masându-mi braţele. Îmi creezi o stare de nelinişte.

S-a îndreptat ca un prădător spre birou şi a turnat două degete de lichid de culoarea lavandei în pahar. L-a dat repede pe gât, apoi l-a umplut din nou şi mi l-a oferit. Am clătinat din cap.

Aşteptarea era insuportabilă. Şi simţeam deja câteva noduri foarte apăsătoare în stomac. Voiam să ştiu ce avea de spus şi de ce, orice ar fi fost, îl afecta atât de puternic. Chiar şi când îl atacase pe Makaden mai devreme, nu arătase nicio urmă de regret sau de îngrijorare. Doar o eficienţă rece. Împărţise o pedeapsă, nepărtinitor în privinţa brutalităţii ei.

— Suspansul e cu adevărat necesar?

Aveam o voce surprinzător de calmă. În contradicţie totală cu bătăile frenetice ale inimii.

— Orice ai de spus nu poate fi atât de rău.

Speram.

În cele din urmă, a pus capăt măsuratului podelei îndeajuns, încât să mă privească în ochi. Expresia îi era imposibil de citit. Un calm rece şi descurajant pusese stăpânire pe el. Am simţit cum un fior de neliniște îmi alunecă pe şira spinării. Atitudinea lui mi-a amintit de cea a unei moaşe când dă veşti nefaste.

— Mai devreme în seara aceasta, m-ai întrebat de ce te-am ales să-mi porţi însemnul. Nu sunt sigur că înţelegi pe deplin ce face. De ce este ceva acordat atât de rar.

M-am uitat lung la el, momentan luată prin surprindere de schimbarea bruscă de subiect şi de modul în care însemnul de invocare avea un rol de jucat în toate astea. Cel puţin am înţeles cum de ştiuse Celestia despre acest secret; atenţia i se mutase scurt pe gâtul meu. Îmi lăsase impresia greşită că se uitase la talismanul format din coarnele Diavolului.

— Deci? a insistat Wrath, atrăgându-mi înapoi atenţia asupra lui. Ce ştii despre însemn?

— *Nonna* a spus că îi permite cuiva să invoce un prinţ al Iadului fără un obiect care îi aparţine. Că este o mare onoare care se acordă unui număr foarte restrâns de aleşi. Şi că, atât timp cât trăieşte, prinţul-demon trebuie să răspundă mereu la invocare. Cu excepţia, firește, a momentului în care am încercat să te invoc şi nu ai apărut, am adăugat pe un ton glacial. Am crezut că ai murit.

Wrath s-a dat înapoi, iar privirea i-a alunecat rapid peste mine.

— După ce am fost rănit cu pumnalul de Casă al lui Envy, nu mă vindecasem suficient pentru a călători între tărâmuri. Nu mi-am dat seama că te-a supărat absenţa mea.

M-am uitat urât la el, o reacţie care părea să scoată la iveală un rânjet strâmb, neastâmpărat, care a dispărut aproape imediat.

— Ştii de ce este acordat atât de rar?

— Pentru că prinţii sunt nişte nenorociţi temperamentali, cărora nu le place să fie invocaţi atunci când li se năzare altora?

Un zâmbet abia schiţat i-a fluturat din nou pe buze

înainte ca demonul să-l alunge.

— Pentru că este o legătură magică, una care nu poate fi niciodată spulberată.

— Imposibil. Orice formă de magie poate fi desfăcută.

— Nu şi această legătură. Nici măcar de moarte.

— Dar tu eşti nemuritor.

— Atunci imaginează-ţi cât durează legătura.

Ne-am uitat lung unul la altul, pe măsură ce povara acelui adevăr îşi găsea loc între noi. Mă străduiam să absorb informaţia, precum şi implicaţiile acesteia. Wrath a rămas tăcut, iar expresia i-a devenit sumbră cât am încercat să trec peste efectele şocului. Dacă nici moartea nu putea desface legătura, nu reuşeam să înţeleg cum funcţiona. Sufletele noastre aveau să fie unite pentru totdeauna. Doar că îl vândusem pe al meu şi nu aveam nicio idee ce însemna asta pentru legătură. Sau pentru el.

— Emilia.

Mi-a rostit numele în şoaptă, dar cu o voce uşor poruncitoare.

— Spune ceva!

— M-ai sfătuit să evit folosirea termenilor absoluţi. Au tendinţa să nu-şi îndeplinească *niciodată* menirea, îţi aminteşti?

— Dar tu îţi aminteşti ceva din ce am spus în noaptea în care ai fost atacată de Viperidae?

Wrath a micşorat distanţa dintre noi cu paşi măsuraţi, privindu-mă cu atenţie. Mi-am închipuit că simţea cât de puţin mai aveam până să o iau la goană şi se străduia din răsputeri să nu facă mişcări bruşte şi să mă sperie. Privirea i s-a mutat pe însemn.

Inconştient, am întins mâna ca să ating locul de pe gât unde un simbol aproape invizibil îmi marca pielea. Durerea

fusese atât de mare, încât nu reţinusem cuvintele prinţului-demon, iar apoi fuseseră împreună în cadă şi coşmarurile începuseră curând după aceea.

Şi înainte să mă trezesc, Wrath zisese…

— Ţi-am spus să trăieşti destul cât să mă urăşti. Şi am vorbit serios.

A întins mâna şi mi-a urmărit linia gâtului, o atingere neaşteptat de tandră.

— Aceea a fost noaptea în care te-am însemnat. Dar asta nu-i tot.

Panica mi s-a zbătut în cutia toracică precum o pasăre prinsă în capcană.

Aveam un presentiment îngrozitor că ştiam ce urma să-mi dezvăluie şi nu voiam să fiu implicată în aşa ceva. Aş fi putut să jur că tatuajul de logodnă a început să mă furnice, amintindu-mi că era acolo. De parcă aş fi putut să uit aşa ceva!

Mi-am silit picioarele să rămână bine înfipte în podea, deşi o parte semnificativă din mine voia să-şi ia zborul şi să alerge în sus pe scări, spre camerele mele, să încuie uşa şi să nu mai iasă niciodată.

— Opreşte-te!

M-am întors şi m-am îndepărtat. Noua frică devenea mai puternică. Nu mai voiam să aud niciun cuvânt în plus din mărturisirea lui.

— Du-mă înapoi în camera mea!

— Nu până când nu afli întregul adevăr.

Wrath stătea acum în faţa mea, cu ochii înlănţuiţi într-un duel silenţios cu ai mei. Chiar îi dispreţuiam viteza supranaturală. Nu a mai întins mâna spre mine, nu mi-a blocat calea, nici nu m-a înghesuit într-un colţ, dar în privirea lui am întrezărit promisiunea neînduplecată de a

rămâne aproape de mine, până aveam să fiu pregătită să-i ascult mărturisirea completă. La nevoie, ştiam că era dispus să aştepte o eternitate, până când soarele s-ar stinge şi ultima stea ar dispărea de pe bolta cerească. Şi nu aveam atât de mult timp de pierdut.

În cele din urmă, am făcut un semn din cap, acordându-i permisiunea să continue. Să-mi schimbe complet lumea încă o dată.

— Magia pe care am folosit-o, pe care ai confundat-o cu o vrajă de renaştere? A fost însemnul. Ne-a legat, carne de carne, într-un mod care le-a permis puterilor mele să te vindece. Ai scăpat cu viaţă din acel atac doar pentru că am luat veninul în trupul meu prin acea legătură magică.

Trupul lui nemuritor! Un trup care nu ar fi doborât sau răpus de otravă sau de venin ori de orice altceva care m-ar fi ucis. Un nod mi s-a întărit în gât. Wrath se legase de un duşman de moarte doar ca să rămân în viaţă. O, însemnătatea profundă a faptei sale! Deodată, am devenit conştientă de tot ce sacrificase pentru a mă salva în noaptea în care plecasem după amuleta surorii mele, mă luptasem cu demonul Viperidae asemănător cu un şarpe şi aproape murisem. Nu-i de mirare că fusese furios din cauza reacţiei mele sfidătoare, indiferente.

Preţul pe care-l plătise fusese mai mare decât îmi imaginasem vreodată. Pe de altă parte, la fel şi al meu.

— Însemnul a reprezentat mai mult decât o modalitate să mă invoci sau să te salvez. Din cauza unei alte legături magice dintre noi, a simbolizat şi o acceptare parţială. Bănuiesc că înţelegi încotro se îndreaptă această poveste, dar ai vrea să continui?

Inima a început să-mi bată foarte repede când am auzit cuvintele alese. „Acceptare.” Nu mai vorbeam despre

însemnul de invocare şi despre magia folosită pentru a îndepărta veninul. Vorbeam despre frica mea, cea care continua să crească. Chiar şi acum. N-am avut curajul să-l privesc în ochi.

— Am rupt vraja după aceea.

— Nu pari convinsă. Cu toate acestea, adevărul a fost mereu acolo, în faţa ochilor tăi.

M-am uitat în jos, la cerneala trădătoare de pe braţul lui gol; tatuajul magic nu dispăruse. Bănuisem că inversarea vrăjii mele nu funcţionase, dar dădusem acele griji deoparte. Prinţul avea dreptate. Nu îmi *dorisem* să recunosc ce înseamnă. Şi nu-mi schimbasem părerea.

— Îmi dai voie?

Wrath a întins mâna după a mea, dar s-a oprit înainte să mă atingă. De îndată ce am încuviinţat din cap, m-a luat uşor de braţ şi mi-a suflecat mâneca de la cămaşa de noapte. Şi-a ridicat antebraţul lângă al meu, aşteptând ca adevărul să nu se mai agite în jur ca o pasăre înspăimântată şi să-l accept, fără nicio urmă de şovăială.

Nu exista nicio îndoială că se potriveau perfect. Şi ştiam de ce.

Mi-am ridicat lent privirea de la tatuajele noastre la chipul lui. Chipul lui frumos, rece, regal. Chipul care aparţinea unui zeu căzut.

Şi distrugătorului meu. Anticiparea mi-a înţepat pielea.

— Cauţi adevărul? Dă-mi voie să ţi-l dăruiesc de bunăvoie. Pride nu te-a invocat la curtea lui şi nici nu va încerca vreodată să o facă. Cel puţin nu din motivul pe care îl crezi.

— Pentru că…

Ştiam, o, sfântă zeiţă, ştiam! Chiar şi aşa, aveam nevoie să-l aud cum rosteşte cuvintele.

— Nu eşti logodnica lui, Emilia.

Lumea mi-a fugit de sub picioare. Privirea lui Wrath era suficient de neclintită pentru a-mi împiedica atât genunchii, cât şi tărâmul să se cutremure.

— Eşti a mea!

Treisprezece

„Eşti a mea!” Totul în afara acelor trei cuvinte a încetat să mai existe. Şocul, negarea şi confuzia mea deplină au dispărut pur şi simplu. Era ca şi cum aş fi păşit din biblioteca lui Wrath înapoi în neantul vidului. Pulsul mi-o luase la galop, bubuind în toate celulele mele. Cuvintele au răsunat domol, mi-au asaltat năvalnic fiecare emoţie în parte şi mi s-au înfipt în inimă.

Mi s-a părut că magia care ne lega s-a trezit complet. Cumva, mărturisirea lui Wrath a smuls-o din mrejele somnului şi i-a oferit permisiunea să-şi întindă larg braţele.

Acest prinţ războinic măreţ, plin de vitalitate şi putere nemuritoare, întruchiparea morţii şi a mâniei… Deodată, am fost atrasă într-o viziune.

N-am putut să desluşesc dacă era o frântură din trecut sau din viitor ori o iluzie pură creată din această lume păcătoasă. Ne aflam în patul lui Wrath, sute de lumânări aruncând umbre pâlpâitoare pe suprafaţa lucioasă a cearşafurilor de mătase, pe pereţii închişi la culoare şi pe transpiraţia lucioasă care îi acoperea pieptul gol.

Stăteam deasupra prinţului-demon, cu coapsele depărtate ca să-i cuprind trupul lat. Mă privea cu un fel de posesiune primordială, cu ochii parţial ascunşi de pleoapele pe jumătate coborâte devorându-mi fiecare centimetru al corpului, în timp ce şoldurile mi se ondulau, căutând pasiunea, dar nu pe deplin. Ne tachinam pe amândoi prin faptul că refuzam să înlătur complet mica distanţă dintre trupurile noastre.

Wrath a întins mâna după mine, dar l-am ţintuit de saltea, muşcându-i jucăuş buzele înainte să mă pierd în

sărutările lui lente. Curând nu s-a mai mulţumit să fie spectator; mâinile i s-au strâns pe talia mea, ghidându-mă în jos, spre erecţia lui. Cu un cuvânt mângâietor abia şoptit şi o împingere rapidă în sus, ne-am unit în toate modurile şi sensurile posibile. Pentru eternitate.

Am reuşit să inspir adânc, înfiorată, alungând viziunea. O urmă de negare s-a strecurat la loc.

— *Noi* încă suntem logodiţi.

Ochii lui Wrath erau momentan înceţoşaţi, de parcă ar fi fost în acea iluzie seducătoare cu mine şi încă simţea valurile de plăcere străbătându-i trupul. Tonul lui rece nu se potrivea defel cu căldura care îi stăruia în privire.

— Da! Voi fi soţul tău.

— Soţul meu. Tu, nu Pride.

— Emilia…

— Te rog!

Am ridicat o mână pentru a-l opri. Ceva străvechi mi-a zguduit oasele. Am ignorat senzaţia, concentrându-mă în schimb asupra furiei dezlănţuite în spirale de foc, dornică să înlocuiesc orice sentiment persistent de şoc sau de negare şi să-mi limpezesc mintea. Acest lucru *nu* se putea întâmpla! Era o complicaţie pe care nu mi-o puteam permite din mai multe motive, cea mai mare fiind jurământul de a-mi răzbuna sora.

— M-ai minţit!

Wrath a tăcut câteva clipe, apoi a spus încet:

— În pofida circumstanţelor mai-puţin-ideale ale uniunii noastre, ne potrivim. Destul de bine.

M-am holbat la el, fără să clipesc. Cu o declaraţie atât de *incredibil* de romantică, cine avea nevoie de dragoste sau de pasiune? Dacă nu mă căsătoream cu Pride pentru a-mi duce la îndeplinire complotul, plănuiam să mă căsătoresc din

dragoste.

„Ne potrivim destul de bine” reprezenta, de asemenea, o interpretare extrem de denaturată a situaţiei. Încă îmi doream să-l strâng de gât pe Wrath mai des decât îmi doream să-l sărut sau să mă culc cu el. Bănuiam că şi prinţul-demon îmi împărtăşea sentimentele. Ceea ce poate era un indiciu cu privire la faptul că *ne potrivim destul de bine.* Uniunea noastră avea să fie o nesfântă uniune a furiei.

— Fratele tău este conştient de asta?

— Fireşte!

Wrath părea la un pas de o răbufnire violentă; avea picioarele egal depărtate cu lăţimea umerilor şi trupul înclinat înainte. Merita o palmă zdravănă pentru că îmi ascunsese aşa ceva, dar încă nu puteam să înţeleg pe deplin mărturisirea prinţului-demon şi felul straniu în care cuvintele lui – oricât de inofensive ar fi fost – mi-au înfierbântat brusc sângele.

Revelaţia mi-a îndemnat întregul corp să vibreze într-un mod aproape inexplicabil. Eram conştientă de fiecare dintre mişcările lui, de la felul uşor în care-şi muta greutatea de pe un picior pe altul până la răsuflarea regulată. Noua mea percepţie a lui nu mi-a atenuat deloc furia. Dimpotrivă, a înteţit-o.

Alte aspecte au căpătat deodată sens. Dacă eram o membră a Casei Mâniei, alte Case regale – cum ar fi curtea lui Pride – nu aveau să împărtăşească niciodată bârfe despre prinţul lor. Orice speranţe şi planuri pe care le aveam ca să obţin informaţiile necesare despre prima soţie a lui Pride s-au dus pe apa Sâmbetei.

— Asta-i nebunie curată!

Luasem haosul în care mi se descompusese lumea după moartea Vittoriei şi creasem o mică aparenţă de ordine prin

venirea pe tărâmul demonilor. Şi reuşisem asta doar datorită jurământului faţă de ea.

Acum… acum viaţa îmi scăpa din nou de sub control din cauza Maleficilor.

Din cauza lui Wrath, în special. În cele din urmă, am explodat de furie.

— Îmi tot spui că am de ales. Când se întâmplă de fapt asta? Cu siguranţă nu când vine vorba de ce Casă a demonilor aleg. Sau de identitatea prinţului cu care credeam că sunt logodită. Să nu uităm de partea mea preferată, în Palermo, când te-am întrebat dacă m-ai forţa să vin aici. Să domnesc în Iad. Ai susţinut că nu o vei face niciodată. Se pare că înşelăciunea este un substitut perfect acceptabil. Felicitări! am adăugat, aplaudând încet. Într-adevăr, ai un talent înnăscut pentru deformarea adevărului. Trebuie să recunosc că sunt impresionată.

Prinţul-demon nu părea uşurat, dar şi-a relaxat aproape insesizabil postura. Am simţit exact momentul în care şi-a amintit noaptea despre care vorbeam, când crezusem că rupsesem logodna cu o vrajă de dezlegare. Jurase că nu avea să mă forţeze să mă căsătoresc cu el sau să mă ducă în lumea subterană. Din câte se părea, mai multe jumătăţi de adevăr, dacă nu chiar minciuni complete.

— Încă poţi să alegi. Nu trebuie să finalizezi căsătoria noastră.

Am îndreptat un deget acuzator către însemnul de invocare.

— Şi cum rămâne cu această legătură indestructibilă? Nu pare că aş avea de ales. Îmi dau seama că ai avut şi tu multe de sacrificat, dar măcar erai conştient de ceea ce decideai. În fine, ar fi trebuit să-mi spui mai devreme. Aveam tot dreptul să ştiu.

— Însemnul a fost cea mai bună variantă la care m-am putut gândi în acel moment. Şi din cauza veninului, n-am avut prea multe soluţii la îndemână înainte să-ţi oprească inima. Ţi-am cerut să-mi acorzi permisiunea să te ajut în noaptea aceea. *Iată-ţi* alegerea! Tu ne-ai logodit. Eu am acceptat.

De parcă aveam nevoie să-mi fie reamintită acea greşeală cumplită.

— O alternativă la ce?

— La amânarea anumitor impulsuri pe care le creează acceptarea.

— Impulsuri…

Când în sfârşit am înţeles, mi-am închis gura cu o încleştare sonoră a maxilarului. Toate gândurile şi sentimentele mele lascive faţă de Wrath se intensificaseră treptat. Îmi tot diminuaseră neîncrederea şi sentimentul de trădare pe care le simţisem. Inconştient, dădusem vina *doar* pe tărâmul demonilor, pe înclinaţia sa către dorinţă, care îmi alimenta emoţiile şi mă împingea spre acea frenezie aproape primară să mă culc cu el. Dar mă înşelasem. Exista, de asemenea, şi o nevoie străveche de a-mi revendica soţul. De a-mi asigura căsătoria.

Sfântă zeiţă din cer! *Wrath* era logodnicul meu.

Dusesem o bătălie pe multe fronturi şi nici măcar nu ştiusem. Nu-i de mirare că îmi fusese atât de greu să rezist tentaţiei. Mă luptasem cu legătura, cu tărâmul şi impulsurile sale de a-mi înfrunta temerile legate de acceptarea propriei dorinţe sexuale fără remuşcări sau ruşine.

Sinceră să fiu, sentimentele contradictorii începuseră cu mult înainte să venim în lumea subterană. Ceva se schimbase când prinţul-demon fusese atacat de Envy şi sângerase în faţa mea.

Şi, înainte de asta, când mă aflasem sub influenţa vrăjii lui Lust, îl dorisem cu disperare pe Wrath. Pentru o clipă, în noaptea aceea, păruse că vrea şi el să micşoreze distanţa dintre noi.

M-am forţat să revin cu mintea în prezent.

— Faptul că ai acceptat logodna creează dorinţă?

— Consumarea, împreună cu o ceremonie tradiţională, finalizează legătura căsătoriei.

Mi-a cercetat faţa, observând, probabil, că eram pe cale să-l lovesc. Voiam să o fac. Al naibii de mult.

— Pari…

— Furioasă?

Mi-am arcuit sprâncenele şi mi-am înclinat capul. Era destul de inteligent, încât să ştie că tăcerea care a urmat era de două ori mai periculoasă decât o mână ridicată.

— Cuvântul „creează" nu a fost deloc o alegere inspirată. Încurajează finalizarea legăturii. La un anumit nivel, trebuie să ai deja acele sentimente, altfel legătura nu ar avea nimic de încurajat.

— M-a încurajat vreodată tărâmul sau doar legătura noastră?

— Ambele.

— Şi ce face, mai exact, însemnul tău de invocare?

— Însemnarea ta supune impulsurile căsătoriei, deoarece reprezintă, în sine, o legătură indestructibilă între noi. Dacă ar fi să o compari cu o sursă de apă, ar fi similară cu un râu care se desparte în două pârâie mai mici. Fiecare îl diminuează pe celălalt, până se reunesc.

Din acest motiv îşi trecea încheieturile degetelor peste însemn ori de câte ori ne sărutam; încercase să-mi diminueze *impulsurile.* Aşa cum procedase când mă aflasem sub influenţa lui Lust la focul de tabără de pe plajă. Prin

urmare, le tempera de ceva vreme. Şi nu se obosise să-mi spună.

Nu ştiu de ce adevărul ustura atât de tare, dar nu puteam să neg durerea.

— Ce se întâmplă dacă refuz să accept căsătoria? Tot te-aş mai dori în patul meu?

— Impulsurile vor rămâne, dar nu îţi vor forţa niciodată mâna, Emilia. Nu aşa funcţionează legătura. Întotdeauna vei avea de ales. La fel cum ai avea cu oricare alt partener.

— Întotdeauna am de ales, am repetat în bătaie de joc. Cu excepţia cazului în care vreau să mă căsătoresc cu Diavolul.

Wrath a încremenit. Cuvintele mi-au scăpat de pe buze înainte să le acord prea multă importanţă. Sau să iau în considerare impactul pe care l-ar putea avea asupra lui. Pentru ca el să fie la rândul lui mânat de acele impulsuri, trebuia să aibă, la un anumit nivel, sentimente pentru mine.

Şi gândul era… era prea complicat pentru a-l analiza îndeaproape.

Ştiam că era nedrept să-l învinovăţesc, mai ales din moment ce eu fusesem cea care îl prinsese iniţial într-o logodnă, dar, incapabilă să mă abţin, m-am agăţat cu îndârjire de furia mea. Toate planurile mi se transformau în praf şi pulbere. Dacă nu ajungeam cât de curând la Casa Mândriei, riscam să nu aflu niciodată ce i se întâmplase de fapt surorii mele gemene. Semnasem contractul doar ca să mă infiltrez în cuibul viperei şi să împiedic uciderea altor vrăjitoare.

Acum trăiam în lumea subterană, blocată într-o situaţie care nu mă ajuta să-mi continui misiunea. Nu venisem aici în căutarea dragostei sau sperând să devin o prinţesă a Casei Mâniei. Venisem să mă răzbun. Venisem să fiu regină. Mă

aflam aici ca să-l distrug pe demonul care o ucisese pe Vittoria şi să-mi salvez familia şi insula de pericolul reprezentat de alţi demoni invadatori. Şi Wrath îmi complica întreaga lume.

— De ce ai ţinut atâtea secrete? l-am întrebat pe un ton poruncitor. Dacă nu voiai să semnez contractul lui Pride, ai fi putut să-mi spui despre asta în peşteră, în acea noapte. De ce să nu-mi ceri să mă aliez cu Casa ta? Nu are sens să-mi ascunzi aşa ceva!

— Logodnică sau nu, eşti liberă să te alături oricărei Case a Păcatului pe care o doreşti. Nu-ţi voi sta niciodată în cale. Şi nu ţi-am spus pentru că nu am vrut să vii aici.

— De ce nu mă vrei aici?

Prinţul-demon şi-a unit buzele într-o linie subţire. N-aveam să-l las să scape din nou cu un asemenea nonrăspuns.

— Spune-mi! Spune-mi că totul are cumva legătură cu blestemul şi nu cu o altă persoană pe care o iubeşti! Trebuie să înţeleg de ce păstrezi anumite secrete şi renunţi la altele.

— Nu pot! Mulţumeşte-te cu răspunsurile pe care le-ai primit.

Am remarcat cuvintele pe care le folosise. Între „nu pot" şi „nu vreau" exista o diferenţă semnificativă. L-am studiat cu atenţie, dar expresia lui nu divulga nimic. Ştiam că alesese acele cuvinte cu grijă.

— Din acest motiv nu pot călători între curţile demonilor fără o invitaţie? Pentru că, teoretic, sunt legată de Casa ta?

Wrath a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Tot ai mai avea nevoie de o escortă prin tărâm, deoarece este periculos să călătoreşti singură, şi ar trebui ca delegaţiile Caselor să se întâlnească la graniţa dintre teritorii, dar da. Din moment ce îmi eşti logodnică, eşti

văzută ca viitoarea parteneră la conducerea Casei Mâniei. Prin urmare, ar fi un act de agresiune dacă ar fi să te prezinţi pur şi simplu la o altă curte, fără avertisment sau permisiune.

— Şi contractul pe care l-am semnat cu Casa Mândriei?

— Dacă ne finalizăm căsătoria, devine nul.

— Şi dacă nu o facem? Cum rămâne cu vrăjitoarele? Încă mai sunt ucise?

— Nu! Nu mai sunt.

— Cum e posibil? Întreaga ta misiune a avut drept scop să îi găseşti Diavolului o mireasă. Doar dacă nu a fost niciodată cu adevărat despre asta…

Wrath părea că ar fi vrut să spună mai multe, dar fie nu putea, fie nu voia. Tăcerea lui tot mai îndelungată mi-a confirmat teama anterioară: nu exista nicio legătură între crime şi nevoia Diavolului de a-şi găsi o mireasă, ca să rupă blestemul. Ceea ce însemna că vrăjitoarele fuseseră ucise dintr-un motiv pe care nu-l descoperisem încă. M-am uitat ameninţător la prinţul secretelor, cu iritarea şi supărarea ducând un război lăuntric.

— Dacă alegi să nu faci nimic, a spus el într-un final, spulberând tăcerea, atunci va fi trimis la un moment dat la Templul Sorţii. O să fie întrunit un consiliu format din trei reprezentanţi pentru soluţionarea problemei. O astfel de soluţie este nechibzuită, dar, chiar şi aşa, alegerea îţi aparţine.

— Minunat! Şi ce va face mai exact consiliul? Va decide atunci dacă mă căsătoresc cu tine sau cu altcineva?

— Membrii consiliului vor decide soarta noastră, a tuturor.

Am regretat că nu am acceptat băutura pe care mi-o oferise mai devreme. Mi-am rotit uşor gâtul, încercând să

diminuez încordarea crescândă. În acest moment, mult prea multe emoţii se luptau pentru dominaţie. Wrath a venit până la mine şi mi-a pus paharul în mână, apoi a început să dea roată încăperii.

— De unde ai ştiut că vreau băutura? Îmi poţi simţi atât de limpede emoţiile sau este un avantaj suplimentar oferit de legătura noastră de logodnă? Sau poate de însemnul de invocare. E greu să ţii socoteala tuturor vicleşugurilor tale.

— Privirea ţi s-a îndreptat spre pahar, Emilia. Pur şi simplu ţi-am citit limbajul corpului.

L-am privit cum se plimbă agitat prin bibliotecă, cu mintea ameţită de fiecare tur de cameră. Toate acţiunile demonului începeau să capete sens. Nu mă lăsase se mor la mâna elementelor naturii deoarece eram viitoarea lui mireasă. De asemenea, din acest motiv rămăsese cu mine în Coridorul Păcatelor, deşi Anir spusese că nu ar fi trebuit să o facă. O altă amintire a ieşit la suprafaţă. În Palermo, Anir menţionase finalizarea legământului de căsătorie şi asigurarea protecţiei propriei Case, ceva despre obţinerea puterilor sale depline. Când prinţul-demon venise în peşteră, însărcinat să mă aducă în Iad, remarcasem o schimbare în privinţa puterii sale. Păruse infinită. Mai intensă.

Poate că Wrath avea *anumite* sentimente faţă de mine sau simţea o oarecare atracţie fizică, dar, având în vedere natura lui, m-am întrebat dacă nu cumva acţionase parţial din autoconservare.

— Supuşii tău ştiu?

— Da! Întregul tărâm e la curent.

De aceea îl pedepsise public atât de crunt pe lordul Makaden. Nu numai că nobilul nesocotise o poruncă regală, ci îl şi provocase pe Wrath şi îi insultase viitoarea soţie. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul ofiţerului peste care

dărâmase muntele; soldatul amenințase că o va ucide pe prințesa Casei Mâniei. Dacă vreunul dintre ei m-ar fi rănit, ar fi diminuat puterea lui Wrath într-o oarecare măsură. Știam exact cât de mult râvneau prinții Iadului după putere.

Îndeajuns încât să se lege de o persoană de a cărei companie s-ar putea bucura, uneori, în pat, în foșnetul mătăsos al cearșafurilor, dar pe care nu ar iubi-o niciodată cu adevărat. Pentru eternitate.

„Ne potrivim destul de bine."

Ce exprimare frustrantă! În plus, nici nu negase că mai există cineva în viața lui. Cineva pe care îl alesese înainte ca eu să-i distrug lumea.

— Te-am invitat în pat în seara asta.

Vocea îmi era joasă, dar nu blândă sau umilă. Wrath a încetat să mai dea ocol încăperii, iar privirea lui intensă a înfruntat-o pe a mea. I-am cercetat cu atenție trăsăturile.

— Mi-ai fi împărtășit ceva din toate astea înainte să petrecem noaptea împreună?

— Oricât de tentat aș fi fost, nu aș fi consumat căsătoria noastră în seara asta. Există o mulțime de moduri de a oferi și de a primi plăcere care nu ți-ar pune în pericol libertatea de a alege.

— Rostești adevărul? Sau doar ce crezi că vreau să aud?

M-a privit fix, încleștându-și maxilarul. Temperatura din jurul nostru a coborât cu câteva grade. Nu m-ar fi mirat dacă ar fi zdruncinat castelul din temelii.

— Ce fel de monstru crezi că sunt?

Nu aveam un răspuns bun. Și până atunci… am inspirat adânc, gândindu-mă la opțiunile mele. Wrath menționase că o parte din frații lui se arătaseră interesați să mă găzduiască la Casele lor. Poate că era timpul pentru o vizită.

— Vreau să mă escortezi la Casa Invidiei dimineață. Poți

să-i trimiţi un mesaj lui Envy prin care îl anunţi că îi accept invitaţia?

Vreme îndelungată, Wrath nu a reacţionat; părea că nu e sigur că mă auzise bine. M-a pironit atât de intens cu privirea, încât am început să mă îngrijorez că putea vedea prin carne şi oase direct în sufletul meu. Cu reacţiile tăinuite de o mască a indiferenţei, mi-am forţat mintea să evoce gânduri liniştitoare: adunam scoici pe malul mării, râdeam cu sora mea şi Claudia, beam vin şi vorbeam despre lucruri mărunte.

Retrăiam orice amintire menită să-mi împiedice emoţiile să mă trădeze.

În cele din urmă, prinţul-demon a încuviinţat din cap. Dacă mă luam după felul în care se încordase la cererea mea, în mod clar nu era mulţumit, dar nici nu încerca să mă oprească sau să mă întemniţeze în castelul lui.

Nu eram prinţesa lui răsfăţată. Până acum, alegerile îmi reflectaseră pe deplin voinţa.

— Eşti sigură că asta vrei? Chiar şi după ce a făcut Envy?

— Da, am spus, gândindu-mă la următoarea rugăminte. Mai am nevoie şi de o trusă de cusut.

— Nu mai e nevoie să-ţi coşi propriile haine, Emilia. O croitoreasă poate face asta.

— Totuşi, aş dori una pentru urgenţe.

— Prea bine! Mă voi asigura că-ţi va fi trimisă una în camera ta şi-l voi înştiinţa pe fratele meu în seara asta. Alte cereri?

— Nu, deocamdată.

— Vino!

Mi-a oferit mâna, cu vocea şi expresia suficient de blânde, încât să mă facă să fiu precaută, în timp ce mă

apropiam. Am ignorat mica scânteie care a trecut între noi când degetele lui s-au înfăşurat în jurul alor mele. Dacă a simţit-o la rândul său, şi-a ascuns perfect reacţia.

— Te duc în camera ta ca să împachetezi. Vom pleca spre Casa Invidiei la ivirea zorilor.

Paisprezece

Wrath a avut la rândul lui o cerere, însă una mică, aparent inofensivă, înainte de a mă lăsa să-mi pregătesc cufărul pentru vizita la Casa Invidiei. Aranjase să-mi fie trimisă o rochie dis-de-dimineaţă, una adecvată în care să fiu întâmpinată de un prinţ al Iadului. Indiferent de motivele lui ascunse, defel puţine la număr, fără îndoială, hotărâsem că nu avea să se întâmple nimic rău dacă îi îndeplineam dorinţa, aşa că mi-am dat îndată acordul.

Mi-am spus în gând că acceptarea mea rapidă nu avea *nimic* de-a face cu faptul că *logodnicul* meu se afla în apartamentul meu privat, stând fără cămaşă lângă pat, arătând ca şi cum ar fi fost sculptat din însăşi esenţa ispitei. Prinţul-demon a păstrat o distanţă precaută faţă de mine, una aproape dureroasă, dar nu putea face nimic pentru a-mi diminua neliniştea, din moment ce eram complet conştientă de el. Spaţiul dintre noi părea să vibreze atât de tensiune, cât şi de anticipare. Nu eram sigură dacă veneau doar de la mine sau dacă le simţea şi el. Wrath redevenise enigmaticul prinţ cordial, dar, în rest, greu de citit.

Pe de altă parte, eu nu eram nici pe departe la fel de calmă. În continuare răscolită de fel şi fel de emoţii după aflarea adevărului, aveam tot dreptul să mă ascund într-un loc sigur, în braţele negării, până reuşeam să le înţeleg. Într-un loc cât mai departe de prinţ.

În cele din urmă, licărul neastâmpărat al voioşiei a reuşit să-i îmblânzească trăsăturile dure când l-am alungat din apartament şi am închis imediat uşa în urma lui. Mi-am rezemat capul de perete şi am răsuflat lung. Cu o oră mai devreme mă simţisem atât de diferit, neştiind cum să-l aduc

mai repede în patul meu.

Tulburată, am îndepărtat amintirea momentului romantic din faţa odăilor sale. Să retrăiesc senzaţia plăcută a mâinilor lui pe trup, mângâind şi explorând, nu avea să mă ajute să îmi limpezesc deloc mintea.

— Ce coşmar!

M-am repezit în camera de baie ca să-mi dau cu puţină apă pe faţă şi, când m-am zărit în oglindă, am înţeles imediat reacţia de amuzament a demonului. Aveam ochii mari şi sălbatici, părul ciufulit în urma scufundării noastre de mai devreme într-o mare de necazuri şi pielea îmbujorată, de parcă m-ar fi cuprins o febră chinuitoare. Haosul neîmblânzit şi frenetic din interior strălucea la exterior. Cu siguranţă nu era reacţia ideală la căsătorie pentru a stimula mândria sau încrederea unui bărbat. Deşi nu era ca şi cum Wrath avea de ce să se plângă în vreuna dintre aceste privinţe.

Privirea mi-a fugit spre amuletă, smulgându-mă pentru scurt timp din încâlceala de gânduri despre soţi, soţii şi legături magice indestructibile. Având în vedere reacţia lui Envy la Cornul lui Hades de data trecută, voiam să ţin colierul cât mai departe de el. Refuzam să fiu neglijentă şi să-mi asum un risc atât de mare, defilând cu amuleta pe sub nasul prinţului-demon în timp ce stăteam în Casa lui regală.

Am scos-o şi am pus-o în partea de jos a sertarului măsuţei de toaletă. Dimineaţă aveam să-i spun lui Wrath unde să o găsească.

Când am închis sertarul, am observat mai multe lucruri care nu se aflaseră pe masă mai devreme: o oglindă de mână din argint, alături de o perie şi de un pieptăn din acelaşi set.

Apăruseră cândva între momentul în care mă curăţasem de sângele lordului Makaden şi acum. Am admirat

gravura detaliată, minunându-mă de măiestria artistică. Un alt cadou frumos – şi bine ales – din partea viitorului meu soţ. Am oftat. Dacă Wrath începea să mă curteze, mă îndoiam că aveam să-mi amintesc toate motivele pentru care nu formam o pereche potrivită. Şi erau multe.

În primul rând, era un prinţ al Iadului, un duşman de moarte al vrăjitoarelor. Apoi, era secretos şi, în eventualitatea unei dezvăluiri complete, avea la fel de multă încredere în mine pe cât aveam şi eu în el. De asemenea, influenţat de păcatul desfrânării, era posibil să simtă dorinţă trupească în ceea ce mă priveşte, ceva nici pe departe asemănător iubirii. Îmi doream un partener adevărat, un egal şi un confident. Ca la un joc de cărţi, în care nu eram sigură că Wrath avea să mă implice vreodată, demonul avea să îţi ţină întotdeauna aşii aproape, ca nişte veritabile scuturi. Luând în considerare statutul delicat al relaţiei noastre actuale, era posibil ca nici eu să nu-l includ niciodată pe deplin în planurile mele.

Mi-am scos craniile de animale şi clemele de flori din păr, apoi mi-am trecut pieptănul prin buclele lejere, încercând cu disperare să-mi încetinesc pulsul. Fără izbândă.

Am pus pieptănul pe măsuţa de toaletă şi m-am întors în dormitor, măsurând atât de repede camera în lung şi-n lat, încât aproape că am transpirat, prea agitată ca să încerc să dorm. Oricât de atrăgătoare părea ideea de a-mi lăsa sentimentele deoparte, trebuia să descâlcesc o parte din ghemul emoţional înainte să plec spre Casa Invidiei.

Wrath era un prinţ chipeş, necăsătorit şi, fără îndoială, foarte dorit de toate doamnele eligibile din lumea bună. Era un pic distant uneori, chiar arogant, dar totodată şi fermecător şi bine înzestrat în arta flirtului, atunci când îşi dădea interesul. Odată chiar se autointitulase „Înălţimea Sa

Regală a Dorinţei Incontestabile”. Şi, osândi-l-ar zeiţa, puteam să înţeleg de ce! Dacă îşi îndrepta atenţia asupra cuiva, mă îndoiam că persoana respectivă avea să reziste pentru multă vreme curtării sale romantice.

Prinţul-demon aborda strategic totul şi era doar o chestiune de timp înainte ca făptura preschimbată în obiectul dorinţei sale să se predea seducţiei lui atente. Cu siguranţă fusese un amant generos în Vadurile Semilunii, ca şi cum ar fi simţit o plăcere supremă concentrându-se pe nevoile mele. De fapt, îmi închipui că avusese la dispoziţie o mulţime de tovarăşe de pat mult prea dornice din care să aleagă, înainte să vin în lumea subterană. Unele concurând cu nerăbdare pentru tronul şi puterea lui, iar altele doar interesate de trupul său.

Am pus brusc capăt mişcării de du-te-vino când un alt gând mi-a trecut prin minte, unul care mă înţepa precum ghimpii mici de pe cochilia unui crab, ori de câte ori îi serveam la *trattoria* noastră. Mă bântuise şi mai devreme, iar acum părea să mă tachineze cu implicaţii mai mari.

Wrath nu-şi mărturisise dragostea sau afecţiunea, doar menţionase că ne potrivim destul de bine. Deşi nu fusese cel mai romantic moment al vieţii mele, distinsesem adevărul din afirmaţia lui.

Îl cunoşteam suficient de bine, încât să ştiu că niciodată nu avea să mă forţeze să fac ceva sau să îmi limiteze libertatea de a alege; în plus, cel puţin nu aveam să fiu legată de Diavol. Dar, incapabilă să mă abţin, mă tot întrebam dacă mai exista o altă persoană cu care *el* ar *prefera* să se căsătorească. Înainte să-l invoc şi să ne logodesc din greşeală, era posibil să fi fost cineva în patul şi în inima lui.

Cineva la care era posibil să se gândească inclusiv în clipa aceasta. Când ne-am întâlnit prima dată, îmi dăduse

clar de înţeles cât de mult ura vrăjitoarele. Chiar dacă sentimentele lui pentru mine deveneau mai calde, nu era exclus să nu fie niciodată îndeajuns pentru ca el să mă iubească cu adevărat. Oare avea să îşi ia o amantă dacă ne finalizam legământul de căsătorie?

Nu mi-a plăcut senzaţia ascuţită de disconfort adusă de o asemenea posibilitate.

Oricât mă străduiam să-mi potolesc mintea, mă gândeam încontinuu la momentul nostru pasional din lagună şi apoi din faţa dormitorului. La mâinile lui pe trupul meu, la spatele meu lipit de uşă, la limba lui duelându-se cu a mea… În acele clipe, *simţisem* că era potrivit pentru mine.

O năzuinţă înşelătoare. Din nenumărate motive. Pasiunea şi dorinţa trupească nu puteau şterge lipsa de încredere dintre noi sau secretele pe care amândoi le păstram. O relaţie bună se baza, mai presus de toate, pe onestitate, iar eu nici măcar nu-i cunoşteam adevăratul nume.

Pe lângă posibilitatea reală ca Wrath să nu-şi permită niciodată, pe deplin, să mă iubească, nu-mi dădeam seama dacă eu îmi puteam permite vreodată, pe deplin, să-l iubesc. Să mă culc cu el? Cu siguranţă. Să mă căsătoresc cu el? Poate. Dar să renunţ la orice altceva şi să-l accept aşa cum e, cu toate secretele lui? Nu eram la fel de sigură.

— Sfântă zeiţă din cer, ajută-mă!

Era o situaţie complet dezastruoasă.

Fusesem dispusă să închei o căsătorie de convenienţă cu Pride, dar numai pentru că îmi oferea acces la Casa lui şi o mai bună înţelegere a modului în care uciderea soţiei sale ar putea fi corelată cu cea a Vittoriei. Să mă leg de Wrath… nu ştiam în ce mod mi-ar ajuta asta misiunea.

Dimpotrivă, urma să o complice şi mai mult.

M-am aruncat pe pat şi am chemat Sursa. Magia a răspuns aproape instantaneu, fericită să fie folosită în timp ce eram puţin distrasă. Am creat destule flori înflăcărate, cu petale aurii şi trandafirii, cât să umplu o grădină, şi le-am lăsat să plutească până în tavan, mintea mea revenind la cei doi prinţi care îmi ocupau majoritatea gândurilor.

Nu ştiam nimic despre Pride, cu excepţia faptului că era Diavolul. Pe Wrath începeam să-l cunosc puţin mai bine, iar uneori, când stăteam aproape de el, durerea din piept se diminua. Nu înlătura amintirile despre sora mea geamănă – nimeni nu ar fi putut vreodată să facă asta –, dar, când era prin preajmă, mă copleşea un sentiment pervers de pace în timpul certurilor noastre.

Mi-am eliberat strânsoarea asupra magiei, florile plămădite din flăcări ameninţând să-şi piardă cât de curând esenţa vieţii. Am urmărit valsul petalelor preschimbate în tăciuni înnegriţi, stinşi, înainte să atingă mocheta în coborârea lor tumultoasă. Am oftat, prea tulburată ca să fiu încântată de cea mai impresionantă utilizare a magiei de până acum. Nu legământul de căsătorie mă deranja, ci conştientizarea faptului că familia mea nu reuşise să mă scoată din adâncurile durerii, dar prinţul-demon, da.

În unele zile îl uram pentru fapta lui, dar o mare parte din mine era recunoscătoare pentru refuzul său de a tolera ideea ca focul să mi se stingă. Mă înghiontise, mă provocase şi mă tachinase până când nu-mi mai dorisem nimic altceva decât să-mi înfăşor mâinile în jurul gâtului său şi să-l strâng cât pot de tare. Şi era mult mai bine să fiu furioasă decât să mă transform într-o fantomă a fostului meu sine din pricina tristeţii şi a amărăciunii.

Fusese o noapte foarte lungă şi agitată, iar tărâmul demonilor nu se obosise să-mi aline supliciul în timp ce mă

încercau pe rând toate emoţiile. De două ori mă dădusem jos din pat, mă oprisem în faţa uşii exterioare, cu mâna deasupra clanţei rotunde, apoi îmi revenisem în simţiri şi mă întorsesem sub cearşafuri.

Mă aflam aici ca să descopăr adevărul despre sora mea geamănă. Cu cât mă gândeam mai mult la Vittoria, cu atât îmi era mai uşor să mă distanţez de alte *impulsuri.* Iar când amintirile nu păreau îndeajuns, continuam să mă scufund în Sursă, creând o varietate de flori înflăcărate de diferite dimensiuni. Am exersat simultan diverse trucuri, stingând o parte din ele şi sporind intensitatea văpăilor altora.

Când rochia a ajuns chiar înainte de ivirea zorilor, împreună cu inelul fixat pe ramuri de măslin dăruit de Wrath în lumea muritorilor, am deschis pachetul cu ochii împăienjeniţi de somn, dar încântată. Era din dantelă neagră ca obsidianul, cu mâneci lungi şi mulate, şi o fustă lungă, strânsă în talie, însă nu în totalitate decentă. Am remarcat îndată despicăturile întinse de-a lungul părţilor laterale, care porneau chiar de sub partea superioară a coastelor şi se opreau în dreptul taliei.

Aveau marginile bordate cu modele aurii, strălucitoare, care îmi aminteau de liane înflorite, cu şerpi încolăciţi printre ele.

Dacă veşmintelor li s-ar fi dat nume, *Ispită* ar fi unul mai mult decât potrivit pentru o astfel de rochie.

Când am păşit în anticamera întunecată, de culoarea smaraldului, din afara sălii tronului prinţului Casei Invidiei, în mijlocul unei mulţimi de nobili lăsaţi să aştepte şi îmbrăcaţi în mătăsuri şi catifele în diferite nuanţe de verde-închis, toţi au înţeles că Wrath îmi alesese hainele având în minte un scop măreţ.

În ceea ce îl privea, el purta un costum perfect croit,

varianta masculină a rochiei mele, format dintr-o haină neagră, o vestă cu negru şi auriu, cu acelaşi model floral cu şerpi, o cămaşă neagră şi pantaloni asortaţi. Inele de aur îi scânteiau pe încheieturile degetelor, arătând mai degrabă asemenea unor arme decât ca nişte simple podoabe. Avea o coroană formată din frunze de dafin de aur, cu şerpi de abanos strălucitori încolăciţi în jurul metalului preţios.

Pe capul meu nu se afla nicio diademă sau tiară, dar Wrath mă îmbrăcase în culorile lui emblematice, negru şi auriu. Era felul lui de a arăta acestei curţi unde îmi era cu adevărat locul. Alături de *el.*

Luând în considerare şoaptele şi privirile curioase, aruncate pe furiş, care continuau să se îndrepte sinuos spre noi, după ce vestitorul se repezise înăuntru să ne anunţe, planul lui Wrath funcţionase.

Sinceră să fiu, îl dejucasem în momentul în care scosesem rochia din ambalajul închis la culoare. Prinţul meu nu era atât de subtil pe cât îşi închipuia. Sau poate că nu ţintise deloc subtilitatea. Ultima oară când îl văzuse pe Envy, fratele lui îl spintecase. Poate că acest gest de posesiune avea mai degrabă de-a face cu vrajba dintre ei.

Deşi era posibil, reprezenta şi modul lui Wrath de a se asigura că oricine de la curtea lui Envy urma să se gândească de două ori înainte să mă atace. Îşi proteja potenţiala sporire a puterii şi îşi enerva fratele. De asemenea, nu mă îndoiam că exista şi un sentiment profund de cavalerism în joc.

Wrath nu voia să mi se întâmple ceva rău. Ştiam că grija lui, mai mult decât orice altceva, era adevărata motivaţie din spatele acţiunilor sale. Din *acest* motiv mă îmbrăcasem în rochia care îmi oglindea statutul de membră a Casei sale regale la fel de mult ca tatuajele noastre magice şi însemnul lui.

Prinţul-demon îşi extindea protecţia şi numai o persoană nesăbuită ar fi refuzat-o. Poate că fusesem aşa înainte, dar, slavă zeiţei, învăţam repede.

Crainicul a dat din cap către două gărzi poziţionate la uşile duble, apoi a lovit în podea cu un baston încastrat cu un smarald în vârf. Uşile s-au deschis larg, şi am aruncat pentru prima oară o privire în curtea regală a lui Envy. Podele de marmură verde-vânătoresc8 se întindeau în sala cu aspect de catedrală, cu rânduri de coloane identice dispuse de fiecare parte a unui culoar lung. Grupuri de curteni cu sânge regal, elegant înveşmântaţi, formau cercuri mici, răspândite prin toată încăperea, şi erau cu privirile aţintite asupra vestitorului.

Şi asupra celor două persoane care stăteau în spatele lui, aşteptând să fie prezentate.

Wrath i-a ignorat cu desăvârşire, deşi bănuiam că identificase deja ieşirile şi locurile în care se aflau gărzile. În acest moment, prinţul rece îl ascundea pe generalul de război. Aroganţa părea să formeze o aură în jurul lui, de parcă s-ar fi aşteptat la respectul curţii lui Envy şi nu a fost surprins de stima acordată.

M-am uitat dincolo de mulţime, ignorând privirile fixe ale curtenilor până când ochii mi s-au oprit pe podium. Prinţul Casei Invidiei stătea tolănit pe tron, cu o expresie de dezinteres total întipărită pe chip. După înfăţişare, părea că existau alte o sută de locuri mai interesante în care ar fi preferat să fie şi alte o sută de persoane cu care ar fi preferat să se asocieze. Eram convinsă că juca teatru. Cu siguranţă îşi simţise fratele. Şi remarcase valul de neliniște care cuprinsese treptat întreaga sală.

După o pauză semnificativă, pentru a obţine cel mai

[8] Un verde-gălbui închis, o nuanță care simbolizează renașterea (n. tr).

dramatic efect, vocea crainicului a pus capăt tăcerii.

— Alteţa Sa Regală prinţul Wrath al Casei Mâniei, Generalul de Război şi unul dintre cei Şapte, şi lady Emilia di Carlo a Casei Mâniei.

Nu credeam că era posibil ca sala să devină şi mai liniştită, dar exact asta s-a întâmplat. Şoaptele au încetat. Picioarele aflate în mişcare au încremenit. Parcă întreaga curte se transformase în piatră. Cu excepţia prinţului său. De îndată ce am fost anunţaţi, Envy şi-a îndreptat postura. Expresia indolentă i-a fost înlocuită cu un interes viclean, pe măsură ce ne croiam drum încet spre podium. L-am studiat îndeaproape.

Purta o tunică de catifea tip coadă de rândunică, de culoarea unei păduri veşnic verzi, şi o coroană de argint încastrată cu bijuterii. Părul lui negru, lucios, era diferit faţă de ultima oară când îl văzusem, mai scurt pe laterale şi puţin mai lung în partea de sus. Noul stil îi punea în evidenţă atât liniile şi unghiurile dure ale feţei, cât şi pometii suficient de ascuţiţi pentru a tăia în carne vie, deschizând câteva inimi. De asemenea, părul facial îi dispăruse în mare parte, cu excepţia unei umbre subtile care nu reuşea decât să-i sporească atractivitatea şi alura de bărbat puternic, impozant.

Dacă nu aş fi ştiut ce fel de monstru nemilos pândea pe sub pielea lui, aş fi fost atrasă de acele trăsături hipnotizante.

Am încercat să-mi ascund neliniştea când ochii săi, de o nuanţă neobişnuită de verde, au sărit peste fratele lui şi s-au fixat pe faţa mea. Envy îmi răpise familia şi apoi îl rănise pe Wrath în încercarea lui de a pune mâna pe Cornul lui Hades. Nu trebuia să am încredere în el sau să-mi placă de prinţul-demon pe durata şederii la curtea sa.

Trebuia doar să-l folosesc în avantajul meu.

— Frate, văd că ţi-ai adus Vrăjtoarea-Umbră.

Expresia i-a redevenit plictisită, deşi aş fi putut jura că buzele i-au zvâcnit uşor la colţuri când Wrath s-a încordat lângă mine.

— Nu credeam că ai dori să împarţi, dar cu siguranţă ai îmbrăcat-o în cel mai apetisant mod cu putinţă. Toată pielea aceea imploră să fie venerată. Era şi timpul să-mi găsesc credinţa, nu-i aşa?

Numai nevoia de a obţine informaţii m-a convins să-mi ţin gura.

— Manierele par să-ţi fi dispărut odată cu lungimea părului, a comentat Wrath, strângându-mi uşor mâna. Lady Emilia ţi-a acceptat cu bunăvoinţă invitaţia. Aş fi sfătuit-o să o ardă şi să-ţi trimită înapoi cenuşa. Împreună cu o grămadă aburindă de rahat de câine al Iadului.

— Da, ce-i drept, nu ai fost niciodată renumit pentru subtilitatea ta. Las-o pe *doamnă* şi părăseşte curtea!

— O voi conduce în camera ei înainte să plec.

— Nu!

Buzele lui Wrath s-a curbat într-un rânjet lent, ameninţător.

— N-a fost o cerere. O *voi* escorta în camera ei. Apoi voi pleca. Tensiunea s-a năpustit ca o armată între cei doi fraţi, amândoi pregătiţi să atace. Nu am îndrăznit să arunc o privire în spatele nostru, dar am distins foşnetul fustelor alunecând de-a lungul podelei, de parcă membrii curţii ar fi vrut să se îndepărteze cât se poate de mult de cei doi prinţi-demon.

M-am întrebat cât de des se luptau şi dacă foloseau magie, arme ori le preferau pe ambele.

Niciunul dintre prinţi nu a întrerupt duelul privirilor

înverşunate, iar eu m-am abţinut cu greu să nu-mi dau ochii peste cap, martoră a înfruntării lor necruţătoare. În ritmul ăsta, aveau să-şi tragă fermoarele de la pantaloni şi să-şi compare lungimile.

În cele din urmă, Envy s-a lăsat pe spate, cu degetele înmănuşate lovind uşor braţele tronului. Privirea i s-a plimbat de la mine la fratele lui, iar rânjetul strâmb, batjocoritor, i-a revenit pe chip.

— Prea bine! Dacă aşa scap mai repede de tine, voi îngădui acest lucru.

Şi-a smucit bărbia spre un servitor cu părul argintiu, care aştepta în apropiere. Demonul a păşit imediat în faţă, dornic să-i facă pe plac prinţului său.

— Condu-i pe fratele meu şi pe jucăria lui în camerele ei private. Dacă nu şi-a luat tălpăşiţa într-un sfert de oră, foloseşte forţa! Ospitalitatea şi bunăvoinţa mea faţă de Casa Mâniei au o limită. Pentru fiecare minut în care rămâne peste timpul alocat, mă voi gândi la un mod creativ de a-i pedepsi preţioasa vrăjitoare.

L-am privit pe Wrath cu coada ochiului. De data aceasta, nu a muşcat momeala lui Envy. I-a răspuns cu o înclinare scurtă din cap, apoi i-a întors spatele fratelui său. Ceea ce, mi-am dat seama repede, reprezenta, destul de probabil, cea mai mare demonstraţie de desconsiderare flagrantă pe care o putea oferi.

Printr-un astfel de gest, Wrath îl considera pe Envy nedemn de frica lui. Aproape că am auzit scrâşnetul scos de molarii prinţului Casei Invidiei în timp ce ne îndepărtam.

Sinceră să fiu, am fost surprinsă că nu se împotrivise mai mult. Wrath venise la o altă curte a demonilor şi nimeni nu părea şocat de cererile lui. Sau de rapiditatea neobişnuită cu care fuseseră acceptate de către prinţul Casei.

Mi-a pus mâna pe braţul lui cât ne-am croit drum spre ieşirea din sala tronului şi l-am urmat pe servitor în sus, pe o scară largă, grandioasă.

În mare parte, în castelul lui Envy dominau nuanţele de argint şi verde, întrerupte uneori de pete negre sau albe. Când am păşit peste plăci de şah, am zâmbit în sinea mea la vederea modelului de pe podea. Oaspeţii lui simbolizau doar piese de şah care se deplasau de-a lungul coridoarelor elegant mobilate, menite să stârnească sentimente de invidie. De la nenumăratele tonuri de verde până la bogăţiile expuse, totul amplifica păcatul aflat la conducerea acestei Case.

Statui de marmură flancau ambele părţi ale holului aurit, însă le-am aruncat doar o privire pasageră. Nu voiam ca, într-o clipă de neatenţie, să cad în plasa ţesută de sentimentele de gelozie stârnite de avuţia înconjurătoare, dovedită pe deplin de atâtea piese de artă frumoase. Wrath nu-şi înteţise strânsoarea, dar am simţit neliniştea pe care o răspândea împrejur cu fiecare pas care ne aducea mai aproape de inima fortăreţei fratelui său.

Următorul palier s-a împărţit în două aripi şi am fost conduşi în pas alert spre dreapta.

Servitorul s-a oprit în faţa unei uşi situate aproape de capătul coridorului şi s-a înclinat.

— Apartamentul doamnei. Cufărul se află deja înăuntru. Vă mai pot ajuta cumva?

Wrath a clătinat din cap. Demonul a expirat şi s-a uitat din nou la mine.

— Folosiţi clopoţelul dacă aveţi nevoie de ceva.

Înainte ca prinţul să-l poată speria, i-am oferit un zâmbet cald.

— Mulţumesc!

Servitorul a încremenit pentru o clipă, apoi a încuviinţat din cap o dată şi a dispărut repede pe coridorul pe care tocmai venisem. Wrath l-a privit plecând înainte să se întoarcă spre mine.

— Membrii personalului nu se aşteaptă să primească mulţumiri pentru că şi-au făcut treaba.

— Toţi cei care oferă servicii menite să-ţi asigure confortul sau lucrează în acest domeniu ar trebui să primească mulţumiri.

Wrath m-a învăluit cu privirea lui enigmatică, apoi a trecut repede, ca o furtună, prin camerele care îmi fuseseră alocate. Ochii i s-au oprit în fiecare colţ, ungher şi pe toate urmele de praf, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca vreo creatură nefastă să sară din ascunzătoare şi să atace.

Sau poate că îl deranjau toate nuanţele de verde şi argint.

L-am urmat, încercând să-mi împiedic colţurile buzelor să se ridice cât prinţul-demon s-a uitat sub patul cu baldachin, a tras draperiile în lături şi a zguduit ferestrele. A năvălit în camera de baie, cu mâna pe pumnal şi cu o expresie înverşunată, ca un prinţ al Iadului sau ca o gardă personală. Mi-a fost greu să recunosc rolul jucat în situaţia curentă, pe durata răscolirii apartamentului.

Mi-am muşcat buza de jos ca să nu râd când a luat o carafă, a agitat-o puţin şi a apropiat-o de nas. Mă îndoiam că Envy ar fi strecurat otravă în conţinut, dar Wrath nu-şi asuma niciun risc.

S-a uitat brusc la mine, cu o privire fioroasă.

— Ţi se pare că sunt amuzant?

— În acest moment? Foarte.

A pus carafa deoparte şi s-a îndreptat spre mine, cu paşi mari, cu mişcări lente şi deliberate, imaginea prădătorului

pe care reuşea cu greu să-l ţină încătuşat sub toate hainele fine. Înfăţişarea lui impecabilă, completată de manierele aproape ireproşabile, formau o simplă mască, o modalitate prin care să-şi ascundă adevărata fire. Vânătorul ieşise complet la suprafaţă, cu noua sa ţintă fixată ferm în vizor.

M-a străbătut un fior înainte ca zâmbetul să-mi dispară şi să mă împleticesc înapoi. Prinţul-demon şi-a continuat pânda, oprindu-se abia când am atins patul cu spatele coapselor. Atunci s-a oprit, dându-mi şansa de a scăpa pe cealaltă parte. Dar nu m-am mişcat. Nu m-am urnit din loc.

A mai făcut un pas, apoi a încremenit, oferindu-mi o ultimă alegere înainte să înlăture complet distanţa dintre noi. Puteam fie să mă aşez, fie să rămân în picioare. Să mă aşez era problematic. Să stau în picioare era mai rău. Ajungeam periculos de aproape unul de altul. Totuşi, nu am dat înapoi.

Wrath micşorase atât de mult distanţa dintre noi acum, încât, cu fiecare răsuflare, pieptul meu îl atingea uşor pe al lui. Sinceră să fiu, simţeam orice altă emoţie, mai puţin frică. Mi-am umezit buzele, iar privirea demonului s-a întunecat.

— Dar acum? m-a întrebat el, apoi şi-a coborât capul, gura lui oprindu-se exact înainte să o captureze pe a mea. Încă te mai amuz, doamna mea?

Pulsul mi-a luat-o la galop. După focul care mocnea în ochii demonului, ştia mult prea bine cum mă simţeam în acest moment. Mi-am umplut plămânii cu aer, într-o încercare de a mă linişti, şi am expirat lent.

— Dacă mă hotărăsc să mă întorc, trebuie să trimit un mesaj la Casa ta?

Un muşchi i-a zvâcnit în maxilar, indicând că nu-i scăpase felul în care formulasem întrebarea şi că nu era deloc încântat de posibilitatea să nu mă întorc. În loc să

protesteze sau să emită orice fel de poruncă arogantă, Wrath s-a dat îndărăt şi mi-a luat mâna în a lui, întorcând-o cu grijă. Mi-a ridicat palma la buze, mi-a depus un sărut cast, apoi mi-a strâns degetele într-un pumn. Căldura mi-a săgetat în sus, pe braţ, şi mi-a înfierbântat sângele, dorinţa răscolindu-mi armonios trupul. Tandreţea lui neaşteptată a reuşit să complice şi mai mult legătura noastră incertă.

— Casa mea este şi casa ta, Emilia. Nu ai nevoie de o invitaţie. Când te hotărăşti să te întorci, voi trimite o escortă.

Wrath a făcut un semn spre pat.

— Aşază-te! Am ceva să-ţi dăruiesc.

Privirea mi-a fugit spre gura lui, însă mi-am ridicat-o repede la loc, împotrivindu-mă magiei păcătoase a tărâmului, legământului de căsătorie persistent şi farmecului general al lui Wrath.

Nu era momentul să mă gândesc la săruturi.

Prinţul-demon nu a spus nimic, nici nu a rânjit, dar aproape că i-am simţit satisfacţia cât mi-am recăpătat controlul asupra emoţiilor. Convinsă că, mai mult ca sigur, nu avea să mă seducă aici, m-am aşezat pe marginea saltelei.

Wrath s-a lăsat lent în genunchi, apoi mi-a ridicat piciorul stâng şi l-a pus pe coapsa lui încordată. Am vrut să-l retrag, dar l-a ţinut ferm pe loc. Amândoi ştiam că puteam să mă eliberez din strânsoarea lui, dacă doream cu adevărat, aşa că m-am liniştit.

— În eventualitatea în care decidem să ne consumăm căsătoria, acest lucru nu se va întâmpla în casa fratelui meu, când suntem presaţi de timp. Meriţi mai mult decât atât.

A aşteptat să mă relaxez, de parcă aşa ceva ar fi fost posibil după o *asemenea* afirmaţie, apoi a început să-mi tragă în sus faldurile fustei. Prinţul m-a privit lung în ochi, cu degetele nemişcate în apropiere de gamba mea goală.

— Ai încredere în mine!

— Interesantă alegere de cuvinte pentru prinţul minciunilor.

A acceptat insulta cu calm. M-am gândit la tatuajul demonului, la principiul după care se ghida, conform căruia faptele sunt mai importante decât vorbele. Încrederea trebuia să fie câştigată, dar, ca să o dobândească, urma să fiu nevoită să-i ofer o şansă, un punct de plecare. Responsabilitatea de a face acel prim pas avea să pice pe umerii unuia dintre noi.

Am dat din cap, încurajându-l în tăcere să continue, însă Wrath părea să fi prins rădăcini. Într-un final, a spulberat vraja, mi-a prins faldurile fustei în pumni şi le-a trecut lent dincolo de genunchi, oprindu-se la jumătatea coapsei. Nu şi-a desprins nici măcar pentru o clipă ochii de pe chipul meu şi nici nu şi-a lăsat pielea goală să o mângâie pe a mea. De asemenea, s-a asigurat ca doar piciorul meu stâng să fie descoperit.

— Aici, mi-a indicat el, arătând cu bărbia spre faldurile fustei. Ţine-le aşa!

Am luat materialul de la demon şi l-am urmărit scoţând o teacă de piele din interiorul costumului. După ce a dezvăluit pumnalul subţire, l-a ridicat ca să-l pot studia mai bine. Am admirat florile sălbatice cioplite de-a lungul mânerului şi lama de argint, îndeajuns de strălucitoare încât să-mi reflecte uimirea.

— E superb!

— Deocamdată va trebui să te mulţumeşti cu ăsta.

A pus pumnalul înapoi în teacă şi mi-a trecut cureaua de piele în jurul coapsei, fixând catarama. Apoi, după ce şi-a strecurat un deget sub curea, ochii lui i-au găsit din nou pe ai mei.

— E prea strânsă?

— Nu, se potriveşte perfect.

— Ridică-te şi plimbă-te puţin prin cameră, doar ca să fii sigură.

S-a dat repede înapoi, ferindu-şi privirea cât mi-am aranjat faldurile fustei şi m-am ridicat. Am făcut câţiva paşi prin dormitor, răsucindu-mă şi învârtindu-mă.

— E în regulă?

— Da! Mulţumesc! De unde ai ştiut că sunt stângace?

Wrath şi-a coborât privirea spre arma ascunsă acum.

— Preferi mâna stângă când tai pâinea sau bei vin. Fără să-mi ofere şansa la un răspuns, a adăugat pe un ton aspru: Când vrei să vii acasă, trimite o misivă. Mă voi întoarce după tine.

— Eu…

Nu eram sigură ce să spun. Dacă mă întorceam, nu ştiam dacă astfel i-aş fi dat de înţeles că accept căsătoria noastră. Exista o atracţie incontestabilă între noi, dar acel foc putea fi în mare măsură un efect al magiei care încerca să ne ispitească să fim împreună, să devenim o singură fiinţă, atât la propriu, cât şi la figurat. Nu puteam spune cu certitudine dacă acea dorinţă avea să ardă la fel de puternic dacă îi ascultam îndemnul tentant.

Şi aveam alte planuri de viitor. Cum ar fi să mă reunesc cu familia mea. Să-l aleg pe Wrath însemna ca uşa spre trecut să rămână pentru totdeauna închisă. Exista posibilitatea să-mi pot vizita din când în când familia, dar lumea mea avea să se destrame şi mai mult decât o făcuse deja. Nu credeam că dragostea adevărată ar trebui să fure vreodată din viaţa unei persoane, ci doar să o îmbunătăţească.

— Mai bine despachetez!

Prinţul-demon şi-a menţinut cu abilitate expresia indiferentă, însă am întrezărit *ceva* în privirea lui, o emoţie care i-a aprins scurt ochii înainte să o stingă. Până să apuc să-mi iau rămas-bun, a dispărut într-un nor de lumină neagră scânteietoare şi fum, lăsându-mă în voia sorţii pe care singură mi-o alesesem.

Şi să-mi pun în aplicare cea mai nouă uneltire.

Cincisprezece

Nu am avut mult timp să stau şi să mă îngrijorez în privinţa deciziei mele. La câteva clipe după plecarea lui Wrath, a venit un servitor cu o cutie cu rochii şi un bilet de la stăpânul Casei. În mai puţin de o oră, urma să iau cina cu prinţul în apartamentele sale private. Din câte se părea, Envy prefera să nu fie nimeni de faţă la întâlnirea noastră. Sau poate că nu dorea să-şi împartă cea mai recentă „curiozitate", aşa cum spusese odinioară.

Neliniştea s-a preschimbat într-un roi de albine, bâzâitul lor cutremurându-mi trupul. Envy era nemilos, dar, în mare parte, eram încrezătoare că nu avea să mă rănească. Nu pe durata şederii mele pe acest tărâm, când, printr-o asemenea faptă, putea începe un război între Casa Mâniei şi Casa Invidiei. Să fiu membră a Casei Mâniei avea cu siguranţă unele avantaje politice. Nu mai eram pur şi simplu o vrăjitoare lipsită de protecţia unei curţi regale de demoni. Envy trebuia să se gândească mult şi bine înainte să-mi înfigă vreun pumnal în spate.

Totuşi, o astfel de asigurare, oricât de raţională ar fi fost, nu mi-a înlăturat *complet* îngrijorarea.

Îmi era greu să las în urmă noaptea în care îmi ţinuse ostatici părinţii şi apoi pusese stăpânire pe casa noastră. Încă nu-mi venea să cred că *nonna* îl alungase înapoi în lumea subterană, folosind o formă de magie pe care nu ştiam că o deţine. Acel vârtej aparent imposibil de stăpânit s-a numărat printre cele mai stranii lucruri pe care le văzusem vreodată.

Am închis amintirile într-un lăcaş din subconştient şi m-am concentrat pe clipa de faţă, rememorând ce spusese

Wrath despre învingători şi victime. În seara asta aveam să fiu o învingătoare. Mă aflam la Casa Invidiei ca să obţin informaţii.

Şi eram dispusă să fac tot ce îmi stă în putere pentru a reuşi. Dacă trebuia să îmbrac ţinuta duşmanului meu, aşa să fie! Era un preţ extrem de mic pe care îl puteam plăti. Puteam să port rochia ridicolă pe care mi-o trimisese şi să flutur din gene, totul în timp ce număram invers momentele până când urma să dobândesc ceea ce îmi doream cu adevărat.

— Să vedem ce rochie ai ales, prinţ al Geloziei!

Am deschis cutia şi mi-am dat ochii peste cap. Rochia era superbă, din catifea de un verde-vânătoresc, o culoare suficient de închisă, încât, din anumite unghiuri, putea fi confundată cu negru, cu mâneci lungi, strâmte, şi un corset confortabil, cu un decolteu ce se întindea până aproape de buric, şi o fustă vaporoasă.

Un singur smarald de mărimea unui ou de măcăleandru era prins pe un lanţ de argint strălucitor. Colierul scandalos de opulent simboliza, mai mult ca sigur, o armă frumoasă pe care Envy îşi dorea să o folosesc împotriva fratelui său. Mi-am închipuit expresia rănită a lui Wrath la vederea cadoului care aparţinea Casei Invidiei sclipind pe pieptul meu.

Din câte se părea, asemenea competiţii de cine pe cine enervează mai tare nu reprezentau doar o distracţie idioată specifică muritorilor.

M-am gândit să rămân în rochia actuală, dar am bănuit că Envy ar fi fost mai predispus să împărtăşească informaţii dacă nu s-ar fi încruntat la ţinuta ofensatoare a Casei Mâniei. Şi nici nu voiam să mă cobor la nivelul lui de comportament regal absurd.

După ce mi-am pus rochia şi mi-am suflecat mânecile

pentru a-mi pune în evidenţă antebraţele, mi-am tamponat buzele şi pomeţii cu o pastă colorată. Piatra preţioasă era fără cusur; fără îndoială, aveam să stârnesc invidia în sufletele tuturor celor care urmau să o vadă.

Am reuşit să fixez colierul în jurul gâtului când un servitor a intrat în cameră.

— Dacă sunteţi pregătită, vă voi conduce la cină, lady Emilia.

Sperasem să am la dispoziţie câteva clipe singură, ca să exersez invocarea magiei în eventualitatea în care lucrurile aveau să meargă foarte prost, dar nici măcar câteva ore n-ar fi părut îndeajuns pentru a compensa anii de antrenament pe care îi ratasem. Am zâmbit la servitor.

— Te rog, condu-mă!

În timp ce mă îndreptam spre uşă, mi-am surprins reflexia într-o oglindă supradimensionată. Păream gata să lupt în cel mai elegant şi vicios mod posibil. Chiar mă transformam într-o prinţesă a Iadului.

Sfântă zeiţă, ajută-i pe demoni!

Am luat-o spre capătul opus al coridorului pe care se afla apartamentul meu. Deloc surprinzător, Envy mă găzduise în aripa regală. Mai bine să-ţi ţii duşmanii aproape, iar pe viitoarea cumnată, şi mai aproape. M-am întrebat dacă acesta era unul dintre motivele pentru dispoziţia proastă a lui Wrath. În mod evident, fraţilor le plăcea să sară unul la gâtul altuia cât mai des posibil. Deşi era indicat să găsească altceva pentru care să se lupte. Cu sau fără legătură magică, îmi aparţineam doar mie.

Un membru al gărzii şi-a înclinat capul, apoi a făcut un pas înapoi şi a deschis uşa. O încăpere vastă se întindea dinaintea mea, în mare parte înstăpânită de întuneric. Menită să mă descurajeze.

Dar existau puţine lucruri de care să-mi fie teamă printre umbre. În curând aveau să *mi* se supună.

Am intrat în sală şi m-am oprit pentru a o cerceta pe deplin, în sunetul discret al uşilor închise în urma mea. Nu era niciun birou propriu-zis, nicio sală de mese formală. Dacă am fi fost în lumea muritorilor, s-ar fi asemănat cu unul dintre cluburile de gentilomi descrise adesea în romanele mele de dragoste preferate.

O masă circulară cu două scaune se afla lângă un perete format din ferestre, prin care se strecurau câteva raze blânde de afară. Pe masă trona un impresionant candelabru de argint, cu lumânările conice aprinse, iar câteva torţe dispuse în cele mai îndepărtate colţuri răspândeau, de asemenea, frânturi de lumină caldă.

Umbrele învăluiau cea mai mare parte a încăperii, inclusiv uşa în dreptul căreia stăteam. Am ridicat privirea. Tavanul, care avea aspectul unei tăvi inversate, era împodobit cu o frescă: fiinţe înaripate pe nori, unii albi, strălucitori, alţii negri, vestitori ai furtunii.

Mi-am plimbat privirea prin cameră până când am întrezărit silueta întunecată a prinţului. Envy stătea tolănit pe un scaun de catifea supradimensionat, lângă un colţ umbrit, cu un pahar cu lichid chihlimbariu în mână. Avea un picior ridicat, cu glezna sprijinită de genunchi. Nu putea arăta mai confortabil sau mai relaxat de atât nici dacă încerca, deşi degetele încleştate indicau că nu se simţea atât de în largul lui pe cât îşi dorea să cred.

Şi-a savurat pe îndelete băutura, cu privirea complet tăinuită, dar, chiar şi aşa, am simţit-o cum mă măsoară din cap până-n picioare.

— Cu siguranţă ştii cum să stârneşti necazuri, animăluţule.

Am rămas în adăpostul oferit de umbre.

— Poate că am gheare, Alteță, dar te asigur că nu sunt animăluțul nimănui. Cu atât mai puțin al tău.

Envy s-a aplecat înainte și, cu chipul acum dezvăluit de aura luminoasă răspândită de lumânări, a reușit cumva, cu toate că stătea așezat, să se uite de sus la mine, pe deasupra nasului său regal. Părea neimpresionat, cu trăsăturile frumoase, dar dure, unite într-o încruntătură.

— Mulțumește-le diavolilor pentru asta! Nu împart ceea ce este al meu.

— Să apelezi la forță pentru a-ți ține amantele nu este ceva cu care să te lauzi.

— Alegerea este atrăgătoare, forța, nu. Puterea nu face întotdeauna dreptate. Dacă nu cumva tovarășa mea de pat mă roagă frumos.

M-a studiat din nou, o explorare meticuloasă, și m-am întrebat cât de bine putea vedea în umbre.

— Să înțeleg că mi-ai acceptat invitația de a te juca puțin cu emoțiile invidioase.

— Nu-ți place să inspiri invidie?

— Venirea ta aici pentru a stârni gelozia fratelui meu nu înseamnă nimic pentru *mine.*

Prințul și-a pus paharul pe o masă joasă și și-a îndepărtat câteva scame imaginare de pe costum. Când i-am zărit pumnalul cu mânerul incrustat cu smaralde ieșind din haină, am rezistat impulsului brusc de a-l întrebuința împotriva lui.

— Să te folosești de cineva este nepoliticos, indiferent din ce punct de vedere ai privi.

Dacă asta credea, cu atât mai bine. Am pășit în lumină, urmărind cum ochii îi coboară pe tatuajul pal, de culoarea lavandei, de pe antebrațul meu. Când îl văzuse prima oară,

fusese amuzat. Acum înţelegeam de ce.

— În prima noapte în care te-am întâlnit, ai ştiut despre logodna mea cu Wrath. Ai menţionat ceva despre firele încâlcite ale sorţii. Ar fi fost frumos să fii mai puţin criptic. Mai ales dacă îţi doreai să închei o alianţă cu mine.

— În cazul în care nu ai observat deja, nu sunt *amabil.* Nici nu pretind că sunt. Şi, chiar dacă aş fi avut mustrări de conştiinţă, m-ar fi îndurerat nespus de mult să stric toată distracţia.

Envy şi-a tras buzele într-o parte, într-un zâmbet nemilos, la fel de ascuţit ca tăişul unei lame, când mi-a observat colierul.

— A fost mult mai interesant să stau deoparte şi să urmăresc cum se desfăşoară totul. Unii dintre noi chiar au pariat pe deznodământ. Nu pot să-ţi spun cât de mult am câştigat împotriva lui Greed. Dar acum îmi este dator, şi sunt convins că-ţi poţi imagina cât de puţin îi place să se afle într-o astfel de postură.

M-am plimbat prin încăpere, cu fiecare mişcare atent calculată. M-am oprit în dreptul unei servante pe care se aflau o carafă şi un pahar, apoi, fără să aştept vreo invitaţie, mi-am turnat două degete de lichid chihlimbariu şi m-am aşezat în scaunul de catifea de lângă cel al lui Envy. Ochii i s-au mijit, dar prinţul nu mi-a criticat impoliteţea. Sau lipsa de cuviinţă ori de respect pentru rangul său superior.

— Ai vrut să mă alătur Casei tale, chiar şi ştiind despre legătura de logodnă dintre mine şi fratele tău, am comentat, apoi am luat o înghiţitură, anticipând arsura. Trebuie să te simţi tare singur. Implicat în toate acele jocuri pe cont propriu.

— Orice încerci, îţi sugerez să te opreşti cât timp încă aleg să fiu ospitalier.

În pofida tonului glacial, nu a reacţionat suficient de repede cât să-şi ascundă licărul de suferinţă din ochi. Primul meu atac lovise direct la ţintă. Am ignorat orice sentiment de vinovăţie. Momentul lui efemer de durere nici nu se compara cu caracterul definitiv al uciderii brutale a surorii mele gemene.

— Cât de interesant! am continuat, rânjind pe deasupra paharului. Şi iată-mă aici, aproape convinsă că încă nu îţi cunosc manierele! Mai întâi, hai să luăm în considerare ameninţările la adresa mea, primite din partea lacheului tău vampir, apoi faptul că mi-ai ţinut familia ostatică. De asemenea, nu putem uita de acel mic incident neplăcut din tuneluri, cu armata ta invizibilă de demoni, şi, firește, de eviscerarea lui Wrath.

— Pentru cineva care se află *aici* şi nu cu logodnicul ei, cu siguranţă pari supărată din cauza asta. Aş fi crezut că aveai să o consideri o favoare.

— Să-ţi întorci pumnalul asupra ta ar fi fost favoarea supremă.

La fel ca atunci când Wrath era nemulţumit, temperatura din jurul nostru părea să scadă brusc. Simţisem pe propria piele atât oroarea puterii şi influenţei lui Envy, care te îngheţa până-n măduva oaselor, cât şi gelozia înfricoşător de rece care punea capăt oricărui simţ al moralităţii. Primele descătuşări ale puterii sale mi-au alunecat pe şira spinării, dar le aşteptasem.

Mi-am ridicat mâna, ca şi cum aş fi îndepărtat o şuviţă de păr, şi mi-am trecut subtil degetele peste însemnul lui Wrath. Asta a spulberat influenţa prinţului înainte să mă prindă în mreje, exact aşa cum sperasem că urma să se întâmple.

Envy s-a smucit înapoi, iar ochii lui i-au căutat de îndată

pe ai mei. Un zâmbet i s-a întins lent pe chip, stingând flacăra furiei.

— Eşti plină de mistere, realmente fascinantă. Şi eu, care mă îngrijoram că această cină avea să fie plictisitoare.

Mi-am menţinut expresia împietrită, însă inima şi-a înteţit bătăile. Dacă încerca să-şi folosească din nou puterea, nu eram sigură că micul meu vicleşug avea să funcţioneze şi a doua oară. Părea să simtă asta, cugetând asupra următoarei sale mişcări. Evaluarea lui leneşă mi-a amintit de un motan care încearcă să se hotărască dacă pasărea care bate din aripi în apropiere merita efortul de a-şi părăsi locul de sub soare.

Privirea lui Envy a fulgerat spre pumnalul Casei sale.

L-a scos din teacă, apoi şi-a trecut un deget de-a lungul lamei. Eram aproape sigură că visa la modalităţi creative de a o folosi asupra mea. Mâna mi s-a îndreptat spre propria armă, dar nu mi-am ridicat fusta ca să o dezvălui. Orice avea să se întâmple în continuare, aveam să fiu pregătită.

Am stat acolo câteva clipe care mi s-au părut neplăcut de lungi, cu tăcerea întreruptă doar de ticăitul unui ceas aflat undeva, în sală. Envy a mângâiat metalul, iar eu aş fi putut să jur că lama a scos un sunet asemănător unui tors. Tocmai când eram convinsă că urma să se năpustească asupra mea, s-a auzit o bătaie în uşă, curmând tensiunea cu intenţii criminale dintre noi. Demonul şi-a pus pumnalul înapoi în teacă. La porunca lui, servitorii au intrat cu tăvi de culoarea smaraldului şi platouri cu mâncare, pe care le-au dus la masa circulară din capătul îndepărtat al încăperii.

Prinţul s-a ridicat dintr-o singură mişcare graţioasă şi mi-a oferit braţul.

— În seara asta, hai să frângem pâinea, nu oasele, Vrăjitoare-Umbră!

M-am împins în picioare, ignorându-i braţul întins. Nu eram prieteni şi nu credeam îi plăcea să mă prefac în situaţia de faţă. Totul legat de această seară părea un test. Şi-mi convenea de minune. Aveam şi eu unul pregătit pentru el.

Mi-am croit drum spre masă şi m-am aşezat când un servitor a tras unul dintre scaune pentru mine. Envy nu dădea semne că se simţea jignit, ci doar mai amuzat, când a ocupat locul vizavi de mine. Mă îndoiam că mulţi dintre supuşii lui încercau vreodată să-l enerveze. Asemenea lui Wrath, refuzul meu de a surâde prosteşte în faţa puterii lui atotputernice îl putea intriga suficient, cât să-mi facă pe plac. Şi să-mi răspundă la întrebări. Până se sătura de ele. Trebuia să-mi folosesc cu atenţie atuurile, cochetând cu posibilitatea de a-l provoca aproape constant, fără să încalc prea mult măsura.

— *In vino veritas.*

A concediat servitorii cu o fluturare a mâinii şi ne-a umplut el însuşi pocalele.

— În vin există adevăr. Din când în când, muritorii impresionează. Deşi presupun că sunt deosebit de susceptibili când vine vorba de viciile lor. Oferă-i bărbatului vin şi-ţi va descrie poetic aromele sale. Probabil că îl va compara chiar cu o femeie cu care s-a culcat.

Privirea lui a întâlnit-o pe furiş pe a mea.

— Sau cu care şi-ar dori să se culce.

Mi-am ţinut gura. Nu credeam că vrea să se culce cu mine. În plus, chiar şi într-o astfel de eventualitate, singurul motiv pentru care putea să o facă era ca să obţină un avantaj împotriva fratelui său.

— De ce urăşti muritorii?

— Presupunerile sunt moartea adevărului, a glăsuit Envy, care a mai luat o gură de vin înainte să facă un semn

spre pocalul meu. Nu sugerez să rătăcim pe calea curentă. Ai încercat vreodată să-ţi foloseşti magia pe mâncare sau pe băutură?

— Nu! În numele Celor Şapte Cercuri, de ce aş face aşa ceva?

— Celor Opt. Şi te întreb pentru că poţi vrăji vinul astfel încât să-ţi ofere adevărul. La fel cum ai proceda cu o vrajă de adevăr. Oricine îl bea, se va afla sub influenţa magiei.

— Ar trebui să cred că îmi împărtăşeşti o asemenea informaţie din bunătatea inimii tale?

— Nu fi neghioabă! Te asigur că singurul moment în care mă apropii cât de cât de o fibră morală este cel în care înghit orice fibră găsită în vinul de mure-demonice. Vrei adevărul. Şi eu la fel! De ce să nu ne asigurăm că amândoi obţinem ceea ce ne dorim? Fără jocuri.

Mi-am mijit ochii.

— Înseamnă că-ţi doreşti cu disperare ceva, dacă eşti dispus să sacrifici o astfel de informaţie duşmanului tău.

— Putem fi prieteni în seara asta.

S-a strâmbat la cuvântul *prieteni,* de parcă simpla idee l-ar fi îndurerat. Mi-am arcuit o sprânceană, iar el s-a prefăcut că îmi ignoră reacţia.

— Sau amanţi.

Am aşteptat să o simt, magia lumii subterane seducându-mă cu gânduri despre paturi, trupuri şi pasiune. La fel cum făcuse aproape de fiecare dată când îmi trecuse prin minte ideea de a petrece noaptea cu Wrath. Envy era chipeş, cu un corp suplu, dar puternic datorită muşchilor. Îmi închipui că avea să îi acorde atenţia cuvenită unei amante, chiar şi uneia de care nu era interesat în mod deosebit. Fie şi numai pentru a o înnebuni de invidie atunci când trecea la alte partenere.

Singurul sentiment romantic pe care l-am simţit a fost dorinţa copleşitoare de a-l lovi cu piciorul.

— Dacă aş spune da, chiar m-ai lua în patul tău.

— Întotdeauna există sacrificii în război, iubire. Aş face tot ce trebuie. Deşi cu greu ar putea fi numit un sacrificiu. Discuţiile în pat sunt destul de plăcute. O persoană dezvăluie multe secrete într-o atmosferă atât de intimă!

Envy îşi privea îngândurat pocalul.

— Acum fii drăguţă şi vrăjeşte-ne vinul!

Am ezitat. Voiam răspunsuri sincere la întrebările mele, dar nu mă simţeam în totalitate pregătită să-i ofer la fel în schimb. Prinţul mă putea întreba orice şi aveam să fiu forţată să renunţ la masca *mea.*

Unele riscuri meritau asumate. Altele erau pur şi simplu nesăbuite.

Envy şi-a înclinat capul într-o parte şi s-a uitat la mine.

— Să-ţi păstrezi adevărul valorează mai mult decât să-l afli pe al meu? Oare frica este cea care te reţine? Poate ar trebui să te seduc în schimb.

— Nu mă poţi obliga să-ţi îndeplinesc porunca, Alteţă. E o dovadă de prudenţă să iau în considerare toate posibilităţile înainte de a mă supune interogatoriului tău.

— Ştii, aş putea să te forţez să-mi spui ce vreau să aflu.

A rostit cuvintele cu o voce uşoară, relaxată. Ameninţările îi părăseau buzele cu aceeaşi uşurinţă cu care cineva comenta despre vreme. Mi-am trecut din nou degetele peste însemn, atrăgându-i atenţia asupra gâtului meu.

— Prin violenţă, doamna mea. Alexei nu este singurul membru cu colţi al Casei mele. Am constatat că pierderea unei cantităţi suficiente de sânge duce la apariţia unor efecte destul de similare cu cele ale vinului adevărului. Cu mai

puţine prejudicii la adresa mea, firește.

Firește! Putea să recurgă la o astfel de soluţie, să mă dăruiască vampirilor lui. M-am gândit iar la sora mea geamănă. Trebuie să fi încheiat şi Vittoria nişte învoieli dificile.

M-am împins de la masă, iar cineva s-a repezit să-mi tragă scaunul. Avea să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc să fiu în permanenţă servită şi ajutată, de parcă aş fi o răsfăţată cu sânge regal.

M-am apropiat de Envy şi i-am luat pocalul. Am şoptit o vrajă de adevăr deasupra conţinutului, apoi am repetat procesul cu celelalte sticle şi propriul pahar.

Când mi-am reluat locul, rânjetul lui Envy era de-a dreptul răscolitor. Şi-a ridicat pocalul.

— În cinstea unei nopţi a adevărului printre duşmani! Fie ca inimile să ne sângereze doar la pierderea demnităţii şi nu din pricina unui pumnal înfipt în spate!

Şi-a golit pocalul dintr-o singură înghiţitură. Mi-am ridicat sprâncenele.

— Chiar este necesar?

— Nicidecum.

Şi-a umplut din nou paharul şi a mai luat o gură sănătoasă.

— Dar nu strică.

Şovăind, am luat o înghiţitură de vin. Nu avea un gust diferit. Dacă nu aş fi rostit eu însămi vraja deasupra sa, nu aş fi ştiut niciodată că exista ceva suspect în legătură cu băutura. M-am încruntat.

Envy a izbucnit brusc într-un râs zgomotos, smulgându-mă din gândurile mele.

— Văd că vrăjitoarele care te-au crescut au păstrat multe secrete. E absolut încântător!

— Ce anume?

— Să privesc cum lumea ta perfectă se prăbuşeşte.

— Eşti o persoană îngrozitoare!

— Draga mea, uiţi tot felul de lucruri! N-am fost nicicând marcat de omenie, a zis, apoi a ridicat dintr-un umăr şi a mai băut puţin. În plus, am spus-o într-un sens bun. Un phoenix renaşte din cenuşă cu un motiv. Lumea ta trebuie distrusă ca să te înalţi din nou. Şi o să te înalţi, de asta să fii sigură! Aşa cum ei s-au temut mereu că aveai să o faci.

— Cât durează până ca vraja de adevăr să aibă efect?

Prinţul şi-a golit iar pocalul şi l-a reumplut rapid.

— E deja activă.

— Mă placi?

— Te consider tolerabilă. Dacă ai avea parte de un sfârşit violent, nu aş vărsa o lacrimă. Nici nu m-aş bucura. Mi-aş continua viaţa ca şi cum nici n-ai fi existat.

Am pufnit, un sunet complet nepotrivit pentru o doamnă, şi am mai luat o gură de vin.

— În noaptea în care te-a atacat *nonna,* părea că o cunoşti. Cum e posibil aşa ceva?

— Blestemele au un farmec aparte, pe alocuri nefiresc, a răspuns Envy, care a turnat din nou vin în pocalul golit pentru a treia oară, câteva picături sărind pe masă. Uneori sunt asemenea copacilor. Rămân înrădăcinate în locul în care sunt plantate. Alteori sunt precum florile sălbatice. Seminţele lor ajung să plutească şi să zboare, răspândite de albine şi de păsări. Se încâlcesc, cresc şi prosperă în afara acelui petic iniţial pe care au fost presărate. Un fel de chei. Însă nu toate cheile se potrivesc în lacăte. Unele sunt mult mai viclene.

Am aşteptat ca divagaţiile fără sens să se orienteze

către un răspuns coerent, însă el pur şi simplu s-a uitat lung la mine.

— Răspunsul tău nu are nici măcar o fărâmă de legătură cu întrebarea pe care am pus-o. Eşti beat?

— Foarte.

Pentru prima oară, mi-a oferit un zâmbet real. O gropiţă i-a apărut în obrazul drept şi i-a mai diminuat duritatea, pe care o purta ca pe o armură.

— Dar tot ce am rostit este adevărat. Sunt lucruri pe care nu le pot spune, în pofida vrăjii aruncate asupra vinului, pentru că forţe mult mai mari sunt în continuare implicate. O cunosc pe bunica ta. Deşi ştiu multe alte secrete interesante.

Voiam să aflu de unde o cunoaşte pe *nonna,* însă nu prea avea sens să încerc să sustrag informaţii pe care, în mod clar, fie nu putea, fie nu dorea să le ofere.

— Atunci spune-mi despre blestem!

— E o poveste atât de veche, că originile îi sunt cunoscute numai de câţiva. Şi chiar şi amintirile lor au devenit asemenea aramei odată cu trecerea anilor, patina care s-a format peste ele stingându-le strălucirea până când a rămas doar umbra a ceea ce a fost.

— Ce tot spui acolo?

— Povestea blestemelor şi a amintirilor furate. Şi dezvăluirea multor minciuni.

Envy s-a lăsat brusc pe spate, aproape răsturnând scaunul.

— Fratele meu nu te va forţa niciodată să te căsătoreşti cu el. O astfel de faptă e împotriva a tot ce întruchipează el.

— Nu am întrebat despre fratele tău.

— Nu, dar îmi închipui că eşti curioasă! Ţi-a dat de înţeles că doreşte să finalizezi legătura?

Nu am vrut să răspund, dar vraja de adevăr mi-a

ademenit cuvintele de pe buze.

— Mi-a spus despre asta, însă nu mi-a dat de înţeles ce anume preferă.

— Nu te voi întreba dacă ai luat în considerare propunerea. Mai ales că ştim modul în care este acceptată legătura. Cel puţin parţial.

Am încercat să-mi ascund uşurarea, dar Envy trebuie să fi văzut cum mi-a destins pe furiş trăsăturile, din moment ce m-a învrednicit cu un zâmbet de încântare nemiloasă.

— Poate că nu te va forţa să te căsătoreşti cu el, dar nu va aştepta cu smerenie în umbră. Nici asta nu îi stă în fire. Îşi va face cunoscute prezenţa şi intenţiile în fiecare Casă regală. Aşa cum a procedat azi.

Am mai luat o înghiţitură din vinul adevărului.

— De ce faci asta?

— Poftim?

— Întotdeauna semeni seminţele discordiei între mine şi fratele tău, i-am explicat, conştientă că nu era nevoie să beau vinul ca să pun următoarea întrebare. Eşti atât de invidios pe el? Sau pur şi simplu râvneşti la tot ce nu este al tău?

— Nu mă frământă mereu gânduri invidioase.

O emoţie defel născută din sfidare sau din păcatul său omonim i-a însufleţit arzător ochii verzi.

— Din pricina firii fratelui meu, mi-a fost luat ceva important. Sper ca într-o zi să-i întorc favoarea. Nu invidia mă motivează. Ci răzbunarea. Pe care, dacă nu mă înşel, tu şi eu o avem în comun, deşi mă îndoiesc că vei recunoaşte asta, chiar şi sub influenţa vinului adevărului.

Nu a formulat-o ca pe o întrebare, aşa că vraja nu m-a obligat să-i răspund.

— Aş face orice ca să-mi aduc sora înapoi. Îţi sugerez să

ierţi orice păcate care au intervenit între tine şi Wrath. Fericirea ar trebui să fie singurul lucru care contează.

— Cu toţi diavolii din Iad drept martori, te anunţ că nu-mi pasă de fericirea fratelui meu.

Prinţul-demon s-a uitat dispreţuitor la vinul lui, dar nu s-a atins de băutură.

— Totuşi, e evident că ţie îţi pasă. Mai mult decât, probabil, vrei să recunoşti, din moment ce nu este ceva lesne de împărtăşit. Eşti îndrăgostită de el?

Am strâns din dinţi şi mi-am încleştat degetele în jurul pocalului. În zadar. Cuvintele mi s-au îngrămădit pe limbă. M-am agăţat de felul în care Envy a formulat întrebarea şi am lăsat adevărul să mi se reverse de pe buze.

— Nu! Nu sunt îndrăgostită de el. Dar nu neg că există o atracţie. M-a adus pe acest tărâm, mi-a vândut sufletul fratelui său şi a minţit în privinţa faptului că este potenţialul meu soţ.

— Regina face prea multe jurăminte.9

— Shakespeare, am spus, tentată să-mi dau ochii peste cap. Cât de pompos şi previzibil că l-ai citat! Acum ar trebui să fiu invidioasă pe educaţia ta?

Envy m-a studiat peste buza pocalului, cu o privire pătrunzătoare.

— Ciudat, nu-i aşa, că o ţărancă din Sicilia are gusturi atât de rafinate în materie de cărţi! Sau că ar citi orice, la drept vorbind.

M-am încordat toată la insinuarea lui.

— Poate că eu şi ai mei nu am avut bani şi servitori,

[9] *The Lady Doth Protest Too Much,* în original, tradusă în limba romană de Ion Vinea prin „Regina face prea multe jurăminte”, este una dintre cele mai cunoscute replici din operele lui William Shakespeare, folosită în general în mod ironic când cineva încearcă să susțină cu prea multă îndârjire o minciună (n. tr.).

Alteţă, dar ştim să citim şi să scriem.

— Presupun că îmi vei spune că toate cunoştinţele tale se datorează vrăjilor învăţate de la bunica ta. Sau reţetelor de la mica ta tarabă cu mâncare. Ori probabil că vei îndruga alte asemenea prostii.

— Ce vrei să insinuezi?

— E pur şi simplu curios, atâta tot. Şi ştii prea bine cât de mult îmi plac curiozităţile.

Am rânjit. Mi-a oferit şansa perfectă de a trece la următoarea serie de întrebări.

— De ce eşti atât de interesat să colecţionezi obiecte?

— Mă interesează mai ales obiectele divine. De fapt, asta nu-i chiar adevărat.

Prinţul-demon a râs, de parcă nu-i venea să creadă că adevărul continua să-i fie smuls cu atâta uşurinţă de pe buze.

— Acum sunt interesat de un singur obiect pe deplin divin: Oglinda Lunii Triple.

— Ce reprezintă?

A pocnit din degete, şi a apărut un servitor. Envy i-a şoptit ceva, cu o voce mult prea joasă ca să-i disting cuvintele, apoi demonul a plecat în fugă. O clipă mai târziu, s-a întors cu o cutie de sticlă gravată. Era simplă, lipsită de podoabe. M-am aplecat imediat peste masă, sperând să o văd mai bine.

— O oglindă a zeilor. A *zeiţelor,* ar fi mai corect.

Şi-a trecut degetul arătător de-a lungul cutiei de sticlă, apoi l-a frecat de degetul mare, ca şi cum ar fi verificat dacă nu există praf.

— Se presupune că a fost înzestrată cu magia Fecioarei, a Mamei şi a Cotoroanţei şi că-ţi poate arăta, la cerere, trecutul, prezentul şi viitorul. Era ţinută în această cutie. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

„Trecut, prezent, viitor, găseşte.” Fiori mi-au gonit pe şira spinării. Era aproape exact ceea ce spusese craniul fermecat, incluzând chiar şi partea cu Fecioara, Mama şi Cotoroanţa.

Envy a tras capacul spre el, arătându-mi o pernă de catifea de o nuanţă închisă de lavandă, cu adâncituri în material care marcau locul unde stătuse cândva o oglindă. Am făcut tot posibilul să nu reacţionez, dar inima îmi bătea năvalnic în piept. Dacă exista un obiect divin care îmi putea arăta trecutul, aveam să rezolv misterul uciderii surorii mele.

Entuziasmul mi-a străbătut cu iuţeală venele. Asta *trebuia* să fie ceea ce craniul voia să găsesc. Eram sigură! Cu oglinda în posesia mea, nu aveam să-mi mai fac griji în privinţa căsătoriei cu Pride sau cu Wrath şi nici să mai fiu nevoită să-mi aleg locul în Casele lor de Păcate.

— Sună ca o legendă pentru copii.

— Toate legendele conţin frânturi de adevăr.

Pentru o clipă, părea să privească din nou în depărtare.

— Oricum, se spune că ai nevoie de cartea de vrăji a Cotoroanţei, de Cheia Ispitei şi de oglindă pentru a activa magia zeiţei.

— Lasă-mă să ghicesc, am intervenit, coborându-mi vocea până a devenit o şoaptă conspirativă, ai adunat tot, în afară de oglindă!

— Draga mea, cred că a sosit timpul să-mi vezi curiozităţile cu ochii tăi.

Envy s-a ridicat în picioare.

— Vrei să mă însoţeşti?

Şaisprezece

Envy a împins uşile bogat ornamentate cu un dramatism exagerat şi s-a dat înapoi, ca să-mi permită să păşesc prima în cabinetul lui de curiozităţi, comportându-se deodată ca un gentilom.

Bănuitoare în privinţa adevăratelor lui intenţii, am ezitat o clipă. Nu credeam că avea să mă ademenească într-un lăcaş al vampirilor, deşi orice era posibil când venea vorba despre el.

Mi-am amintit de pumnalul de la coapsă, aşa că am intrat şi m-am oprit brusc, după câţiva paşi, uimită de ceea ce vedeam.

Nu mă aşteptau vampiri, ci uriaşi învăluiţi în umbre, înalţi şi nemişcaţi. Încăperea semăna tulburător de mult cu cea pe care mi-o închipuisem când îl întâlnisem prima dată pe Envy în lumea muritorilor. Pe atunci, îmi imaginasem fiinţe umane dispuse şi îngheţate pe o tablă de şah macabră. Podeaua de sub picioarele noastre nu făcea parte dintr-un joc, ci era doar formată din plăci de marmură albe şi negre. Iar fiinţele înmărmurite reprezentau opere de artă, nu muritori prinşi de un prinţ al Iadului sadic.

Sculpturile ne-au întâmpinat în tăcere, unele turnate în bronz, altele sculptate în marmură. Te bântuiau prin frumuseţea lor şi erau atât de realiste, încât a trebuit să întind mâna pentru a fi sigură că nu sunt vii, plămădite din carne şi oase. Nu fusesem niciodată la un muzeu, însă văzusem ilustraţii în cărţi şi nu-mi venea să cred cât de vastă îi era colecţia de curiozităţi.

— Oare eşti atât de uluită, încât ţi-ai pierdut glasul, sau vinul îşi face de cap în interiorul tău?

Am clipit de câteva ori, conştientă că picioarele păreau să-mi fi prins rădăcini.

— Am avut un sentiment ciudat de déjà-vu.

Ochii lui Envy au trecut scurt peste trăsăturile mele, dar prinţul-demon doar a ridicat scurt din umeri.

— Multe muzee şi colecţii din lumea muritorilor au avut drept sursă de inspiraţie galeria mea. Nu mă surprinde că ţi se pare totul atât de familiar.

— Nu am fost niciodată la un muzeu.

Un răspuns suficient de bun, cât să mulţumească vraja de adevăr. Totuşi, nu puteam scăpa de sentimentul neplăcut că mai văzusem fugitiv colecţia, cu câteva luni în urmă, deşi nu mai vizitasem niciodată tărâmul sau această Casă regală de demoni. Poate că posedam un talent latent de clarvăzătoare, care începea să iasă la iveală.

Potrivit *nonnei,* nu era neobişnuit ca magia să continue să se dezvolte de-a lungul vieţii unei vrăjitoare. De asemenea, avea sens ca noua mea întrebuinţare a Sursei să descătuşeze o altă formă de magie. Că simboliza un talent latent sau nu, nu era important. Mi-am impus să revin cu mintea în prezent.

Sala îmi amintea destul de mult de o cavernă, ecoul paşilor noştri însoţindu-ne pe măsură ce ne deplasam în linişte spre picioarele primei sculpturi. Un bărbat care purta un coif înaripat, o bandulieră şi eterul drept veşmânt stătea cu o mână întinsă, ţinând capul tăiat al Meduzei. În cealaltă avea o sabie, cu degetele încleştate în jurul mânerului. Deodată, m-a străbătut o tristeţe profundă.

Envy s-a apropiat încet de sculptură, şi am observat că expresia i s-a îmblânzit.

— Perseu şi Meduza. Există opere de artă asemănătoare în lumea muritorilor, dar nici măcar una nu este la fel de

rafinată ca aceasta. Sculptorul i-a imortalizat ochii plecaţi, refuzul de a fi împietrit şi blestemat.

— E o piesă cu adevărat uimitoare, dar totodată oribilă.

— Nu toate poveştile au final fericit, Emilia.

Ştiam asta. Viaţa mea luase întorsături neaşteptate, dintre care majoritatea nu erau ideale sau în bine. Cu toţii aveam oase, dacă nu chiar schelete întregi ascunse în dulapuri, clădite din secrete întunecate şi suferinţă. Apoi, mi-am dat seama. M-am uitat subtil la prinţul-demon. Envy fusese profund rănit. M-am întrebat cine sau ce îi frânsese inima atât de tare. M-a surprins cercetându-l şi mi-a aruncat o căutătură dură. Întrebările despre inima lui îndurerată nu aveau să fie binevenite. Dintr-un anumit motiv, am trecut cu vederea ocazia de a-l interoga în timp ce era obligat să răspundă cu sinceritate. Nu toate secretele erau menite să fie împărtăşite.

Ne-am îndreptat în tăcere spre următoarea statuie. Una magnifică. Preferata mea, de departe. Un înger – cu un corp puternic, sculptat din esenţa războiului – cu spatele arcuit, aripile întinse şi braţele aruncate dindărătul capului, de parcă ar fi fost împins de la mare înălţime şi l-ar fi blestemat pe cel care îl doborâse. Penele erau atât de detaliate, încât nu m-am putut împotrivi impulsului de a le mângâia cu un deget.

— Cel Căzut, s-a auzit vocea liniştită şi reverenţioasă a lui Envy. O altă piesă minunată!

L-am studiat pe măreţul înger războinic. Avea un trup asemănător cu al lui Wrath. Nu mă mira să aflu că îl inspirase pe artist.

— E menită să-l simbolizeze pe Wrath sau pe Lucifer?

— E o interpretare proprie despre fratele meu blestemat, a spus prinţul-demon, cu buzele arcuite într-un

rânjet. Chiar înainte ca Diavolul să-şi piardă aripile preţioase. Şi toţi i-am împărtăşit soarta la scurt timp după.

— De ce ai imortaliza un asemenea moment?

— Ca să mi-l amintesc de-a pururi.

Pe neaşteptate, vocea i-a devenit la fel de dură precum statuia de marmură. Envy a clătinat din cap, cu expresia din nou indiferentă, ca şi cum ar fi înlocuit o mască după ce alunecase accidental.

— Vino! Există o altă cameră plină cu obiecte pe care le-ai putea considera mai interesante.

Străbătuserăm jumătate din următoarea sală, decorată cu tablouri, schiţe şi oglinzi în diverse rame ornamentale, când am observat etajerele pentru cărţi.

Le-am permis paşilor să mă poarte uşor până într-acolo, atrasă de una în special. Un zumzet straniu, familiar, a prins glas în mine. Ştiam sentimentul. L-am recunoscut. Deşi nu era chiar aşa cum mi-l aminteam. Nu am distins şoapte sau voci înverşunate, prinse într-o discordanţă de sunete, care se înteţeau şi amuţeau într-un ritm nefiresc. Doar acel murmur subtil. Îl remarcasem la mănăstire, în noaptea în care îmi găsisem sora geamănă. Şi apoi din nou când îl confruntasem pe Antonio. Pe atunci nu ştiusem ce reprezintă sau ce vrea.

M-am oprit la grimoarul deschis, aşezat într-o cutie de sticlă. Ştiam, fără să-i văd coperta, ce este. Prima carte de vrăji. Cartea personală a Primei Vrăjitoare.

— Cum ai pus mâna pe grimoar?

Vocea mi-a răsunat prea puternic în încăperea mică.

— L-am avut în noaptea în care…

— În noaptea în care aproape că l-ai ucis pe sicofantul[10] uman?

M-am răsucit pe călcâie şi m-am uitat ameninţător la

[10] O persoană lingușitoare, clevetitoare (n. tr.).

prinţul-demon.

— A dispărut în noaptea aia. Am crezut… Un demon-umbră, m-am bâlbâit, apoi am inspirat adânc. Ai trimis unul să mă spioneze, nu-i aşa?

— *A spiona* e un termen cam dur. Să nu mai zic că doar ţinea sub supraveghere mănăstirea. S-a întâmplat să treci şi tu pe acolo. Locul nepotrivit, momentul nepotrivit.

Şi-a vârât mâinile în buzunare şi s-a îndreptat relaxat spre următoarea vitrină. O altă carte deschisă.

— Ceea ce numeşti prima carte de vrăji nu este un manuscris complet. Reprezintă o treime dintr-un text mai grandios, mai elaborat, mi-a explicat Envy, făcând un semn din cap spre carte. Mama şi Cotoroanţa se află în posesia mea; Fecioara a dispărut. Zeiţele sunt fiinţe înşelătoare, cu puteri magice şi mai înşelătoare. Şi să o enervezi pe una…

S-a oprit scurt şi a fluierat.

— E imprudent.

— Prima carte de vrăji i-a aparţinut Primei Vrăjitoare, nu zeiţelor.

— Draga mea, nu ştiu ce au susţinut vrăjitoarele care te-au crescut sau de ce au făcut-o, dar aceste cărţi au fost scrise de zeiţe. Aşa-zisa voastră Primă Vrăjitoare a furat cartea morţilor, cartea despre magia lumii subterane a Cotoroanţei. Pot să-ţi spun că nu a fost defel încântată.

Envy vorbea de parcă le-ar fi cunoscut pe zeiţe.

— Unde este Cotoroanţa acum? Poate că ar trebui să vorbesc eu însămi cu ea.

— Dacă o găseşti, chiar te rog să-i trimiţi omagiile mele!

Am pufnit, frustrată. Ceva nu era tocmai în regulă cu această poveste. Envy nu numai că avea o carte de vrăji cu ajutorul căreia putea să farmece cranii, ci şi se exprimase la fel, aproape cuvânt cu cuvânt. El *trebuia* să fie expeditorul

misterios, dar, dintr-un motiv anume, refuza să-şi recunoască implicarea.

— Există vrăji de necromanţie?

— Cotoroanţa este zeiţa lumii subterane. Vrăjile ei reflectă luna, noaptea şi morţii. Printre altele, cum ar fi emoţii mai întunecate, mai violente, a adăugat, privindu-mă îndeaproape. Pădurea Sângerie ne oferă o privelişte spectaculoasă. Se află între domeniul meu şi al lui Greed. Nicio Casă a demonilor nu o poate revendica; prin urmare, nu ai nevoie de o invitaţie ca să călătoreşti într-acolo. Şiretlicul, totuşi, e să ţi se acorde trecerea prin teritoriile învecinate.

Mi-am desprins ochii de pe cartea de vrăji.

— De ce îmi spui despre asta?

— De ce n-ar trebui să o fac?

Din moment ce ne purtam atât de prietenos unul cu altul, măcar să folosesc asta în avantajul meu!

— Mai devreme ai menţionat ceva numit Cheia Ispitei. Face parte din colecţia ta?

— Mă tem că nu! Nu că n-aş fi încercat să o dobândesc, firește, a adăugat prompt Envy, care a început să se îndepărteze, strigând peste umăr: Înainte să te retragi în camerele tale, poate vrei să citeşti ce scrie pe placa acestui tablou. Mi se pare destul de informativ.

— Unde pleci?

Envy nu mi-a răspuns.

Din câte se părea, timpul petrecut împreună în seara asta se scursese. După ce a părăsit sala, m-am uitat vreme îndelungată în direcţia prinţului-demon, reflectând la tot ce aflasem. Envy căuta Oglinda Lunii Triple şi Cheia Ispitei. Două obiecte pe care acum eram foarte interesată să le obţin la rândul meu.

Când am fost sigură că nu se întoarce, m-am îndreptat cu paşi mari spre tabloul pe care mi-l indicase. Înfăţişa un copac neobişnuit. Mare, cu lemn noduros, frunze cu nervurile argintii şi de culoarea abanosului. Ceva în legătură cu tabloul mi-a amintit de artistul care imortalizase grădina sezonieră din propriul dormitor din Casa Mâniei.

Atât umbrele, cât şi grija arătată de artist pentru fiecare bucată de scoarţă sau frunză aflată în cădere erau remarcabile; părea că aş putea să-mi strecor mâna în tablou şi să smulg o frunză din copac.

Mi-am trecut degetele peste placa de argint şi am citit inscripţia.

Am recitit, nesigură de ce Envy îmi atrăsese atenţia

asupra acestui tablou, alegându-l dintre cele peste cincizeci dispuse pe pereţii sălii. Nimic din ce înfăptuia un prinţ al Iadului nu era întâmplător. Aveam presentimentul că fusesem implicată fără să vreau în unul dintre comploturile sale, dar plănuiam să-i transform vicleşugul într-un avantaj personal.

Reţinând noua fărâmă de cunoaştere, mi-am croit drum prin restul galeriei, într-un ritm domol, până m-am oprit la o hartă a Celor Şapte Cercuri. Fiecare Casă de demoni se afla pe un vârf de munte, înălţându-se deasupra domeniului său. Am găsit imediat Porţile Iadului şi Coridorul Păcatelor.

Un loc situat între Casa Desfrânării şi Casa Excesului era marcat vânturile aprige. M-am întrebat dacă de acolo provenea sunetul asemănător unui urlet pe care îl auzisem în Coridorul Păcatelor.

Am studiat în continuare harta, memorând cât am putut din ea. La sud-est, Pădurea Sângerie se întindea între Casa Lăcomiei şi Casa Invidiei. Râul Negru străbătea Casele Păcatului de la apus, despărţind castelul lui Wrath atât de teritoriile lui Greed, cât şi de cele ale lui Pride. Se bifurca într-un afluent mai mic, care trecea prin spatele palatului deţinut de Greed, şerpuia prin teritoriile de miazăzi ale Casei Mândriei şi urca de-a lungul graniţei de miazănoapte a domeniului stăpânit de Envy. Am urmărit ramura principală a râului până dispărea în Lacul de Foc. Vizavi de cea mai mare secţiune a lacului trona castelul Diavolului; Casa Mândriei se afla puţin mai la nord-vest de Casa Invidiei.

După ce m-am simţit încrezătoare în capacitatea mea de a-mi reaminti cele mai multe repere şi desfăşurarea generală a tărâmului, am lăsat harta în urmă şi mi-am reluat plimbarea în galerie, făcând cale-ntoarsă. Un membru în livrea din personalul prinţului-demon mă aştepta în sala cu

sculpturi.

— Alteţa Sa vă transmite scuze, dar a părăsit Casa. A spus că sunteţi binevenită să rămâneţi atât timp cât doriţi, dar va fi plecat pentru o perioadă îndelungată.

Servitorul a ezitat, apoi şi-a dres glasul, ca şi cum ar fi fost stânjenit să transmită restul mesajului.

— Mai e ceva?

— De asemenea, Alteţa Sa a spus că, dacă doriţi să-i stârniţi gelozia prinţului Wrath, puteţi dormi în patul Domniei Sale diseară. Vă sugerează să faceţi asta goală. Şi… citez, „să aveţi gânduri obscene despre cel mai bine dotat prinţ de pe acest tărâm”, în timp ce vă provocaţi singură plăcere. Pe tavan există o pictură în mărime naturală a prinţului Envy, dacă aveţi nevoie de o imagine stimulativă.

Am numărat în gând până când a trecut dorinţa impetuoasă de a-l vâna pe Envy.

— Aş dori să trimit următorul mesaj către Casa Mâniei: voi fi acasă la prima geană de lumină.

— Imediat, doamna mea! a răspuns demonul, care a făcut îndată o plecăciune. Vreţi o escortă pentru a vă înapoia în camerele Domniei Voastre?

— Cred că-mi găsesc singură drumul. Aş vrea să admir încă o dată statuile.

— Prea bine! Voi trimite acum misiva către Casa Mâniei.

De îndată ce servitorul a plecat, m-am întors în galerie. Supărarea provocată de Envy a lăsat repede loc bucuriei. Ştiam că urma să folosesc trusa de cusut.

Şi nu avea absolut nimic de-a face cu remedierea unor eventuale rupturi în rochii frumoase.

*

Inima îmi bătea în ritmul copitelor cailor pe măsură ce trăsura se îndepărta de Casa Invidiei. Wrath nu venise să mă escorteze el însuşi acasă, însă trimisese o femeie-emisar şi o trăsură regală. Emisarul ţinuse neapărat să precizeze, cu vădită încântare, că nu era trăsura *personală* a prinţului şi că nici armăsarii care o trăgeau nu se numărau printre cei *preferaţi* de Alteţa Sa. Pur şi simplu trimisese ce avusese în grajduri.

Ca şi cum o astfel de informaţie ar fi de mare importanţă. Nu eram sigură ce simţeam în legătură cu surâsul dispreţuitor al emisarului sau cu faptul că prinţul trimisese pe cineva în locul lui. Femeia stătea pe partea ei a trăsurii, cu un aer afectat, evitând în mod intenţionat contactul vizual şi, prin urmare, orice conversaţie cu mine.

Nu înţelegeam defel dispreţul vizibil al demonului.

Am studiat-o pe femeie pe sub genele plecate, prefăcându-mă că dorm. Îşi purta părul roşu-închis sub formă de împletituri elaborate în jurul creştetului, restul fiind aranjat în bucle lungi, perfect coafate. I-a zvâcnit un muşchi în maxilar, de parcă ar fi fost pe deplin conştientă de cercetarea mea minuţioasă şi s-ar fi abţinut cu greu să nu-mi răsplătească intruziunea cu o serie de admonestări. Poate că furia abia stăpânită era pur şi simplu un semn al Casei Păcatului căreia îi aparţinea şi doar exageram.

M-am întors spre fereastră. Dintr-un anumit motiv, trăsese draperiile înainte să plecăm. Când le-am dat în lături, mi-a aruncat o privire ameninţătoare.

— Lasă-le aşa!

Am inspirat adânc, pe nas, axându-mi iritarea crescândă pe comportamentul ei puţin grosolan. Nu avea să îmi servească la nimic să mă cert cu ea. Şi nu aveam nevoie de încă un duşman în privinţa căruia să-mi fac griji.

— Cum te cheamă?

— Trebuie să mi te adresezi doar folosindu-mi titlul.

Deşi am observat că refuza să mi se adreseze cu titlul pe care Wrath le poruncise curtenilor lui să-l folosească, omiterea ei nu mă deranja deloc. Nu eram o nobilă.

— Prea bine, emisare! Unde este Wrath?

Privirea ei rece a străpuns-o pe a mea.

— Alteţa Sa este ocupată.

Nu exista nicio urmă de îndoială cu privire la ostilitatea din glasul ei sau la avertismentul tăcut că mai multe întrebări nu aveau să fie tolerate. Mi-am rezemat capul de peretele pluşat al trăsurii. De-a lungul coborârii treptate a muntelui, am stat cu trupul încordat, forţându-mă să nu alunec de pe locul meu. Parcă trecuseră milenii când am început, în sfârşit, să urcăm din nou, înainte ca trăsura să se oprească brusc şi zgomotos. Fără să-mi pese de furia emisarului, am tras draperiile în lături şi mi-am reţinut un suspin.

Nu văzusem niciodată exteriorul Casei Mâniei. Când sosisem prima dată, mă aflasem într-o stare profundă de delir în braţele lui Wrath şi intrasem printr-un munte. Castelul prinţului-demon era impresionant, cu o poartă grandioasă, turnuleţe, turnuri şi un zid uriaş, care împrejmuia întregul domeniu. Mă aflam dinaintea unui edificiu din piatră deschisă la culoare cu acoperiş din ţiglă neagră, un studiu magnific al contrastelor.

Liane îngheţate bocnă se agăţau de ziduri.

Am trecut prin porţi şi ne-am oprit pe un drum semicircular. Emisarul a aşteptat ca un lacheu să deschidă uşa şi apoi i-a acceptat ajutorul, coborând repede din trăsură. Femeia a plecat fără să arunce o privire înapoi, îndeplinindu-şi datoria de a o lua pe logodnica nestatornică.

M-am uitat lung după ea, întrebându-mă de ce se purtase atât de rece şi dacă o jignisem cumva. Ştiam însă că nici nu se punea problema de aşa ceva. În afară de reacţia mea surprinsă la vederea ei, din moment ce îl aşteptasem pe Wrath, fusesem prietenoasă.

O bănuială neplăcută a prins repede contur, cu privire la relaţia ei cu Wrath, dar am alungat-o numaidecât. Refuzam să-i permit unui astfel de gând să conteze.

Lacheul m-a ajutat şi pe mine să cobor, dar am urcat alene treptele de piatră până la intrarea principală. În dreapta mea, lângă perete, am întrezărit o grădină ascunsă după un gard viu. Plănuiam s-o vizitez odată ce vremea se încălzea.

Dacă vremea avea să se încălzească vreodată. Ca la un semnal, a început să ningă uşor, fulgii de zăpadă ţesând o pătură sidefie scânteietoare care acoperea castelul.

M-am grăbit înăuntru şi mi-am dat jos mantia de călătorie. Cu excepţia lacheului, ocupat să-mi ia cufărul, nu mă mai aştepta niciun servitor pregătit să aibă grijă de mine, o constatare de altfel îmbucurătoare.

M-am întors în dormitorul meu fără să mă întâlnesc cu nimeni. Nu am dat de servitori care să cureţe castelul sau nenumăratele sale camere. De Fauna sau Anir ori Wrath. Am fost extrem de recunoscătoare că nu l-am văzut pe niciunul dintre ceilalţi locatari de viţă nobilă, precum lordul Makaden, acum lipsit de limbă, sau extrem de vorbăreaţa lady Arcaline.

Totuşi, pe măsură ce orele după-amiezii treceau, am devenit tot mai neliniştită. Nu eram obişnuită să am atât de mult timp liber, fără să fiu mânată de o preocupare sau de un ţel. În lumea muritorilor, lucram mereu la *trattoria,* îmi îmbunătăţeam talentele în bucătăria noastră de acasă sau

citeam când nu cădeam lată în pat, frântă de oboseală după o zi grea de muncă. De asemenea, rareori eram singură – cei dragi se aflau mereu acolo, râzând şi vorbind cu căldură. În alte nopţi, mă plimbam pe plajă cu Vittoria şi Claudia, împărtăşind secrete, speranţe şi visuri.

Până când sora mea geamănă a fost ucisă. Apoi lumea s-a schimbat irevocabil.

Neputând îndura întorsătura morbidă a gândurilor mele, m-am dus hotărâtă la apartamentul lui Wrath şi am bătut în uşă. Nu mi-a răspuns. Pentru o clipă, am fost tentată să verific dacă uşa e încuiată, dar m-am abţinut. Când dădusem năvală în camerele lui după izbucnirea violentă a demonului de la dineu, avusesem o scuză valabilă.

Mi-am târât picioarele înapoi în dormitorul meu, hotărâtă să lucrez iar la găsirea Sursei. Am închis ochii, concentrându-mă asupra fântânii lăuntrice a magiei. Câteva secunde mai târziu, am coborât în adâncul fiinţei mele, apoi m-am prăbuşit. Parcă m-aş fi izbit de un zid de cărămidă.

Am încercat să adun destulă energie cât s-o localizez din nou, dar eram mai epuizată decât credeam. Petrecusem cea mai mare parte a nopţii trecute trează în pat, temându-mă de o întoarcere furioasă a lui Envy. Iar în noaptea precedentă abia dormisem din cauza mărturisirii lui Wrath. Bănuiam că, pentru a valorifica Sursa, trebuia să fiu bine odihnită. Şi numai aşa nu mă simţeam.

Am scos jurnalul despre Casa Mândriei pe care îl împrumutasem din biblioteca lui Wrath şi am răsfoit încet paginile, în speranţa găsirii unor fragmente scrise într-o limbă cunoscută.

Un efort zadarnic. Nu existau nici măcar desene sau ilustraţii pe care să le descifrez, doar pagini întregi de însemnări mici, scrise de mână, într-un dialect probabil

demonic. Ochii îmi fugeau încontinuu spre cufăr, spre obiectul tăinuit acolo, pe care-l furasem de la Envy.

N-am vrut să-l scot încă din ascunzătoare. Aveam presentimentul că cineva ar putea veni cât de curând să-l caute. Nu-mi venea să cred că fusese atât de uşor de sustras! Într-adevăr, prea uşor. O parte din mine se aşteptase la alarme şi ca demonii-umbră şi vampirii să năvălească în sală în momentul îndepărtării cărţii de vrăji din caseta de sticlă. Nu s-a întâmplat nimic. Pur şi simplu mă întorsesem în camera mea, o cususem în căptuşeala interioară a cufărului şi aşteptasem să fiu trasă la răspundere, însă scăpasem basma curată.

M-am întors în prezent, în castelul lui Wrath, şi am răsfoit următoarele pagini. M-am reorientat asupra jurnalului Casei Mândriei, rândurile şerpuitoare devenind tot mai înceţoşate.

Mi-am deschis ochii câteva ore mai târziu, cu faţa lipită de jurnalul deschis.

Evident, nu era o carte pe gustul meu. Un roman de dragoste m-ar fi ţinut trează până la primele ore ale dimineţii, iar eu aş fi fost prinsă între dorinţa de a da paginile cât mai repede şi încercarea disperată de a savura fiecare interacţiune tensionată, plină de pasiune, dintre erou şi eroină.

Adoram cum, de cele mai multe ori, se urau unul pe altul, şi acum scânteia de dispreţ dintre ei se transforma deodată în ceva complet diferit, ca un foc descătuşat.

Evident, viaţa reală nu semăna nici pe departe cu un roman de dragoste, dar mai rămânea o mică parte din fostul meu sine care spera la un final fericit. Nu era nicio îndoială că exista o scânteie între mine şi Wrath – la fel cum nu duceam lipsă de dispreţ din belşug –, însă probabilitatea ca

aceasta să se transforme în dragoste era pură fantezie.

Mi-am pieptănat părul şi m-am dus să verific din nou camerele prinţului-demon. Încă nu se întorsese. Sau nu se obosea să răspundă la uşă. Mâna mi-a căzut pe lângă trup, dar am stat acolo. Era posibil ca reacţia mea să-l fi supărat; până la urmă, îl alungasem din Casa Invidiei. Dar ceva în legătura cu asta nu părea în regulă.

Îmi fusese alături luni întregi în lumea muritorilor şi apoi aproape două săptămâni aici. Dacă ar fi avut într-adevăr o amantă, s-ar fi putut strecura să o viziteze. Mă îndoiam că s-ar fi aşteptat să mă întorc atât de repede. Ar fi trebuit să mă bucur de singurătate. Nu aveam pe nimeni care să fie cu ochii pe mine, nici impulsuri mânate de păcatul desfrânării spre finalizarea unui legământ de căsătorie. Nu exista nimic care să-mi distragă atenţia. Şi totuşi… şi totuşi nu voiam să mă gândesc de ce eram cuprinsă de nelinişte.

Am cerut să mi se aducă masa de seară şi am mâncat în camerele mele, gândindu-mă la conversaţia cu Envy şi la tot ce aflasem. Şi învăţasem. Mai exact, vraja de adevăr folosită asupra vinului şi ce ar putea semnifica pentru restul misiunii mele. Magia funcţiona pe un prinţ al Iadului. Şi, deşi *eu* nu observasem nimic diferit la băutura noastră, asta nu însemna că un prinţ nu ar sesiza *deosebirea.* Envy ştiuse ce avea să urmeze, aşa că nu puteam trage o concluzie bazându-mă pe reacţiile lui.

Voiam să testez o teorie. Şi aveam nevoie de Wrath. Dacă reuşeam să îi vrăjesc vinul fără ca el să ştie, se putea dovedi o abilitate utilă pentru Festinul Lupului. Toţi prinţii aveau să fie prezenţi. Poate că puteam şopti vraja în momentul toastului nostru, ca să aflu cine fusese responsabil pentru moartea Vittoriei fără ca nimeni să ştie ce se întâmplă.

Dacă Wrath nu putea percepe vraja. Planul funcţiona numai dacă testul se dovedea a fi un succes.

Mi-am repetat că acesta este principalul motiv pentru că mă plimbasem neliniştită pe coridorul din faţa încăperilor sale, a doua zi dimineaţă. Atentă să disting orice semn al întoarcerii demonului. Cu siguranţă nu-mi era dor de el. Sau nu deveneam bănuitoare cu privire la locul unde plecase şi cu cine ar putea fi. Aiureli care aparţineau de Casa Invidiei, firește. Sau poate că erau pur şi simplu ecouri de gelozie, rămase în urma vizitei mele la acea Casă a Păcatului. Dacă asemenea emoţii puteau fi, de fapt, astfel stârnite.

Au mai trecut două zile fără nicio veste de la prinţul Casei. Mai încercasem de câteva ori să invoc Sursa magiei mele, însă mă întâmpinase o rezistenţă deja familiară. Nu existau informaţii relevante în grimoar, aşa că a trebuit să aştept trecerea acestui impas neplăcut. În cele din urmă, aveam să stăpânesc scufundarea spirituală în fântâna puterii. Mi-am petrecut timpul în bibliotecă, dornică să descopăr taine noi. Cea despre Arborele Blestemelor îmi stârnise interesul, în special partea care pretindea că îndeplinea ceva mai *presus* de dorinţe.

De asemenea, am căutat şi alte cărţi despre Cheia Ispitei sau Oglinda Lunii Triple, dar *toate* eforturile mele au fost în zadar. Într-un final, când am crezut că aveam să înnebunesc, s-a auzit o bătaie la uşa mea.

— Salutare, lady Em! m-a întâmpinat Anir, tot numai un zâmbet larg. Sunt aici ca să te ademenesc într-o aventură.

— Lady Em? am repetat, strâmbând din nas. Nimeni nu mi-a spus vreodată Em. Nu sunt sigură că îmi place.

— Asta pentru că nu ai avut niciodată o întâlnire clandestină. Hai! Pune-ţi o tunică şi nişte pantaloni, apoi ne întâlnim aici, pe coridor. Am întârziat.

— Unde mergem?

Drept răspuns, mi-a oferit un alt zâmbet orbitor. Unul care m-a neliniştit profund.

— O să vezi!

Hotărând că orice pusese la cale trebuia să fie mai bine decât să stau singură în camera mea sau să cutreier fiecare culoar al bibliotecii fără să găsesc ceva util, m-am repezit în dormitorul meu şi m-am schimbat în hainele pe care mi le sugerase.

După ce mi-am pus nişte pantofi fără toc, l-am urmat pe coridor. Am urcat un rând de scări şi ne-am oprit la capătul unui hol lung.

— Dă-mi voie să-ţi prezint, a început Anir, care a deschis uşa împingând-o cu umărul, sala armelor!

— Sfântă zeiţă din cer!

Am tras aer în piept, deşi nu ar fi trebuit să fiu surprinsă de grandoarea desfăşurată dinaintea ochilor, având în vedere rolul lui Wrath de general de război. Sala armelor era diamantul ascuns al Casei Mâniei.

— E impresionant.

— Aud des asta, m-a tachinat Anir. Intră!

Am păşit peste prag. Privirea mi s-a plimbat prin încăperea cavernoasă, care părea să se întindă la nesfârşit. Coloane împărţeau spaţiul în camere mai mici, interconectate. Dacă galeria lui Envy reflecta cea mai grăitoare parte a personalităţii lui, această sală destăinuia complet sufletul lui Wrath.

Era frumoasă. Elegantă. Mortală. Şlefuită ca o armă până la dobândirea unei perfecţiuni brutale şi lipsită de regrete în privinţa glorificării violenţei, de parcă ar fi savurat-o cu nesaţ. Am încremenit acolo, memorând totul.

Tavanul din sticlă permitea luminii să se strecoare

înăuntru şi să alunge întunericul dintr-un loc altfel tenebros. Pereţii şi podeaua erau din marmură neagră cu liane aurii. În camera principală în care intraserăm am descoperit un model ocult – înfăţişa fazele lunii pe o parte, o ploaie de stele pe cealaltă şi un şarpe care îşi înghiţea coada într-o formă circulară – incrustat în aur pe pardoseală. Din câte am văzut, fiecare colţ al acelei secţiuni din podea evoca unul dintre cele patru elemente. Un covor mare, aşezat direct în centru, acoperea o parte din model.

Şerpi de aur se încolăceau de jur-împrejurul celor mai uluitoare şi superbe coloane pe care le văzusem vreodată, din marmură de nuanţa abanosului.

Din poziţiile lor meticulos distanţate pe pereţi scânteiau, în tonuri de negru şi auriu, săbii, pumnale, scuturi, arcuri, săgeţi şi o varietate de cuţite.

M-am învârtit pe loc, admirând splendoarea înconjurătoare. În partea din spate a sălii se afla un mozaic în formă de şarpe. Spre deosebire de Uroborusul incrustat pe podea, corpul acestui şarpe se încolăcea într-un nod încâlcit. Mi-a amintit de ceva, însă mintea îmi era prea înceţoşată pentru a prinde acel gând rătăcitor.

Lângă peretele îndepărtat era un balot de fân cu o ţintă uriaşă pictată în centru. În stânga am remarcat o masă mică, cu pumnale aliniate la milimetru. M-am uitat lung la ele, degetele mele tânjind să le apuce mânerele şi să arunce armele în aer.

— Prima noastră lecţie va fi despre poziţia corpului.

Anir s-a deplasat în centrul sălii armelor şi a arătat spre covorul din faţa lui. Conştientă că mă holbam prosteşte şi că rămăsesem cu gura căscată, mi-am revenit în simţiri şi m-am dus în locul pe care-l indicase.

— Picioarele ar trebui să fie mereu fixate ferm pe

pământ, ca să-ţi ofere un avantaj semnificativ când vrei să ataci, să loveşti sau să te fereşti rapid, în orice direcţie, fără să-ţi pierzi echilibrul.

Mi-am schimbat poziţia, ca să o oglindesc pe a lui. Picioarele îi erau puţin mai late decât şoldurile, unul plasat înainte, micşorând cu un pas distanţa dintre noi, şi celălalt înapoi. Exista ceva aproape familiar în legătură cu postura respectivă, însă nu mă luptasem niciodată şi nici nu avusesem motive să iau astfel de lecţii.

— Îţi recomand să-ţi distribui uniform greutatea. Asigură-te că genunchii îţi sunt îndreptaţi în aceeaşi direcţie precum picioarele!

M-am clătinat puţin, apoi mi-am recăpătat balansul. Abia îmi ridicasem privirea când Anir s-a repezit înainte, cu antebraţul întins ca un berbec, şi m-a lovit în plexul solar, aruncându-mă înapoi. Mi-am rotit frenetic braţele înainte să aterizez fără graţie în fund.

M-am uitat urât la profesorul meu.

— Tu, *signore,* eşti îngrozitor!

— Aşa-i! Iar tu, *signorina,* tocmai ţi-ai învăţat prima lecţie, mi-a replicat, apoi mi-a întins mâna şi m-a ajutat să mă ridic în picioare. Să nu-ţi scapi niciodată din ochi adversarul!

— Am crezut că această lecţie este despre poziţia corpului.

— Aşa-i, a repetat, făcându-mi cu ochiul. Să-ţi pleci privirea nu te ajută în niciun fel să-ţi păstrezi echilibrul. Dacă trebuie să te uiţi în jos, foloseşte-ţi ochii, nu toată partea superioară a corpului. Autocunoaşterea e cheia.

Am repetat, însă rezultatul a însumat diferite scenarii în care mi-a zburat pământul de sub picioare şi m-am trezit iar în fund. Chiar şi cu aterizările cât de cât amortizate de

covorul moale de pe podea, aveam să mă aleg cu o durere musculară mâine-dimineaţă. Pe măsură ce loviturile şi atacurile continuau, am învăţat să-mi menţin mai bine postura şi să mă clatin mai puţin. Picături de sudoare îmi brăzdau fruntea în timp ce ne luptam din nou şi din nou.

Era un sentiment plăcut să-mi pun trupul la treabă şi să-mi golesc mintea.

Ceva mai târziu, Anir a propus să luăm o pauză şi şi-a şters transpiraţia de pe gât şi faţă cu o bucată de in. Deşi eram pregătită pentru o nouă rundă, m-am dat un pas înapoi, sărind pe vârfuri. Mă simţeam vie, cu muşchii tremurând în urma efortului, dar nerăbdători să fie din nou folosiţi, chiar exploataţi.

Profesorul meu s-a aplecat din talie.

— Cinci minute pauză.

L-am urmat până la o masă laterală pe care se aflau un urcior cu apă şi pahare.

— Unde-i Wrath?

Nu ştiu de ce m-a luat gura pe dinainte, dar mi s-a părut ciudat că demonul războiului era de negăsit, în timp ce noi stăteam în magnifica lui sală a armelor.

Anir mi-a aruncat o privire piezişă cât şi-a umplut paharul şi l-a golit pe jumătate.

— Nu credeam că te-ar deranja absenţa lui.

— Nu mă deranjează! Sunt doar curioasă, m-am grăbit să adaug, iar când Anir nu mi-a răspuns, gura mea ridicolă s-a trezit dornică să umple tăcerea. Părea neliniştit în legătură cu alegerea mea de a vizita Casa Invidiei. Mă gândeam că şi-ar dori să mă vadă când mă întorc.

— Întrebi de mine când sunt plecat?

— Nu!

— Au!

Pe sânge şi pe oase! Mi-am dat seama de greşeală de îndată ce rânjetul lui Anir s-a lăţit. Mi-am turnat puţină apă şi am luat o gură.

— Am vrut să spun că…

— Nu m-am supărat, m-a asigurat el, cu ochii sclipind de amuzament. Poţi să te minţi cât vrei, dar va trebui să te descurci mai bine în preajma mea.

— Bine! Adevărul e că emisarul m-a enervat la culme.

— Lady Sundra?

Anir a pufnit.

— Nu mă surprinde să aud asta. Tatăl ei e duce şi nu a lăsat niciodată pe nimeni să uite de acest rang înalt. Întotdeauna a crezut că ar fi candidata ideală pentru a încheia o căsătorie avantajoasă cu un prinţ.

— Ah! Din acest motiv a devenit emisar. O astfel de funcţie îi permite să se afle în apropierea tuturor membrilor regalităţii.

— Vai, ia uite-te la tine, lady Em! Acum gândeşti ca o nobilă vicleană. Totuşi, majoritatea prinţilor nu doresc defel să fie prinşi în laţul căsătoriei. Indiferent de câte conspiraţii ar pune la cale familii nobile precum a ei, prinţii sunt mulţumiţi de statutul lor curent. Starea naturală a lui lady Sundra e să fie furioasă; nu are nimic personal cu tine.

— Deci cu cât rangul este mai mare, cu atât demonii manifestă mai mult păcatul ales.

— Din informaţiile pe care le-am adunat în timpul petrecut aici, da, aşa e. Deşi nimeni nu poate dobândi vreodată suficientă putere cât să poată detrona un prinţ. Ei sunt cu totul altceva. Gândeşte-te la diferenţa dintre un leu şi un tigru. Ambele animale sunt pisici mari, prădătoare, dar asemănările se opresc aici.

— Şi demonii de rang inferior? Sunt diferiţi de nobili.

— Într-adevăr. Şi din acest motiv aleg adesea să locuiască la periferia cercurilor de care aparţin.

— Dacă lady Sundra se potriveşte cel mai bine la Casa Mâniei, cum s-ar putea căsători cu un prinţ care simbolizează alt păcat?

— Ar fi rar, dar nu imposibil, ca ea să se orienteze spre un alt păcat, schimbându-şi astfel alianţa.

M-am sprijinit de marginea mesei şi mi-am pus paharul jos.

— Ştiai că Wrath începuse să accepte legământul de căsătorie în noaptea în care acea Viperidae m-a atacat.

— Trăiască regina schimbării subiectelor!

Arin şi-a punctat cuvintele cu o plecăciune dramatică.

— Intuiesc o întrebare ascunsă, pe undeva, pe acolo, sau aştepţi o confirmare?

— Ştiu că nu sunt prima lui alegere ca soţie, m-am apărat, gândindu-mă în continuare la fiica ducelui, dar aş vrea să ştiu dacă a mai existat cineva de care era interesat înainte… de toate astea.

Chipul lui Anir a devenit mai serios, de parcă ar fi decis să renunţe la orice urmă de tachinare.

— Nu e treaba mea, cum nu e nici dreptul meu să-i împărtăşesc povestea.

— Nu-ţi cer să faci aşa ceva. Vreau doar să ştiu dacă a mai fost cineva.

— S-ar schimba ceva dacă ar fi altcineva?

M-am gândit la o asemenea posibilitate. Curiozitatea mea juca un rol important, cu siguranţă, dar o altă persoană *chiar* putea schimba lucrurile. Aveam să refuz legătura şi să las ca soarta să ne fie decisă de consiliul celor trei menţionat de Wrath.

Sinceră să fiu, gândul că iubea pe cineva mă făcea să mă

simt inconfortabil şi, totodată, îmi oferea drum liber în a ajunge la Pride. O misiune care rămânea, în continuare, cea mai sigură cale spre obţinerea răzbunării.

Bineînţeles, cu excepţia cazului în care găseam Cheia Ispitei şi Oglinda Lunii Triple înaintea lui Envy. În plus, dacă un prinţ-demon nu era capabil să simtă vraja aruncată asupra vinului sau asupra mâncării, puteam aduna adevăruri în acest fel. Dar trebuia să exersez pe un prinţ al Iadului, iar unul îndeosebi se remarca prin absenţa lui, blestemat să fie!

Am revenit la problema curentă. Nu îmi doream să fiu legată într-o căsătorie lipsită de dragoste cu Wrath, dacă acesta avea să tânjească mereu după altcineva.

— Da! Da, s-ar schimba multe.

— Ai grijă, s-a auzit o voce tărăgănată şi afectată în spatele meu. Sau aş putea crede că tu chiar ţi-ai *dori* să te căsătoreşti cu mine.

Şaptesprezece

Am închis ochii şi am înjurat în tăcere, apoi l-am săgetat cu privirea pe Anir, fără să mă obosesc să-mi ascund furia.

— Eşti, fără discuţie, cu adevărat îngrozitor!

— Pariez pe şapte monede diavoleşti că nu o să mai gândeşti aşa după următoarea lecţie, a comentat trădătorul, care mi-a oferit un rânjet viclean. Să nu-ţi uiţi mâine poşeta, lady Em!

— Încuie uşa când ieşi!

Vocea lui Wrath i-a deconspirat locul: era mult prea aproape. Deodată, i-am simţit răsuflarea mângâindu-mi baza gâtului şi, pentru o clipă, m-am gândit să o iau la goană spre uşă sau să inventez o vrajă prin care podeaua să mă înghită complet. În schimb, mi-am îndreptat umerii şi m-am întors lent. Privirea demonului era fixată numai asupra lui Anir, care a renunţat puţin la fanfaronada lui jucăuşă, înlocuind-o cu o seriozitate pe care nu o mai văzusem la el din noaptea în care lordul Makaden îşi pierduse limba.

— Nimeni nu are voie să intre în această sală până nu dau semnalul că antrenamentul nostru s-a încheiat. Ai înţeles?

— Da, Majestate!

Anir s-a înclinat politicos înspre mine, apoi a pornit repede spre ieşire. Ce laş! Am zâmbit în sinea mea. Că tot am adus vorba de laşi, prefăcându-mă că prinţul-demon nu se afla acolo şi că nu auzise din greşeală ceva ce nu voisem niciodată să ajungă la urechile sale nu avea să îmi ajute cu nimic planul de a fi neînfricată.

M-am silit să întâlnesc privirea impunătoare a lui Wrath şi mi-am ascuns surprinderea cât mi-am evaluat cel mai nou

adversar. Azi nu era îmbrăcat din cap până-n picioare în negru; purta o splendidă cămaşă albă şi un frac. I-am studiat trupul masiv şi trăsăturile dure. Şi am înghiţit în sec. Nu era într-o dispoziţie bună. Am decis că nu era momentul potrivit să-mi dovedesc curajul. Un intrigant inteligent înţelegea arta retragerii.

Wrath nu părea să aibă intenţii bune, şi nu voiam să descopăr cât de rău putea fi.

— Nu cred că antrenamentul tău este necesar. Anir se descurca exemplar.

Un zâmbet larg s-a ivit pe chipul prinţului, deşi nu am întrezărit nicio urmă de veselie în curbura buzelor. Privirea demonului mi-a confirmat bănuiala de mai devreme: decizia de a rămâne la acest antrenament era o idee îngrozitoare. Când m-am retras cu un pas, ceva periculos a scânteiat în ochii lui Wrath.

— Nu posedă abilităţile necesare pentru această lecţie.

— O, ei bine, am alte planuri! Va trebui să reprogramăm.

— Chiar aşa?

— Da, că tot veni vorba, chiar aşa.

— Îţi aduci aminte de învoiala pe care am încheiat-o în dormitorul meu?

Am vrut să încuviinţez, dar în secunda următoare m-am trezit străbătută de un val imens de letargie şi cu capul atât de greu, încât nu-l mai puteam mişca. Concentrarea intensă a lui Wrath s-a axat asupra schimbării mele emoţionale şi fizice.

Expresia demonului nu trăda preocupare, ci doar o hotărâre neclintită, aspră, care ar fi trebuit să mă îngrijoreze.

Şi exact asta s-ar fi întâmplat, dacă nu m-ar fi cuprins o moleşeală atât de cumplită. Din câte se părea, nu mă puteam

convinge să-mi pese sau să-mi menţin postura. Picioarele mi s-au îndoit din proprie voinţă şi m-am prăbuşit grămadă la podea, cu membrele întinse în toate direcţiile şi cu obrazul apăsat de covorul gros. Fibrele mi-au zgâriat pielea şi mi-au înteţit senzaţia de disconfort. Totuşi, nu m-am rostogolit ca să-mi găsesc o poziţie mai comodă. Nici măcar n-am clipit. Spre groaza mea, o dâră de salivă mi s-a scurs din colţul gurii. Şi nu mi-a păsat deloc.

De fapt, am descoperit că nu-mi păsa prea mult de nimic. Nici măcar de licărul victorios ce i-a însufleţit scurt ochii lui Wrath, când s-a înălţat ameninţător deasupra mea.

S-a plimbat în jurul siluetei mele întinse cu faţa în jos.

— Uită-te la mine, Emilia!

Îmi doream să o fac, aproape mai mult decât orice, însă aveam rezervele de energie secătuite şi nu găseam nicio cale de a le umple la loc. Prin urmare, pleoapele mi-au coborât uşor. În pofida poziţiei mele nedemne, întinsă pe podea, cu mâinile şi picioarele răşchirate, salivând, nu am putut să adun suficientă voinţă încât să…

Păcatul lenei m-a eliberat pe neaşteptate din mrejele sale, de parcă nu ar fi existat nicicând. O clipă mai târziu, o furie mistuitoare şi înflăcărată m-a readus înapoi în picioare, susţinută de o înverşunare atât de puternică, încât îmi tremura întregul corp. Sau poate că era vorba despre mânie. M-am aruncat înspre demon.

— O să te omor!

— Să mă omori? Sunt convins că vrei să spui că o să mă săruţi.

Schimbarea mea bruscă de atitudine a smuls un hohot scurt de râs de pe buzele lui Wrath. Apoi, înainte să-l pot atinge, atmosfera s-a schimbat din nou fulgerător. Deodată, nu mai încercam să-l strâng de gât, ci îl trăgeam mai

aproape, înfăşurându-mi picioarele şi mâinile în jurul trupului său. Îl voiam pe el.

Osândi-m-ar zeiţa! Nevoia de a mă culca imediat cu el era sfâşietoare, disperarea, insuportabilă. Tânjeam să fie al meu!

Am crezut că trăisem pe propria piele limitele dorinţei în Vadurile Semilunii. Nimic nu se compara cu ce simţeam acum. Nu mă puteam gândi la nimic altceva în afară de mâinile lui pe mine. Mâinile mele pe el.

În străfundul minţii, ştiam că se întâmpla ceva cumplit de greşit. Lust îmi făcuse exact acelaşi lucru în noaptea petrecută pe plajă, dar nu mă puteam concentra pe altceva în afara propriei dorinţe.

Furia noastră reciprocă avea să se descătuşeze perfect în pasiune, oferindu-ne amândurora eliberarea îndelung râvnită, în timp ce ne luptam să ne dezbrăcăm, să ne duelăm în mângâieri înnebunitoare, să-l aducem pe celălalt în pragul extazului şi să-l lăsăm distrus şi lipsit de control, de raţiune. I-am tras faţa mai aproape de a mea, aceeaşi dorinţă arzând în ochii lui Wrath când i-am prins lent buza inferioară între dinţi.

— Sărută-mă!

I-am părăsit gura doar pentru a-mi trece limba şi dinţii de-a lungul gâtului demonului, gustându-i şi muşcându-i pielea pe măsură ce-mi apropiam buzele de urechea lui.

— Am nevoie de tine!

— Mă doreşti, dar nu ai niciodată nevoie de mine, doamna mea.

Deşi nu mi-a răspuns la dezmierdări, rânjetul i-a fost categoric păcătos când s-a îndepărtat puţin, ca şi cum s-ar fi ferit de atingerea mea.

— În Coridorul Păcatelor ai fost testată pentru invidie.

Sunt curios ce te-a înfuriat atât de tare. Îţi aminteşti ce iluzie ţi-a stârnit o asemenea emoţie?

Dorinţa mi s-a evaporat. O imagine nedorită mi-a reapărut în minte, Wrath culcându-se cu o femeie care nu eram eu. Încă o dată, i-am văzut picioarele încolăcite în jurul trupului său, l-am privit pe demon rotindu-şi şoldurile înainte cu fiecare împingere adâncă în interiorul partenerei sale. În loc de gemetele ei, acum le auzeam pe ale lui.

O emoţie posesivă, întunecată, a început să mocnească în mine. Eram atât de geloasă pe ei, încât am vrut să ucid. Sângele mi-a devenit la fel de rece ca tonul.

— Da!

— Spune-mi ce ai văzut.

— Pe tine şi pe o altă femeie. În pat.

A urmat o tăcere scurtă. De parcă nu s-ar fi aşteptat la un astfel de motiv.

— Şi cum te-a făcut asta să te simţi?

Am expirat, sunetul semănând mai mult cu un mârâit.

— Însetată de sânge.

Cu paşi lenţi, Wrath a început din nou să se plimbe în jurul meu, ca un prădător, vorbind cu o voce şoptită, însă plină de sarcasm.

— Asta a fost înainte sau după ce ai văzut plăcerea pe care mi-o oferise? Extazul pur pe care l-am simţit îngropat în căldura ei.

O lacrimă mi-a alunecat pe obraz. Nu eram tristă, nici măcar furioasă. Acum eram pe deplin consumată de un alt sentiment. Însă nu eram geloasă pe cealaltă femeie, ci pe noaptea de intimitate pe care o petrecuseră împreună. Îmi doream asta. Îl doream pe Wrath cu o intensitate care mi-a pârjolit şi ultima fărâmă de raţiune. Iar acest nivel de invidie era aproape la fel de copleşitor precum cel din noaptea în

care îl întâlnisem pentru prima dată pe prinţul care înstăpâneşte păcatul.

Envy îşi folosise influenţa asupra mea şi nu aveam să uit niciodată răceala…

Dintr-odată, o explozie de furie mi-a limpezit mintea, spulberând vraja.

— Bestie monstruoasă ce eşti! Îţi foloseşti puterile asupra mea!

— Şi cât de uşor ai cedat în faţa lor!

Furia lui Wrath a ieşit la suprafaţă, gata să o înfrunte pe a mea.

— Vrei ca fraţii mei să te manipuleze? Poate că îţi doreşti să devii una dintre marionetele lor, nerăbdătoare să-i amuzi. Poate că vei începe prin a fi a *mea.* Scoate-ţi hainele şi dansează pentru plăcerea mea!

— Porcule!

— O, n-ai idee cât de malefic pot să fiu, dar o învoială e o învoială.

— N-am fost de acord cu tâmpeniile astea!

— Minţi! *Tu mi*-ai cerut să te înarmez. Mi-ai poruncit, dacă nu mă înşală memoria. Te-am contracarat, antrenându-te împotriva ameninţărilor fizice şi magice. Nu ai fost de acord cu asta?

— Ba da, dar…

— Scoate-ţi hainele!

Am distins un ecou straniu de putere în vocea lui. Am încercat să-l alung, am încercat să mă opun, dar am simţit presiunea crescând şi cedând. Disperată, m-am străduit din răsputeri să înalţ o barieră emoţională între noi, însă Wrath nici nu a vrut să audă de aşa ceva. Înainte să-mi pot atinge însemnul de invocare de pe gât, vocea demonului a răsunat clar şi puternic, mânată de o putere dominatoare.

— Acum!

Scutul s-a destrămat, odată cu voinţa mea. Fără să piardă timpul, degetele mele au desfăcut nasturii de la pantaloni, apoi mi-am ondulat uşor trupul, astfel încât materialul să mi se adune la picioare. Tunica a fost următorul veşmânt de care m-am descotorosit. Wrath şi-a plimbat privirea peste mine, din creştetul capului până la degetele de la picioare, ridicând-o lent la final. În ochii lui nu am întrezărit nici dorinţă trupească, nici căldură, nici apreciere. Doar furie.

Şi nu era singurul învrăjbit de sentimentul arzător. Uram că mă obligase să mă dezbrac. În Vadurile Semilunii fusese alegerea mea, o senzaţie puternică, eliberatoare. Momentul din prezent nu reflecta niciuna dintre acele emoţii. Aveam să-l fac să plătească pentru asta. Însă dacă într-o clipă nevoia mea de răzbunare răscolea tăciunii, dornică să ardă din nou, în următoarea dispărea odată cu următorul val al voinţei prinţului-demon.

Am dat să-mi scot lenjeria, dar vocea lui mi-a despicat pâcla din minte ca un pumnal.

— Restul hainelor rămân pe tine. Mişcă-ţi şoldurile!

M-am concentrat asupra singurului tăciune de furie care nu fusese stins de porunca magică a lui Wrath, încercând cu toată puterea să aprind acel sâmbure de emoţie care încă îmi aparţinea şi să-l folosesc pentru a-i respinge îndemnul supranatural. *Eu* aveam să fiu cea care va decide când să mă dezbrac în faţa lui sau a oricui altcuiva. Şi aveam să continui să lupt pentru mine, indiferent de cât de îngrozitoare, disperată sau zadarnică ar fi situaţia.

Simţindu-mi hotărârea, Wrath şi-a dezlănţuit mai multă putere.

— Am spus, *mişcă-ţi şoldurile!*

Conştiinţa, emoţiile şi libertatea de a alege erau ferecate undeva în adâncul meu. Lumea mi-a fost redusă la vocea şi dorinţa lui. Voinţa demonului îmi pulsa prin vene, mă domina în toate sensurile cuvântului, devenind una cu inima mea.

M-am supus poruncii sale. Am întrupat păcatul şi viciul. M-am lăsat condusă de poftele trupeşti.

Şi am adorat fiecare clipă în parte.

Legănându-mă sugestiv, nu mi-am luat ochii de la demon. Îmi doream să-mi ceară să-mi scot lenjeria. Apoi să şi-o scoată pe a lui.

Wrath s-a apropiat, cu trăsăturile umbrite de o furie rece. Nu puteam să înţeleg de ce era nemulţumit. Am înlăturat distanţa rămasă între noi şi am dansat lipită de trupul lui încordat, împingându-mă în el. Ceva în legătură cu poziţia noastră mi-a reamintit de un alt moment, de un alt dans. Şi de aceeaşi furie care îl străbătuse la focul de tabără.

Atunci se comportase ca o creatură îndărătnică, iar acum reacţiona de două ori mai rău.

— Nu asta îţi doreşti?

— Nici pe departe.

A făcut un pas mare înapoi, punând o distanţă duşmănoasă între noi.

— De acum înainte mi te vei adresa cu „stăpâne”. Lasă-te în genunchi!

— *Niciodată* nu voi…

Pe cât de repede a izbucnit, pe atât de repede mi-a fost stinsă furia. În secunda următoare, eram pe podea, cu capul plecat.

— Te mulţumeşte asta, stăpâne?

— Scoate-mi cizma dreaptă!

I-am desfăcut şireturile cizmei, apoi i-am scos-o,

aşteptând următoarea instrucţiune.

— Plimbă-ţi seducător mâinile în sus, pe gamba mea!

Am întins mâna după piciorul lui, însă demonul l-a tras înapoi.

— Începe de la gleznă!

Fără să ezit, mi-am lăsat mâinile să-i urce şerpuitor pe trup şi peste muşchiul gambei. Degetele mele au atins în treacăt ceva tare. Am ridicat privirea.

— Acum ţi-am oferit plăcere, stăpâne?

Wrath s-a aplecat şi mi-a înălţat bărbia, cercetându-mi intens faţa. Căuta ceva, dar, după încruntătura adâncă de pe chipul lui, era evident că nu avusese sorţi de izbândă.

— Învaţă să te protejezi. *Asta* îmi va oferi plăcerea supremă.

Cumva, cu el învăţasem însăşi esenţa plăcerii. *Asta* puteam face. I-am eliberat gamba şi am întins mâna spre betelia pantalonilor.

— Lasă-mă să-ţi ofer acum plăcere, stăpâne!

Temperatura din jurul nostru a coborât cu câteva grade.

— Dacă te-aş vrea în genunchi, goală în faţa mea, incapabilă să gândeşti de una singură, te-aş supune voinţei mele. Dacă mi-aş dori să ţi-o trag ca să finalizez legământul de căsătorie, m-ai asculta fără să te opui. Şi m-ai implora să nu mă opresc. Niciuna dintre posibilităţi nu mă atrage şi nici nu-mi oferă plăcere. Tânjesc după cineva care să fie *egalul* meu. Ia pumnalul ascuns sub pantaloni! Ridică-te!

Am scos pumnalul din teaca de piele şi m-am forţat să mă repun pe picioare, cu inima frântă din pricina tonului său aspru şi a îndârjirii cu care îmi respinsese avansurile. Am întins mâna după a lui, sperând să-l ademenesc să ia ceea ce îi ofeream.

— Eu…

O furie năvalnică, copleşitoare şi mistuitoare m-a readus în simţiri, spulberând influenţa păcatului desfrânării. Am strâns pumnalul atât de tare, încât m-a durut mâna. Wrath a continuat să mă privească în ochi cât şi-a desfăcut lent primii câţiva nasturi ai cămăşii sale imaculate.

— Apasă lama în pieptul meu, în inimă!

Am înlăturat distanţa dintre noi, vârful pumnalului înţepându-i pielea. Acum eram mânioasă, întruparea furiei. Şi aveam să iau ceea ce mi se datora şi-mi aparţinea.

Începând de acum. Cu acest prinţ plin de ură.

Wrath s-a aplecat şi a rostit cu o voce joasă şi seducătoare:

— La asta visezi. La sânge şi revanşă. Răzbună-te, *vrăjitoareo!* Aminteşte-ţi ce tocmai te-am pus să faci. Cum ai căzut în genunchi, implorând să-mi oferi plăcere. Lasă ura şi păcatul tău preferat să te mistuie!

— Taci!

— Poate că ţi-a plăcut când te-am îndemnat să te dezbraci. Când te-am forţat să mi te supui, să asculţi de voia mea.

— Ţi-am spus să *taci!*

— Poate că ar trebui să-ţi arăt cât de malefic pot fi!

M-am uitat fix la pieptul lui şi la lama care îi străpungea pielea. O dâră subţire de sânge i se prelingea pe trup. Prin mânia şi furia care îmi asaltau fără milă simţurile, mi-am amintit. Îl mai înjunghiasem în inimă. În mănăstire. Jurase că era nevoie de mult mai mult decât de un pumnal înfipt în piept pentru a-i curma viaţa. Atunci îmi dorisem să testez adevărul spuselor sale. Iar acum îmi oferea ocazia să fac asta. Am înghiţit în sec, conştientă de nodul dureros din gât. Lacrimi nevărsate mi-au ars ochii.

Mâna mi-a tremurat, lama înfigându-se mai adânc în

timp ce mă împingeam în ea.

— *Răzbună-te!*

Influenţa lui demonică s-a luptat cu voinţa mea. Şi a câştigat.

O lacrimă mi-a alunecat pe obraz, eliberată pe furiş, şi m-am lăsat cu toată puterea pe lamă, folosindu-mi greutatea superioară a corpului ca să o împing prin muşchi şi oase. Am privit cu o furie arzătoare cum îi alunecă în piept. Sângele îi curgea din rană, îi păta cămaşa, îmi acoperea degetele, deodată alunecoase. Nu am scos pumnalul. L-am răsucit, scrâşnind din dinţi înainte să ţip îndeajuns de tare încât să-l invoc pe însuşi Satana.

Prinţul-demon a urmărit impasibil cum îi smulg lama din piept şi îl înjunghii din nou.

Şi din nou. Şi din nou.

Optsprezece

Deodată, Wrath a înlăturat orice influenţă asupra mea.

M-am holbat la pumnalul care ieşea din pieptul demonului, întregul meu corp tremurând violent în urma atacului. O senzaţie de greaţă a înlocuit furia pe care tocmai o simţisem. Am dat drumul armei şi m-am tras înapoi, incapabilă să mă uit în altă parte. Era atât de mult sânge! Sângele lui Wrath!

O pată stacojie a răsărit obscen pe cămaşa lui albă, ca o floare a morţii. Dacă ar fi fost altcineva în locul său, acea fiinţă ar fi murit. Ucisă de mâna mea. Am inspirat adânc de câteva ori, aproape distrusă de povara a ceea ce ar fi putut fi, a ceea ce am înfăptuit.

Prinţul-demon şi-a smuls pumnalul din piept şi l-a aruncat. Am tresărit când arma s-a izbit zgomotos de peretele îndepărtat, singurul sunet din încăpere în afară de răsuflările mele întretăiate. Mă forţase să-l înjunghii. În inimă. Nu… nu puteam să-mi desprind ochii de locul în care înfipsesem pumnalul. Nu puteam să amuţesc scrâşnetul înfiorător de oase sfărâmate în timp ce îi străpungeam pieptul. M-am străduit să-mi ţin mâinile de-o parte şi de alta a trupului, să nu-mi acopăr urechile şi să ţip până când acel sunet nenorocit înceta să-mi răsune în cap.

Rana era deja vindecată, dar sângele îi îmbiba cămaşa. Amintiri despre un alt piept, despre o altă inimă, mi-au acaparat simţurile. Ale surorii mele gemene. Îi vedeam doar trupul mutilat, conştientă de cât de uşor ar fi putut fi ea în locul demonului, simţind apăsarea lamei. Riposta fusese inutilă.

Mi-am întors mâinile, cu palmele lipicioase şi murdare

de sânge în sus, şi am strigat:

— Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să mă torturezi în halul ăsta şi să mă expui unei asemenea depravări?

— Într-adevăr, cum îndrăznesc să-mi învăţ soţia să se protejeze de duşmanii ei?

— Nu sunt încă soţia ta. Şi dacă aşa crezi tu că-mi demonstrezi de ce ar trebui să ne căsătorim, ţi-ai pierdut complet minţile! Eşti cea mai vrednică de dispreţ creatură pe care am avut vreodată ghinionul să o cunosc!

— Dacă vorbele tale ar fi fost adevărate, te-aş fi lăsat în aceeaşi stare în care a făcut-o Lust, când te-am eliberat de sub robia mea.

Demonul mi-a aruncat un halat. Nu-l văzusem ţinându-l înainte, dar nu observasem mare lucru în afară de păcatele pe care dorise să le trăiesc pe propria piele.

Acum vedeam multe.

Nu mai asistasem vreodată la o reacţie atât de înverşunată, punctată de o expresie pur ucigătoare. După felul în care mă privea, părea la un pas să comită el însuşi o crimă. De parcă această mică demonstraţie de putere l-ar fi înfuriat mai mult decât pe mine. De parcă aşa ceva ar fi fost realmente posibil!

Îl înjunghiasem în inimă cu un pumnal! Nu mai fusesem nicicând atât de supărată. Şi căzusem pradă *multor* emoţii mânate de furie de la uciderea surorii mele gemene.

Am înşfăcat halatul şi l-am îmbrăcat în grabă, cu mişcări lipsite de graţie, urându-l deoarece ştia că urma să am nevoie de el. De asemenea, a devenit extrem de limpede de ce purta alb. Felul în care se pregătise pentru antrenament mi-a făcut sângele să fiarbă cu şi mai multă putere în vene, indicând că demonul ştiuse exact ce păcate avea să folosească, ce m-ar influenţa să fac şi că se gândise dinainte

la ce mi-ar fi necesar după mica sa demonstraţie de putere.

Am fost tentată să mă întorc ca o furtună în dormitorul meu, îmbrăcată doar în lenjerie intimă, sau să mă dezbrac complet. Să mă vadă curtenii lui în toată gloria mea!

— N-ai decât!

Fără îndoială, mi-a desluşit gândurile din limbajul trupului. Prinţul-demon şi-a întins braţul liber, ca o invitaţie.

— Dacă preferi să te plimbi pe aici fără halat, cu siguranţă nu voi obiecta.

— Chiar ar trebui să nu mai vorbeşti acum.

— Obligă-mă!

— Nu mă ispiti, demonule!

— Fă-o! a insistat, apoi m-am trezit cu el înălţându-se ameninţător deasupra mea. Foloseşte-ţi puterea! Ripostează!

O tachinare copilărească. M-am scufundat în Sursa magiei mele, încercând să iau o fărâmă de putere pentru a-i face fundului său cunoştinţă cu podeaua, dacă tot se credea atât de deştept. M-a întâmpinat din nou un zid al deşertăciunii. Eram atât de frustrată, încât îmi venea să ţip. Ochii lui Wrath s-au îngustat, un semn că demonului nu-i scăpa nimic.

— O să ne antrenăm în fiecare zi până la Festivalul Lupului. Vei învăţa să te protejezi de fraţii mei. Sau vei îndura umilinţe mai mari decât cele la care te-am supus astăzi, printr-o simplă demonstraţie. Fii recunoscătoare, *logodnică,* că nu-mi doresc să te rănesc pe tine, propriu-zis! Ci doar să-ţi zdruncin orgoliul şi mândria. Dacă nu mă înşel, ambele pot fi remediate.

— M-ai obligat să te înjunghii!

— Mă vindec repede.

Ce păcat că impactul emoţional al lecţiei de azi nu avea

să o facă la fel de repede! Mi-am strâns cordonul de la halat de jur-împrejurul taliei.

— Te dispreţuiesc.

— Pot trăi cu ura ta, m-a asigurat Wrath, însă un muşchi i-a zvâcnit în maxilar. E mult mai bine să o foloseşti în avantajul tău, decât să mă adori şi să cedezi în faţa depravării lumii subterane.

— De ce ai recurs la violenţă? l-am întrebat în şoaptă. Nu era nevoie să-mi dezlănţui mânia în acest fel.

— Ţi-am oferit o cale de refulare. Răzbunarea înseamnă otravă, o moarte lentă a sinelui. Caută dreptatea. Caută adevărul. Dacă alegi răzbunarea în detrimentul a orice altceva, îţi vei pierde mai mult decât sufletul.

— Nu-mi vine să cred că pretinzi că-ţi pasă de sufletul meu!

— Suferinţa ta nu poate fi stinsă prin ură. Spune-mi, te simţi aşa cum ţi-ai închipuit? Faptul că mi-ai vărsat sângele ţi-a vindecat rănile? Oare balanţa dreptăţii a ajuns în sfârşit din nou în echilibru sau ai alunecat puţin mai adânc într-o altă latură a ta, una pe care nu o recunoşti?

Am strâns din dinţi şi m-am uitat urât la el. Amândoi ştiam că nu mă simţeam mai bine. Dimpotrivă, chiar mai rău.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Wrath s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat cu paşi mari spre uşă.

— Ne întâlnim aici mâine-seară.

— Nu am fost niciodată de acord cu mai multe sesiuni de antrenament.

— Nici nu ai stabilit parametri când am discutat despre învoiala noastră. Îţi sugerez să vii pregătită de luptă sau te vei trezi din nou în lenjerie intimă, în mâini şi-n genunchi dinaintea mea. Şi o să mă implori. Sau o să mă înjunghii. Ori

poate le vei face pe amândouă.

Mi-am controlat emoţiile. Wrath se comporta acum ca un nemernic în toată regulă, însă nu reacţiona niciodată impulsiv.

— Momentul ales pentru prima lecţie are cumva legătură cu faptul că am vizitat Casa Invidiei?

— Nu, a răspuns fără să se întoarcă, însă s-a oprit înainte să deschidă uşa. Voturile pentru alegerea oaspetelui de onoare al Festivalului Lupului au fost exprimate ieri.

Şi iată explicaţia! Trebuie să fi sperat că avea să se întâmple ceva mai interesant care să le distragă atenţia fraţilor săi, astfel încât să scap.

— Crezi în continuare că voi fi aleasă.

— Nici nu mă îndoiesc în această privinţă.

— Deci planul tău în seara asta a fost să ce? Să-mi arăţi cât de nemilos şi cât de puternic eşti cu adevărat?

— Fraţii mei vor fi mai mult decât încântaţi să-ţi arate cât de păcătoşi pot fi în faţa unui public numeros şi nerăbdător.

Prinţul-demon a inspirat adânc.

— Dacă ai crezut că Makaden a fost deplasat, comportamentul lui nici nu se compară cu o adunare găzduită de membrii familiei mele. Vor lua până se plictisesc. Apoi vor arunca frânturile. Şi, a adăugat el încet, dacă te-a îngrozit atât de tare ceea ce tocmai s-a întâmplat aici, chiar nu ai idee ce te aşteaptă.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi că vom începe antrenamentul în seara asta.

— Fraţii mei nu-ţi vor cere aprobarea. Şi nici nu te vor avertiza.

— Nu sunt logodită cu fraţii tăi. Dacă vrei pe cineva care să fie egalul tău, îţi sugerez să mă tratezi aşa. Poate că am

încheiat o învoială, dar asta nu înseamnă că nu aş fi putut fi prevenită.

— Scopul lecţiei a fost să-ţi arăt cât de vulnerabilă eşti, nu să te umilesc.

M-am uitat lung la liniile încordate ale spatelui său. La mâna pe care o ţinea încleştată pe clanţa uşii, cu încheieturile degetelor albite.

— Nu sunt un erou, Emilia. Însă nici vreun răufăcător. Ar fi trebuit să ştii deja acest lucru.

— Pleacă! Am auzit destule scuze în seara asta.

Pentru o clipă nu s-a mişcat, şi m-am pregătit pentru orice părea să se chinuie să rostească. Fără ca un alt cuvânt să prindă glas, s-a strecurat din sală, uşa închizându-se silenţios în urma lui. Am rămas cu privirea fixată asupra ieşirii câteva secunde bune, încercând să mă adun.

Bănuiam că antrenamentul fusese în egală măsură în beneficiul lui şi al meu. Dacă altcineva reuşea să mă aducă într-o stare asemănătoare în timpul festinului – sau într-una mai cumplită –, adică pe jumătate goală şi zvârcolindu-mă sub influenţa sa, ca o păpuşă trasă de sfori, se putea ca generalul de război să-i amintească familiei sale cum obţinuse distincţia militară. Şi mă îndoiam că Wrath nu eliberase calea spre titlul respectiv prin nenumărate vărsări de sânge.

M-am uitat pe furiş la pumnalul pe care îl folosisem pentru a-l înjunghia, cu lama acoperită de sânge uscat. N-am putut identifica exact emoţia dezlănţuită înăuntrul meu în locul fricii, dar nu-mi mai era greaţă.

În schimb, aveam impresia că pot scuipa flăcări. Luând în considerare abilitatea mea de a invoca focul, cu puţin antrenament, se putea chiar să am sorţi de izbândă. Zeiţa să-i ajute acum pe prinţii-demoni!

*

Când m-am năpustit în apartamentul meu, am trântit uşa cu suficienţă forţă încât să se clatine tabloul mare, atârnat lângă camera de baie. Dintre toate vicleşugurile arogante, duşmănoase şi neplăcute la care ar fi putut să recurgă! Da, acceptasem blestemata aia de învoială, dar nu ştiusem că era un angajament obligatoriu.

Obrajii îmi ardeau de furie. Pierderea controlului m-a zguduit mai mult decât oricare dintre vicleniile lui demonice. Wrath intrase cu un plan în sala de antrenament şi îl executase impecabil. Şi mă aflasem la mila lui. *Acest* gând reprezenta nucleul furiei mele.

— „De acum înainte mi te vei adresa cu *stăpâne",* l-am luat în derâdere, imitându-i cât puteam de bine vocea. Ce monstru plin de ură!

M-am năpustit în camera de baie şi am început să-mi curăţ sângele de pe mâini, orbită în fiecare clipă de furia îndreptată asupra lui Wrath. Chiar dacă nu păruse deosebit de mulţumit sau îngâmfat în urma eforturilor depuse, asta nu schimba faptul că se dezlănţuise asupra mea.

M-am uscat şi am dat roată odăii, nespus de supărată pe el pentru că îşi exprimase punctul de vedere, dar şi mai supărată că fusesem redusă la o fiinţă neputincioasă.

Lăsând toate aceste detalii deoparte, a trebuit să recunosc că era mult mai bine să fiu supusă influenţei lui Wrath, oricât de mizerabilă ar fi ideea, întrucât cel puţin ştiam că nu avea să ducă lucrurile prea departe. Era posibil să mă forţeze să mă dezbrac şi să-l implor ori să-i înfig o lamă în inima, dar niciodată nu avea să profite cu adevărat de mine sau să mă îndemne să rănesc pe altcineva.

Mi-am coborât privirea şi m-am uitat fix la mâinile mele acum curate. Un gând tulburător mi s-a strecurat în minte. Dacă un prinţ-demon dorea să verse sânge, aveam să ucid pe cineva la porunca lui. Wrath dovedise acest lucru în seara asta. O parte din mine voise să-l înjunghie, dar nu aş fi întrecut nicicând o asemenea limită pe cont propriu.

M-am gândit la Antonio şi la cum se aflase în mod clar sub o *anumită* influenţă. Dacă Wrath putea mânui alte păcate cu uşurinţă şi forţă, era logic că şi fraţii săi posedau talentul.

Prin urmare, oricare dintre ei ar fi putut să-l manipuleze pe Antonio pentru a ucide vrăjitoarele. Ura lui era deja înrădăcinată din pricina modului în care îşi pierduse mult iubita mamă. Nu ar fi fost defel complicat ca emoţia să fie adusă la suprafaţă şi folosită împotriva lui.

Mi-am golit mintea de toate gândurile şi grijile cu privire la ucigaşul surorii mele şi votul de la Festinul Lupilor, apoi mi-am îndrumat paşii spre garderobă şi m-am îmbrăcat cu o rochie neagră, simplă.

Ochii mi-au fugit spre podea, atraşi de o pată albă care s-a ivit fulgerător printre faldurile de întuneric. Unul dintre craniile fermecate alunecase din ascunzătoare când scosesem rochia.

Am răsuflat lung. Încă mai trebuia să elucidez misterul craniilor şi să-mi dau seama dacă Envy fusese cel care le trimisese. Ce-i drept, se strecurase o urmă de îndoială cu privire la implicarea lui. Nu avea niciun sens să-mi trimită în secret craniile, doar pentru a-mi împărtăşi cu atâta nonşalanţă informaţii.

M-am aplecat ca să înlocuiesc eşarfa când uşa exterioară s-a deschis.

— Emilia, voiam să…

Craniul fermecat i-a distras atenţia lui Wrath. Orice ar fi fost pe cale să spună a fost imediat dat uitării cât a străbătut valvârtej camera, ca un sol al mâniei înveşmântat în negru şi auriu. Mi-a smuls craniul din garderobă şi s-a învârtit, uitându-se şocat la mine, de parcă nu m-ar mai fi recunoscut.

— Ce nai…

— Dacă nu cumva îţi doreşti să cazi pradă unei vrăji dezagreabile, te sfătuiesc să-ţi reconsideri tonul. Nu ne aflăm în ringul tău de antrenament. Nu-ţi voi tolera grosolănia în afara lecţiilor noastre.

Wrath a inspirat adânc. Apoi a expirat. A repetat ambele acţiuni. De două ori. Cu fiecare inspiraţie şi expiraţie, aş fi putut să jur că atmosfera devenea tot mai tensionată. Se adunau norii de furtună.

— Dacă binevoieşti, doamna mea, explică-mi te rog *cum* ai ajuns să te afli în posesia unui asemenea lucru, deoarece tare mult mi-aş dori să ştiu.

Am observat că îi pulsa o venă la gât. După ce mă obligase să-l înjunghii, mă năpădise un sentiment pervers de bucurie să-l văd aşa de supărat.

— De ce ai venit aici?

— Ca să-ţi cer iertare. Răspunde-mi! Te rog!

— L-a lăsat cineva. Împreună cu un al doilea craniu.

— Un al doilea craniu?

Prinţul-demon a rostit cuvintele printre dinţi, ca şi cum ar fi forţat manierele ireproşabile să se împotrivească neîncrederii trădate de chipul lui.

— Spune-mi, te rog, unde se află acum?

— În garderobă. În spatele acelei rochii ridicole cu falduri uriaşe.

Într-o tăcere desăvârşită, Wrath s-a strecurat cu calm în armoar şi a recuperat obiectul respectiv. Părea să fie nevoie

de un efort herculean din partea lui pentru a-şi păstra cumpătul.

— Îmi permiţi să te întreb când a sosit primul craniu?

— În noaptea în care Anir a adus mâncare şi vin.

— În prima noapte pe care ai petrecut-o aici?

Şi-a ridicat din nou vocea. Am dat din cap, un gest care i-a stârnit şi mai mult mânia.

— Şi nu credeai că o astfel de informaţie merita să fie împărtăşită pentru că…

Zâmbetul meu putea fi descris în multe feluri, dar cu siguranţă nu era inocent.

— Nu ştiam că trebuie să-ţi raportez, *stăpâne.* Mi-ai fi răspuns la vreuna dintre întrebări?

— Emilia…

— Care frate posedă acest tip de magie? Cine ar vrea să mă tortureze? Cineva trebuie să mă urască al naibii de mult. A fermecat craniile, astfel încât să vorbească folosind vocea surorii mele. Un alt pumnal minunat înfipt direct în inima mea. Ai vreo teorie pe care doreşti să mi-o destăinui?

Mi-am ridicat sprâncenele, ştiind că avea să rămână tăcut. Când demonul şi-a unit buzele într-o linie subţire, fermă, nu mi-am putut înăbuşi hohotele amare de râs, eliberate din adâncul sufletului.

— Aşa cum bănuiam! Deşi îţi pot promite un singur lucru, şi anume că aceasta nu va fi ultima dată când voi decide să nu dezvălui nimic până când nu voi efectua o investigaţie amănunţită pe cont propriu, am spus, apoi am arătat spre uşă. Te rog să pleci! Nu mai vreau să stau nici măcar o secundă în plus în compania ta. Mi-a ajuns pentru seara asta!

Wrath şi-a mijit ochii, surprins de faptul că-l alungam. Mă îndoiam că îi vorbise vreodată cineva într-un asemenea

mod.

— În ceea ce priveşte antrenamentul de mai devreme…

— Sunt pe deplin capabilă să înţeleg însemnătatea lecţiei, oricât de îngrozitoare ţi-ar fi metodele. Fără să punem la socoteală învoiala noastră, de acum înainte vei întreba dacă vreau să mă antrenez.

Mi-am pus o mască a indiferenţei, hotărâtă să-mi ascund emoţiile.

— Dacă n-ai de gând să faci schimb de informaţii cu mine, acest interogatoriu se încheie acum. Pune craniile la loc şi ieşi din camera mea!

— Craniile vor fi duse undeva în siguranţă, departe de ochi iscoditori.

— Răspunsurile vagi nu o să mă mulţumească. Fii specific! Dacă-ţi permit să iei craniile, unde se vor afla?

— În apartamentul meu privat.

— Le voi vedea ori de câte ori îmi doresc. Şi vei împărtăşi orice informaţii pe care le dobândeşti.

S-a încruntat la mine.

— Atunci, dacă tot suntem la capitolul pretenţii, atât timp cât eşti de acord să iei cina cu mine mâine-seară, îţi voi îndeplini dorinţa.

— Nu pot să-ţi dau un răspuns în seara asta.

— Şi dacă insist?

— Atunci răspunsul meu este *nu,* Alteţă.

— Poţi evita discuţia în seara asta. Să refuzi să iei cina cu mine. Însă *chiar* vom vorbi despre toate. În curând!

— Nu, Wrath! Vom vorbi despre asta când vom fi *amândoi* pregătiţi.

L-am cercetat îndeaproape cât mi-a analizat cu atenţie cuvintele, întipărindu-şi-le în memorie.

— Voi fi de acord să mă antrenezi şi să-ţi foloseşti

influenţa asupra mea, însă *numai* în acea sală. Oriunde altundeva, îmi vei respecta dorinţele.

— Altminteri?

Am clătinat cu tristeţe din cap.

— Înţeleg că tărâmul tău este diferit, iar fraţii tăi sunt diabolici şi vicleni, dar nu orice afirmaţie trebuie să fie percepută ca o ameninţare. Cel puţin nu între noi. Ca să fie clar: de acum încolo, dacă nu-mi respecţi dorinţele, nu voi rămâne aici. Prin alegerea mea nu vreau să te pedepsesc, ci să mă protejez. Îţi voi ierta lipsa de maniere, de judecată sau de noţiuni de decenţă elementare, dacă promiţi să înveţi din această greşeală. Totuşi, vei împărtăşi toate informaţiile pe care le aduni despre cranii, indiferent dacă decid sau nu să iau cina cu tine. Am ajuns la o învoială?

M-a privit lung, *cu adevărat,* şi, în cele din urmă, a încuviinţat din cap.

— Îţi accept condiţiile.

Wrath a luat ambele cranii şi s-a oprit, cu ochii aţintiţi asupra noptierei. Şi a jurnalului despre Casa Mândriei.

— Cum plănuiai să-l citeşti? Nu, lasă-mă să ghicesc! a adăugat repede, iar vocea i-a devenit suspect de joasă. Voiai să închei o învoială cu un demon? Să-i oferi o parte din sufletul tău?

— Am luat în considerare posibilitatea.

— Dă-mi voie să te scutesc de efort! Nu este scris într-un limbaj demonic. Şi nicio învoială pe care o închei cu altcineva – cu excepţia mea – nu-ţi va oferi răspunsurile pe care le cauţi în ceea ce priveşte *oricare* dintre acele jurnale. Tot ce trebuia să faci era să mi-l ceri şi ţi l-aş fi dat.

— Poate… Dar mi-ai fi dat şi o modalitate de a-l citi?

— Nu ştiu!

A ieşit hotărât din cameră, iar eu nu m-am mişcat până

când nu am auzit uşa exterioară închizându-se. Apoi m-am sprijinit de perete, secătuită de energie.

Mi-am numărat un timp răsuflările şi abia când am fost sigură că demonul nu avea să se întoarcă le-am permis lacrimilor să curgă în voie. După o clipă, m-am aplecat înainte, îndurerată; suspinele mi-au zguduit trupul şi m-au răvăşit. În decursul unei ore fusesem supusă la mai multe păcate şi-mi înjunghiasem potenţialul viitor soţ. Seara asta putea fi clasificată cu siguranţă drept una de coşmar, parcă desprinsă din Iad.

Deodată, mi-am îndreptat spatele, respirând greu din pricina eforturilor de a-mi stăpâni emoţiile.

Apoi mi-am şters lacrimile de pe obraji şi am jurat din nou să-mi înving duşmanii. Chiar şi pe cei care nu mai păreau să-mi fie adversari.

Nouăsprezece

Florile învăluite de chiciură scânteiau precum cristalul, iar ramurile scoteau clinchete delicate, asemenea clopoţeilor de iarnă, în timp ce mă plimbam prin grădină.

Era destul de frig, încât să am nevoie de mănuşi căptuşite cu blană şi de o mantie groasă de catifea, dar dimineaţa în sine era minunată. Paşnică. Din moment ce nu mă bucurasem de prea multe astfel de zile în ultimele luni, cea de azi părea decadentă. Mi-am mijit ochii printre ramurile încâlcite, ca zăbrelele dintr-un grilaj. Pe un număr impresionant de copaci, frunzele se agăţau cu încăpăţânare de viaţă, îngheţate până când fie căldura, fie soarele urma să le elibereze.

Încă nu văzusem soarele, parcă tăinuit de toată zăpada şi de cerul veşnic înnorat, aşa că probabil avea să mai dureze ceva până la ivirea primelor semne ale dezgheţului. Dacă urma să aibă vreodată loc. Mi-am amintit de felul în care Wrath se bucurase de soare, absorbind căldura într-o după-amiază leneşă, petrecută pe acoperişul castelului pe care-l revendicase în oraşul meu. Pe atunci presupusesem că îi lipseau gropile de foc ale căminului său infernal. Acum ştiam mai bine.

Pâlcuri de flori – trandafiri violet-roz, bujori şi flori cu petale ca nişte semiluni argintii – au răsărit în secţiuni mai largi ale labirintului. Am mers încet de-a lungul potecii interioare, străjuite de garduri vii ireal de înalte, asemenea unor pereţi nespus de frumoşi, pudraţi cu zăpadă. Grădinile Casei Mâniei reprezentau un alt exemplu uimitor al gusturilor rafinate ale demonului.

Am urmat poteca şerpuitoare până când am dat de un

ochi de apă dispus în apropiere de centru.

Pe suprafaţa reflectorizantă se afla statuia de marmură a unei femei goale, cu o coroană de stele pe cap şi două pumnale curbate în mâini, cu o expresie atât de furioasă, atât de nemiloasă, încât îţi îngheţa sângele-n vene. Părea dispusă, chiar pregătită, să rupă ţesătura universului cu acele lame înfiorătoare, fără să-şi regrete deloc faptele. Un şarpe uriaş – care măsura de două ori circumferinţa braţelor mele – îi înfăşura glezna stânga şi i se strecura între membre, agăţat totodată de gamba şi de coapsa piciorului ei stâng, apoi i se încolăcea în jurul şoldurilor şi al cutiei toracice. Capul său mare îi acoperea un sân, cu limba îndreptată spre celălalt, însă nu de parcă ar fi fost pe cale să-l lingă, ci ca şi cum l-ar fi ascuns de ochii trecătorilor curioşi.

M-am apropiat, hipnotizată şi puţin îngrozită de statuie. De fapt, corpul şarpelui tăinuia cea mai mare parte a zonelor ei intime. Un fel de ocrotitor malefic. Solzii îi erau sculptaţi cu atâta pricepere, încât, la prima vedere, oricine ar fi crezut că şarpele fusese real şi preschimbat în piatră.

Am ocolit statuia impunătoare. Părul femeii, lung şi ondulat, avea mici flori în formă de semilună sculptate în şuviţele libere. Lângă partea de jos a şirei spinării, un simbol al zeiţei fusese gravat orizontal. Când am întins mâna pentru a mângâia şarpele, din adâncul pământului s-a auzit un urlet jos şi îndurerat. M-am smucit iute înapoi şi m-am izbit de un zid de carne caldă.

Înainte ca frica să prindă rădăcini sau să am timp să reacţionez, un braţ cu muşchi parcă de oţel mi-a înconjurat sinuos talia, trăgându-mă mai aproape. Un pumnal ascuţit m-a apăsat în lateral. Am încremenit, respirând cât se poate de uşor. Atacatorul meu s-a aplecat înainte, iar răsuflarea sa caldă mi-a alunecat pe pielea îngheţată. Mi s-au ridicat firele

de păr de pe ceafă.

— Salutare, hoaţă mică!

Envy!

Mi-am împins frica în cel mai adânc lăcaş al minţii, astfel încât prinţul-demon să nu-şi dea seama cât de mult mă tulburase.

— Să ataci un membru al Casei Mâniei este o decizie prostească. Şi să vii aici fără o invitaţie este una cu atât mai nechibzuită. Chiar şi venind din partea ta, Alteţă.

— Să furi de la un prinţ este o infracţiune care se pedepseşte cu moartea, a replicat, însă nu am detectat nicio urmă de umor în râsul lui scurt. Dar un alt motiv mi-a purtat paşii aici, Vrăjitoare-Umbră.

A îndepărtat pumnalul şi m-a eliberat atât de repede, încât m-am împleticit înainte. Mi-am îndreptat umerii şi m-am întors cu faţa spre el, cu expresia rece şi dură.

— Dacă ai venit pentru cartea de vrăji, ţi-ai pierdut timpul. Îmi aparţine.

Intenţionasem să spun că aparţine vrăjitoarelor, dar am simţit că rostesc adevărul când cuvintele mi-au scăpat de pe buze. Envy a clipit lent de câteva ori.

— Îndrăzneaţă şi sfidătoare. Chiar neruşinată. Poate că ţi-ai găsit până la urmă ghearele, a adăugat prinţul-demon înainte să mă măsoare din cap până-n picioare şi să-şi îndrepte atenţia spre statuie. Ai observat ceva ciudat în ultima vreme? Poate ceva straniu în legătură cu magia ta?

— Nu!

Mi-a oferit un zâmbet larg.

— Cu toţii simţim minciunile, Emilia. Permite-mi să fiu direct. Ai furat de la mine, iar eu am furat imediat de la tine. Ochi pentru ochi.

— Nu mi s-a furat nimic.

— Un blestem a fost aruncat asupra cărţii de vrăji. Oricine o înlătură din colecţia mea va pierde ceva vital pentru sine în schimb.

O groază rece mi-a gonit prin vene. De când mă întorsesem de la Casa lui regală, nu reuşisem să mă scufund în Sursa magiei mele.

— Minţi!

— Oare? Poate că ar trebui să arunci o vrajă de adevăr asupra mea.

Prinţul-demon şi-a pus pumnalul în teacă şi m-a studiat încă o dată, lent, în timp ce aştepta. Chiar dacă bănuiam că efortul avea să fie inutil, m-am concentrat pe acea fântână de putere a Sursei, încercând să o accesez şi să iau suficientă magie cât să-l înlătur – împreună cu expresia sa îngâmfată – din acest Cerc.

Însă în cale mi-a apărut numai un zid incredibil de gros, unde simţisem odinioară acea fiară adormită. Envy a rânjit dispreţuitor, de parcă l-ar fi dezgustat prezenţa mea.

— Aşa mă gândeam şi eu. În acest moment, tu, draga mea, nu eşti nimic mai mult decât o simplă muritoare.

S-a întors şi a început să se îndepărteze.

M-am năpustit în urma lui, foc şi pară.

— N-aveai dreptul să mă blestemi!

— Iar tu aveai şi mai puţin dreptul să furi. Aş spune că suntem chit.

M-am gândit la planurile mele de a vrăji vinul de la Festinul Lupului. Trebuia să-mi recuperez puterile. Asta nu era negociabil.

— Bine! Îţi voi înapoia cartea. Aşteaptă aici până mă duc s-o iau.

Envy şi-a vârât mâinile în buzunare, luând în considerare oferta.

— Mi se pare că această răsturnare de situaţie este mult mai interesantă. Păstrează cartea! Aş prefera să urmăresc cum planurile ţi se năruiesc.

— Sunt dispusă să închei o învoială.

— Ce păcat că nu te-ai gândit la asta înainte! S-ar putea să fi fost deschis la o înţelegere care ne-ar fi avantajat pe amândoi. Acum? Acum mă voi bucura să văd cum soarta îşi urmează cursul.

Am strâns din dinţi ca să nu-l blestem sau să-l implor să se răzgândească. Din măruntaiele pământului s-a înălţat un alt sunet tânguitor. M-am întors şi m-am uitat nedumerită la statuie.

— Nu aş deveni prea curios în privinţa asta, animăluţule!

— Ţi-am spus să nu-mi mai zici…

Când m-am răsucit din nou spre Envy, am descoperit că plecase deja. O dâră de fum verde-negru scânteietor plutea împrejur, singurul indiciu că fusese acolo. Ochii mi-au fugit iar înspre statuie şi am ascultat strigătele scoase de fiinţa torturată sub edificiul de marmură, undeva, în adâncuri. Erau triste, lipsite de speranţă. Izvorâte dintr-o inimă frântă. Sunete care mi-au străpuns armura emoţională.

M-am întrebat ce făptură putea fi într-atât de damnată, încât să-l îndemne pe Wrath să o îngroape sub malefica sa Casă, în lumea subterană, singură şi nefericită. Apoi mi-am dat seama că trebuie să fie mai cumplită decât mi-aş putea închipui vreodată, din moment ce primise o asemenea pedeapsă. Wrath întruchipa o lamă a justiţiei, acţionând rapid, lipsit de emoţii şi brutal.

Însă nu era crud. Indiferent ce fiinţă scotea acele strigăte îngrozitoare, nu voiam să o întâlnesc singură, fără magie. Am părăsit în grabă grădina, dar sunetele îndurerate

au continuat să-mi răsune în urechi, bântuindu-mă încă mult timp după ce mă strecurasem în pat în noaptea aceea.

*

A doua zi, Fauna ţopăia încântată pe loc în faţa apartamentului meu. Bătăile ei în uşă erau la fel de rapide şi de uşoare precum aripile fluturânde ale unei păsări colibri. Am întâmpinat-o cu un zâmbet larg. Picioarele ei în papuci s-au mişcat la fel de repede când ne-a învârtit prin cameră.

— Invitaţiile pentru festin sosesc în această săptămână!

Surâsul mi-a dispărut. După antrenamentul diavolesc al lui Wrath, nu îi împărtăşeam entuziasmul. Sinceră să fiu, ideea festinului nu mă încântase nici când demonul îmi povestise prima dată despre eveniment. Dar acum… acum m-am trezit cu privirea îndreptându-se şovăitor spre ceas, tresărind la fiecare sunet de pe coridor. Nu eram nici pe departe pregătită să fac faţă influenţei unui prinţ-demon. Ca să nu mai spun că lipsa magiei reprezenta un alt obstacol pe care nu-l anticipasem.

Fauna părea să creadă că nu urma să aflăm decât peste câteva zile cine găzduia festinul, dar aveam alte bănuieli. Fără o temelie propriu-zisă a fricilor care continuau să crească, m-am străduit din răsputeri să ignor sentimentul rău prevestitor care plana deasupra mea ca un nor de furtună.

Prietena mea a cerut să ni se aducă dulciuri şi ceai, apoi s-a retras în salon cu o carte. Am încercat să mă relaxez în acelaşi mod, însă eram prea stresată. După întâlnirea cu Envy din grădină, răsfoisem cărţi despre magie, căutând o modalitate de a distruge un blestem.

Soluţia era complicată – fie îl convingeam pe cel care îl

aruncase să mă elibereze, fie elucidam structura elaborată a blestemului; într-un grimoar era descrisă ca fiind similară cu o reţea de fire magice întreţesute. Trebuia să găsesc nodul-sursă, apoi să-l tai. Dacă ghiceam incorect sau desfăceam un alt nod, puteam sfârşi prin a-mi reteza magic firul vieţii. Şi să mor.

Autorul volumului despre blesteme ţinuse neapărat să reamintească acest lucru de mai multe ori, subliniindu-i importanţa, ca şi cum cineva ar putea înţelege greşit partea cu „a reteza firul vieţii”.

Mă gândisem în treacăt să o vizitez pe Matroana Blestemelor şi Otrăvurilor, dar tot mă confruntam cu posibilitatea foarte mare de a muri, dacă aceasta nu identifica firul corect.

Era un risc pe care nu voiam să mi-l asum. Cel puţin nu încă. Îmi doream să apară Anir şi să începem lecţia mai devreme. Antrenamentul fizic avea să ajute la arderea neliniştii excesive. Şi aveam cu disperare nevoie să scap de frământări.

În cele din urmă, seara târziu, un servitor mi-a adus plicul de care mă temeam. Nu exista o emblemă regală, nimic care să-i dea în vileag conţinutul, dar ştiam. Numele şi titlul meu însumau puţinul scris de pe plic. Indicând că nu era doar un mesaj de la prinţul acestei Case regale.

Am luat plicul de la servitor cu acelaşi entuziasm pe care l-aş şi încercat dacă aş fi primit o veste despre propria execuţie, apoi am folosit pumnalul subţire dăruit de Wrath pentru a-l deschide cu grijă, trecând lama de-a lungul marginii superioare.

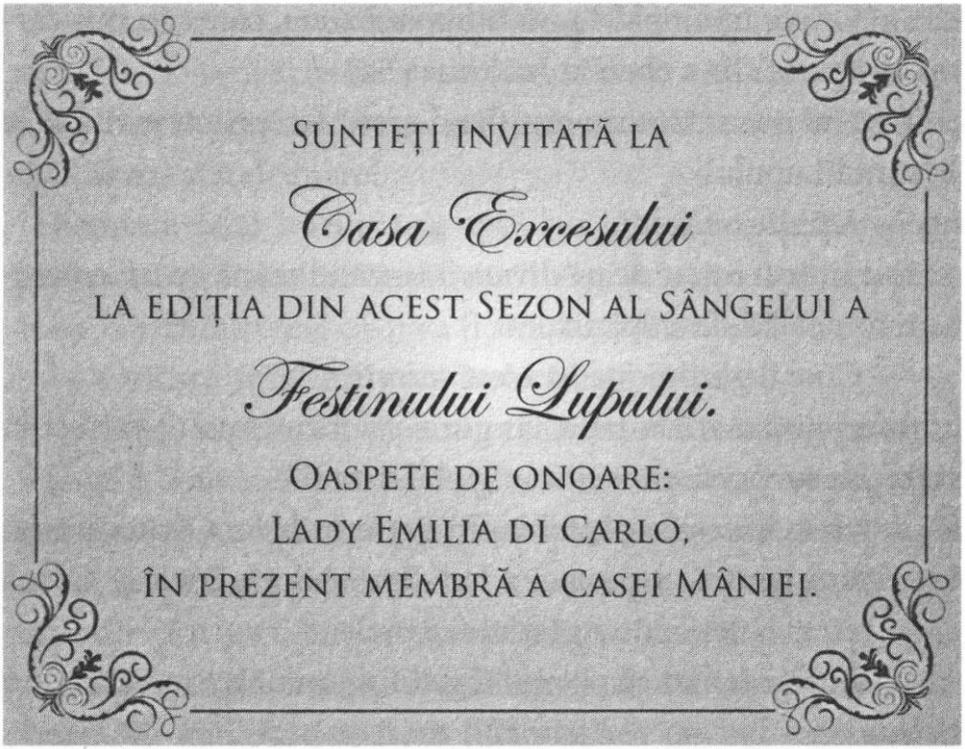

Dacă inima mi-ar fi bătut mai tare, riscam să-mi rup o coastă. Fusesem asigurată că urma să am un cuvânt de spus, chiar dacă într-un final aş fi fost încurajată să aleg Casa gazdă. O teamă involuntară mi-a acaparat gândurile, bănuiala că şi alte reguli aveau să fie trecute cu vederea în ultimul moment.

M-am uitat fix la invitaţie, conştientă de contrastul puternic dintre eleganţa sa şi panica pe care mi-o provocase. Nu m-a surprins faptul că fusesem aleasă ca oaspete de onoare; Wrath deja îmi dăduse clar de înţeles că urma, mai mult ca sigur, să fiu ghinionista, dar să văd confirmarea cu ochii mei, alb pe negru, a făcut ca toată situaţia să devină înspăimântător de reală.

În special partea în care cea mai mare frică sau taină a

inimii avea să-mi fie smulsă cu forţa în faţa întregii adunări. Cu „lecţiile” lui Wrath în minte, împreună cu umilinţa şi groaza pe care acestea mi le-au adus recent, am simţit că o să mi se facă rău.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Fauna, care şi-a pus cartea deoparte. Te-a chemat Înălţimea Sa?

— Nu! i-am răspuns, răsuflând greu. Am primit invitaţia la Festinul Lupului.

— Atât de curând?

S-a ridicat brusc de pe divan, întinzând mâna cu un entuziasm imposibil de stăpânit.

— Cine îl găzduieşte în acest sezon?

I-am înmânat invitaţia, iar gura ei a format un *O* perfect în semn de surpriză cât a citit în grabă detaliile.

— Casa Excesului. Interesant! Petrecerile lui Gluttony sunt legendare pentru depravarea lor. Probabil că Envy şi Greed şi-au retras cererile de a găzdui festinul.

— Îmi imaginez că prinţul Casei Excesului are mâncare din belşug.

— Nu mă refer numai la acest aspect. Casa lui înseamnă îndestulare pe toate planurile. Alcoolul curge din fântâni, veşmintele sunt opţionale în grădina lui crepusculară, iar în camerele de sticlă dispuse în jurul sălii de bal au adesea loc întâlniri amoroase. Nu există nimic clandestin în lumea lui. Totul este disponibil pentru consum: trupuri, mâncare, băutură, dorinţe carnale şi orice fel de viciu. Se anunţă a fi un eveniment memorabil. Ştiai deja că urma să-l găzduiască?

— E prima dată când aud ceva despre asta. Ai participat la vreuna dintre petrecerile lui?

— Nu! Ultima dată când prinţul Gluttony a găzduit festinul, eram prea tânără. O parte din poveşti au căpătat o aură ireală, de fabulă. E greu să faci deosebirea dintre

realitate şi fantezie pură. Îndeosebi după tot ce a scris acea femeie despre el în cea mai recentă expunere regală.

— Presupun că editorialiştii au multă inspiraţie.

— O, chiar au, mai ales ea! Îl *detestă* de-a dreptul. Zvonurile susţin că el i-a distrus şansa verişoarei ei de a se căsători cu un nobil, motiv pentru care a luat nenorocitul de condei. A fost un scandal atât de mare!

Fauna a oftat bucuroasă, apoi s-a încruntat, de parcă un gând nou i-ar fi umbrit visul însorit. A citit încă o dată invitaţia.

— Ce teamă crezi că-ţi va fi smulsă din inimă?

— Oricare ar fi, sunt convinsă că va fi oribil.

— Poate că putem lucra la ceva care nu va fi atât de îngrozitor.

— Ce bine ar fi fost dacă, printr-o minune, cea mai mare frică a mea s-ar rezuma la grijile referitoare la cum să dansez la un bal fără să calc pe cineva în picioare sau să atrag atenţia tuturor din pricina comportamentului meu nepotrivit.

De fapt, neliniştea mea legată de dans nu era chiar o minciună. Nu mai participasem niciodată la un bal regal sau la o petrecere formală. Dansasem doar la festivaluri cu alte persoane din aceeaşi clasă socială. Toţi cei prezenţi la festin aveau să mă urmărească şi să mă judece. Nu trebuia să conteze ce gândeau sau dacă râdeau de mine, dar, când mă imaginam acolo, lipsită de experienţă şi vulnerabilă, mi se strângea stomacul.

— Eşti un geniu!

Prietena mea s-a întors încet spre mine, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Putem căuta o vrajă sau o poţiune pe care să o bei. Te vom transforma în *cea mai proastă* dansatoare din Cele

Şapte Cercuri, o performanţă demnă de cea mai mare frică a ta.

— Fauna! am avertizat-o. Glumeam doar.

— Nu, ar putea funcţiona! Dacă ai bea o poţiune care ar amplifica acea frică, astfel încât să crească într-un mod disproporţionat, sunt şanse şi mai mari să-ţi fie smulsă în timp ce participi la un bal.

— Şi ce se întâmplă dacă ne este descoperit şiretlicul?

— Va trebui doar să ne asigurăm că folosim o vrajă sau o poţiune deosebit de puternică şi de precisă.

— Chiar şi aşa, familia regală ar putea simţi uneltirea şi minciunile.

— Atunci pur şi simplu vom fi nevoite să exersăm, pentru a ne asigura că totul se desfăşoară perfect!

— Nu trebuie să ne facem griji în această privinţă deoarece *nu* păcălim pe nimeni, Fauna.

— Ar trebui să o întrebăm pe matroană dacă poate…

Fauna şi-a desprins cu greu ochii de pe invitaţie şi mi-a observat expresia.

— O, pe sângele îngerilor! Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de ceva care să-ţi distragă urgent atenţia. Ştiu exact locul potrivit. Vino! Să mergem imediat acolo!

Fără să-mi dea şansa de a obiecta, m-a luat de braţ şi m-a tras repede prin toate camerele; invitaţia i-a căzut din mână, uitată pentru moment. De ea, cel puţin.

Frica îmi bătea ca o tobă în piept, într-un ritm constant şi neîncetat. Şi bănuiam că avea să continue aşa până la temutul festin.

*

Viziunea Faunei cu privire la un mod de a-mi distrage

atenţia nici că ar fi putut fi mai potrivită. Mai mult târându-mă după ea, am străbătut holurile regale, am coborât câteva rânduri de scări şi am parcurs în grabă coridorul servitorilor, pentru ca, în cele din urmă, să năvălim într-o bucătărie aglomerată şi zgomotoasă. Am încremenit în prag, admirând cu nesaţ încăperea şi sunetele.

Bucătăria fremăta de viaţă, în timp ce personalul pregătea cina din seara asta.

Mai multe mese se întindeau pe lungimea sălii, cu grupuri de servitori alocaţi diferitelor sarcini. Unii tăiau legume, alţii tranşau carnea, câţiva frământau aluatul pentru pâine şi biscuiţi. Încă şi mai mulţi stăteau aplecaţi deasupra cratiţelor şi a tigăilor.

Lacrimi ameninţau să apară, dar le-am ţinut în frâu. Nu ajuta cu nimic să plâng în faţa membrilor Casei Mâniei.

Bucătarul-şef şi-a trecut privirea peste noi, apoi a dat din cap spre o masă situată lângă un şir de ferestre lăsate deschise, ca să iasă căldura generată de cuptoare.

— Puteţi folosi orice doriţi, lady Emilia. Dacă nu vedeţi ceva de care aveţi nevoie, pur şi simplu cereţi.

— Mulţumesc!

— Mulţumiţi-i Înălţimii Sale! Ne-a însărcinat să vă facem rost de orice doriţi.

— Chiar aşa? a comentat Fauna, care abia şi-a temperat strigătul ascuţit de încântare când m-am îndreptat spre inima bucătăriei. Ce gest incredibil de grijuliu! Nu eşti de acord, lady Emilia?

— Într-adevăr!

M-am uitat împrejur. Locul nu se asemăna nici pe departe cu micul nostru restaurant de familie – era mult mai mare şi mai grandios –, dar, cu toate acestea, mă simţeam ca acasă. Împotriva voinţei mele, m-a străbătut un val de

recunoştinţă. Wrath bănuise că, în cele din urmă, paşii aveau să mă poarte aici, în singurul loc din tărâmul demonilor pe care l-aş putea considera familiar, spre deosebire de oricare altul.

M-am întors spre bucătarul-şef.

— Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să intru în bucătăria ta!

Şi-a înclinat capul, apoi s-a dus hotărât la bucătarii-ucenici, specializaţi pe diferite preparate, răstind noi ordine.

Tensiunea mi-a părăsit treptat membrele când am deschis răcitorul şi am ochit un coş plin cu mure rotunde. Lângă acesta se afla un castron cu ceea ce semăna suspect de mult cu ricotta. În familia noastră, mama era cea mai talentată la capitolul deserturi, dar învăţasem destule cât să prepar o plăcintă rustică.

După ce am adunat toate ingredientele necesare, mi-am amenajat spaţiul de lucru lângă fereastra uriaşă. În câteva clipe, aveam deja coca pentru aluatul plăcintei. Am spălat repede murele şi le-am pus pe un ştergar ca să se usuce, nerăbdătoare să le pudrez cu zahăr. Poate că puteam face şi o şarlotă.

Zăngănitul inconfundabil al metalului pe metal mi-a atras atenţia. Am ridicat privirea şi, când m-am uitat pe fereastră, i-am văzut pe Wrath şi Anir mişcându-se agil înainte şi înapoi, cu săbiile şi pumnalele prinse într-un duel năprasnic, fiecare lovitură eliberând un nou tunet cutremurător. Neputând să mă abţin, i-am urmărit cu gura căscată în timp ce se atacau unul pe altul, fluturându-şi iute armele prin aer. La fiecare încleştare de lame zburau literalmente scântei.

M-am răsucit spre Fauna, acuzând-o din priviri.

— Să înţeleg că bucătăria nu a fost singura formă de distragere a atenţiei la care te-ai gândit.

Drept răspuns, mi-a aruncat un zâmbet mult prea larg pentru a fi nevinovat. A sărit pe pervazul ferestrei, apoi a înhăţat un stilou şi un carneţel, prefăcându-se interesată să ia notiţe legate de reţete, deşi ochii îi fugeau peste pagini, atraşi de cei doi războinici ancoraţi într-o luptă iluzorie. Şi-au ridicat săbiile deasupra capetelor, cu trupurile puternice tremurând în urma efortului depus la antrenament, amândoi istoviţi după mânuirea îndelungată a armelor grele.

— Habar n-am ce vrei să spui, doamna mea! Nu ştiam că vor fi aici.

— Nu ştii deloc să minţi!

Am observat cum se uita la Anir, cu ochi visători, amintindu-mi de discuţia lor veselă de la dineu, înainte ca Makaden să-şi piardă limba.

— De cât timp eşti îndrăgostită de el?

— De ce ai crede că-mi pasă de muritor? m-a întrebat Fauna, care şi-a îndreptat imediat privirea spre mine.

— Când ne-am cunoscut, mi-ai spus că tânjeşti după cineva. În plus, de când am venit aici, nu ţi-ai putut lua ochii de pe el. Nu vreau să fiu indiscretă, dacă preferi să ţii totul secret acum, dar îmi place de Anir.

Am dat din cap spre spaţiul de lucru amenajat pentru desert, oferindu-i o modalitate de a schimba subiectul.

— Nu-ţi fie teamă să iei făcăleţul şi să mă ajuţi. Nu are dinţi.

Prietena mea a chicotit în spatele carneţelului.

— Poate că nu, dar ai văzut cum se uită prinţul la tine? De muşcătura *lui* ar trebui să te fereşti.

Mă concentram doar la întinderea aluatului. Făceam tot posibilul ca să *nu* mă uit la el. Dintre toate locurile din întreg castelul, trebuise pur şi simplu să aleagă acest moment ca să se antreneze, într-o armură de piele fără mâneci, exact în

afara bucătăriei.

Deşi am presupus că Fauna era la fel de vinovată pentru această aşa-zisă întâlnire *neaşteptată.*

— Îi plac dulciurile, am spus, când mi-am dat seama că ea încă mai aştepta un răspuns. Probabil că se uită la plăcintă.

— Nu pare să fie flămând doar după desert, doamna mea. Mi-aş dori ca Anir să se uite la fel de pătimaş la mine.

— Flirtează cu el!

— Crede-mă, dacă ar da vreun semn că ar fi interesat de avansurile mele, aş sări imediat pe el. Înălţimea Sa pare să se confrunte în prezent cu aceeaşi problemă.

Atenţia mi s-a îndreptat îndată spre fereastră, mânată de o curiozitate diavolească. Lumina torţelor scotea în evidenţă picăturile de sudoare care străluceau pe trupul lui Wrath, după ce mânuise cu atâta înverşunare sabia. Privirile ni s-au înlănţuit în acelaşi timp în care lama lui Anir a lovit-o pe a lui, eliberând un alt scrâşnet metalic. Fauna avea dreptate. Wrath părea că se străduieşte să scape de efectele magice ale legăturii noastre. Şi pierdea bătălia. Nu s-a obosit să-şi ferească căutătura intensă.

Am revenit imediat la întinderea aluatului, concentrându-mă exagerat de mult pe o sarcină atât de uşoară.

Nu puteam uita senzaţia lamei alunecând în trupul demonului. Am pus făcăleţul deoparte şi am început să lucrez la şarlotă, alungând forţat sunetul de oase sfărâmate din minte.

— Dacă îmi permiţi să vorbesc liber, favoarea pe care ţi-a acordat-o nu este defel infimă.

— La ce favoare te referi?

— La faptul că nu insistă să finalizaţi legământul de

căsătorie. Toată lumea vorbeşte numai despre asta!

Am sperat că pentru roşeaţa din obraji avea să fie învinovăţită căldura din bucătărie. Fabulos! Întreaga curte bârfea despre când şi dacă urma să ne culcăm sau nu unul cu altul.

— Acest tărâm cu siguranţă trebuie să înveţe diferenţa dintre alegeri şi favoruri.

Fauna a ridicat un umăr.

— Unii ar putea argumenta că deja ai ales, în noaptea în care ai început logodna. Şi că el nu a avut, de fapt, niciodată posibilitatea de a alege.

— Mi se pare greu de crezut că Wrath tolerează ca membrii curţii sale să discute despre problemele noastre personale.

— Statutul tău provizoriu de prinţesă a acestui cerc este problema *tuturor.*

— Eu…

— Nimeni nu te învinuieşte, doamna mea. Doar că… a avea alături încă un conducător acordă mai multă putere celor de sânge regal. Ne protejează de orice prinţi plictisiţi din alte Case, de cei cărora le place să stârnească uneori necazuri. Prinţii sunt nemuritori şi, deşi majoritatea demonilor se bucură de o viaţă îndelungată, noi nu suntem. Cei mai mulţi curteni se tem că, în eventualitatea unui război, prinţul nostru nu va face tot ce poate pentru binele tărâmului. Circulă fel şi fel de zvonuri, şoapte care susţin că s-ar putea ca puterile să-i slăbească.

— Asta-i ridicol! am pufnit. E cel mai puternic prinţ pe care l-am întâlnit.

— Nu puterea îi este pusă la îndoială, ci numai inima. Te poate seduce nespus de uşor. Să-şi folosească influenţa asupra ta, la nevoie. Şi totuşi, ţi-a acordat timp să iei singură

decizia.

— Îmi pare rău, dar întâmpin probleme în a înţelege cum de o asemenea mentalitate reprezintă un concept atât de străin. Oare curtenii chiar cred că ar trebui să mă forţeze să accept legământul de căsătorie? Sau să se culce cu mine împotriva voinţei mele? Există legi în lumea muritorilor cu privire la o astfel de faptă dezgustătoare!

— Nu vorbeam despre viol, doamna mea. Aşa ceva nu este tolerat aici fără ca Wrath să nu pună capăt vieţii celui care îndrăzneşte să ia pe altcineva împotriva voinţei sale, m-a asigurat Fauna, studiindu-mă cu atenţie. Nu trebuie să pari atât de şocată! Deşi Cele Şapte Cercuri sunt guvernate de păcate, există anumite fapte prea depravate chiar şi pentru tărâmul nostru. Pedeapsa pentru viol este moartea. Iar sabia justiţiei este mânuită de Wrath. Alte curţi preferă castrarea. Ai cuvântul meu că, dacă un prinţ ar decide să te seducă, mai ales prinţul nostru, ai *alege* să fii în patul lui de bunăvoie.

— Şi curtea lui se întreabă de ce nu încearcă să mă ispitească?

— Printre altele.

Când am lăsat deoparte şarlota şi m-am uitat fix la ea, Fauna a ridicat iar din umăr.

— Ia în considerare următoarea situaţie! Dacă o manşetă a costumului său este destrămată, îi pune pe curteni pe gânduri. Aceştia cred că dacă un prinţ nu deţine controlul asupra unui aspect atât de simplu precum propria îmbrăcăminte, nu există nicio speranţă ca lui să-i pese de cei care trăiesc în Cercul său.

— Probabil că au prea mult timp liber la dispoziţie, dacă firele desprinse au ajuns subiect de bârfă.

— Niciodată nu este vorba cu adevărat despre îmbrăcăminte. Ci despre semnificaţia lăuntrică din spatele

motivului pentru care prinţul nu ar acorda suficientă atenţie unor detalii atât de mărunte, de parcă nu i-ar păsa de ele.

M-am gândit la cât de jignit fusese Wrath când îi adusesem acea cămaşă ponosită de la piaţă. Crezusem că este pur şi simplu arogant şi neobişnuit cu veşmintele ţărăneşti. Acum ştiam că totul avea o însemnătate mult mai profundă – dacă l-ar fi văzut cineva din tărâmul demonilor, i-ar fi pus la îndoială abilitatea de a domni.

— Un conducător distras este periculos, Emilia. Indică slăbiciune. Îi îndeamnă pe locuitorii care au ales acea Casă a Păcatului să se întrebe dacă ar trebui să caute noi alianţe.

Şi toţi prinţii Iadului râvneau după putere. Nu mă îndoiam că Wrath îşi dorea cu disperare să finalizeze legământul nostru de căsătorie. Însă era gata să renunţe la siguranţa Casei sale, la puterea suplimentară, şi să ignore zvonurile de la curte, doar ca să pot avea singurul lucru la care râvnea mai presus de orice altceva: la dreptul de a alege.

— A mai menţionat ceva despre necesitatea unei ceremonii. Dacă ar…

Am tras adânc aer în piept.

— Dacă ar fi să…

— … faceţi dragoste tandră, pasională, senzuală, în care să vă lăsaţi conduşi de poftele trupeşti? m-a ajutat Fauna, imaginea inocenţei. Să vă dominaţi şi să vă înnebuniţi unul pe altul până la primele ore ale dimineţii? Să vă ţipaţi numele unul altuia în timp ce el te pune să te apleci şi-şi împinge cu putere…

— … da! Toate astea! Căsătoria noastră nu va fi finalizată până la îndeplinirea ceremoniei, nu?

— Corect!

Fauna a zâmbit de parcă ar fi fost la curent cu direcţia

spre care mi se îndreptau gândurile.

— Orice s-ar fi întâmplat între voi în trecut, să nu te îndoieşti de el! Te respectă îndeajuns, încât să-şi renege întreaga curte. Indiferent de cât de trecător ar fi.

Am remarcat că nu spusese nimic despre faptul că îi pasă de mine sau că mă iubeşte. M-am întrebat dacă a avea un soţ care să mă respecte avea să compenseze absenţa celorlalte două lucruri. Poate că aparţineam Casei Lăcomiei. Nu credeam că aveam să mă mulţumesc cu o căsnicie care să nu le cuprindă pe toate trei.

Însă altceva mă tulbura mai tare… Nu eram sigură când începusem să mă gândesc să-l iau pe Wrath drept soţ. Mă aflam deja în lumea subterană. În curând urma să-i întâlnesc pe toţi prinţii şi să am ocazia de a le descoperi o parte dintre secrete. Nu trebuia să mă căsătoresc. Şi, indiferent care ar fi fost sentimentele mele acum, nu aveam să renunţ la familia mea pentru nimeni. Atât timp cât mă concentram pe asta, toate ideile mele romantice aveau să dispară.

Sau cel puţin aşa speram.

*

Mai târziu în acea noapte, a sosit un bilet de la Wrath, scris în grabă.

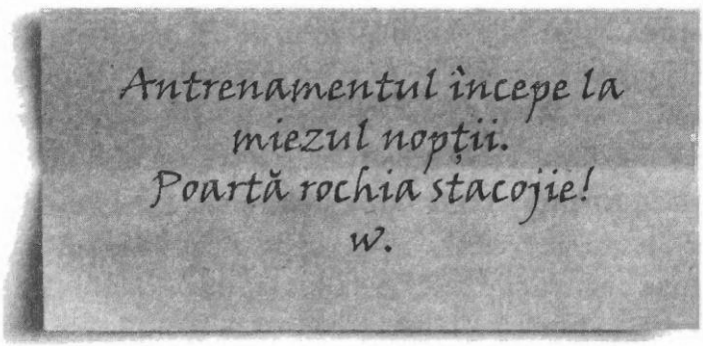

M-am gândit să-i ignor mesajul sau să aleg o pereche de pantaloni şi o bluză, doar ca să-i dovedesc că nici nu putea să-mi dea ordine, nici nu eram proprietatea lui. Dar să-i fac în ciudă nu se potrivea cu felul în care voiam să abordez situaţia; paşii urmau să mă poarte pe un drum diferit.

Indiferent cât de satisfăcător ar fi fost să văd licărul de neîncredere din ochii demonului pretenţios, lecţiile lui aveau să îmi fie de folos în cele din urmă.

În plus, voiam să profit de orice avantaj pe care puteam pune mâna. Festinul Lupului se apropia rapid şi aveam să fiu pregătită să-i întâlnesc pe demoni pe terenul lor de vânătoare şi să-i înving la propriul joc, fără să le arăt nicio fărâmă de milă. În cel mai bine îmbrăcat şi înşelător mod cu putinţă, fireşte.

Cu un oftat, am aruncat biletul în flăcările înfometate şi m-am dus să-mi pun rochia pentru întâlnirea de antrenament cu Wrath.

Douăzeci

— De îndată ce vei începe să simţi mângâierea magiei, va trebui să îţi ţii bine în frâu emoţiile. Ai o înclinaţie naturală către furie; foloseşte-te de ea mai întâi, dacă trebuie.

Wrath se învârtea în jurul meu în sala armelor, cu o strălucire de prădător în ochi în timp ce îmi cerceta cu atenţie veşmântul. Vânătorul desăvârşit care îşi urmărea prada. Habar nu avea însă că nu era el cel care întinde capcana. Şi nici că nu avea să iasă victorios.

În seara asta cu siguranţă semăna mai mult a monstru decât a om, în special în ceea ce privea lupta.

Cu pantaloni mulaţi din piele şi o armură care nu îi acoperea şi braţele şi se închidea în faţă, părea transformat. Acesta nu era prinţul manierat care stăpânea peste o curte a demonilor, ci o creatură făcută pentru a lupta. Iar aceasta era prima frântură de imagine pe care o aveam asupra războinicului călit în focul luptei în afară de antrenamentul pe care îl făcuse alături de Anir puţin mai devreme.

A avut o tentativă de zâmbet care i-a dat la iveală dinţii, întărindu-mi suspiciunea că era o fiară acum. Şi îi plăcea asta. L-am măsurat din priviri. Hm, poate că şi mie îmi plăcea.

— O să fie ca o şoaptă pe piele. O senzaţie destul de subtilă, încât să fie aproape insesizabilă. Libertatea de a alege este tot ceea ce trebuie să-ţi aminteşti. Nu vei ceda în faţa nimănui dacă decizi să nu o faci.

Atmosfera dintre noi era electrizantă. După ce mă forţase să-l înjunghii, nu ne aflam deloc în relaţii bune, însă nici nu mai eram puternic consumaţi de ură. Cu el

întruchipând Războiul, iar eu înveşmântată ca Seducţia, nici nu mă îndoiam că lucrurile aveau să devină foarte interesante în timpul acestei lecţii.

— Prin urmare, mă sfătuieşti să mă concentrez pe mintea şi pe voinţa mea. Sau să-mi imaginez că te ucid, pentru a-mi păstra controlul asupra emoţiilor. Ar trebui să fie destul de uşor, am comentat, toată numai un zâmbet. Dacă învăţ aşa cum se cuvine lecţia din seara asta, cred că ar trebui să fii de acord să te târăşti la picioarele mele. De fapt, mi-ar plăcea la nebunie să te văd în genunchi, implorând.

Atenţia i-a revenit asupra corsetului meu.

Panglici minuscule împodobeau partea din faţă, până sus. Nu-mi făceam iluzii cu privire la ce plănuise pentru o astfel de rochie, mai ales dacă antrenamentul avea să semene cât de cât cu ultima sesiune. Fără îndoială, urma să-şi folosească influenţa demonică asupra mea ca să desfac fiecare fundă în parte. Nu aveam să mă opresc până nu stăteam în faţa lui îmbrăcată doar în lenjeria de dantelă pe care o purtam dedesubt.

Sau poate că propriile dorinţe secrete ieşeau acum la suprafaţă. Alesesem cu grijă acele articole vestimentare.

— Nu eu sunt cel interesat de pariuri, ci Greed.

— Totuşi, se pare că mândria îţi va fi rănită dacă voi câştiga. Din acest motiv nu vei îngenunchea în faţa mea. Poate că nu poţi suporta ideea de a te preda cuiva. Chiar şi potenţialei viitoare mirese.

— Te asigur, Emilia, că, atunci când mă voi aşeza în genunchi dinaintea ta, va fi pentru a cuceri, nu pentru a mă preda. Dacă ai vreo urmă de îndoială, îmi va face o deosebită plăcere să-ţi demonstrez că te înşeli. Desfă-mi acum armura!

Magia însoţea fiecare cuvânt rostit cu autoritate.

Am devenit conştientă pe dată de senzaţia de

furnicături uşoare pe care le descrisese, pe măsură ce influenţa lui demonică încerca să-mi stăpânească emoţiile, astfel încât să se supună voinţei sale. Străbătusem jumătate din sala armelor înainte să mă smulg din mrejele chemării păcătoase. M-a străbătut un mic fior. Nu aveam nevoie de magie ca să lupt împotriva lui. Ci doar de propria voinţă.

— Desfă-mi *acum* armura! Apoi îndreaptă-ţi pumnalul spre cureaua mea şi tai-o!

De data asta, Wrath şi-a folosit toată puterea. Magia m-a mângâiat şi m-a îndemnat să continui. În câteva secunde, armura demonului a fost înlăturată şi aruncată.

Mi-am strecurat mâna sub rochie şi am scos pumnalul ascuns acolo dintr-o mişcare rapidă. Când mi-am recăpătat controlul, m-am trezit cu lama îndreptată spre cureaua lui.

Wrath a strâns din buze, evident dezamăgit.

— Eşti distrasă!

— Nu-mi pot imagina de ce, am spus şi m-am prefăcut că mă gândesc la un posibil motiv. Poate că are legătură cu invitaţia pe care am primit-o pentru Festinul Lupului. Am auzit că petrecerile lui Gluttony sunt legendare pentru depravarea lor.

— Majoritatea adunărilor debordează de păcate şi vicii. Aşa se desfăşoară lucrurile pe acest tărâm; e felul său de a fi şi motivul pentru care ne antrenăm. Însă altceva te îngrijorează.

— Am crezut că o să am un cuvânt de spus în privinţa locului în care o să fie organizat festinul.

M-am jucat cu pumnalul, neliniştită.

— Nu sunt… nu sunt foarte nerăbdătoare să particip.

— Până atunci vei putea simţi orice manipulare emoţională. Şi vei fi pregătită să te eliberezi de influenţa fraţilor mei, dacă se vor comporta nepotrivit.

— Nu e nici asta.

Wrath mi-a cercetat îngândurat faţa.

— Nu va fi plăcut, însă nu va fi nici cel mai cumplit lucru prin care vei trece.

— Ca întotdeauna, te descurci de minune când vine vorba să calmezi pe cineva. Eu… am început, apoi am clătinat din cap şi m-am aplecat ca să-mi pun pumnalul în teaca de la coapsă. Nu mă gândesc doar la teama care o să-mi fie smulsă din inimă.

— Fraţii mei nu te vor răni.

— Nu ştiu să dansez.

Prinţul-demon şi-a ridicat sprâncenele.

— Nu vei fi forţată să dansezi, dacă nu vrei.

Nu l-am privit în ochi. Dansul avea să îmi ofere ocazia de a petrece timp cu fiecare dintre fraţii lui. Bănuiam că urma să fiu nevoită să întreţin şi câteva discuţii, însă nu voiam ca lipsa mea de rafinament să-mi afecteze misiunea. Din moment ce nu mai puteam încerca să vrăjesc vinul, dansul şi savurarea unei băuturi revigorante aveau să ofere cadrul perfect pentru o conversaţie.

— Probabil că ai dreptate, am spus, silindu-mă să zâmbesc. Nu ar trebui să-mi fac griji din pricina unui motiv atât de prostesc.

Wrath nu a răspuns imediat. Şi-a înclinat capul într-o parte, cu ochii mijiţi.

— Ai dansat la focul de tabără, în noaptea în care l-ai întâlnit pe Lust. Ai fost magnifică atunci. Nu văd de ce ai avea probleme cu un vals.

Am ridicat un umăr şi mi-am îndreptat atenţia spre masa de lângă noi. Mai multe pumnale stranii fuseseră perfect aliniate; erau negre ca smoala şi cu o bucată lungă decupată în centrul mânerului şi al lamei.

— Pumnale de aruncat de douăzeci de centimetri.

Prinţul-demon s-a apropiat de masă şi a luat unul.

— Sunt din oţel masiv, cu un mâner neted, astfel încât să fie uşor de ţinut, şi mai grele în partea superioară, ca să arunci cu mai multă precizie. Ţi-ar plăcea să exersezi?

Am trecut un deget peste metalul rece.

— Da!

— Apucă-l de partea inferioară. Vom lucra la o tehnică de rotire.

Am ţinut pumnalul de mâner şi l-am îndreptat spre ţinta de lemn indicată de Wrath, situată în capătul îndepărtat al acestei secţiuni din sala armelor. Arma a zburat prin aer, aterizând undeva în stânga, apoi a căzut la podea. Wrath a încuviinţat din cap şi mi-a înmânat o altă lamă.

— Pumnalul nu s-a înfipt pentru că stai prea aproape.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Când se învârte, dacă lama este înclinată în jos la cădere înseamnă că trebuie să te dai câţiva paşi înapoi. Jumătate din tehnica aruncării pumnalelor şi atingerii ţintei se rezumă doar la locul în care stai.

Mi-am schimbat poziţia, apoi am repetat paşii. De data asta, arma a aterizat la dreapta şi a rămas înfiptă. M-a străbătut un sentiment profund de euforie.

Am întins mâna, în aşteptarea următorului pumnal, surprinsă de senzaţia degetelor lui Wrath înfăşurate deodată în jurul alor mele. M-am răsucit, confuză.

— Ce fac…

— Începem o nouă lecţie, a spus şi m-a tras uşor mai aproape. Pune o mână pe umărul meu! Şi ţine-o lejer pe cealaltă!

Ne-a înclinat trupurile, apoi şi-a îndreptat complet spatele, dominându-mă cu înălţimea lui impresionantă.

— Mişcările sunt simple. Vom dansa ca şi cum am contura o cutie pe podea. Fă un pas înapoi cu piciorul drept, urmat imediat de cel stâng. Păstrează o distanţă cam de un pas între picioare în timp ce dansăm.

— Nu putem dansa aici!

— Fireşte că putem!

Formam o pereche neobişnuită. Wrath fără armură, cu pieptul gol şi pantalonii de piele mulaţi, iar eu înveşmântată în mătase stacojie. Însă astfel de amănunte nu păreau să-l deranjeze. Se purta de parcă şi el ar fi fost îmbrăcat în cea mai elegantă ţinută de seară din garderobă.

Prinţul-demon a trecut în revistă paşii, menţinând între noi o distanţă adecvată, cam cât lăţimea umerilor, în timp ce alunecam graţios înapoi, în lateral şi înainte, trasând muchiile nedefinite ale unei cutii pe podea. Am stat cu ochii coborâţi, îngrijorată că aveam să-l calc sau să mă încurc în picioarele lui.

— Ridică-ţi bărbia ca să mă poţi privi drăgăstos în ochi! m-a tachinat Wrath, rânjind la vederea încruntăturii mele. Vreau să te concentrezi la cât de chipeş sunt, la cât de talentat sunt la dans şi la ucis, şi să uiţi de orice altceva. În afară de cât mult vrei să mă săruţi.

Nu m-am putut abţine şi am izbucnit în râs.

— Eşti incorigibil!

— Poate.

Vocea i-a devenit joasă şi seducătoare, iar mâna i-a alunecat pe spatele meu până când s-a oprit deasupra şoldurilor, micşorând încă puţin distanţa dintre noi.

— Dar acum valsezi ca o zeiţă!

Căldura şi laudele lui, muşchii puternici de sub vârfurile degetelor mele, toate acestea m-au îndemnat să-mi apropii şi mai mult trupul de al lui. Wrath şi-a lipit buzele de

urechea mea.

— Eşti…

— Fir-ar să fie, asta a ajuns mai nou o sală de bal?

Anir stătea rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişate. Buzele i s-au curbat treptat într-un rânjet leneş.

— Le vei preda această tehnică revoluţionară tuturor soldaţilor sau doar nouă, celor frumuşei? a întrebat, fluturând din gene.

Cu un efort aparent uriaş, Wrath şi-a smuls privirea de la mine, fără să renunţe însă la poziţia în care ne aflam.

— Un luptător bun este priceput la mânuirea armelor. Un luptător măreţ este priceput la arta dansului. Poate că te voi numi noul maestru de dans.

— Deşi sună interesant şi m-am înfiorat tot de plăcere, aduc veşti din temniţă.

Anir şi-a îndreptat trupul, renunţând la postura relaxată, cu o expresie serioasă întipărită pe chip.

— E vorba de muritor.

Wrath s-a încordat.

— Ce s-a întâmplat?

Anir s-a uitat pe furiş la mine.

— Întreabă de Emilia.

— Antonio? am întrebat, îndepărtându-mă de Wrath, cu inima bubuindu-mi în piept. E aici?

Douăzeci şi unu

Mă aşteptam ca temniţele Casei Mâniei să fie subterane. Un întuneric nesfârşit, spulberat doar de mici frânturi de lumină, răspândite de torţele răsfirate de-a lungul coridoarelor pustii. Pietre umede, însemnate de pete de urină, şi alte mirosuri urâte ale celor uitaţi şi damnaţi impregnate în însăşi esenţa odăilor. Ţipetele sufletelor torturate, suficient de cumplite, încât să se trezească întemniţate în Iad. Mă convinsesem că sunetul de jale pe care îl auzisem în grădini provine din celule.

Realitatea însă era mult diferită.

Am urcat o scară de piatră largă şi circulară, inspirând aerul rece şi curat în timp ce lumina pătrundea printr-o serie de ferestre arcuite, situate mult deasupra capetelor noastre. O uşă frumoasă de lemn ne-a întâmpinat în vârful turnului. La intrarea în temniţă nu existau gărzi. Sau arme aţintite spre ucigaşul care îşi aştepta – chiar dincolo de zidurile de piatră sidefie – audienţa cu prinţul şi posibila prinţesă a acestei Case a Păcatului.

I-am aruncat o privire neîncrezătoare lui Wrath.

— L-ai lăsat nepăzit?

— Uşa e închisă magic. Şi, de asemenea, prin încuietori exterioare, a adăugat înainte să-şi pună palma pe lemn şi să aud un clic stins. E vrăjită astfel încât să se deschidă pentru noi doi.

Am clipit încet. Părea că mi-am pierdut capacitatea de a vorbi. Wrath fie avea mai multă încredere în mine decât lăsa să se vadă, fie nu mă considera o ameninţare. Era nechibzuit din partea lui să mă subestimeze.

Am intrat în cameră şi m-am oprit brusc.

Antonio citea într-un fotoliu de piele pluşat, cu picioarele acoperite de o pătură mare. Lângă el se afla o masă joasă, pe care am zărit o ceaşcă aburindă de ceai. Stătea într-un alcov care dădea spre munţii înzăpeziţi ai tărâmului. Un râu de culoarea abanosului se strecura pe domeniu ca un şarpe uriaş. Priveliştea era uluitoare, iar camera, mult mai bună decât cea din căminul sfintei frăţii. Această celulă de închisoare reprezenta culmea confortului.

Nu eram sigură că respir.

Antonio şi-a ridicat capul la sosirea noastră, cu ochii săi calzi şi prietenoşi, de culoarea ciocolatei topite. Ura cu care mă privise odinioară dispăruse complet. La fel şi dezgustul.

— Emilia! Ai venit!

M-a străbătut un val copleşitor de furie la vederea zâmbetului pe care mi-l oferea. La auzul tonului blând al vocii. În faţa mea stătea lama umană care-mi omorâse sora geamănă, bucurându-se de o carte şi de o băutură caldă. Ca şi cum şi-ar fi luat un răgaz de la îndatoririle sfintei frăţii în loc să sufere pentru crimele sale. Până la urmă, Wrath fusese înţelept, alegând să nu-mi destăinuie locul unde se afla Antonio.

Străbătusem jumătate de cameră înainte ca braţele prinţului-demon să-mi înconjoare talia şi să mă ridice de pe podea. Atingerea lui nu mi-a temperat defel focul din vene.

Am dat din picioare, încercând s-o lovesc pe fiinţa umană demnă de dispreţul meu.

— Pune-mă jos în clipa asta! O să-l ucid!

Wrath m-a ţinut lipită ferm de trupul lui, fără să-şi slăbească nici măcar puţin strânsoarea. M-am împotrivit demonului, înnebunită de o furie tot mai impetuoasă, imposibil de controlat. În străfundul minţii, ştiam că reacţia mea e exagerată, dar îmi pierdusem abilitatea de a gândi

raţional.

Vedeam roşu în faţa ochilor.

Roşul urii şi purpuriul sângelui surorii mele gemene, adunat pe podeaua tare, pătându-mi mâinile când alunecasem în balta rubinie şi îmi pierdusem orice sentiment de pace pe care îl cunoscusem cândva. Acum aveam să-l iau de la el până când rămânea fără nimic. Până când avea să împărtăşească soarta Vittoriei. La nevoie, aveam să îi smulg din piept nenorocita aia de inimă cu dinţii.

Antonio a pus cartea deoparte şi s-a făcut mic în scaun, cu ochii măriţi. Singurul obstacol dintre el şi un atac brutal era demonul. Nu mi-a scăpat ironia situaţiei.

— Îţi aminteşti ce am spus despre furie, doamna mea?

Am distins urma de tachinare ascunsă în vocea şoptită a prinţului, care a stins infernul dezlănţuit înăuntrul meu. Dorinţa de luptă mi-a părăsit trupul, doar pentru a fi înlocuită de o formă diferită de tensiune.

Fără să-mi dea drumul, Wrath ne-a condus afară, pe coridor, şi a închis uşa în urma noastră cu o lovitură bine plasată de picior. Apoi m-a pus cu grijă pe podea, cu spatele sprijinit de piatra rece şi cu braţele lui aşezate lejer de-o parte şi de alta a corpului meu.

Un licăr de amuzament i-a strălucit în ochi drept răspuns la privirea iritată cu care l-am învrednicit.

— Stăpâneşte-ţi temperamentul sau vom încerca din nou mâine!

— A fost un test.

— Pe care îl pici cu brio.

Aşa cum presupusesem că aveam să o fac. Am inspirat adânc pe nas, apoi am expirat pe gură. La fel cum procedase demonul în noaptea în care ne certaserăm din cauza craniilor fermecate. Am repetat mişcarea de încă două ori

înainte să mi se tempereze emoţiile.

— Acum sunt calmă!

I s-a ridicat un colţ al gurii.

— Mi se pare fascinant cum continui să mă minţi în faţă, ştiind foarte bine că pot simţi orice neadevăr. Furia duce la strategii de luptă neinspirate. Haotice. Dacă nu o poţi controla, rişti să fii rănită.

— Bine! Sunt *mai* calmă. Deşi nu pentru mult timp, dacă ai de gând să mă împungi în continuare.

— Interesantă alegere de cuvinte! Ai reuşit să creezi o imagine mentală elocventă.

Şi, exact cum intenţionase, nu mă mai gândeam la crimă, furie sau înverşunare. Un nou puls mi-a însufleţit trupul, o bătaie care nu avea nicio legătură cu inima. Ochii mi-au căzut pe buzele păcătoase ale demonului, observând felul ademenitor în care erau curbate, o tachinare implicită. Nu folosise nici măcar un dram de magie sau de influenţă. Emoţia intensă, mânată de dorinţe trupeşti, ţinea numai de mine. Şi de acest tărâm şi de legământul nostru de căsătorie provocator.

Sau poate că prinţul-demon nu era singurul a cărui furie se transforma iute în pasiune.

Poate că reprezenta un afrodiziac şi pentru mine.

— Te comporţi total neadecvat.

— Mincinoaso!

Wrath s-a mişcat lent, lipindu-şi complet trupul de al meu. Contactul fizic era o distragere binevenită de la sentimentul arzător care încă fierbea în mine. M-am concentrat asupra demonului, asupra căldurii care nu izvorăşte din furie.

— Sunt logodnicul tău. Şi o întruchipare vie a păcatului, aşa cum m-ai numit cândva. Prin urmare, ar trebui să te

aştepţi, într-o anumită măsură, la un comportament neadecvat. Mai ales când viitoarea prinţesă a Casei Mâniei este atât de atrăgătoare.

— Păgânule! Tocmai am încercat să ucid un bărbat.

— Exact, a spus Wrath, care şi-a lipit buzele de obrazul meu. Eşti pregătită să încerci din nou?

— Să-l ucid?

— Îţi sugerez să vorbeşti cu el, dar eşti liberă, ca întotdeauna, să-ţi alegi calea.

— Atunci, o crimă sau o bătaie zdravănă.

— Încearcă!

Provocarea a răsunat clar în acel singur cuvânt.

— Altfel vom ajunge iar aici, de cealaltă parte a uşii.

De parcă asta m-ar fi descurajat!

— Ai încredere în mine?

— E mai important să ai încredere în tine, a continuat demonul, luându-şi mâinile de pe perete. Numai tu poţi decide cum să mergi mai departe şi să laşi trecutul în urmă. Ce ai vrea să faci?

O întrebare periculoasă. Mi-ar fi plăcut să-l despic pe ucigaş de la stomac la gât şi să-i văd măruntaiele calde şi urât mirositoare cum se revarsă pe podea. Însă răspunsul nu avea să mă aducă înapoi înăuntru. Şi, indiferent cum mă simţisem cu câteva clipe în urmă, nu voiam să devin o persoană pe care să n-o mai pot respecta. Uciderea unui bărbat, chiar şi a unuia care îmi omorâse violent sora geamănă, nu avea decât să mă coboare la nivelul lui. Din acest motiv mă forţase Wrath să îndrept pumnalul asupra lui noaptea trecută.

Ştiam cum e să răneşti pe cineva, dar sângele nu avea să-mi păteze mâinile. Nu azi!

Wrath a aşteptat în tăcere, oferindu-mi timp şi spaţiu

pentru a decide următorul pas. Mă privea cu o expresie imposibil de citit, fără să mă judece. Fără să-mi dezvăluie nici măcar un indiciu în privinţa gândurilor sale.

Mi-am rotit umerii înapoi, eliberând tensiunea.

— Sunt pregătită să-i pun întrebări despre sora mea.

*

— Emilia! m-a întâmpinat Antonio, sărind în picioare. Mă bucur să te văd!

Tonul lui indica ce voia să spună de fapt: „Mă bucur să văd că nu mai mârâi şi nu mai dai din picioare ca o fiară turbată care încearcă să-mi sfâşie beregata!"

Totuşi, era încă prea devreme pentru a trage concluzii pripite. Mai aveam timp din belşug pentru mârâituri şi sfâşieri. Lesa pe care mi-o pusesem deja devenea mai uşor de scos. Nu i-am întors zâmbetul şovăitor. Doar pentru că mă hotărâsem să nu-l eviscerez nu însemna că urma să mai fim vreodată prieteni.

M-am mişcat cu atenţie în camera mică a turnului, simţindu-l pe Wrath imediat în spatele meu. Din câte se părea, nu avea chiar atât de multă încredere în mine. Inteligent demon!

— Oare? Iniţial, mi-aş închipui că este ca şi cum ţi-ai privi în ochi una dintre victime. Doar pentru a descoperi că moartea nu a revendicat-o până la urmă.

Între noi s-a lăsat o tăcere scurtă, stânjenitoare.

— Nu pot… Cuvintele şi scuzele nu vor fi niciodată îndeajuns pentru a compensa tot ce ţi-am făcut!

— Tot ce i-ai făcut Vittoriei.

— B-bineînţeles, a rostit cu un nod în gât şi, pentru o clipă, am fost convinsă că emoţia era reală. Am luat un tonic,

a continuat Antonio, arătând spre cana aburindă de pe măsuţă. Matroana are un talent aparte pentru destrămarea vrăjilor.

Când m-am oprit în centrul încăperii, l-am zărit cu coada ochiului pe Wrath, profilându-se ca o umbră la câţiva paşi distanţă.

— Asta pretinzi acum? Că magia a fost de fapt de vină, nu ura ta?

Antonio s-a aşezat la loc pe fotoliu şi m-a urmărit îndeaproape, fără să-şi îndrepte nici măcar o dată privirea spre prinţul-demon din spatele meu. Nu ştia că nu pot folosi magia şi că ameninţările mele erau doar vorbe goale. Frica lui m-a afectat. M-a îndemnat să-l lovesc mai tare.

— Îţi aminteşti de călătoria mea în sat? Unde sătenii susţineau că o zeiţă se ospăta cu lupii pe tărâmul spiritelor şi că îi învăţa modalităţi de a se proteja de forţele răului?

— Stai că ştiu! am exclamat, cu un glas la fel de rece ca suflul iernii. Pretinzi că o zeiţă a coborât într-adevăr în acel sat şi a fost cea care te-a blestemat?

— Doamne, Emilia!

Părea jignit.

— Nu am…

— Te aşteptai la iertare? La o milă nemeritată? Mi-ai ucis sora geamănă! Ai omorât alte femei nevinovate. În loc să-ţi asumi responsabilitatea pentru faptele tale, îmi împărtăşeşti poveşti bazate pe superstiţii. Iar dacă memoria nu mă înşală, te-ai grăbit să le numeşti prosteşti şi neîntemeiate. Fii sincer, recunoaşte-ţi greşelile şi nu-mi pierde timpul cu poveşti populare vechi sau minciuni!

M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat înapoi spre uşă. Nu aveam încredere în temperamentul meu tot mai întunecat. Wrath s-a dat la o parte şi m-a lăsat să trec, cu o

expresie la fel de indescifrabilă.

Când am ajuns în prag, m-am întors şi m-am uitat la bărbatul pe care crezusem cândva că îl iubesc. Cât de tânără şi de naivă fusesem! Deşi Antonio îşi dedicase viaţa ordinului sfânt, nu avea să fie niciodată nici măcar pe jumătate la fel de onorabil ca prinţul Iadului care stătea lângă el.

— Să mă chemi doar după ce îţi recapeţi toate amintirile sau orice ai pierdut şi speri să redobândeşti cu ajutorul matroanei. Dar, dacă mă minţi din nou, voi veni după tine. Îţi voi smulge inima şi le-o voi da câinilor Iadului. Wrath nu poate sta de pază şi nu te poate proteja pentru eternitate.

Antonio a strâns din buze.

— Ştiu că trebuie să-ţi câştig iertarea. Te rog, Emilia! Te rog să mă vizitezi din nou curând! Lasă-mă să-ţi demonstrez că sunt demn de încredere!

Din moment ce iarna înstăpânea deja tărâmul, nu m-am obosit să menţionez că avea să fie nevoie ca Iadul să se dezgheţe şi să se transforme în Grădina Edenului pentru ca eu să-mi doresc de bunăvoie să redevenim prieteni.

*

L-am lăsat pe Wrath în turn şi m-am întors repede în apartamentul meu, îndreptându-mă direct spre camera de baie. Trebuia să mă spăl numaidecât, ca să înlătur experienţa de a fi fost în prezenţa dezgustătoare a lui Antonio. Ajunsesem la taburetul de sticlă de lângă măsuţa de toaletă când am auzit o bătaie discretă în uşă.

— Intră!

— Doamna mea, sunt Harlow! O să am grijă de Domnia

Voastră când aveţi nevoie de ajutor.

Mi-am ridicat privirea în timp ce îmi prindeam părul lung. O tânără cameristă demon – cu pielea de nuanţa lavandei şi părul la fel de alb ca zăpada – stătea în prag, evident neliniştită. Am inspirat adânc şi mi-am golit plămânii de aer, refuzând să-i permit dispoziţiei proaste să-mi strice restul serii.

— Mă bucur să te cunosc, Harlow! Însă nu trebuie să-ţi faci griji. Mă descurc să-mi pregătesc singură baia.

Şi-a muşcat buza inferioară, iar ochii i-au săgetat spre bazinul din podea. M-am întrebat dacă refuzul meu fusese considerat o insultă în loc de o tentativă de a fi prietenoasă.

— Dacă ai putea să adaugi nişte uleiuri şi săpun în apă, ar fi minunat! i-am spus cu un zâmbet mai mult silit.

— Imediat!

Harlow s-a repezit în cameră, luminându-se la faţă.

— Mă duc să vă aduc un prosop de in, pe care o să-l las pe marginea bazinului. Îl puteţi folosi ca să vă uscaţi după ce vă îmbăiaţi, lady Emilia.

— Mulţumesc!

Camerista a făcut o reverenţă scurtă şi a plecat din cameră. Mi-am amintit că Wrath spusese că servitorii nu se aşteptau să primească mulţumiri pentru că-şi îndeplinesc îndatoririle, dar mi s-a părut nefiresc să ignor eforturile cuiva care îmi asigura confortul. Harlow mi-a pregătit baia, a întins prosopul de in, apoi m-a lăsat singură, dispărând în linişte.

Mi-am scos halatul de mătase şi l-am atârnat de un cârlig de cristal fixat lângă măsuţa de toaletă. Lumânările din candelabru pâlpâiau în tandem cu mişcările mele, adăugând un strop de serenitate camerei de baie deja încântătoare.

Exact de asta aveam nevoie după răbufnirea furioasă

care îmi mistuise toate gândurile raţionale aduse de Antonio. De timp ca să respir, pur şi simplu, să mă spăl şi să renunţ la mânie.

M-am scufundat în apa caldă, aroma răspândită de uleiurile parfumate înălţându-se odată cu aburii. Luând în considerare durerea musculară, dobândită în urma lecţiilor cu Anir, şi tensiunea care-mi încătuşase trupul după discuţia cu Antonio, acum mă simţeam ca în Rai.

Când apa mi-a ajuns până la gât, m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de marginea căzii enorme. Încercam să-mi golesc mintea şi să-mi alung emoţiile. De fiecare dată când rememoram cuvintele lui Antonio cu privire la zeiţă şi la metamorfi, simţeam o furie ucigaşă, tulburătoare, croindu-şi din nou drum spre suprafaţă, gata să explodeze.

De îndată ce primul val a trecut, am încercat să-i analizez vorbele, apelând la raţiune. Deşi nu îl credeam, poate că *nu* fusese influenţat de un demon. Era posibil ca o vrăjitoare să-i fi ieşit în cale şi să pretindă a fi o zeiţă. Sau oare să fie vorba despre doi muritori influenţaţi de magie demonică? Poate că persoana care venise la el ca Îngerul Morţii fusese o altă victimă. Ar fi fost o tactică ingenioasă din partea demonului să nu fie văzut niciodată de Antonio. Atunci nu putea să îl identifice nicicând.

Ca urmare a lecţiilor cu Wrath, ştiam cât de dificil este să te împotriveşti unui atac magic, dar, chiar şi aşa, iertarea şi compasiunea păreau în continuare mult prea îndepărtate. O parte din mine ura să recunoască aşa ceva, chiar şi faţă de mine însămi. Când îmi pierdusem cumpătul, am avut impresia că îmi părăsise trupul şi că orice urmă de umanitate fusese înlocuită de o furie primitivă. M-am lăsat moale pe peretele bazinului, epuizată atât emoţional, cât şi fizic.

Probabil că am aţipit, din moment ce m-a trezit brusc scârţâitul uşii deschise.

În apartament nu s-au auzit paşii cameristei sau alte sunete care să-i fi semnalat întoarcerea. Un fior rău prevestitor mi-a gonit de-a lungul pielii. Nu eram singură în camera de baie. Cineva mă urmărea. Cineva care nu-şi dezvăluia identitatea.

— Harlow?

Un prosop subţire de in mi s-a strâns în jurul gâtului. Degetele mi-au zburat imediat spre material când am simţit cum rămân fără suflu. M-am zbătut în bazin, dând disperată din picioare şi împroşcând apă împrejur, în valuri dezlănţuite. Un sunet înăbuşit mi-a scăpat de pe buze, dar nu a fost suficient de tare, încât să alerteze pe cineva despre tentativa de asasinat. Gâtul mă ardea, iar puncte albe mi-au apărut pe furiş la coada ochilor. Panica m-a convins să mă împotrivesc.

Apoi mi-am amintit de singurul obiect pe care nu-l scosesem când intrasem în baie.

Mâna mi-a ţâşnit sub apă şi a ieşit cu pumnalul subţire dăruit de Wrath. Cu o ultimă explozie de energie, mi-am smucit braţul înapoi şi am simţit o bucurie feroce când lama s-a înfipt adânc în carnea moale. Intrusul a gemut de durere şi a dat drumul ştreangului improvizat.

În cele câteva secunde care mi-au trebuit ca să-mi smulg materialul din jurul gâtului şi să mă răsucesc, atacatorul dispăruse. Singurul semn că se întâmplase ceva era cantitatea substanţială de sânge care ducea la uşă. M-am ridicat calm în picioare şi mi-am pus un halat, apoi am chemat un servitor şi l-am însărcinat să-l aducă pe Wrath. În tot acest timp, pulsul îmi bubuia în urechi. Cineva încercase să mă ucidă. Şi-mi înjunghiasem atacatorul. Într-un loc vital,

având în vedere cantitatea de sânge de pe podea.

Nu am putut aduna un dram de regret. Sau poate că pur şi simplu mă amorţise şocul.

Însă un amănunt nu a trecut neobservat. Din cauza blestemului lui Envy, ca urmare a faptului că furasem cartea de vrăji, nu îmi putusem folosi magia ca să mă apăr împotriva atacului. Puterea venise numai sub forma unei lovituri fizice, datorită pumnalului.

Wrath a apărut într-un nor de fum şi lumină neagră, scânteietoare, cu furia parcă dăltuită în trăsăturile dure, înfiorător de reci.

— Eşti rănită?

— Nu! l-am asigurat, arătând sângele de pe gresie. Dar nu se poate spune acelaşi lucru şi despre atacator.

Ignorând orice altceva, Wrath m-a cercetat cu atenţie, iar ochii i-au fugit spre gâtul meu. Expresia i-a devenit ameninţătoare. Mi-am închipuit că mânia avea să-i înroşească pielea. Însăşi temelia castelului s-a cutremurat.

— Vrei să mă însoţeşti?

M-am uitat la mâinile mele şi la pumnalul murdar de sânge pe care încă îl ţineam. Poate că dădeam dovadă de slăbiciune, dar nu mă simţeam în stare să asist la ceea ce urma să se întâmple. Am clătinat din cap, incapabilă să mă uit în ochii lui Wrath. Dacă ar fi existat o Casă a Laşităţii, probabil că i-aş fi fost regină.

— E nevoie de o putere extraordinară pentru a-ţi recunoaşte limitele, Emilia.

I-am simţit degetele pe piele, iar mâna i-a alunecat de la tâmplă la bărbie, pe care mi-a ridicat-o cu blândeţe ca să mă pot uita la el.

— Un conducător adevărat deleagă sarcini. Aşa cum procedezi tu acum. Să nu-ţi pui niciodată la îndoială curajul!

Eu cu siguranţă nu o fac.

Retrăgându-şi mâna, Wrath a aruncat în cele din urmă o privire spre sânge.

S-a îndreptat cu paşi măsuraţi în direcţia petelor rubinii, un prădător atotputernic aflat la vânătoare, şi nu a mai rostit niciun cuvânt înainte să dispară, cu degetele încleştate în jurul pumnalului Casei şi arătând precum întruchiparea fizică a unui coşmar.

Şi, în ochii oricui tocmai mă atacase în Casa lui, am presupus că exact aşa părea. Fie ca zeiţele să-i acorde atacatorului o moarte rapidă – Wrath cu siguranţă nu avea să o facă!

Douăzeci şi doi

Am luat o pâine dintr-o tavă cu ofrande proaspăt coapte şi am pus-o pe tocătorul de lemn exagerat de mare. Pe spaţiul de lucru au apărut imediat mai multe ingrediente: două capete de usturoi, o cantitate generoasă de busuioc, pecorino, pignoli[11] şi ulei de măsline. Când am sosit, bucătarul-şef tocmai terminase şi m-a informat că Wrath avusese grijă ca proviziile să fie aduse din lumea muritorilor pentru mine.

De asemenea, se părea că prinţul-demon poruncise ca seminţe să fie cumpărate şi plantate în sera castelului, astfel încât să am toate ierburile şi legumele familiare la dispoziţie. Potrivit bucătarului-şef, un strop de magie le ajuta creşterea şi urma să mă aştepte o surpriză cu adevărat deosebită ori de câte ori voiam să vizitez grădina interioară. Am scotocit prin răcitor şi am scos o bucată mare din ceva ce avea gust de brânză de capră, apoi mi-am legat un şorţ pe care îl găsisem agăţat de un cuier, alături de nenumărate articole vestimentare de bucătărie curate, toate din in.

Gătitul mă relaxa. În bucătărie, toate problemele dispăreau. Rămâneam doar eu şi un fel de mâncare, mirosurile, sunetele şi satisfacţia de a crea ceva hrănitor şi delicios înlăturând orice altceva. Nu existau crime. Persoane dragi pierdute. Mincinoşi sau păstrători de secrete. Nu ştiam nimic despre tentative de asasinat sau căsătorii înlesnite de o vrajă greşită. Simţeam bucurie şi pace. Iar liniştea era ceva de care aveam cu disperare nevoie în acest moment. Am luat o căpăţână de usturoi şi i-am tăiat vârful, expunând toţi căţeii şi stropindu-i cu ulei de măsline, apoi l-am aşezat într-

[11] Un tip de fursec din bucătăria siciliană (n. tr.).

un vas de inox, am pus capacul şi l-am băgat în cuptor ca să se coacă. Mi-am îndreptat atenţia către busuioc, seminţele de pin, usturoiul rămas şi uleiul de măsline.

Am tocat, am amestecat şi mi-am revărsat toată dragostea şi energia în sos, ştergând restul nopţii din minte. Nu era o formă de negare, ci doar un scurt răgaz, absolut necesar.

I-am simţit prezenţa când tocmai terminasem de preparat sosul pesto. Nu ştiam dacă eram nerăbdătoare ca el să-mi fi găsit atacatorul sau dacă, deodată, îmi doream să mă prefac că nimic nu se întâmplase în ultimele ore. După câteva clipe de tăcere, mi-am ridicat privirea.

— Simţi nevoia să-mi spui ceva?

Wrath s-a rezemat de capătul mesei la care lucram, cu braţele şi picioarele încrucişate. Întruchiparea calmului şi a nonşalanţei. Am observat că se schimbase într-o cămaşă nouă şi că avea părul puţin umed.

— Există puţine lucruri de care am nevoie. Şi multe pe care le doresc.

— Nu mă voi întoarce în acea cameră în seara asta.

— Nici nu ţi-am cerut aşa ceva.

S-a îndreptat şi s-a mutat lângă mine, dând din cap spre pâine.

— Pot să te ajut?

M-am uitat la el cu coada ochiului.

— Nu mai sunt multe de făcut, dar ne poţi turna nişte vin. Roşu ar fi o alegere bună.

— Roşu să fie!

A plecat şi a revenit într-o fracţiune de secundă, cu vinul şi paharele în mână, apoi a scotocit la rândul lui prin răcitor, aducând un recipient cu mure. După ce a scos dopul sticlei, a adăugat câteva fructe în fiecare pahar şi l-a pus pe al meu

lângă locul unde tăiam pâinea.

Am aşezat feliile pe o foaie de copt, le-am stropit cu ulei de măsline şi le-am pus în cuptor, reglând micul cronometru înainte să iau o gură de vin. Wrath şi-a ciocnit paharul de al meu, cu o privire mulţumită.

— Să ne ospătăm mereu după ce vărsăm sângele duşmanilor noştri!

I-am zâmbit pe deasupra paharului.

— Eşti un barbar.

— Te-ai apărat. Dacă a fi mândru face din mine un barbar, aşa să fie!

— Crezi că l-am omorât?

Wrath a învârtit lichidul în pahar, brusc interesat de vin.

— Ar conta dacă ai fi făcut-o?

— Fireşte că da! Nu vreau să fiu o ucigaşă.

— A te apăra nu este acelaşi lucru cu a ataca fără motiv.

— Din moment ce refuzi să-mi oferi un răspuns direct, presupun că i-am curmat viaţa.

— Nu *tu* porţi povara morţii acelui demon, Emilia, m-a asigurat Wrath, care şi-a pus paharul pe masă şi s-a întors cu faţa spre mine, cu o expresie dură. *Eu* o fac.

Zâmbetul care i-a ridicat uşor colţurile gurii nu era cald sau prietenos. Ci rece, calculat. Menit să înfricoşeze, să invoce frica şi să o seducă.

— Iată-mă, însăşi esenţa răului şi a păcatului! Sunt monstrul de care te-ai temut?

M-am uitat la el – cu adevărat, fără ocolişuri. Nu am întrezărit nimic pe chipul lui care să-i dea în vileag emoţiile, dar am distins *ceva* în felul în care pusese întrebarea, ceva care m-a îndemnat să-mi formulez cu atenţie răspunsul. Nu voia să cred că este un monstru.

Şi, osândi-m-ar zeiţa, nici nu o făceam! L-am privit în ochi.

— A suferit?

— Nici pe departe suficient.

— Ai reuşit să obţii informaţii de la el?

Wrath a clătinat din cap.

— I-a fost tăiată recent limba. Din câte se pare a fost o alegere luată de bunăvoie, probabil în eventualitatea în care avea să fie prins.

Nu ştiu ce nebunie m-a cuprins, dar mi-am pus vinul pe masă şi m-am îndreptat spre Wrath, care stătea rigid, în aşteptarea judecăţii. Cu mişcări lente, ca şi cum mă apropiam de un animal gata să fugă, mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei demonului şi mi-am pus capul pe pieptul lui.

Timp de câteva clipe, abia a respirat. Apoi m-a îmbrăţişat la rândul lui, sprijinindu-şi bărbia de creştetul meu. Am rămas aşa, ţinându-ne unul pe altul, până când am auzit micul ceas. Nici măcar atunci nu i-am dat imediat drumul. Demonul, această întruchipare vie a păcatului, era mult mai mult decât monstrul care trebuia să fie.

M-am retras treptat din îmbrăţişare şi, după ce m-am ridicat pe vârfuri, mi-am lipit buzele de obrazul lui într-un sărut cast.

— Îţi mulţumesc!

Fără să-i dau ocazia să răspundă, m-am grăbit la cuptor şi am scos pâinea prăjită şi usturoiul copt. Am aşezat totul pe tocător, apoi am adăugat bucata mare de brânză de capră şi bolul cu sos pesto. La final, am luat două farfurii mici şi am înfipt un cuţit pentru unt lângă fiecare preparat. Am zâmbit la vederea muncii mele, mulţumită peste măsură de rezultat.

— Va trebui să te serveşti singur, dar e uşor.

Am luat o bucată de pâine şi am presărat câţiva căţei de

usturoi copţi peste felie, ca şi cum mi-aş fi pus gem.

— Apoi pune nişte brânză de capră peste usturoi. Iar pentru nota finală – am turnat o lingură cu vârf de sos peste pâine – completează totul cu pesto!

După ce m-a urmărit cu atenţie, Wrath a luat o felie de pâine prăjită şi şi-a pregătit-o. A luat o muşcătură şi, o secundă mai târziu, m-am bucurat de toată atenţia lui.

— Cred că îmi place asta aproape mai mult decât dulciurile pe care le-ai preparat.

— O, e într-adevăr o laudă distinsă, dacă vine din partea regelui cannoliurilor, am spus, rânjind la el. Uneori adaug un ou poşat, dacă rămân resturi de la micul-dejun sau de la prânz. Vittoriei îi place să…

Am amuţit brusc şi mi-am lăsat gustarea deoparte.

Wrath mi-a atins uşor cotul, smulgându-mă din mrejele trecutului.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi e dor de ea.

— De sora ta geamănă…

— Da, îmi lipseşte atât de mult! Câteodată, preţ de o secundă, uit că a murit. Apoi îmi amintesc totul. O parte din mine se simte cumplit pentru că uneori uit. Şi cealaltă parte vrea să răbufnească, pregătită să atace. În ultimul timp am impresia că sunt în război cu mine însămi şi nu mă pot decide care parte va câştiga.

— Nu am nicio experienţă personală cu moartea, dar ştiu că asemenea reacţii sunt normale pentru muritori.

— Însă mă tot întreb, continui, privindu-l în ochi. Furia şi mânia m-au tot mistuit de la uciderea ei. Mă înfricoşează faptul că intensitatea emoţiilor *nu* mă sperie. Nu am fost niciodată aşa. Apoi, în seara asta… în seara asta, când demonul a încercat să mă ucidă, nu m-am speriat. M-am

înfuriat. Am vrut să provoc durere. După aceea, m-au năpădit o mulţime de gânduri, însă, în loc să fiu îngrozită, am simţit aproape imediat o înverşunare cumplită pentru că nu am fost învăţată tainele magiei negre.

— Familia ta muritoare ar fi trebuit să te înveţe să te protejezi.

Am tras adânc aer în piept. Puteam la fel de bine să-mi dezvălui toate fricile. După evenimentele din ultimele ore, trebuia să elimin toate sentimentele întunecate înrădăcinate în străfundul sufletului.

— Uneori îmi fac griji că blestemul nu a fost aruncat asupra Diavolului. Ci asupra mea.

Wrath a încremenit.

— De ce ai crede aşa ceva?

— Sora mea geamănă a fost ucisă. Bunica, atacată. Părinţii mei au fost ţinuţi ostatici de Envy. Şi, cu toate astea, eu ce am păţit? Fără să pun la socoteală tentativa de asasinat din seara asta, firește.

I-am studiat chipul, în căutarea unor răspunsuri.

— Poate că sunt blestemată şi toţi cei pe care îi iubesc sunt în pericol. Dacă eu sunt răufăcătoarea? Una atât de feroce, atât de îngrozitoare, încât am fost pedepsită să uit? Ce se întâmplă dacă vrăjitoarele care au fost ucise încep să-şi amintească? Poate că eu sunt monstrul şi nici măcar nu ştiu asta.

Wrath a rămas tăcut pentru o perioadă inconfortabil de lungă. Când un sentiment stânjenitor a dat să prindă contur, după atâtea temeri împărtăşite, prinţul-demon a spus cu blândeţe:

— Sau poate că toţi au ales de bunăvoie să se implice în treburi necurate, atraşi de preocupări înşelătoare. Şi tu eşti cea care le adună rămăşiţele greşelilor.

*

Vinul de mure-demonice îmi picura pe bărbie şi mi se vărsa pe rochia fără mâneci, dar am continuat să beau direct din sticlă, însetată, fără să mă obosesc să-mi şterg faţa murdară. Senzaţia magică a dispărut, eliberându-mă de sub robia sa. Am pus sticla jos, luând în considerare, la modul cel mai serios, să o arunc peste masă. Wrath mi-a oferit un rânjet îngâmfat.

Aranjase ca o masă mare, aurită, şi două scaune pluşate să fie aduse în sala armelor. Mai multe tronuri care nu erau, realmente, tronuri. Cu marginile exterioare împodobite, ca un ultim retuş, cu şerpi metalici – nu tocmai aurii sau argintii, ci undeva pe la mijloc.

Platouri de aur cu fructe, deserturi, boluri de frişcă şi preparate alese, savuroase, acopereau fiecare centimetru al feţei de masă. Unele fuseseră atât de încărcate, încât turnurile de merinde se răsturnaseră, iar o parte din mâncare se împrăştiase pe podea. O risipă vrednică de dispreţ.

Am clătinat din cap.

— Cât de ruşinos!

— Căţeluşii se vor ospăta ca nişte membri ai familiei regale.

— Căţeluşi! am pufnit. Te referi la câinii Iadului, cei cu trei capete?

— Trebuie să-ţi reamintesc că *tu* ai cerut să ne antrenăm? Nu mai evita lecţia!

— Având în vedere faptul că nu beau în exces, nu sunt sigură ce ar trebui să învăţ din această mică sesiune. Refuz să cred că nu există ceva mai util ce m-ai putea învăţa!

— Permite-mi să mă străduiesc mai mult să-ţi dovedesc că am dreptate.

Cunoscându-l atât de bine, n-ar fi trebuit să presupun că prinţul-demon avea să se poarte cu mănuşi pe durata antrenamentului din noaptea următoare. Părea să se joace cel mai mult cu patru păcate – desfrânarea, invidia, mânia şi lenea –, dar în seara asta mă expusese excesului. Totul, de la hainele mele până la bijuteriile pe care le purtam, şi de la preparatele alese din care gustasem câte puţin până la vinul pe care îl beam, evoca din plin abundenţa.

Da, *chiar* îi trimisesem un bilet, cerând să reluăm lecţiile. După tentativa de asasinat, eram şi mai hotărâtă să mă protejez de prinţii-demon. Mă străduiam să găsesc avantajul consumului de vin în exces şi cum avea o astfel de abilitate să mă ajute în demersurile mele.

Wrath a umplut un pocal uriaş şi mi l-a înmânat. Era a treia oară când făcea asta. Fără să iau în calcul cele două sticle de vin de mure-demonice pe care le consumasem deja în ultimul ceas, dacă nu trecuse chiar mai mult de atât.

Devenea tot mai dificil să mă împotrivesc influenţei demonice sau să simt până şi acea furnicătură uşoară, un indiciu că magia era folosită asupra mea. Am inspirat adânc, respirând prin valul de ameţeală. Mă mai îmbătasem cu vin doar o singură dată, însă am recunoscut semnele.

— Bea totul cât de repede poţi! Apoi mai toarnă-ţi un pahar şi fă la fel!

Magia lui mi-a atins în treacăt simţurile. Am scrâşnit din dinţi şi m-am concentrat pe o emoţie diferită, conştientă de cât de enervată eram. Prinţul mi-a aruncat un zâmbet larg pe deasupra unui platou cu mure învelite în ciocolată. Apoi puterea lui m-a copleşit.

Am ţinut-o la distanţă preţ de încă un moment

tensionat, după care am dat pe gât pocalul.

Mi se învârtea capul şi vedeam dublu. Mi-am şters gura, rânjind ca o idioată, şi am turnat din nou de băut. Picături de vin au sărit din pocal şi au stropit podeaua. Papucii mei de mătase arătau de parcă aş fi vizitat, nesigură pe picioare, o scenă a crimei, dar nici că ar fi putut să-mi pese mai puţin.

Cu cât mă influenţa mai mult să beau, cu atât devenea mai imposibil să mă concentrez asupra libertăţii de a alege. Un gând care, în vâltoarea beţiei, a căpătat în sfârşit sens.

Fraţii lui m-ar putea îndemna subtil să beau şi, drept consecinţă, o ebrietate lentă mi-ar amorţi aproape complet puterea de a mă împotrivi influenţei lor. Cu cât îmi pierdeam mai mult controlul, cu atât le-ar fi fost mai uşor să treacă dincolo de apărarea mea. Până la urmă, Wrath avea dreptate.

Nu încerca doar să mă pună să lupt contra păcatului excesului.

M-am ridicat greu de pe scaun şi m-am îndreptat cu paşi împleticiţi şi cu pocalul gol atârnându-mi de vârfurile degetelor spre cealaltă parte a mesei, unde stătea demonul. Mă instruise să mă îmbrac într-o rochie lungă din mătase argintie, o ţinută extravagantă şi exagerat de luxoasă. Din moment ce nu purtam lenjerie intimă, materialul nu-mi ascundea nicio rotunjime. Cu partea din faţă a corsetului îmbibată de vin, aş fi putut la fel de bine să valsez goală. Mă îndoiam că Wrath plănuise aşa ceva. Nici măcar nu-şi lăsase privirea să alunece mai jos de linia decolteului.

Ah, mereu un gentilom autentic, cu maniere ireproşabile! Cel puţin când nu smulgea limbi sau tortura până la moarte potenţiali asasini.

Purtam atât de multe şiraguri grele de diamante, de lungimi diferite, încât părea că o greutate de mai bine de

două kilograme îmi atârna în jurul gâtului. În faţa unor podoabe atât de extravagante, până şi Envy ar fi îngrozit în loc să fie gelos.

Nesigură pe picioare, m-am aplecat peste Wrath, cu faţa apropiată de a lui. Îmi doream să-l sărut. Poate chiar să sparg o sticlă şi să-l înjunghii mai întâi. Dar apoi cu siguranţă să-l sărut.

— Mă îmbeţi dinadins.

I-am oferit ceea ce, în viziunea mea, era un zâmbet cochet.

— Ce demon obraznic!

— A fi sub influenţa alcoolului sau a altor substanţe îţi va reduce semnificativ abilitatea de a simţi magia unui prinţ al Iadului. Mai ales a lui Gluttony. Te va împinge să bei puţin câte puţin, până când îţi vei pierde controlul şi îl va prelua el. Trebuie să te împotriveşti! a adăugat Wrath, pe un ton aspru.

Încercam să fiu atentă la lecţie, dar eram fascinată de forma buzelor lui când vorbea. Am întins mâna şi le-am atins. Demonul le-a unit într-o linie subţire.

— Concentrează-te, Emilia!

— O, promit că-ţi ascult sfatul! Sunt *extrem* de concentrată în acest moment. Fascinată. Sau oare vrăjită?

Mi-am ridicat privirea şi am văzut doi prinţi, amândoi furioşi. Am clipit până când am rămas cu un singur demon scos din sărite.

— De ce nu m-ai sedus?

Era greu să fiu sigură, dar credeam că îşi îndepărtase influenţa.

— Dacă nu poţi lupta prin negura alcoolului, atunci cel mai bine este să eviţi să bei ceva la festin. Poţi accepta un toast, dar să te prefaci că iei o gură.

— Îţi faci prea multe griji, am spus, apoi mi-am trecut

degetele peste încruntătura dintre sprâncenele lui, netezindu-i pielea. *Nonna* spune că tot aburul din bucătărie va ţine ridurile la distanţă. Vittoria şi cu mine vom rămâne veşnic tinere. Aşa cum tu nu vei îmbătrâni niciodată.

— Din moment ce nu eşti o fiinţă umană, îmi închipui că spusele tale conţin o sămânţă de adevăr.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. La cea legată de seducere.

M-am legănat puţin pe picioare. Poala lui părea destul de confortabilă, aşa că m-am aşezat. Corpul i s-a încordat, dar nu m-a ridicat. Am zâmbit larg în sinea mea, încurajată de mica victorie.

— Fauna spune că întreaga curte ar vrea să ştie.

— Lady Fauna vorbeşte prea mult. Poate că ar trebui să insist să viziteze o rudă îndepărtată.

— Doar pentru că ai o dispoziţie proastă nu înseamnă că trebuie să-ţi verşi nervii pe ea; îmi transmitea doar ultimele bârfe. În plus, şi eu aş vrea să ştiu. Poate că îmi doresc să mă seduci acum.

M-am lăsat moale pe umărul lui şi, cu bărbia sprijinită în palmă, m-am uitat lung la demon, visătoare. Târziu mi-am dat seama că, mai mult ca sigur, arătam ca o nebună, privindu-l fix, cu ochii larg deschişi, în poziţia noastră actuală.

— Ştii, unii cred că evitarea reprezintă un semn de laşitate.

— Sunt conştient de ce încerci să faci, însă nu vei avea sorţi de izbândă.

S-a încruntat şi mai tare.

— Nu te seduc pentru că, în momentul de faţă, nu-mi doresc să o fac. E cât se poate de simplu.

Dacă mi-ar fi înfipt un pumnal în inimă, s-ar putea să

doară mai puţin.

M-am răsucit şi am tras platoul cu mure învelite în ciocolată spre mine. Am adăugat un munte de frişcă şi am înţepat una cu furculiţa. Am ratat. Tacâmul a nimerit platoul. O mură a zburat peste masă. Lucruri osândite de zeiţă, evident!

Cu siguranţă trebuia să dau vina pe formele minuscule şi rotunde ale fructelor, nu pe starea mea de ebrietate.

Am ţintit şi mi-am mijit ochii la platou. Murele înotau. Nu aveau nicio şansă împotriva mea. Am ochit din nou şi, când un alt fruct a sărit, am înjurat cu patos.

Expiraţia profundă a lui Wrath mi-a gâdilat umărul gol, în timp ce demonul şi-a strecurat mâna pe lângă mine şi mi-a luat furculiţa. A înfipt-o într-o mură acoperită cu ciocolată şi a învârtit-o prin frişcă.

Apoi s-a oprit, cu furculiţa la gura mea.

— Dacă îţi scapă chiar şi *un* singur cuvânt în legătură cu asta, jur să mă răzbun, doamna mea!

— Prea bine! Deşi mă îndoiesc că-mi voi aminti măcar de acest gest extrem de galant mâine-dimineaţă.

M-am rezemat de umărul lui, cu capul dat pe spate, şi am aşteptat ca demonul să mă hrănească. A ezitat doar o fracţiune de secundă înainte să-mi ofere desertul îndelung râvnit. Aş fi putut să jur că mâncarea părea mai dulce. Cât m-a hrănit cu câte o boabă decadentă pe rând, m-am simţit ca o zeiţă romană răsfăţată.

— Mmm! De abia dacă-mi amintesc un cuvânt din ceea ce spuneam.

— Mincinoaso.

Demonul a pus furculiţa jos, apoi şi-a apropiat gura de urechea mea, prinzându-mi deodată lobul între dinţi. Căldura mi s-a răspândit îndată prin vene şi mi-am încordat

degetele de la picioare, surprinsă de senzaţie. Nu eram sigură dacă trebuia să-i fiu recunoscătoare lui Wrath, dar orice urmă de ebrietate a dispărut.

— Pe de altă parte, şi eu sunt un mincinos. Într-un fel.

Douăzeci şi trei

Wrath mi-a depus o serie de sărutări fierbinţi pe gât, stârnind o dorinţă înflăcărată în mine.

Murele învelite în ciocolată au fost date uitării, înlocuite de un deliciu nou. Şi aveam să mă servesc din plin, bucurându-mă de această desfătare plăcută. Cerusem să fiu sedusă, iar prinţul îmi îndeplinea dorinţa. I-am simţit mâinile pe trup, plimbându-se uşor până s-au oprit în dreptul taliei.

În loc să fie o atingere posesivă, părea mai degrabă că se ţinea în frâu. Sau poate că se gândea la modalităţi ingenioase de a mă tortura. S-a jucat cu încuietoarea unuia dintre coliere. Şiragurile excesive de diamante nu erau nici pe departe un obstacol, dar tot îmi doream să dispară. Nu voiam nimic între noi.

Când i-am simţit din nou gura pe piele, mintea mi s-a golit complet, ancorată doar în prezent.

Mi-am dat capul pe spate, în culmea extazului, în timp ce limba demonului aluneca liniştitor peste semnele lăsate în urmă de muşcătura lui scurtă, dar ascuţită. Apoi m-a lipit de el şi i-am simţit dinţii la baza gâtului, apăsând uşor. Fiori mi-au asaltat trupul, în cel mai ispititor mod cu putinţă.

Acest sentiment… nu era păcătos, aşa cum muritorii încercau să-şi înveţe fiicele, ci firesc. Înălţător. Dacă era acceptabil din punct de vedere social ca Wrath să-şi ia o amantă, atunci trebuia să mi se acorde acelaşi drept şi să fiu liberă să mă bucur de compania unui amant.

Până la urmă, în astfel de întâlniri erau implicate două persoane.

M-am arcuit, cu corpul parcă modelat de atingerile lui.

Dorinţa îmi aparţinea în întregime, mă bucuram de ea. Şi nu mă transforma într-o fiinţă desfrânată sau imorală, ci într-una perfect capabilă să-şi controleze nevoile, fie trupeşti, fie emoţionale, şi hotărâtă să nu-şi mai renege pasiunile.

M-am sprijinit cu o mână pe coapsele prinţului, strângându-l cu putere cât mi-a dezmierdat gâtul şi umerii, oferindu-le întreaga atenţie. Voiam să mă răsucesc şi să-l privesc, dornică să-i explorez la fel de lent trupul. Dintr-un anumit motiv, chiar şi cu noua mea convingere, am ezitat.

— Vrei ceva de la mine, doamna mea?

— Nu trebuie să-mi spui aşa când suntem singuri. Nu-i nevoie să te prefaci sau să-ţi asumi un rol.

Demonul a zâmbit, cu buzele lipite de gâtul meu.

— Alte cereri?

— Eu…

— Rosteşte-ţi cu voce tare dorinţele. Vreau să ţi le asumi. Şi nu trebuie să-ţi ceri iertare pentru ele.

— Chiar dacă vreau să te opreşti?

— Mai ales atunci.

— Scoate-mi diamantele. Te rog!

Wrath a desfăcut şiragurile de pietre preţioase, lăsându-le să alunece cu un clinchet pe podea.

— Sunt curios, a continuat el cu voce catifelată, când s-a aplecat şi a scos ultimul colier. În legătură cu Coridorul Păcatelor. Şi cu ce ai trăit în noaptea în care mi-ai strigat numele. Povesteşte-mi!

Nu am distins nicio poruncă magică sau înrobire demonică în rugămintea prinţului. Doar o curiozitate autentică. Mi-am dat seama că dispăruse şi senzaţia de ameţeală provocată de băutură. Nu mă mai aflam sub nicio influenţă, cu excepţia faptului că eram îmbătată de propriile pasiuni şi că nu mă mai simţisem aşa de când mă sărutase

pentru prima dată.

Poate că poziţia noastră actuală – faptul că nu trebuia să-i văd chipul – mi-a făcut mărturisirea mai uşoară. Sau poate că pur şi simplu nu-mi doream să simt vinovăţie sau ruşine în privinţa trupului meu şi a lucrurilor pe care le visam şi după care tânjeam. Mi-am adunat curajul, ştiind exact unde avea să ducă o asemenea mărturisire. Şi, ca să fiu sinceră, rugându-mă să urmeze acea cale.

— Erai… erai în spatele meu, ca acum. Doar că stăteam întinşi pe pat.

Mi-a răsplătit onestitatea, trecându-şi uşor degetele de-a lungul braţului meu într-o mângâiere blândă.

— Şi?

— Îţi purtam cămaşa şi îi desfăceai nasturii. Atât de lent, încât am crezut că înnebunesc.

— Îmi închipui că mi-ai poruncit să o scot.

I-am simţit vârfurile degetelor pe umăr, apoi pe claviculă, o atingere ireal de delicată, înainte să le coboare mai mult, de parcă ar fi vrut să-mi amăgească pielea expusă de deasupra decolteului. Am rămas fără suflu când şi-a oprit explorarea malefică, o mână alunecându-i sub una dintre bretelele rochiei. Ne mai despărţea doar fâşia subţire de mătase.

— Şi m-am supus. Am dreptate?

— Mai mult sau mai puţin.

— Ai vrea să fac la fel şi acum?

După o şovăială abia perceptibilă, am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Trebuie să aud cuvintele, Emilia! Vrei să mă opresc?

— Nu!

L-am strâns mai tare de coapse, de parcă l-aş fi putut ţine acolo pentru totdeauna.

— Nu, nu vreau!

Mi-a dat părul la o parte şi s-a lăsat pe spate, astfel încât să existe suficient spaţiu între noi cât să-mi maseze uşor umerii. Apucând câte o bretea în fiecare mână, şi-a lipit buzele de coloana mea, sărutându-mă acolo în timp ce îmi îndepărta partea de sus a rochiei.

Aerul rece mi-a învăluit pielea înroşită.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

Fantezia şi realitatea se duelau, aproape imposibil de deosebit una de alta. Am început să răsuflu din ce în ce mai repede; aşteptarea era tortură pură.

— Ai vrut să-ţi spun că eşti păcatul meu preferat.

Demonul a râs scurt, un sunet jos, adânc, care m-a făcut să tânjesc şi mai mult după el.

— Şi sunt?

— În momentul de faţă, da.

— Nu ai mărturisit-o atunci.

Am auzit întrebarea, deşi nu a formulat astfel cuvintele.

— Nu! am recunoscut, închizându-mi ochii strâns înainte să-i deschid din nou. Ai început să mă atingi, şi nu m-am mai putut gândi la nimic altceva.

I-am simţit nasul şi buzele pe ceafă, apoi mâinile demonului mi s-au strecurat pe lângă trup şi mi-au acoperit sânii. Am simţit că ard, străbătută de o săgeată de foc. Degetele lui au conturat rotunjimile sensibile, trasând cercuri tot mai aproape de vârfurile din centru. Când le-a mângâiat în treacăt, sfârcurile mi s-au întărit. Pentru o clipă, am uitat cum să respir, înfigându-mi dinţii în buza inferioară. M-am dat puţin mai în spate, atrasă de căldura pătimaşă răspândită de corpul prinţului, şi am observat cât de tulburat e.

— Spune-mi ce am făcut în iluzia ta de mi-ai strigat

numele!

M-am îmbujorat. În niciun caz nu aveam să-i zic despre *acea* parte. Am închis iar ochii şi, apelând la toată voinţa mea, m-am silit să nu fiu stânjenită. Cu o încredere reînnoită, mi-am permis libertatea de a renunţa la orice urmă de ruşine şi de a mă expune într-un mod cu totul diferit în faţa lui.

— Mă trăgeai uşor înspre erecţia ta, iar mâna ţi-a dispărut sub fustă. M-ai atins. Acolo. Cu degetele.

— Te-ai simţit la fel ca în Vadurile Semilunii?

— Aproape. Pentru o clipă, m-am simţit incredibil. Apoi m-am trezit.

— Înainte să ai orgasm?

— Ăăă… aşa cred.

— Permite-mi onoarea de a mă revanşa acum faţă de tine.

Când nu s-a mişcat imediat, mi-am dat seama că-mi aştepta consimţământul. Wrath nu lua niciodată fără să-i fie acordată permisiunea.

— Te rog!

— Cu plăcere!

Şi-a strecurat o mână sub rochia de mătase şi i-am simţit degetele alunecându-mi delicat de-a lungul gambei, atingându-mi interiorul coapsei, apoi trasând agonizant de lent modele circulare exact acolo, urcând puţin câte puţin cu fiecare dezmierdare îndrăzneaţă, până când nu am mai putut îndura. Am încetat să-mi mai strâng genunchii, iar demonul şi-a trecut foarte încet un deget peste centrul fiinţei mele. Senzaţia depăşea tot ce simţisem în Coridorul Păcatelor şi Vadurile Semilunii la un loc. Wrath m-a împins ferm, dar cu blândeţe înainte, ca să stau aplecată peste el, apoi mi-a depus sărutări înflăcărate pe şira spinării, din ce în

ce mai jos. Fiecare atingere a buzelor sale îmi înfiora pielea. Iar în tot acest timp, degetele lui mă tachinau şi îmi dansau seducător peste trup, înnebunindu-mă treptat.

Când am fost convinsă că aveam să mor de plăcere, le-a strecurat în mine. Am încremenit, obişnuindu-mă treptat să le simt acolo, pe măsură ce începea să le mişte încet.

Senzaţiile erau atât de răscolitoare, atât de uimitoare, încât nu am putut să le fac faţă, aşa că m-am ridicat şi m-am împins în el, încântată de erecţia lui dură lipită de spatele meu şi mai mult decât binevenită. Demonul a pus capăt şirului de sărutări şi m-a muşcat tandru de gât.

Respiraţia mi s-a accelerat. Alergam după un sentiment, aproape familiar, dar nu chiar. Era magnific. Un extaz diferit de orice altceva. Simţindu-mi dorinţa tot mai mare, degetele lui Wrath s-au mişcat mai repede, iar acea presiune s-a transformat în cel mai glorios val de euforie. Am renunţat la timiditate şi am alungat orice alt gând, conştientă doar de acest sentiment incredibil. Mi-am ridicat şi coborât şoldurile, disperată să ating acea senzaţie de beatitudine absolută, dându-mi seama că Wrath mă lăsa acum să-mi revendic singură plăcerea. Stabileam ritmul şi mă mişcam cât de repede sau de încet îmi doream. Eram stăpână pe trupul meu, pe dorinţele mele, convinsă că nicio lege de-ale muritorilor nu mă putea supune…

… şi am descoperit gustul hipnotizant al extazului.

Am strigat când plăcerea mi-a explodat prin trup, o succesiune de valuri minunate, electrizante, apoi m-am prăbuşit în cele din urmă la pieptul demonului, respirând de parcă aş fi alergat cât m-au ţinut picioarele ca să-mi salvez viaţa.

După ce am încetat să mai tremur în urma orgasmului, Wrath şi-a retras încet mâna de sub fustă şi mi-a îndreptat

partea de sus a rochiei. Tăcerea s-a aşternut între noi, preţ de o clipă, cât mi-am ajustat bretelele cu mai multă grijă şi atenţie decât era necesar.

M-am mişcat în poala lui, remarcând că era la fel de excitat. Mi s-au înteţit bătăile inimii. Puteam finaliza în câteva momente unul dintre următorii paşi de acceptare a legământului nostru de căsătorie.

Chiar aici. În sala armelor. Între noi se mai aflau doar pantalonii lui şi rochia mea. Şi ambele articole vestimentare puteau fi înlăturate destul de uşor. Poate că de vină era euforia care încă îmi curgea prin vene, înceţoşându-mi simţurile, însă nu părea o idee atât de cumplită.

Dacă ultimul pas implica o ceremonie, nu trebuia să o ţinem. Ne puteam desfăta cu plăceri carnale şi păstra totodată libertatea, fără să fim îngemănaţi pentru eternitate de vreo legătură. M-am mişcat din nou, în aşa fel încât trupurile noastre să se atingă într-un mod cu desăvârşire intim. Senzaţia creată, mai ales după plăcerea pe care demonul tocmai mi-o oferise, atingea un nou nivel de extaz.

Wrath nu s-a clintit din loc. Îmi dădea voie să aleg.

Mi-am apucat faldurile fustei şi le-am ridicat încet, peste coapse, peste fund. Acum Wrath nu mai trebuia decât să-şi scoată pantalonii. M-am aşezat înapoi în poala lui, iar când erecţia prinţului mi s-a frecat uşor de trup, mi-am înăbuşit cu greu un geamăt. Mâinile i s-au strâns pe şoldurile mele.

Ca un avertisment, un fior cu totul diferit mi-a săgetat corpul, furându-mi răsuflarea. Nu mai ştiam dacă e o idee bună să ne culcăm împreună sau dacă judecata îmi era afectată de ceea ce tocmai făcuserăm. Emoţii, fără îndoială. Mi-am redescoperit curajul, refuzând să cedez în faţa oricăror incertitudini.

— Antrenamentul din seara aceasta s-a încheiat.

Wrath s-a mişcat nefiresc de iute, ridicându-ne pe amândoi în picioare. M-am răsucit şi m-am uitat nedumerită la el, la chipul complet indescifrabil.

— Antrenament? Aşa ai descrie cea ce tocmai s-a întâmplat?

— Ai cerut să fii sedusă. M-am supus.

Prinţul-demon s-a înclinat din talie, într-o plecăciune politicoasă.

— Acum, că ştii ce-ţi place, s-ar putea să descoperi aceeaşi euforie cu propria mână. Noapte bună!

Douăzeci şi patru

— Ce a spus?

Fauna a făcut ochii atât de mari, încât păreau două farfurii. Luându-mă de braţ, m-a însoţit afară, pe o potecă prevăzută cu acoperiş.

— Poate că nu ai auzit bine. Sau i-ai interpretat greşit cuvintele. E posibil. Nu-i aşa?

— Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune după acel moment!

Am expirat lung, iar norişori translucizi au plutit în aerul îngheţat al dimineţii. Eram prea supărată ca să fiu stânjenită. După incidentul din sala armelor, nu-l mai văzusem pe Wrath pentru tot restul nopţii.

— Îl urăsc din toată inima pe acest demon!

Prietena mea a pufnit, dar şi-a ţinut gura. Ne-am plimbat pe unul dintre parapetele acoperite, întinse pe kilometri întregi, care înconjurau castelul. Când treceam pe lângă soldaţi, aceştia dădeau din cap în semn de salut, de la posturile lor. După ce ne-am îndepărtat suficient, Fauna s-a aplecat spre mine.

— Poate că a spus-o doar pentru că de acum înainte îşi va imagina cum faci asta.

— Mă îndoiesc! Nu ştia cum să plece mai repede din cameră.

— Pun pariu pe toată Casa Lăcomiei că şi-a luat mădularul în mână aseară şi s-a gândit la tine în timp ce îşi vărsa sămânţa.

În pofida încrederii nou dobândite în a-mi asuma dorinţele şi a nu simţi nicio urmă de ruşine, faţa mi-a luat foc din cauza francheţei cu care Fauna discuta astfel de

intimităţi.

Mă vizitase dis-de-dimineaţă şi reuşise să afle motivul tulburării mele înainte să-mi îmbrac mantia de catifea. Nu se îmbujorase şi nici nu avusese vreo reacţie în privinţa subiectului, unul care ar fi provocat şoc şi scandal acasă. Pur şi simplu mă întrebase dacă întorsesem favoarea demonului, fie cu mâna, fie cu gura, apoi chicotise sălbatic când cerusem lămuriri cu privire la metoda din urmă.

— Poate că nu a vrut să te facă a lui în sala armelor, în care putea intra oricine. Vei fi soţia lui. Nu-i exclus să vrea să te protejeze de privirile indiscrete.

— Vezi să nu! am exclamat, la un pas să pufnesc la rândul meu. Jumătate dintre locuitorii acestui tărâm păcătuiesc trupeşte în public. Mă îndoiesc că posibilitatea ca altcineva să ne prindă în flagrant l-ar împiedica.

Cu siguranţă nu-l deranjase să aibă spectatori când ajunseserăm pe coridorul din afara camerelor noastre. Amintirea m-a făcut să strâng din dinţi. După acel moment pasional, nu fusese stânjenitor să dau ochii cu el, însă nu se putea spune acelaşi lucru despre următoarea data când aveam să-l văd. Nu ştiam cum să mă comport.

— De fapt, întâlnirile amoroase publice nu sunt atât de frecvente în afara Caselor Desfrânării şi Excesului. Firește, alţi prinţi etalează, ocazional, depravarea în toate formele sale, cum ar fi Greed şi imperiul lui infernal al jocurilor de noroc, dar nu în măsura în care o fac acele Case anume. Poate că Înălţimea Sa îşi doreşte ca tu să fii convinsă că îl alegi cu mintea limpede. Poate că nu era sigur că asta îţi doreai *tu,* aşa că a plecat înainte de a face ceva ce ai putea regreta mai apoi.

Frustrarea mi s-a adunat în piept.

— Din moment ce mi-am ridicat fusta, era clar ce îmi

doream. Dacă speră să finalizeze legământul de căsătorie, nu prea reuşeşte să mă convingă că e ceva ce-şi doreşte *el.*

— Din ce mi-ai descris, doamna mea, se pare că nu atracţia fizică este problema.

M-am oprit brusc. Nu înţelegeam de ce situaţia mă scotea atât de mult din minţi. Indiferent ce se întâmplase cu o noapte înainte, *eu* tot nu voiam să finalizez legământul de căsătorie. Gândul că el simţea la fel nu ar fi trebuit să mă preocupe într-o asemenea măsură. Mai ales când mai aveam o sută de alte motive de îngrijorare. Cum ar fi Festinul Lupului, care se apropia cu repeziciune.

Alungând supărarea, m-am îndreptat spre turn cu prietena mea.

— Am vorbit destul despre prinţi! Deocamdată. Nu vreau ca matroana să ne audă şi să-i raporteze totul lui Wrath.

Fauna a râs.

— Ai cuvântul meu că, mai mult ca sigur, aşa ceva nu se va întâmpla niciodată.

— Să înţeleg că animozitatea dintre ei nu reprezintă ceva nou.

— Nici pe departe! mi-a confirmat Fauna, care mi-a făcut semn să rămân pe loc şi s-a uitat împrejur. Potrivit zvonurilor, durează de câteva secole. Unii spun că fiica ei a fost blestemată şi că prinţul nu a făcut nimic pentru a o salva.

— Fiica ei se află la castel?

— Tocmai asta e… Nimeni nu ştie. Dacă ne luăm după speculaţii, Înălţimea Sa a alungat-o din acest Cerc. Pentru o vreme, cel puţin. E posibil ca matroana să o fi găsit şi să o ţină ascunsă pe undeva.

Dintr-un anumit motiv, mi s-a făcut pielea de găină. M-

am gândit la bocetul izvorât de sub statuia femeii şi a şarpelui. Nu mi l-am putut imagina pe Wrath trimiţând pe cineva în adâncul pământului drept pedeapsă. Poate pentru că nu *el* o făcuse.

Deşi abia o cunoşteam, nu mă îndoiam că matroana ar fi putut să fie răspunzătoare. Îndeosebi dacă scopul ei nu era să pedepsească, ci să protejeze.

Poate că acea creatură îndurerată şi nefericită pe care o auzisem era fiica ei dispărută. Iar dacă matroana o adusese înapoi şi o ţinea închisă, eram şi mai curioasă să aflu de ce. Wrath ştia tot ce se petrecea în Cercul lui şi nu credeam că matroana ar fi păstrat secretul faţă de el pentru mult timp. Prin urmare, îşi ascundea fiica de un alt prinţ.

O bănuială a prins contur. Povestea semăna cu alta pe care o auzisem. Una care le implica pe *La Prima Strega* şi pe fiica ei. Se zvonea că Prima Vrăjitoare îl blestemase pe Diavol deoarece fiica ei se îndrăgostise de el şi refuzaseră să renunţe unul la altul.

Oare Matroana Blestemelor şi a Poţiunilor era de fapt Prima Vrăjitoare?

Dacă aveam dreptate şi-l blestemase pe Diavol, voiam să ştiu de ce se afla în prezent în castelul lui Wrath, pretinzând că este altcineva. Cu siguranţă, el îi cunoştea adevărata identitate. Ceea ce însemna că ştia şi ce îi făcuse fratelui său, iar asta explica ura care îi lega. Însă de ce ar fi fost de acord să-i păstreze secretul? Doar dacă nu cumva matroana avea la rândul ei un as în mânecă: un secret al prinţului-demon. Într-un astfel de caz, trebuia să fie un secret atât de malefic, încât era dispus să încheie o învoială cu un duşman de moarte.

Având în vedere ce înfăptuise pentru a mă salva, nu părea atât de incredibil.

*

— Fiică a Lunii! Lady Fauna!

Celestia a deschis uşa înainte să termin de ciocănit. Mi-am ascuns zâmbetul. Wrath avea să se înfurie dacă afla că răspunsese atât de repede.

— Cum vă pot ajuta?

— Am câteva întrebări. Despre blesteme.

Încântarea ei părea autentică.

— Îţi stau la dispoziţie! Ai venit unde trebuie. Intraţi amândouă!

Când am păşit în camera turnului, am simţit îndată aroma puternică, dar totodată plăcută a ierburilor şi a uleiurilor. M-a lovit din plin dorul de casă, însă am încercat să-l temperez, bântuită pe neaşteptate de amintirea *nonnei* Maria preparând lumânări pentru vrăji în mica noastră bucătărie de familie. *Familia mea era în siguranţă.* Şi aveam să termin ce îmi propusesem să fac şi să mă întorc la cei dragi, ca să creez noi amintiri fericite împreună cu ei. În curând.

M-am silit să revin în prezent. Celestia s-a mişcat prin cameră şi a luat cărţile şi bolurile de pe taburete, astfel încât să putem sta în jurul mesei de lucru. În tot acest timp, privirea mi s-a îndreptat către obiectele pe care le ratasem pe durata primei mele vizite.

Matroana avea lucruri şi mai stranii şi mai neobişnuite în colecţia ei. De la borcane cu dopuri de plută, pline cu ochi care clipesc, până la coşuri cu ciocuri de păsări, un coş debordând de gheare, iar altul umplut cu pene. Pe lângă recipiente cu alifii, unguente şi loţiuni de tot felul.

Deasupra unui morman de cărţi legate în piele am văzut

un craniu de pasăre cu rune sculptate pe oase. Celestia a observat ce mi-a atras atenţia şi a dat din cap înspre obiect.

— Corbii simbolizează multe lucruri. Moarte, vindecare, fertilitate. Înţelepciune.

— Şi runele?

M-am apropiat de craniu, dar nu am atins gravurile sau rămăşiţele. Dacă ea ar fi fost Prima Vrăjitoare, ar fi putut să farmece craniile şi să mi le trimită. Nu-mi dădeam seama dacă încerca să mă ajute ori dacă teoria mea era complet greşită. Era posibil să fie exact cine pretindea că e, în timp ce uneam forţat piese de puzzle care nu se potriveau.

— Însufleţesc cumva cranii?

— Nu!

Celestia m-a privit cu un licăr de suspiciune în ochi. Dacă era într-adevăr Prima Vrăjitoare, se născuse direct dintr-o zeiţă. Nu eram sigură dacă putea simţi emoţii la fel ca Wrath, dar am făcut tot posibilul să-mi păstrez calmul.

— Vin la mine când meditez deasupra craniului. Gravez orice doreşte corbul să văd. Simbolurile oculte pot fi un aliat puternic pentru cei cu magie în sânge.

Fauna s-a mutat de pe un picior pe altul, evident neliniştită, studiind borcanele dispuse în partea îndepărtată a odăii şi mişcate de forţe nevăzute. Ochii mi-au revenit asupra matroanei şi mi-am coborât vocea.

— Pot fi folosite ca să amplifice Sursa?

— Pentru vrăjitoare, da. Pentru cele care *sunt* Sursa, nu. Simbolurile oculte provin din esenţa lor.

— Cele care… Te referi la zeiţe.

Celestia a încuviinţat din cap, cercetându-mi faţa cu o privire ageră.

Conform legendelor *nonnei,* zeiţele reprezentau sursa originală a puterii noastre, diluată în timp prin

descendentele Primei Vrăjitoare.

M-am uitat cu atenţie la femeia cu părul scăldat în nuanţe argintii şi de lavandă. Câteva cute îi brăzdau uşor chipul, dar nu exista niciun indiciu clar cu privire la vârsta ei. Fauna menţionase că animozitatea matroanei faţă de Wrath dura de câteva secole; prin urmare, era probabil nemuritoare. Nu mi-a scăpat din vedere nici faptul că nuanţa de violet din părul ei era la fel cu cea a tatuajului pe care îl împărtăşeam cu prinţul-demon şi a aurei pe care o vedeam în jurul oamenilor, cunoscută sub numele de *luccicare.*

Nu reuşeam să recunosc emoţia care îmi pompa prin vene, dacă era entuziasm sau frică.

— Aşadar, dacă o vrăjitoare recurge la simboluri oculte când îşi foloseşte magia, creşte puterea acelor vrăji.

— Corect!

M-am uitat pe furiş la Fauna, care îşi mijea acum ochii într-un ceaun.

— E posibil să farmece cineva un craniu şi să trimită un mesaj? Poate un prinţ al Iadului sau o vrăjitoare.

— Orice e posibil; dacă e probabil, asta-i altă poveste. Cei care posedă cunoştinţe despre simboluri oculte ar putea fi capabili de aşa ceva, mi-a răspuns Celestia, care mi-a făcut semn să iau loc. Ai văzut simboluri gravate pe oase?

Am clătinat din cap.

— Atunci mă îndoiesc că putem da vina pe un prinţ-demon sau pe o vrăjitoare. Probabil că a fost cineva mult mai aproape de Sursă.

Cineva cum ar fi Prima Vrăjitoare. Mi-am păstrat respiraţia uniformă, nedorind să alertez pe nimeni cu privire la emoţiile mele intense. Dacă Celestia era Prima Vrăjitoare şi fiica ei fusese blestemată, asta însemna că prima soţie a Diavolului nu murise până la urmă. Iar dacă aceasta era într-

adevăr în viaţă, atunci aveam cu siguranţă dreptate în legătură cu faptul că vrăjitoarele de pe insula mea fuseseră ucise dintr-un alt motiv.

Unul care nu avea nimic de-a face cu încercările Diavolului de a-şi găsi o mireasă. Şi totul de-a face cu răzbunarea.

— Lady Emilia?

Am distins vocea Faunei chiar şi prin vâltoarea gândurilor.

— Să ne întoarcem la palat!

— Da!

M-am ridicat în picioare, apoi m-am răsucit spre matroană.

— O ultimă întrebare. Despre Arborele Blestemelor. Mi s-a spus că, pe lângă faptul că îndeplineşte dorinţe, îţi oferă acces la o sursă importantă de cunoaştere. Cum ar putea cineva să obţină informaţii în loc de o dorinţă sau de un blestem?

Privirea Faunei s-a îndreptat asupra mea ca o săgeată, dar am ignorat-o.

Celestia şi-a mijit ochii.

— Ciopleşte numele adevărat al celui despre care cauţi informaţii în trunchi. Apoi ia o frunză din copac. Ai grijă când o faci – frunzele sunt la fel de fragile ca sticla. Când doreşti adevărul, spulberă frunza în prezenţa celui al cărui nume l-ai scrijelit în scoarţă.

M-am gândit la Prima Vrăjitoare, la legendele şi fabulele povestite. În niciuna dintre ele nu îi fusese menţionat numele.

— Ce se întâmplă dacă nu sunt sigură de numele adevărat al persoanei? Va funcţiona dacă îi folosesc titlul?

— Numele *au* putere. Titlurile *sunt* o demonstraţie de

putere. Unul poate fi luat sau oferit dintr-un capriciu, celălalt, nu.

Celestia a zâmbit într-un mod care m-a neliniştit profund.

— Te mai pot ajuta cumva, *doamna mea?*

Felul în care a spus „doamna mea" i-a subliniat punctul de vedere. Era un titlu de curtoazie, ceva oferit, care avea puţină însemnătate în afara tărâmului. Lucrurile stăteau diferit în privinţa numelui. În afara prenumelui, eram doar o prinţesă sau o doamnă aici. Pe insula mea, aveam să rămân pentru totdeauna Emilia Maria di Carlo, dacă nu mă căsătoream. Şi în acest caz, numai numele de familie urma să mi se schimbe, niciodată primul.

— Nu, mulţumesc! Ai fost foarte… darnică în informaţii!

Douăzeci şi cinci

Am aşezat cu grijă o altă carte pe podea. Raiul, echivalentul ceresc al Iadului personal al lui Wrath, situat cu un nivel mai jos, arăta ca şi cum o furtună s-ar fi dezlănţuit printre rafturile sale de culoarea curcubeului. Am luat un alt tom străvechi şi l-am răsfoit, ţinând cont de paginile fragile.

Din moment ce toate cărţile din bibliotecă erau scrise în latină, am înţeles cea mai mare parte a textelor tăinuite între coperte. Nu că m-ar fi ajutat prea mult, având în vedere situaţia delicată în care mă aflam.

— Pe sânge şi pe oase!

Un alt grimoar, o altă dezamăgire. Nu existau însemnări despre Prima Vrăjitoare, deşi asta s-ar fi putut datora faptului că nu îi ştiam numele adevărat. În Palermo, Wrath spusese ceva de genul *„La Prima,* aşa cum o numeşti"; prin urmare, prinţii-demon o cunoşteau sub un alt nume. Dacă nu aveam să găsesc ceva în curând, era indicat să-l întreb. O soluţie pe care preferam să o evit din mai multe motive. Primul fiind că, dacă ştia că *La Prima* se află aici şi o adăposteşte, nu eram sigură dacă urma să-mi zădărnicească eforturile de a elucida acel mister.

Căutasem informaţii şi despre Celestia, dar nici de data asta nu avusesem noroc şi nu găsisem nimic despre Matroana Blestemelor şi a Otrăvurilor. Dacă ar fi fost într-adevăr o vindecătoare regală, precum şi o maestră a otrăvurilor, eram încredinţată că existau însemnări ale curţii despre ea. Fie menţionări ale vieţilor salvate, fie ale celor luate.

Însă nu descoperisem nimic.

De parcă nu ar fi existat în afara acelei camere din turn.

O dovadă în plus că era posibil să nu fie cine pretindea că e.

M-am lăsat pe podea, învăluită de faldurile fustei. Purtam o rochie minunată, în nuanţe de bleumarin şi auriu, cu flori brodate pe corset, suficient de elegantă pentru o doamnă de la Curtea Regală a Demonilor, dar şi suficient de confortabilă pentru a-mi petrece ore întregi în genunchi, într-un colţ întunecat al bibliotecii, căutând răspunsuri.

Am răsfoit un jurnal destul de subţire, plin de observaţii şi schiţe despre demoni plămădiţi din surse nefireşti. Nu chiar demoni de rang inferior, dar pe aproape. Înfăţişarea creaturilor varia de la un aspect înşelător de uman la un amestec între lumea naturală şi muritori. Am studiat una dintre ilustraţii. În pofida formei umanoide, făptura avea scoarţă de copac în loc de piele, o barbă formată din licheni şi ramuri de lungimi şi lăţimi diferite pe post de membre şi degete.

Următoarea imagine era a unui tânăr cu o pereche enormă de coarne de elan. O altă imortaliza o femeie cu urechi ascuţite şi coarne de berbec încovoiate în jos, până la umeri.

Observaţiile menţionau vrăji şi blesteme care luaseră o turnură nefericită, transformând muritorii în coşmaruri. Atât respinşi de, odinioară, propriii semeni, cât şi alungaţi din lumea lor, paşii îi purtaseră aici, unde putuseră cutreiera lumea subterană fără teama de a fi persecutaţi.

Potrivit jurnalului, cei mai mulţi se împrăştiaseră pe tot cuprinsul tărâmului, ajungând în Ţinuturile Nemuritoare din nord-vest şi într-un lanţ muntos răsăritean numit Versantul Necruţător.

O însemnare mi-a atras atenţia:

Creaturile plămădite prin frică primordială tânjesc adesea după sânge. Caută viaţa şi nu există un simbol mai mare al vieţii decât inima.

— Minunat!

Întruchipau versiunea tărâmului a unor vampiri.

Am pus jurnalul ilustrat deoparte şi am cercetat rapid următorul grimoar, atentă la orice sunet dinspre intrare, însă am dat numai peste pagini întregi de vrăji, farmece şi blesteme. Am trântit volumul pe teancul de cărţi de lângă mine. Apoi mi-am tras genunchii la piept şi m-am rezemat de rafturi.

Oricât de mult mă străduiam să nu-mi mai imaginez creaturi înfruptându-se din inimi, nu-mi puteam scoate din minte trupul mutilat al surorii mele.

Într-o noapte la Palermo, Wrath îmi împărtăşise că şi soţiei lui Pride i se smulsese inima din piept. De asemenea, menţionase că Prima Vrăjitoare folosise cea mai întunecată formă de magie pentru a fura puterile fiicei sale – o decizie care avusese consecinţe neprevăzute.

Dacă inima ei lipsă nu făcea parte din ritualul crimei? Dacă se număra printre consecinţele pedepsei date de *La Prima?* Ar fi putut să fie şi o modalitate de a o elibera de orice constrângeri muritoare. Mi-am amintit vag că *nonna* spusese ceva asemănător în treacăt.

Dacă fiica Primei Vrăjitoare era blestemată, dar în viaţă, *aceasta* putea fi monstrul scăpat de sub control care sfâşia trupurile vrăjitoarelor şi le devora inimile.

Poate că o motiva dorinţa de a se răzbuna pe mama ei, din pricina caracterului uman care ar fi putut să îi fie furat când îi fuseseră luate puterile cu forţa. Dacă Diavolul era iubirea ei veşnică, poate că înnebunise şi ucidea orice

potenţială mireasă care îi putea lua locul.

Sau poate că era la fel de simplu pe cât pretindea jurnalul ilustrat – dacă-şi pierduse caracterul uman, bănuiam că tânjea după inimi, după tot ce nu mai avea.

— Cred că există prea mulţi „poate” şi mult prea puţine răspunsuri clare.

M-am ridicat şi mi-am tras umerii înapoi. Acum, că eram singură, aveam să mă întorc la matroană şi să o întreb direct cu privire la suspiciunile mele. Dacă *era* Prima Vrăjitoare, mă îndoiam că urma să mă rănească. Exista un motiv pentru care tot trimitea cranii fermecate şi nu era pentru a mă înfricoşa. Poate că putea să-mi spună mai multe despre Oglinda Lunii Triple şi să-mi ofere îndrumări despre locurile în care aş avea şanse să o găsesc. Sau despre Cheia Ispitei.

Mi-am trecut mâna peste teaca ascunsă de la coapsă.

Şi dacă ar încerca *realmente* să mă rănească, nu plănuiam să cedez fără luptă.

Nerăbdarea m-a condus aproape ireal de repede în turn, în faţa uşii matroanei, însă am strâns din dinţi, dezamăgită, la vederea biletului lipit de uşă. L-am rupt şi am citit mesajul mâzgălit în grabă.

Plecată pentru o vreme.[12]

Era imposibil de stabilit dacă voise să spună asta la propriu sau la figurat. Matroana fie avea să se întoarcă în câteva minute, fie plecase în căutarea unei vrăji. Deşi nu ştiam cât de mult putea dura cea din urmă posibilitate, am mizat pe şansa că în curând şi am rămas prin împrejurimi,

[12] Joc intraductibil de cuvinte. în original, în engleză, *for a speli* înseamnă atât „pentru o vrajă”, cât și „pentru o vreme” (n. tr.).

aproape de turn, până când m-a alungat ninsoarea.

După doi paşi făcuţi pe coridorul din faţa apartamentului meu, am simţit o furnicătură familiară de-a lungul pielii. Wrath stătea cu spatele sprijinit de uşă şi cu ochii aţintiţi asupra chipului meu. Am temperat valul de… orice sentiment greu de numit şi mi-am arcuit o sprânceană, aşa cum prinţul-demon procedase de nenumărate ori. Încă nu-l văzusem şi nu vorbisem cu el după ultima noastră sesiune de *antrenament.* Iar vizita lui nu era nici pe departe binevenită.

M-am oprit la o distanţă corespunzătoare.

— Pot să te ajut?

— Am venit aici ca să te întreb acelaşi lucru.

Nu mi-a oferit mai multe detalii, iar eu nu aveam dispoziţia necesară ca să mă joc „pune-i o mie de întrebări lui Wrath şi mulţumeşte-te cu răspunsuri care o să te frustreze şi mai tare". M-am îndreptat spre uşă, convinsă că urma să se dea la o parte, şi am inspirat adânc când nu s-a mişcat din loc. Mi-am încrucişat braţele şi am aşteptat.

Simţindu-mi hotărârea sau reconsiderându-şi strategia pentru planul de luptă, Wrath şi-a schimbat tactica.

— Biblioteca e distrusă.

— Eşti puţin cam dramatic. Există câteva teancuri de cărţi răspândite într-o singură secţiune. Voi strânge totul în seara asta.

— Cauţi informaţii despre Prima Vrăjitoare.

— Sunt interesată de istoria mea, iar ea face parte din asta.

Expresia i s-a întunecat. Nu era chiar ameninţătoare, dar cu siguranţă prevestea o furtună.

— Mincinoaso!

— Nu te preocupă ceea ce s-ar putea să caut.

— Te înşeli. Mă preocupă totul în acest castel. Mai ales tu.

— Eu nu-mi bag nasul în planurile tale. Şi nici nu te iau la întrebări în privinţa lor. Mă aştept la aceeaşi curtoazie.

— Chiar dacă am venit să-mi ofer ajutorul?

— După ultima noastră „lecţie", am avut impresia că îţi doreşti să rezolv singură lucrurile. Ştii tu, să iau frâiele în mâini. *La propriu.*

Wrath şi-a plimbat lent privirea peste trupul meu. Părea că retrăia momentul pasional din sala armelor, trăgându-mi rochia în sus, peste coapse, atingându-mă şi mângâindu-mă de parcă plăcerea mea era a lui. Când ochii lui i-au întâlnit din nou pe ai mei, nu am întrezărit nicio urmă din patima sau emoţia de adineauri. Prinţul-demon era distant, insensibil. Între noi se construia treptat un zid. Nu puteam să numesc sentimentul ascuţit din adâncul stomacului, dacă era uşurare sau altceva.

— Peste trei nopţi plecăm spre Casa regală a lui Gluttony. Trimite un mesaj dacă vrei să te antrenezi până atunci.

S-a întors să plece şi, Diavolul să mă blesteme, am strigat:

— Bine! Ne întâlnim în sala armelor la miezul nopţii. Vom avea o ultimă lecţie înainte să înceapă adevăratele jocuri.

*

Am ajuns în sala armelor cu aproape o jumătate de oră mai devreme, hotărâtă să stabilesc ambianţa lecţiei şi, cu fiecare ticăit al ceasului, inima mea îşi înteţea bătăile. Mi-am privit pe furiş reflexia, pe un scut deosebit de strălucitor

atârnat pe perete, uşurată că încă arăt impecabil la exterior, în pofida haosului lăuntric, stârnit de neliniştea tot mai mare.

Mi-am alungat frământările şi m-am mutat în centrul încăperii.

Exact la miezul nopţii, Wrath a intrat în sală şi s-a oprit brusc lângă uşă, care s-a închis cu un clic scurt, tăios, şi care mi-a amintit de o lamă scoasă uşor din teacă. Un sunet potrivit, având în vedere bătălia care urma să se declanşeze între noi.

Wrath mi-a cercetat rochia – un corset negru, acoperit cu flori din mărgele deschise la culoare şi liane, îmi dezvelea umerii, iar faldurile fustei de culoarea şampaniei spumoase, în tonuri la fel de întunecate, se despicau pe o parte, puţin peste genunchi.

Ochii i-au rămas aţintiţi asupra încălţărilor. Fuseseră concepute special pentru această rochie şi eram destul de încrezătoare că prinţului-demon îi plăceau aproape la fel de mult ca mie.

Purtam o pereche de pantofi cu un şarpe negru, scânteietor, care mi se încolăcea de la gleznă până la coapsă. Avea limba scoasă, pe jumătate acoperită de rochie.

Dacă Wrath voia să-l admire în toată splendoarea sa, avea să fie nevoit să-mi înlăture fusta din drum. Fireşte, statuia din grădină slujise drept sursă parţială de inspiraţie.

— În seara asta vom…

— … vom lucra la păcatul mândriei.

Am zâmbit, remarcând că buzele mele, date cu o pudră de culoarea murelor scăldate în esenţa nopţii, i-au captat atenţia. M-am învârtit încet pe loc.

— Am croit această ţinută special pentru lecţia noastră şi sunt destul de mulţumită de rezultat. E prima oară când

creez ceva în întregime din imaginaţia mea.

— E frumoasă!

— Ştiu, am spus, apoi i-am făcut cu ochiul, iar Wrath chiar a râs scurt, gutural. E perfecţiunea întruchipată!

— Observ că ţi-ai pregătit deja mândria pentru lecţie.

Un licăr întunecat şi periculos, imposibil de numit, i-a însufleţit scurt ochii.

— Aşadar, să-i dăm drumul!

— Arată-mi cât de malefic poţi fi, Alteţă! Sunt gata!

De data aceasta, magia m-a dus cu gândul la o mărgea minusculă, care mi se rostogolea între umeri şi-mi aluneca într-un mod plăcut şi ademenitor pe şira spinării. Aproape că mi-am arcuit spatele, hipnotizată de senzaţie, apoi mi-am reamintit în ultima clipă să o alung şi să mă concentrez pe crearea unei scut între mine şi influenţa demonică. Când am inspirat adânc, pieptul mi s-a umflat de euforie. Mă opuneam fără probleme influenţei lui Wrath. Să mă împotrivesc mândriei era, de departe, cel mai facil lucru pe care îl săvârşisem până acum.

I-am aruncat un rânjet îngâmfat prinţului-demon, care stătea pe jumătate învăluit de umbre. Nu mai făcuse nici măcar un singur pas în sală; rămăsese lângă uşă, arătând de parcă ar fi putut în orice clipă să o ia la fugă. Era şi cazul să se simtă nesigur, în ultimul timp, ori de câte ori se afla prin preajmă, mă simţeam ca şi cum pământul îmi fugea de sub picioare.

— Va trebui să te străduieşti mai mult. Am ajuns să-ţi fac faţă destul de bine.

— Oare? m-a provocat el, cu ochii strălucind de amuzament. Mi se pare că eşti puţin cam mândră.

Am ridicat un umăr, apoi l-am coborât cu nonşalanţă.

— Nu mândră. Doar sinceră. Ai fost un profesor destul

de bun, dar elevul din faţa ta şi-a învăţat bine lecţiile şi te-a surclasat. Îmi accept dorinţele. Întâmpin cu braţele deschise orice provocare. Gândul de a pierde abia dacă mă mai sperie. Cred că fraţii tăi ar trebui să fie îngrijoraţi.

— Chiar aşa?

— Firește că am dreptate. Nu există nimic mai periculos decât o femeie sigură pe ea, care nu cere iertare nimănui, am adăugat, măsurându-l încet din cap până-n picioare. Mă consider puternică, prin urmare, sunt. Nu acesta este principiul după care trăieşti? Ei bine, ştiu că sunt puternică. Ştiu că puterea provine din multe surse, iar în prezent am multe arme în arsenal, Alteţă. De fapt, dacă vreau, pot pune chiar acum stăpânire *pe tine.* Şi, măcar o dată, ai fi neajutorat, *lipsit* de putere.

— Încrezută. Lăudăroasă. Cu o părere mult prea bună despre sine, a zis Wrath, enumerând calităţile pe degete. Ai dreptate! În niciun caz nu te influenţează păcatul mândriei.

— Ştii ce altceva mai cred? Cred că, în secret, ţi-ar *plăcea* să pun stăpânire pe tine. Cel puţin… în anumite zone.

Am traversat sala cu paşi hotărâţi, uniformi, legănându-mi seducător şoldurile. Fusta mi-a fluturat în lateral, arătând şarpele care mi se încolăcea în sus pe picior.

Dacă Wrath îşi dorea o lecţie, plănuiam să-i ofer una pe care nu avea să o uite prea curând. Cu un zâmbet pe buze, l-am forţat să se retragă până când s-a lipit cu spatele de perete, apoi, mişcându-mă înnebunitor de lent, i-am urmărit şirul de nasturi ai cămăşii cu un singur deget, oprindu-mă în dreptul pantalonilor. Era deja excitat. Mi-am ridicat fulgerător privirea spre a lui, uitându-mă fascinată în ochii demonului când mi-am lăsat palma să alunece peste umflătură. Aerul i-a şuierat printre dinţi. I-am trasat conturul dur al pantalonilor, iar respiraţia i s-a accelerat.

Magia demonică pe care o mânuise s-a destrămat şi a dispărut. Aşa cum bănuiam că urma să se întâmple. Setul personal de principii morale al lui Wrath fusese dat în vileag în timpul fiecăreia dintre lecţiile noastre, iar eu îl studiasem îndeaproape, învăţând tot ce puteam, chiar şi atunci când nu reuşeam să-i blochez influenţa. Nu folosea *niciodată* magia când atmosfera căpăta o alură romantică.

— Emilia!

După felul în care mi-a rostit numele, era mai mult o rugăminte decât un avertisment. Cu influenţa demonului scoasă din joc, lecţia noastră abia începea. M-am aplecat spre el, lipindu-mi pieptul de al lui şi bucurându-mă de modul în care ochii îi erau distraşi de decolteul rochiei. Ştiam exact cât de strâns îmi era corsetul şi cum noua noastră poziţie îmi punea cel mai bine în evidenţă atuurile de la înălţimea lui. Părea sfâşiat între dorinţa de a mă devora cu privirea şi cea de a-şi păstra manierele de gentilom. Iar o asemenea posibilitate nu avea să fie defel satisfăcătoare. Voiam să-şi piardă complet controlul.

Deodată, o imagine atât de vie şi de reală mi-a asaltat simţurile, încât nu mai puteam deosebi realitatea de iluzie. Pentru un moment năucitor, am fost în două locuri deodată.

Se auzea un zumzet estompat, un ecou muzical al coardelor şi al pianelor şi, totodată, un sunet stins şi obsedant purtat prin pereţi. Ne furişaserăm împreună, departe de zarva nestăpânită a unei petreceri desfăşurate în capătul coridorului. Chiar şi ascuns de umbre, tot m-a găsit destul de repede. Mâna lui mi-a cuprins sânul peste corset, în timp ce mă seducea cu sărutări înflăcărate, posesive. Pasiunea mea ardea la fel de intens ca a lui. L-am muşcat uşor de buza inferioară, provocându-l să-mi oglindească gestul. Însă m-a răsplătit mult mai bine. Mi-a tras partea de sus a rochiei în

jos, înlocuindu-şi mâna îndrăzneaţă cu gura.

Mi-am strecurat degetele în pantalonii lui, găsindu-l dur şi dornic, apoi am zâmbit când o înjurătură i-a zburat de pe buze de îndată ce l-am mângâiat. Mi-am apropiat gura de urechea lui.

— Şşş! O să ne audă!

L-am luat în mână de parcă ar fi fost ceva ce mai făcuserăm de sute de ori. Ştiam exact ce îl încânta şi cum să-i provoc cea mai mare plăcere. Trupul lui, inima lui; le cunoşteam la fel de bine ca pe ale mele şi am folosit acele cunoştinţe în avantajul meu.

Nu părea să-l deranjeze.

Câteva clipe mai târziu, s-a cutremurat, lipit de mine, răsuflând întretăiat şi greu. După ce s-a liniştit, m-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat lung şi pasional.

— Ne întâlnim în grădină la ora vrăjitoarelor, în seara asta! Ştii unde!

Abia reuşise să-şi închidă pantalonii când am fugit, aruncându-i o ultimă privire peste umăr înainte să părăsesc camera întunecată.

Wrath mi-a strigat numele, iar vocea lui m-a readus în prezent. Nu mai avusesem nicicând o asemenea viziune şi nu ştiam ce să cred. Ceva în legătură cu ea nu-mi dădea pace. Nu părea un efect al magiei tărâmului.

Părea o amintire.

Prinţul-demon mi-a mângâiat obrazul, rostind în şoaptă:

— Emilia…

— Eu…

M-am îndepărtat de el, oferindu-ne amândurora distanţa mai mult decât necesară, şi mi-am ales cu mare grijă următoarele cuvinte. Aveam impresia că pierd simţul

realităţii. Îngrijorarea a îmblânzit trăsăturile prinţului, aşa că m-am străduit din răsputeri să scot din nou la suprafaţă acel sentiment de mândrie. Să-l mânuiesc în avantajul meu.

Mi-am coborât dinadins ochii spre pantalonii lui; nu mai exista niciun semn de atracţie sau de poftă trupească.

I-am oferit un zâmbet tăios.

— Se pare că lecţia noastră s-a terminat.

Înainte ca masca să-mi alunece, m-am răsucit pe călcâie şi am părăsit sala armelor. Se întâmpla ceva straniu. Şi părea să se întâmple ori de câte ori Wrath şi cu mine ne lăsam conduşi de pasiune.

Dacă erau amintiri şi nu iluzii create de tărâmul demonilor… atunci era posibil să fi descoperit încă unul dintre secretele lui Wrath. Numai că nu aveam idee cum ar putea fi posibil aşa ceva.

Însă a naibii să fiu dacă nu urma să aflu!

Douăzeci şi şase

Fulgi de zăpadă îmi dansau la fereastră, prinşi într-un vârtej la fel de păcătos ca tărâmul demonilor.

Chiciura urca pe furiş de-a lungul panourilor de sticlă, asemenea unor liane iernatice. Stăteam pe pervazul lat, uitându-mă cu ochi visători la o lume acoperită de un strat proaspăt de nea. Noaptea îşi anunţa sosirea iminentă, pictând totul în nuanţe întunecate de albastru. Trecuseră două zile de când îl văzusem ultima dată pe prinţul acestui Cerc. Îl evitasem după viziune, încă nesigură dacă fusese o amintire sau o fantezie. Trebuia să fie ceva creat de tărâm, dar *păruse* atât de real, încât era greu de uitat.

Matroana Blestemelor şi a Otrăvurilor nu se întorsese încă şi nu voiam să încredinţez nimănui ce văzusem sau ce trăisem. Speram că acesta ar putea prepara un tonic sau ar putea şti vreo formă de magie care să dezvăluie adevărul tăinuit înăuntrul meu.

Dacă fusese într-adevăr o amintire, atunci mai vizitasem tărâmul demonilor. Iar eu şi Wrath… Nu puteam să înţeleg de ce se prefăcuse că nu mă cunoaşte în Palermo. Totuşi, existaseră anumite momente în care mă întrebasem de unde ştia detalii pe care nu i le împărtăşisem. Cum ar fi unde locuiam.

Numele meu. Mă alinasem cu gândul că avea de-a face cu ceea ce crezusem a fi vraja de renaştere a demonului – în noaptea cu pricina mă atacase acea Viperidae şi, pentru câteva secunde, fuseserăm unul în mintea celuilalt.

Oare asta se întâmpla acum? Era o posibilitate. Poate pătrunsesem în amintirile *lui* şi asistasem la un moment intim al demonului cu altcineva. Poate că vedeam lumea prin

ochii *ei,* retrăiam amintirile *ei.* Ştiam că demonii pot poseda fiinţe umane, dar nu auzisem niciodată de o vrăjitoare înzestrată cu un asemenea talent. În acest moment însă, nimic nu mă mai putea surprinde.

Petrecusem cea mai mare parte a ultimelor două zile încercând să descifrez toate semnificaţiile posibile. Nicio teorie nu era prea absurdă. Am notat totul. De la bănuiala că Wrath ar putea fi Pride până la a lua în calcul ideea că *eu* eram Prima Vrăjitoare, blestemată să uit, drept pedeapsă pentru ceea ce înfăptuisem.

După un timp, detaliile au devenit înceţoşate, derutându-mă şi mai mult. Nu mai ştiam dacă văzusem chipul lui Wrath sau dacă doar mi se păruse că e el.

Mi-am amintit alte detalii din viziune – încăperea întunecată, sunetele unei petreceri îndepărtate –, dar alte lucruri rămâneau în continuare un mister: glasul amantului meu, dacă înjurase cu voce tare când cunoscuse extazul sau dacă rostise ceva nedesluşit în şoaptă. Şi dacă nu fusese Wrath cu mine în viziune…

Mi-am golit plămânii de aer, iar răsuflarea mea caldă a desenat norişori pe geam. Acest gând complica şi mai mult lucrurile. Pe seară, când aveam să sosesc la festin, era posibil să-mi recunosc iubitul din amintire. Dacă dansam împreună, oare aveam să deblochez alte amintiri ferecate?

Am alunecat de la locul meu de pe pervaz şi am răsfoit notiţele pe care le făcusem despre mesajele transmise de craniile fermecate. „Trecut, prezent, viitor, găseşte.” Crezusem că era o trimitere la Oglinda Lunii Triple pe care o căuta Envy. Acum mă întrebam dacă însemna mai mult decât atât.

Viziunile făceau parte din trecutul sau din viitorul meu? Dacă răspunsul era cel din urmă, poate că totul avea legătură

cu un anumit fragment din profeţie – cel în care puteam să îndrept o greşeală cumplită.

Când mă aflasem sub influenţa lui Lust, avusesem acea senzaţie de alegere, de echilibru. Că i-aş putea damna pe toţi sau să îndrept ceva. Dar ce *anume?*

Cumva, reveneam mereu la mireasa ucisă a Diavolului. Oare cheia distrugerii blestemului era să te îndrăgosteşti? În aparenţă, era simplu. Dar nu era. Trebuia să mă îndrăgostesc nebuneşte de Pride. Şi pentru a reuşi asta, aveam să fiu nevoită să închei definitiv logodna cu Wrath.

— Zeiţa să mă ajute, ce dezastru!

Pride urma să participe la festin. Dacă el ar fi fost iubitul misterios din viziune şi dacă făcea parte din trecut şi nu din prezent, era posibil ca niciunul dintre noi să nu fie capabil să nege legătura arzătoare în realitate, odată aflaţi faţă în faţă. Un gând care m-a înspăimântat.

În eventualitatea în care *chiar* văzusem o frântură din trecut, atunci asta însemna că eram deja soţia lui Pride. Poate că, pentru a rupe blestemul, trebuia să mă îndrăgostesc din nou de el, fără să am amintiri despre noi.

O teorie atât de bizară, încât putea fi adevărată. Şi, totodată, putea fi motivul real pentru care Pride nu mă invitase în Cercul lui. Ceva dureros, care depăşea în profunzime logodna mea accidentală cu Wrath.

În necunoştinţă de cauză, poate că îi frânsesem inima lui Pride şi îi damnasem pe toţi, alegând fratele greşit. Asta putea explica şi ura lui Wrath când îl invocasem prima dată şi îmi poruncise să inversez vraja înainte să fie prea târziu.

O bătaie în uşă m-a scos din reverie.

— Intră!

Harlow a făcut iute o reverenţă, apoi a ridicat o husă de protecţie pentru rochii.

— Cizmarul o să vă termine pantofii în curând. Vreţi să vă întind rochia?

— Te rog!

Copleşită de atâtea griji, pierdusem complet noţiunea timpului. Într-o oră urma să plecăm spre Casa Excesului. Această seară reprezenta prima dintre cele trei nopţi dedicate Festinului Lupului, un eveniment pe care, deşi preferam să-l evit, îmi oferea posibilitatea să adun informaţii. Totuşi, gândul că urma să mi se smulgă cea mai mare frică mi-a triplat pulsul.

Iniţial, fusesem îngrijorată că temerea respectivă era legată de dezvăluirea misiunii mele secrete de răzbunare. Acum putea fi frica de creatura care plânge sub statuie, că membrii familiei aveau să moară în mâinile duşmanilor noştri, ca magia să nu-mi mai revină ori posibilitatea ca amintirile să-mi fi fost furate, iar viaţa pe care o trăisem până acum să fie o mare minciună.

Însă cea mai mare frică dintre toate continua să-mi dea târcoale ca un prădător, o prevestitoare a morţii şi a pieirii.

Mă gândeam încontinuu că *eu* sunt mireasa Diavolului şi că nu fusesem ucisă, ci blestemată să uit. Mi s-au umezit palmele. Nu, era imposibil să fie adevărat!

Chiar şi aşa, ideea m-a bântuit tot timpul cât m-am pregătit pentru evenimentul de deschidere din seara aceasta. Adevărat sau nu, dacă nu puteam lăsa frica deoparte, urma să fie dezvăluită fiecăruia dintre duşmanii mei şi tuturor supuşilor lor. Nu numai că avea să fie umilitor, ci şi un indiciu că nu lăsasem trecutul în urmă, când îmi vândusem sufletul, şi că lucram cu încrâncenare să-l distrug pe unul dintre ei.

Dacă prinţii-demon aveau deja bănuieli în privinţa motivaţiilor mele de a veni aici, aveau să primească rapid

confirmarea acelor gânduri. Şi nu voiam să aflu ce ar face ca să se răzbune.

*

Am coborât scările cu spatele drept şi capul sus. Mă aşteptam să-i văd pe Fauna şi pe Anir. În schimb, m-a întâmpinat prinţul Casei Mâniei, devastator de elegant îmbrăcat, pregătit să seducă şi să frângă inimi; avea privirea aţintită asupra mea. Nu alesesem să port una dintre culorile emblematice ale Casei lui. Pe de altă parte, în niciun caz nu părea dezamăgit de rochia roşie de catifea, cu faldurile fustei aparent şifonate, sau de felul în care materialul mi se mula pe rotunjimi înainte să mi se reverse în jurul picioarelor.

De fapt, aproape că am ratat o treaptă când am observat cămaşa de culoarea merişoarelor a demonului, o nuanţă închisă şi atrăgătoare întrezărită pe sub vesta neagră şi frac. Fie Harlow, fie croitoreasa trebuie să-i fi furnizat informaţii despre ţinuta mea.

Când am ajuns pe ultima treaptă, m-am învârtit lent pe loc. Pantofii aveau acelaşi model cu şarpe precum cei purtaţi în urmă cu câteva nopţi, cu o mică diferenţă: erau de-un auriu intens, nu negri. Singurul omagiu adus actualei mele Case a Păcatului. Indiferent care dintre teorii se dovedea a fi corectă, în această realitate, în această versiune a mea, aici mă simţeam confortabil. Nu avea rost să neg că mă potriveam cu păcatul mâniei mai mult decât cu oricare altul.

— Deci? am întrebat, îndemnându-l să spună ceva. Cum arăt?

Privirea lui Wrath s-a întunecat până a devenit o umbră de făgăduinţă păcătoasă.

— Bănuiesc că ştii.

— Atunci fă-mi pe plac!

— Precum întruparea unei năpaste ademenitoare.

— Din moment ce vine din partea unuia dintre cei Malefici, e o laudă cu desăvârşire măgulitoare.

Mi-am plimbat privirea pe holul de primire gol. Tăcerea care s-a aşternut între noi îmi sporea neliniştea. Cu cât mă străduiam mai tare să-mi ignor teoriile, cu atât mă bântuiau mai mult.

— Unde sunt Fauna şi Anir?

— La ora asta, aproape au ajuns la Casa Excesului.

— Cine altcineva ni se va alătura?

— Nimeni.

Prinţul-demon mi-a întins braţul. M-am întrebat dacă știa că arăta la rândul lui ca o năpastă ademenitoare. Şi ca întruparea ispitei. Dar dacă Pride era bărbatul din viziune, Wrath putea arăta complet diferit înainte de sfârşitul nopţii, mai precis ca o amintire plăcută. Deodată, am simţit un junghi în suflet.

— În seara asta vom folosi trăsura mea. E considerat nepoliticos să ajungi la Festinul Lupului prin magia *transvenio.*

I-am acceptat braţul şi ne-am îndreptat spre uşile duble impozante.

Afară ne aştepta mijlocul nostru de transport, care avea cupola parţial acoperită de mici bulgări de zăpadă care semănau cu nişte cuburi de zahăr. Trăsura lui Wrath era mai întunecată decât noaptea, cu pete de aur în finisajul lăcuit. Nu am văzut niciun vizitiu, remarcând doar caii.

— Tu vei conduce trăsura?

— Nu! Puterea mea o va ghida.

— E nepoliticos să foloseşti magia *transvenio,* dar nu şi să conduci o trăsură cu ajutorul magiei? am comentat, apoi

am clătinat din cap. Şi dacă aş trăi o mie de ani, tot nu voi înţelege vreodată regulile ridicole ale demonilor.

Cei patru armăsari de culoarea abanosului au adulmecat aerul, ochii lor roşii fiind singurul însemn că nu erau chiar la fel precum caii din lumea muritorilor. Wrath s-a apucat să le verifice hamurile, scoţând un sunet dezaprobator când a fost muşcat de unul dintre caii Iadului.

Am inspirat brusc. Mă înşelasem. Ochii lor nu reprezentau singurul lucru care-i însemna ca fiind diferiţi. Dinţii sclipitori, de metal, indicau că erau mai degrabă prădători decât nişte simpli armăsari. Calul Iadului l-a muşcat din nou, mai insistent.

— Uşor, Moarte!

— O, zeiţă, dă-mi putere!

M-am uitat la celelalte fiare.

— Foametea, Ciuma şi Războiul, presupun.

Rânjetul lui Wrath mi-a confirmat suspiciunea, când s-a uitat peste umăr.

— Nu-mi vine să cred că ţi-ai numit armăsarii după cei patru călăreţi13 şi, totodată, nu sunt chiar atât de surprinsă!

Prinţul-demon a străbătut cu paşi mari distanţa până la mine, apoi m-a ajutat să urc în trăsură.

— Poate că pur şi simplu nu sunt numiţi după ei.

S-a aşezat pe bancheta de catifea şi pluş din faţa mea, cu o expresie arogantă, în timp ce procesam informaţia. Cu o bătaie uşoară în acoperiş, am pornit la drum.

Roţile zăngăneau pe piatră, dar zgomotul şi senzaţia discordantă erau înăbuşite de scaunele pluşate şi de covoarele moi, suprapuse. Nu mai mersesem niciodată cu un vehicul atât de opulent. Dar nici cu unul sărăcăcios. Înainte de drumul cu emisarul, o plimbare într-o căruţă trasă de cai

[13] Aluzie la cei patru călăreți ai Apocalipsei (n. tr.).

se apropiase cel mai tare de o călătorie cu trăsura.

M-am încruntat. Sigur mă înşelam… După ce debarcaserăm de pe o navă, luaserăm o trăsură ca să o vizităm pe prietena *nonnei* din nordul Italiei. Doar că nu-mi aminteam prea bine cum ajunseserăm acolo.

Wrath m-a studiat.

— Parcă te afli în mijlocul dezlegării unei ghicitori enervante.

Am ridicat din umeri.

— Presupun că sunt în mare parte emoţii, atâta tot.

— În privinţa părţii legate de frică a festivalului?

— Sunt mai multe lucruri de luat în calcul. Frica, întregul calvar. Faptul că o să-ţi întâlnesc ceilalţi fraţi. Dansul…

A tăcut o vreme. Mă îndoiam că se aşteptase la atâta onestitatea din partea mea şi nu eram sigură cum să procedez mai departe. În cele din urmă, s-a aplecat înainte.

— Nicio nenorocire nu se va abate asupra ta. Nimeni nu te va răni. Nu voi permite ca aşa ceva să se întâmple.

— Poate că ar trebui să-ţi faci griji pentru fraţii tăi.

— Dacă sunt îndeajuns de proşti, încât să-ţi stârnească furia, merită să simtă arsura.

I-am zâmbit.

— Şi totuşi, încă pui gaz pe foc.

— Mânia şi furia sunt păcatele mele preferate, alese cu bună-ştiinţă. În plus, îmi *place* temperamentul tău.

După o perioadă nedeterminată de coborâri şi urcări pe câteva vârfuri de munte, trăsura s-a oprit brusc. Wrath a aruncat o privire afară, cu trăsăturile modelate din nou de masca rece şi necruţătoare a indiferenţei.

— Am ajuns!

A întins mâna spre mâner, apoi a şovăit. Muşchii îi erau

încordaţi sub fracul bine croit. A clătinat o dată din cap înainte să se uite la mine.

— Dacă vei avea nevoie de un partener, voi dansa cu tine!

Înainte să pot reacţiona, a deschis larg uşa şi a ieşit din trăsură. Mâna i-a apărut din umbre, aşteptând-o pe a mea. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi recapăt controlul asupra emoţiilor. Nu-l minţisem pe Wrath în privinţa motivelor de neliniște, dar nu i le împărtăşisem pe *toate* cele răspunzătoare pentru bătăile năvalnice ale inimii mele. Urma acum să am ocazia de a vorbi cu fiecare prinţ-demon al Iadului. Şi unul dintre ei, foarte probabil, ordonase uciderea surorii mele.

Multe urmau să fie ori câştigate, ori pierdute în următoarele câteva zile. În plus, dacă ucigaşul surorii mele se afla aici, nu era exclus să încerce să-mi smulgă şi mie inima din piept.

Dacă eram pe cale să intru într-o luptă pentru viaţa mea, cel puţin îl aveam pe Wrath lângă mine.

Degetele demonului le-au strâns pe ale mele când am coborât din trăsură şi am studiat Casa Excesului. Un edificiu uriaş, chiar dacă neobişnuit din punct de vedere arhitectural. O încrucişare între terase romane deschise, ferestre înalte arcuite şi turnuri medievale. Casa era construită în partea laterală a unui vârf de munte abrupt şi părea desprinsă dintr-un basm gotic.

— Pregăteşte-te!

Escortată de Wrath, am urcat un şir scurt de trepte, apoi demonul s-a oprit chiar lângă intrarea grandioasă a castelului.

— Depravarea fratelui meu nu cunoaşte limite.

Am rămas fără cuvinte când am intrat în Casa Excesului.

Prinţul acestui Cerc nu-şi ascundea păcatul omonim sau viciile.

De îndată ce am păşit în holul de primire somptuos, am fost întâmpinaţi de cea mai scandaloasă scenă la care asistasem vreodată.

O masă cât patru saltele supradimensionate trona în centrul spaţiului, forţând oaspeţii să se strecoare în jurul ei dacă intenţionau să treacă dincolo de intrarea în castel. Însă pe masă nu se aflau platouri cu mâncare sau carafe pline cu vin.

Ci îndrăgostiţi şi amanţi. Unii se desfătau în moduri la care nu visasem niciodată. Într-un capăt, o femeie dezbrăcată stătea cu picioarele larg desfăcute, în timp ce un bărbat îi turna o dâră de sos de ciocolată peste sâni, apoi tot mai jos, peste stomac şi între coapse. Apoi, urciorul a fost deoparte, iar bărbatul s-a lăsat în genunchi şi a început să se ospăteze. Nu exista nicio urmă de romantism, de seducţie. Doar foame pură, animalică. Ce-i drept, femeia nu părea să se plângă.

Ochii mi-au săgetat spre capătul opus al mesei, unde un tânăr stătea întins, cu un braţ îndoit sub cap, urmărind cum partenera, aplecată deasupra sa, îi sugea frişca de pe erecţie, iar un alt amant o penetra pe la spate. Faţa mi-a luat foc la vederea scenei erotice.

Înainte să aflu că Pride nu e logodnicul meu, Wrath menţionase că fratele lui şi-ar putea dori să invite mai mulţi parteneri în patul nostru. Acum am înţeles ce voise să spună. De asemenea, am înţeles într-un mod mult prea explicit şi la ce se referise Fauna când se interesase dacă îmi folosisem gura pe Wrath.

— Fratelui meu îi place să-şi şocheze invitaţii de îndată ce sosesc.

Vocea joasă a demonului şi gura lui atât de aproape de urechea mea mi-au trimis un fior intens de-a lungul şirei spinării.

— Supuşii lui sunt mai mult decât dornici să participe la viciile lui preferate. Îndrăgostiţii şi amanţii de aici vor să fie văzuţi şi doresc să ne delectăm până la saţietate cu plăcerea lor. Atenţia noastră îi hrăneşte aşa cum întâlnirile lor amoroase ne hrănesc pe noi. Nu va fi aşa în toată Casa, m-a asigurat Wrath, a cărui mână pe spatele meu nu a izbutit să-mi smulgă picioarele din locul în care parcă prinseseră rădăcini.

— Influenţa lui Gluttony o să mă forţeze să fac asta? În faţa tuturor?

Wrath mi-a urmărit privirea, cu o expresie indescifrabilă.

— Nu!

L-am studiat subtil pe demonul de lângă mine, complet netulburat de toate trupurile goale, oftaturile şi gemetele. Putea la fel de bine să se uite lung la piesele de mobilier, remarcând că se aflau acolo pentru ca oaspeţii să ia loc, dar fără să merite mai mult decât o privire în treacăt. Nu se putea spune acelaşi lucru şi-n cazul meu. Mi-am desprins brusc ochii de pe bărbatul care lingea şi sugea cu o lipsă de inhibiţii sălbatică, complet pierdut în vâltoarea patimii.

— Cum poţi fi sigur? Lust a reuşit să mă influenţeze. La fel şi Envy. Sunt convinsă că fratele tău mă poate obliga să fac tot ce îi place, cu oricine ar dori să o fac. Poate că lecţiile noastre nu au fost îndeajuns. Poate…

— Respiră! Nimeni nu te va atinge cât timp suntem aici, Emilia! Ar fi o declaraţie de război. În plus, suntem cu toţii conştienţi că, pe durata adunării, domneşte o pace temporară. Eşti o membră a Casei Mâniei. În cazul în care ei

uită, îmi va face o deosebită plăcere să le reamintesc.

O singură privire aruncată trăsăturilor sale dure mi-a stins numaidecât temerile. Nu mă îndoiam că, în eventualitatea în care cineva ar pune degetul pe mine fără consimţământul meu, prinţul i-ar smulge pe rând toate membrele. Îmi doream o asemenea putere. Îmi doream să fiu capabilă să mă apăr de una singură şi, cumva, aproape că aş fi putut jura că la un moment dat mă simţisem exact aşa, în siguranţă, fără să cer nimănui altcuiva ajutorul. Poate de aceea fusesem atât de invidioasă când îl întâlnisem prima dată pe Envy şi-şi folosise influenţa asupra mea. Tânjeam după puterea de a mă apăra şi de a-i proteja pe cei dragi.

Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra bărbatului îngenuncheat între coapsele femeii, care îşi folosea acum atât gura, cât şi una dintre mâini pentru a-i oferi plăcere. O altă parteneră s-a apropiat de pieptul ei, adăugând frişcă şi lingându-i pielea până redevenea curată înainte să repete procesul.

Gluttony îşi dorea să-şi şocheze invitaţii, să-i descurajeze. Însă majoritatea proveneau din tărâmul demonilor şi, mai mult ca sigur, asistaseră la depravări mult mai mari decât acestea. Nu, scena nu era menită pentru *toţi* oaspeţii lui. Ci numai pentru mine. Astfel încât, în calitate de oaspete de onoare muritor, să fiu demoralizată cu mult înainte să intru în sala de bal.

Şi aproape că reuşise.

Goliciune, fiinţe care caută plăcerea sexuală – deşi tot încercam să trec peste modul de gândire al muritorilor, care considerau astfel de lucruri ca fiind greşite şi ruşinoase, acea mentalitate reuşea de fiecare dată să mi se strecoare la loc în minte. Asemenea concepte continuau să mă şocheze sau să mă stânjenească deoarece, în adâncul sufletului, încă îmi

făceam griji că aş putea fi distrusă sau chiar compromisă de noţiunile umane de scandal. Şi, mai presus de toate, încă îmi făceam griji în legătură cu ce ar putea crede alţii.

Ajunge! Mă săturasem să cad pradă temerilor vechi la nesfârşit. M-am îndreptat cu paşi mari spre masă şi mi-am vârât degetul într-un bol cu frişcă, lingându-l în timp ce mă întorceam spre Wrath. Chipul demonului nu mai dădea niciun semn că ar fi plictisit sau dezinteresat. Mi-a urmărit fiecare mişcare ca şi cum ar fi vrut să şi-o întipărească în memorie.

A apărut un chelner care ţinea o tavă cu pahare de şampanie.

I-am oferit lui Wrath un zâmbet scurt, viclean, şi am înşfăcat un pahar cu vin de mure-demonice.

— În cinstea indignării!

Fără să-i aştept răspunsul, m-am răsucit şi am trecut de masa îndrăgostiţilor şi a amanţilor.

Când m-am alăturat Festinului Lupilor şi vestitorul mi-a strigat numele, mă convinsesem că eram cea mai de temut fiinţă din sală.

Douăzeci şi şapte

Prinţul Casei Excesului nu era deloc aşa cum mi-l închipuisem. Nu stătea tolănit pe un tron, nici nu afişa o plictiseală nonşalantă, nici nu răspândea aroganţă regală. Nu exista nimic deosebit de periculos în privinţa lui. Cu excepţia ameninţării pe care o reprezenta pentru inimi.

Stătea în picioare lângă o fântână, cu braţele în jurul unor femei voluptoase, cu piepturi mai mult decât generoase, un zâmbet enigmatic trăgându-i în sus colţurile gurii atrăgătoare. Prinţul s-a aplecat pentru a şopti câte ceva la urechea fiecăreia dintre însoţitoarele lui şi a fost răsplătit cu râsete înfocate, pline de promisiuni păcătoase.

Mi-am arcuit o sprânceană. Demonul le-a muşcat pe rând de gât. Era un libertin până-n măduva oaselor. Şi părea adorat tocmai din acest motiv.

Nu era la fel de înalt ca Wrath, însă avea umeri laţi, şolduri înguste, iar lăţimea coapselor insinua un corp în formă ascuns sub costumul de culoarea afinelor.

Într-o anumită lumină, şuviţe aurii şi roşii i se întrezăreau în părul castaniu şi uşor ciufulit, deşi întunericul pândea mereu prin preajmă, defel dornic să renunţe la puterea sa. Gluttony purta o coroană de bronz, împodobită cu pietre preţioase multicolore. Ochii îi evocau un amestec de nuanţe strălucitoare de verde, auriu şi maro, toate luptând pentru dominaţie şi toate complăcându-se cu propria frumuseţe.

Şi acum erau aţintiţi asupra locului unde ne aflam eu şi Wrath. Gluttony şi-a arcuit la rândul lui o sprânceană.

— Frate! Vino să-mi cunoşti cele mai noi prietene. Ele sunt Drusilla şi Lucinda. Tocmai îmi spuneau o poveste

incredibil de interesantă.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Lipsa de maniere a lui Wrath nu părea să surprindă pe nimeni în afară de mine. Mi-a pus o mână pe spate, deasupra şoldurilor.

— Soţia mea, Emilia di Carlo.

Atenţia lui Gluttony s-a mutat asupra mea. Nasul prinţului-demon arăta de parcă ar fi fost rupt o dată sau de două ori, dar imperfecţiunea nu reuşea decât să stârnească şi mai mult interesul în privinţa lui. Privirea i s-a plimbat peste trupul meu, iar o scânteie de neastâmpăr i s-a aprins în ochi.

— Din câte am înţeles, viitoarea ta soţie.

— De fapt, am intervenit, nu m-am hotărât să accept legătura.

— Ai auzit asta, frate?

Gluttony s-a îndepărtat de tovarăşele lui, apoi şi-a aruncat un braţ în jurul umerilor lui Wrath.

— Încă mai există speranţă pentru mine.

— Dacă îndrăzneşti să respiri în direcţia Emiliei fără permisiunea ei explicită, te va eviscera.

Wrath a luat un pahar cu vin de mure-demonice de pe tava unui servitor aflat în trecere şi l-a savurat cu înghiţituri mici, întruchiparea eleganţei dezinvolte.

— I-am cerut deja să-şi astâmpere reacţiile violente pe durata vizitei noastre, dar, dacă aş fi în locul tău, nu i-aş ispiti furia să iasă la suprafaţă.

Prinţii-demon au schimbat o privire lungă. Practic, Wrath venise şi-şi stabilise propriile reguli la curtea regală a fratelui său. Aşa cum procedase şi în Casa Păcatului a lui Envy. În mod surprinzător, Gluttony nu a ridicat nici măcar o sprânceană la impertinenţa lui Wrath.

— Deci eşti o şerpoaică violentă, dar deosebit de atrăgătoare?

— Am şi eu momentele mele, Alteţă!

Gluttony a râs din inimă, profund.

— Acum înţeleg cum de ai reuşit să-i captezi atenţia fratelui meu.

S-a aplecat înainte şi s-a prefăcut că vorbeşte în şoaptă, pe un ton serios, de parcă ar fi împărtăşit un secret grav.

— Wrath are o dorinţă insaţiabilă pentru furie şi e complet subjugat de gustul ei. Deşi nu întrece niciodată măsura. Spre dezamăgirea tuturor.

Prinţul Casei Mâniei nu i-a răspuns fratelui său cu un zâmbet, o reacţie care nu a reuşit decât să-l încânte şi mai mult pe Gluttony.

— Poate că ne vei surprinde pe toţi, dragul meu frate. Până la urmă, acesta poate fi anul în care o laşi mai moale. În care nu te mai ridici la nivelul aşteptărilor noastre. Şi, onorând numele Casei, te ghiftuieşti măcar o dată cu ceva distracţie.

— Fii recunoscător că îmi limitez ideea de distracţie, frate!

— Păi, vânătoarea începe la ivirea zorilor, aşa că poţi înşeua un cal al Iadului şi să-ţi dezlănţui atunci spiritul războinic! i-a propus Gluttony, care s-a uitat pe furiş la mine, cu un rânjet exasperant jucându-i pe buze. Şi tu, lady Emilia. Ia să vedem dacă setea de sânge te inspiră la fel de mult!

— Nu călăresc.

— Nu?

Ochii îi sclipeau de amuzament.

— Atunci voi rămâne şi-ţi voi ţine companie! În timp ce ei dau de necaz, sunt convins că putem să facem şi noi asta.

Orice urmă de frivolitate de pe chipul lui Gluttony a

dispărut într-o fracţiune de secundă, înlocuită de o căutătură duşmănoasă, glacială. I-am urmărit privirea, uluită să descopăr că ţinta dispreţului prinţului era o nobilă frumoasă şi distinsă. Avea părul albastru pal, coafat în stilul unei adevărate domnişoare englezoaice, şi purta o rochie elegantă, cu nasturi până la gât, şi mănuşi din piele de ied, care se terminau dincolo de coate. Când a simţit atenţia gazdei aţintită asupra ei, o expresie de dezgust i-a străbătut chipul, răspunzându-i demonului cu o privire la fel înverşunată din partea cealaltă a camerei. S-a aplecat înspre însoţitorul ei şi a şoptit ceva care le-a făcut pe nobilele din jurul ei să chicotească.

— Vă rog să mă scuzaţi, a spus Gluttony, a cărui dispoziţie s-a întunecat şi mai mult. Se pare că există o spărgătoare de petreceri printre noi.

Fără niciun cuvânt în plus, prinţul Casei Excesului s-a îndreptat cu paşi lungi şi apăsaţi spre doamnele care se hlizeau pe seama lui.

M-am întors spre Wrath.

— Ce-a fost asta?

— E o jurnalistă din Insulele Mişcătoare. Şi rareori are ceva măgulitor de spus despre familia regală din tărâmul demonilor. A fost deosebit de dură la adresa lui Gluttony.

M-am gândit la îndrăgostiţii şi amanţii de pe masă.

— Să înţeleg că nu-i plac manifestările lui în privinţa excesului?

— Dimpotrivă, a replicat Wrath, cu un zâmbet strâmb. A numit ultima lui adunare „cât se poate de banală şi complet ireală. O seară previzibilă, neinspirată”.

— Nu pot să cred că ai memorat asta!

— Fratele meu a citat-o atât de des, încât mi-a rămas în minte. Gluttony a fost furios. De atunci, a organizat cele mai

fastuoase, exagerate şi depravate petreceri posibile.

— Vrea ca ea să-şi înghită cuvintele.

— Printre altele, fără îndoială.

Nu mi-am putut reţine zâmbetul.

— Ura este un afrodiziac puternic pentru unii.

— Într-adevăr, chiar este, a confirmat, iar ochii i-au coborât scurt spre buzele mele. Ţi-ar plăcea să vizitezi grădinile plăcerii sau să mergi în camerele tale şi să despachetezi?

Am simţit un fior de nelinişte când mi-am amintit ce spusese Fauna despre grădina crepusculară. Dacă Wrath şi cu mine ne furişam acum, aveam să ratez ocazia de a-i întâlni pe ceilalţi membri ai familiei sale.

În plus, mă îndoiam că era o idee înţeleaptă să fiu singură cu el într-un loc în care seducţia era servită pentru publicul larg.

De parcă mi-ar fi smuls gândul din minte, a adăugat încet:

— Pride îşi va face intrarea grandioasă la balul mascat de mâine. Sloth se va strecura chiar înainte de ceremonia fricii. Greed şi Envy vor ajunge dinadins mai târziu în această seară, conform statutului lor.

— Şi Lust?

— Bănuiesc că e aici şi se bucură din plin de plăcerile puse la dispoziţia sa. Deşi tinde să absoarbă sentimentele de fericire pentru a-şi spori puterea, chiar participă la ispitele carnale ori de câte ori i se oferă. Astfel de petreceri tind să-i hrănească păcatul pe multiple planuri.

Am aruncat o privire spre verandă, unde două uşi duble au fost date în lături, iar o briză rece a răspândit fulgii de zăpadă purtaţi dinspre curtea interioară. Sfere minuscule, argintii şi scânteietoare pluteau în întuneric.

Deşi să merg în dormitorul meu era cea mai bună decizie, m-am trezit spunând:

— Hai să facem o plimbare scurtă prin grădini!

*

Deloc surprinzător, viziunea lui Gluttony în privinţa unei grădini a plăcerii nu era deloc metaforică. Am trecut pe lângă iubiţi abia tăinuiţi de umbre, bântuiţi de strania simfonie creată de sunetele scoase de trupurile lor înlănţuite, piele lovind piele, şi de gemetele guturale. M-am străduit din răsputeri să-mi menţin privirea aţintită asupra potecii luminate din faţa noastră, lipsită de îndrăzneala de a căuta siluetele întunecate care se mişcau necontrolat în apropierea gardurilor vii.

Ca întotdeauna, Wrath nu părea tulburat.

— Ai mai vizitat grădinile?

Mi-am dorit imediat să nu fi întrebat.

— Da! mi-a răspuns, apoi mi-a aruncat o privire piezişă. Întotdeauna cercetez domeniul pentru a mă asigura că nu există nicio ameninţare ascunsă.

Aproape la comandă, o femeie a ţipat numele iubitului ei.

— Firește! am mormăit, dându-mi ochii peste cap. Cu siguranţă sună ca şi cum pândeşte o mare *primejdie* pe aici.

— Armate ascunse, musafiri nepoftiţi, întâlniri clandestine între Case uneltitoare.

Wrath s-a aplecat mai aproape, coborându-şi vocea.

— Se pot întâmpla multe în întuneric, doamna mea.

— Are dreptate.

Rânjetul prinţului Casei Desfrânării părea aproape felin când demonul a păşit în calea noastră şi şi-a întins braţele

deasupra capului, dezvăluind o porţiune de piele aurie deasupra pantalonilor.

— Salutare din nou, micuţa mea dragă!

— Lust!

În pofida vocii interioare care mă îndemna să fug, nu m-am clintit din loc. Toate simţurile mi s-au înteţit în aşteptarea primului semn insinuant al influenţei lui devastatoare.

— Aş spune că mă bucur să te revăd, dar…

Am ridicat din umeri, lăsând restul cuvintelor să rămână nerostite.

— Va trebui să remediez asta. Mai târziu.

S-a întors către fratele său, însă nu am distins nicio urmă de supărare sau vreun licăr de răzbunare în ochii lui. Din câte ştiam, ultima oară când se văzuseră, Wrath îi înfipsese un pumnal în piept.

— Trebuie să vorbim! În privat!

Wrath a ezitat înainte să dea o dată din cap şi să se uite la mine.

— O să trec mai târziu pe la tine! Dacă nu cumva vrei să te escortez chiar acum în camera ta.

— Nu!

Am clătinat din cap, recunoscătoare pentru scuza de a scăpa de Lust şi de influenţa lui tulburătoare.

— Sunt convinsă că o să găsesc singură drumul înapoi.

Prinţul Casei Mâniei a încuviinţat scurt, dar nu şi-a urmat fratele. I-am simţit privirea aţintită asupra mea până când am dispărut după colţ. La jumătatea următoarei poteci, a apărut un servitor. Nici nu mă îndoiam că Wrath reuşise cumva să ne faciliteze întâlnirea.

— Lady Emilia, dacă binevoiţi să mă urmaţi, vă pot conduce în camerele Domniei Voastre!

După ce m-am instalat în dormitorul bine amenajat – o explozie de albastru cobalt, argintiu şi lux în exces –, m-am aşezat pe marginea patului; mi s-a părut că am aşteptat timp de ore-n şir, străduindu-mă să disting bătaia uşoară a lui Wrath la uşa mea.

Dar demonul nu a venit.

La început m-am îngrijorat că Lust îl atacase în semn de răzbunare pentru ceea ce se întâmplase între ei în Palermo. Apoi, o temere diferită mi s-a strecurat în minte. Ne aflam într-o Casă renumită pentru numeroasele sale forme de depravare. Dacă Wrath nu ajunsese în patul lui, m-am întrebat dacă asta însemna că se întinsese în aşternuturile altcuiva.

*

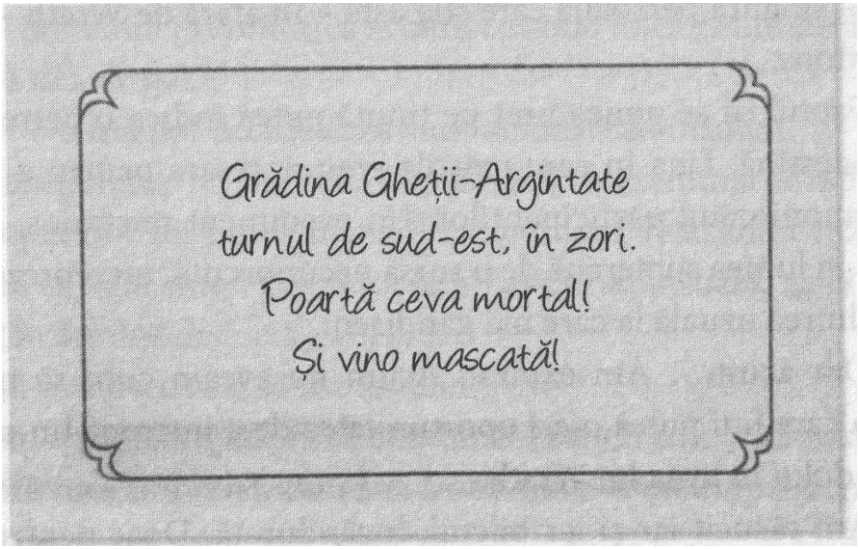

M-am uitat lung la biletul sosit cu mult după miezul nopţii. Hârtie albastru-cobalt, cerneală de nuanţa platinei, pergament gros şi luxos.

Nu exista niciun indiciu cu privire la identitatea expeditorului, la ce aş putea găsi dacă aş accepta invitaţia sau la ce fel de necaz aş putea invita în lumea mea deja complicată. Nu era scrisul de mână al lui Wrath, care încă nu venise.

Ţinând cont de extravaganţa hârtiei şi a cernelii, am bănuit că biletul fusese scris de Gluttony, dar nici nu puteam ignora posibilitatea ca unul dintre ceilalţi prinţi prezenţi la festin să-l fi trimis.

A purta ceva „mortal" putea să nu fie un eufemism demonic.

Mi-am analizat cu atenţie opţiunile. Puteam ignora invitaţia. Asta era cu siguranţă cea mai sigură cale. După tentativa de asasinat de la Casa Mâniei, nu era nici pe departe greu de crezut că mă aştepta o capcană.

Din moment ce toţi se întâlneau în zori ca să înceapă vânătoarea, aveam să fiu singură şi vulnerabilă. Cine trimisese biletul ştia, mai mult ca sigur, că alesesem să nu plec călare cu grupul.

Şi singura persoană care ştia asta – în afară de Wrath – era Gluttony.

Faptul că se punea preţ pe ţinută putea indica o petrecere clandestină. Una în care măştile erau necesare pentru a păstra anonimatul participanţilor. Un eveniment misterios, găzduit în lumea subterană de o sursă necunoscută, nu reprezenta întâlnirea uzuală la care mă gândisem.

Dar acum… Am expirat. Acum nu aveam cum să refuz ceva care îmi putea oferi oportunitatea de a interoga un prinţ al Iadului în lipsa lui Wrath.

Am răsucit iar şi iar biletul, îngândurată. Doar pentru că mi se ceruse să vin la Grădina Gheţii-Argintate nu însemna

că trebuia să şi apar. Cel puţin nu iniţial.

Un plan mi s-a conturat treptat în minte. În afară sălii de bal din turnul de sud-est exista o verandă întinsă, cu o scară grandioasă care ducea la grădini. Puteam ajunge mai devreme ca să aştept într-unul dintre colţurile întunecate. Am coborât din pat şi m-am îmbrăcat repede într-o rochie făurită din umbre.

*

Gluttony hoinărea pe veranda goală, cu două degete de alcool într-un pahar de sticlă şi o carafă vârâtă sub celălalt braţ. Aş susţine că era prea devreme pentru a bea, dar nu părea să fi dormit. Avea părul uşor ciufulit, iar costumul, puţin şifonat. De parcă tovarăşa lui de pat l-ar fi ţinut ocupat întreaga noapte. Juca perfect rolul unui libertin depravat.

A luat o gură zdravănă din pahar. Din câte se părea, toţi prinţii savurau la fel de mult alcoolul, însă deosebirea consta în cantităţile cu care se delectau.

M-am strecurat mai adânc în umbre şi l-am urmărit apropiindu-se pe sub genele coborâte, ţinându-mi răsuflarea pentru a-mi tăinui prezenţa, ca şi cum cea mai mică răsuflare avea să mă dea de gol.

— Nu mă pot decide dacă sunt amuzat sau insultat.

Întregul corp mi s-a încordat pentru că fusesem atât de repede descoperită. Am întins mâna după pumnal, relaxându-mă de îndată ce i-am simţit greutatea familiară în strânsoare. Apoi am păşit în lumina discretă a zorilor.

Nu mai avea rost să mă ascund.

Am aşteptat în tăcere să continue. În mod clar, îşi dorise să ne întâlnim în privat. Putea la fel de bine să mă impresioneze cu orice discurs pregătit dinainte.

Prinţul-demon s-a aplecat peste balustrada de piatră, cercetând grădina decadentă situată dedesubt. Flori de argint, învăluite în chiciură, străluceau asemenea diamantelor.

— Poate că strategia ta va funcţiona de minune.

— Ce strategie?

— Câştigarea vânătorii. În cinci minute, toţi cei din castel se vor năpusti din grajduri.

Şi-a pus paharul pe balustrada lată dinaintea lui, apoi a gesticulat spre acoperişul închis la culoare din depărtare. Dealuri acoperite de zăpadă duceau spre o pădure veşnic verde.

— Majoritatea fiinţelor observă rareori ce se află în faţa lor, mai ales când se aşteaptă să găsească altceva.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

S-a răsucit lent spre mine, cu trăsăturile magistral controlate astfel încât să afişeze o expresie aparent întristată.

— E posibil să fi omis câteva detalii importante în bilet. Cum ar fi premiul pentru câştigarea vânătorii.

Mi-am păstrat calmul. Nu credeam că era ceva mai mult decât o activitate tipic provincială.

— Nu ştiam că există un premiu.

— Premiu. Pradă. Unii ar putea susţine că reprezintă unul şi acelaşi lucru, a glăsuit prinţul, cu un rânjet parcă sculptat din intenţii rele. Gazda alege prada în fiecare Sezon al Sângelui. Participanţii află ce caută numai în grajduri, chiar înainte de începerea vânătorii.

Sângele mi-a îngheţat în vene.

— Wrath a zis că nu va avea loc niciun sacrificiu pe durata evenimentului de trei zile.

— Nu am spus nimic despre vreun sacrificiu. Pur şi

simplu am precizat că cineva sau *ceva* va fi vânat.

Gluttony m-a studiat mai atent decât aş fi crezut că este posibil, având în vedere cât de mult băuse.

— Nimeni nu ucide prada aleasă, a continuat el, făcându-mi cu ochiul. Nu suntem chiar nişte monştri.

— De ce ai vrut să vin mascată?

— Ca să văd dacă ai să-mi faci pe plac.

A ridicat din umeri, de parcă ar fi fost un motiv îndeajuns de raţional pentru oricine. M-am bucurat că mă hotărâsem să nu port o mască.

— Ţi-a spus cineva de ce se numeşte Sezonul Sângelui?

— Nu, dar sunt convinsă că va fi o poveste încântătoare!

— Dacă un demon sau un nobil de rang inferior câştigă vânătoarea, are posibilitatea să bea elixirul vieţii.

— Sânge…

Mi s-a strâns stomacul când Gluttony a dat din cap. *Nonna* ne spunea că Maleficii beau sânge. Acum ştiam de unde luase naştere zvonul.

— Ce se întâmplă dacă e câştigată de un membru al familiei regale?

— Avem opţiunea de a ne revendica propriul premiu, dacă cel puţin patru dintre noi votăm în favoarea învingătorului. Dar şansa de a bea elixirul vieţii nu reprezintă singurul motiv pentru care îl numim Sezonul Sângelui. Câştigătorul vânătorii se stabileşte în funcţie de cine varsă prima picătură de sânge. Participanţii aleg cât de mult să verse şi cum anume să o facă. Folosind gheare, lame, săgeţi, dinţi.

Privirea i s-a aţintit iar asupra grajdurilor. Am tresărit când o împuşcătură a răsunat împrejur.

— Ah, da! Au găsit puştile de gheaţă. Dacă aş fi în locul tău, aş lua în calcul posibilitatea de a mă alătura chiar acum

vânătorii.

— Ţi-am spus, nu călăresc.

— Ce păcat! Anul acesta vânează un dragon de gheaţă. Creaturi maiestuoase, violente.

Şi-a desprins ochii de la clădirea îndepărtată şi s-a uitat din nou la mine.

— Şi-n ceea ce priveşte echitaţia, m-aş mai gândi la acest aspect. Am descoperit că, uneori, trupurile noastre îşi aduc aminte ceea ce minţile nu reuşesc.

Gluttony şi-a înclinat capul şi apoi a intrat înapoi în castel, cu paşi mari, lăsându-mă să meditez la cuvintele lui de despărţire. O a doua împuşcătură a bubuit ca un tunet, urmată de sunetul unei busculade, iar pământul mi s-a cutremurat sub picioare. Ceva mi-a înfierbântat sângele.

Înainte să mă răzgândesc, mi-am ridicat faldurile fustei şi am alergat spre grajduri.

Douăzeci şi opt

În faţa grajdurilor, o iapă de un violet pal călca zăpada, folosindu-şi copitele metalice prevăzute cu ţepi. Şi-a îndreptat ochii de culoarea argintului topit spre mine, inteligenţa scânteind în irisurile hipnotizante în timp ce mă apropiam încet de făptura Iadului. Pe frunte îi sclipea o semilună argintie, iar o mână de stele răsfirate pe partea posterioară forma o constelaţie.

— Divină mai eşti! am şoptit, făcând încă un pas spre ea. Nu sunt sigură cum te cheamă, dar trebuie să-ţi spun cumva. Ce zici de Tanzie? Alintul de la Tanzanit14.

Am zâmbit când iapa şi-a înclinat aprobator capul.

Momentul de linişte a fost însă de scurtă durată. În depărtare au răsunat împuşcături, urmate de un răget cutremurător, mai mult ca sigur scos de dragonul de gheaţă menţionat de Gluttony.

Evident, vânătoarea era în plină desfăşurare, dar altceva mă preocupa mai tare, mai exact nevoia tot mai mare de a călări cât de repede puteam pe pământurile îngheţate.

Inima îmi bătea ca o tobă de război. Dacă nu ar fi fost potcoavele cu ţepi ca nişte gheare, un galop pe acest teren ar fi fost primejdios. Am mângâiat-o cu încredere pe Tanzie, ştiind cumva că nu va tolera nimic mai puţin din partea persoanei căreia îi permitea onoarea de a-i ocupa şaua. Şi ce şa frumoasă era – atât de întunecată şi unsă, încât părea cerneală lichidă!

[14] Varianta albastră-violet a zoisitului, un mineral destul de rar. Cristalele de tanzanit au proprietatea de pleocroism, care presupune că același cristal privit prin transparență din diferite direcții poate apărea de culori diferite, variind între albastru-safir, roșu-grena și violet (n. tr.)

O desagă mică atârna pe o parte, probabil pregătită de Gluttony.

Punând un picior pe scăriţă, m-am tras în sus şi l-am legănat pe celălalt peste trupul iepei, recunoscătoare că mă hotărâsem să port ciorapi groşi sub rochie. Alegerea de a călări astfel nu era nici pe departe o poziţie adecvată, dar mă îndoiam că exista cineva în lumea subterană care împărtăşea părerea muritorilor.

Coapsele mi s-au strâns în jurul iepei. Apoi, prinzând curaj, am plescăit din limbă şi am ridicat frâiele. Nu a trebuit să îndemn măreaţa fiară să o ia înainte. Tanzie s-a îndepărtat la trap de grajduri şi a coborât un deal în pantă, câştigând viteză în loc să încetinească.

După sunetele înăbuşite ale copitelor călcând zăpada, membrii grupului de vânătoare se aflau în spatele nostru, fie în pădure, fie chiar la lizieră. Nu existau reguli care să precizeze că trebuie să particip la vânătoare, dar nu voiam să fiu prinsă aici şi încurajată să mă alătur lor. Cu răsuflarea preschimbată în norişori sidefii, m-am aplecat înainte în şa. Inima îmi bubuia în piept în ritmul copitelor iepei. Ne-am plimbat de jur-împrejurul castelului prinţului-demon, panta lină transformându-se într-o coborâre bruscă. Părul desfăcut îmi zbura înapoi, iar vântul îmi asalta cu înverşunare trupul. În pofida lacrimilor care-mi înţepau ochii, nu am putut să clipesc şi nici nu m-am putut abţine să stau mai dreaptă în şa, în timp ce făptura Iadului se năpustea în jos pe versantul muntelui. O amintire ameninţa să iasă la suprafaţă…

Mă simţeam de parcă aş mai fi fost aici, întrecându-mă cu vântul şi galopând ca o războinică în luptă.

Am uitat de vânătoare, de Festinul Lupului şi de toţi demonii care călăreau prin apropiere. Habar n-aveam încotro mă îndreptam, însă mă chema ceva, o voce ascunsă

undeva în măduva oaselor. Îmi ţipa să-mi reamintesc, să renunţ la gânduri şi pur şi simplu să *simt.*

Tanzie a nechezat de parcă mi-ar fi confirmat sentimentele. De parcă ar fi vrut la rândul ei să-mi reamintesc că fusesem create pentru aşa ceva. Pentru senzaţia de libertate supremă şi puterea de a îndepărta constrângerile. Nu mai conta nimic în afara pământului izbit de copite şi de sângele care ne pompa în vene.

Când am urcat pe un deal uriaş, am zărit un câmp de trandafiri negri ca o pată de cerneală peste zăpadă. Am tras hăţurile, un îndemn tăcut ca iapa să treacă la un trap lent, şi am condus-o înspre colina scânteietoare. De aproape, am observat că masa întunecată nu era solidă: milioane de flori negre minuscule creşteau prin gheaţă. Am oprit-o pe Tanzie şi am sărit din şa. Puncte argintii însemnau petalele de nuanţa abanosului.

Intrigată, am cules una, surprinsă când toate rădăcinile, argintii şi stranii, s-au desprins cu uşurinţă din pământul îngheţat. Au strălucit puternic, apoi s-au uscat în faţa ochilor mei. Magie sau vreo plantă neobişnuită a Iadului. Dornică să o studiez mai târziu şi să descopăr ce altceva mai putea face, am luat o mână de flori şi le-am îndesat în desaga mică de piele prinsă de şa.

Tanzie a nechezat şi a început să tropăie vehement, anunţându-şi plictiseala în urma ocolului pentru culegerea florilor. Fără să mă uit înapoi la zona deluroasă, am sărit din nou în şa şi am galopat şi mai repede decât înainte. Eram atât de vrăjită de aspectul senzorial al călătoriei, de exaltarea oferită de aerul îngheţat care-mi înfiora pielea, încât nu am remarcat castelul care se înălţa ameninţător în faţa noastră. Nici nu am fost conştientă că traversaserăm un fel de graniţă invizibilă.

Abia când primul detaşament de gărzi ne-a înconjurat, iar soldaţii şi-au îndreptat săbiile spre mine, gata să atace şi avertizându-mă să mă opresc, am înţeles greşeala comisă. Intrasem pe domeniul altui prinţ-demon fără invitaţie. Tanzie s-a ridicat pe picioarele din spate, apoi s-a lăsat la pământ, bătând din copite în timp ce unul dintre soldaţi i-a redus pe ceilalţi la tăcere şi mi-a strigat o comandă clară.

— Descalecă şi îngenunchează!

— Se pare că există o neînţelegere, am spus, cu degetele încleştate în jurul frâielor. Mă plimbam pe domeniile Casei Excesului şi nu mi-am dat seama că m-am îndepărtat atât de mult.

— Am spus: descalecă şi îngenunchează!

Soldatul care vorbise a ieşit din formaţie. Coiful lui de fier, fără vizieră, avea pe ambele părţi aripi cu aspect ameninţător, ca nişte vestitoare ale morţii. De-a lungul părţii superioare, unde i se modela pe frunte, am distins două urme identice de gheare gravate pe metal.

Din moment ce niciuna dintre celelalte gărzi nu purta un coif cu acelaşi model, un astfel de amănunt îl desemna ca fiind conducătorul evident al grupului. Din castel a ieşit un alt detaşament de soldaţi, cu săgeţile fixate în arcuri.

Nu le-am acordat prea multă atenţie, concentrându-mă în schimb pe cea mai mare ameninţare.

Privirea mi-a alunecat peste trăsăturile gărzii principale, întipărindu-mi-le în memorie pentru eventualitatea în care lucrurile aveau să decurgă prost şi trebuia să-mi amintesc detalii în timpul evadării. Părul auriu şi lucios îi ieşea din partea superioară a coifului. Bărbatul avea pielea sărutată de soare, cu o singură imperfecţiune: o cicatrice argintie, pală, tăia în diagonală o pereche de buze care îi trădau aroganţa.

De unde stăteam, nu-i puteam distinge culoarea ochilor, însă duritatea nu urma să fie vreodată uitată. Tanzie a adulmecat aerul, dându-se înapoi când ceilalţi soldaţi au mai făcut un pas înainte, strângând rândurile. Dacă aveam să descalec acum, cu siguranţă aveam să regret.

Mi-am îndreptat spatele, folosind cel mai impunător ton din arsenal.

— Cer să vorbesc cu prinţul acestei Case. S-a produs o greşeală.

— Descalecă înainte ca sabia mea să-ţi găsească măruntaiele!

— Atinge-mă şi-ţi promit că-mi vei simţi mai mult decât mânia!

Zâmbetul care mi-a jucat pe buze era la fel de primejdios ca arma gărzii.

— S-ar putea să merite durerea doar ca să-l privesc pe prinţul Casei Mâniei cum te ciopârţeşte. Mă îndoiesc că va fi prea blând cu cineva care îi răneşte prinţesa.

Surpriza a licărit în ochii gărzi înainte să-şi controleze trăsăturile.

— Să-mi fie cu iertare, dar nu-mi amintesc să fi primit vestea că ai fost invitată pe pământurile noastre.

S-a apropiat mai mult, ridicându-şi arama până în dreptul inimii mele.

— Ceea ce îmi acordă permisiunea de a înlătura ameninţărea la adresa domeniului nostru aşa cum consider de cuviinţă. Acum, coboară de pe nenorocita aia de iapă, prinţesă!

*

Dacă ar fi să mă concentrez asupra aspectelor pozitive

dintr-o situaţie foarte proastă, nu am fost înlănţuită şi escortată într-o celulă, ci dusă într-un salon fastuos şi închisă înăuntru, cu câteva gărzi înarmate postate la uşi şi ferestre. Le-am ignorat privirile glaciale şi am studiat încăperea.

Podelele şi pereţii din marmură albă străluceau intens în lumina pâlpâitoare a lumânărilor. De jur-împrejur am remarcat piesele de mobilier căptuşite cu mătase – suficient de aurite şi de ornamentate pentru a rivaliza cu faimosul palat al Regelui Soare15 din Franţa. Stăteam pe marginea unui divan din brocart de culoarea perlelor şi mă mâncau degetele să-mi scot pumnalul ascuns. O tăcere mormântală înstăpânea salonul. Nu existau blazoane regale pe uniformele soldaţilor, nimic care să indice pe domeniul cărei Case a Păcatului ajunsesem din greşeală.

Nu că aş fi putut identifica altceva în afară de însemnul cu broasca încoronată al lui Greed, dacă aş fi zărit realmente un blazon. Ştiam cu certitudine că nu mă aflam în Casa Mâniei, nici în cea a Invidiei sau a Excesului. Din câte îmi aminteam, aproape toţi cei şapte prinţi-demon ar fi trebuit să fie la ora asta la Festinul Lupului. Mai mult ca sigur motivul pentru care gărzile, aflate dintr-odată în dificultate, nu cunoşteau protocolul potrivit când aveau de-a face cu un intrus. Partea bună în această situaţie sumbră era că găsisem ascunzătoarea perfectă ca să evit vânătoarea.

Un ceas imperial rococo atârnat deasupra şemineului marca trecerea secundelor cu fiecare ticăit. Garda principală mă adusese aici şi plecase, murmurând ordine celor doi soldaţi care stăteau de o parte şi de alta a uşii. Privirile le fugiseră scurt spre mine înainte să-şi ridice brusc bărbiile, o

[15] Aluzie la Ludovic al XlV-lea, care a condus Franța timp de 72 de ani - una dintre cele mai lungi domnii din istoria europeană (n. tr.).

confirmare a instrucţiunilor primite. S-a scurs un sfert de oră. În calitate de oaspete de onoare, cu siguranţă cineva de la Casa Excesului avea să-mi remarce absenţa. Nici nu mă îndoiam că Wrath urma să mă caute.

Am aşteptat o oră întreagă, care mi s-a părut că a trecut nefiresc de greu, însă nu a venit nimeni. Următorul ceas a marcat, mai mult ca sigur, cea mai lentă trecere temporală din istorie. Totuşi, niciun prinţ nu şi-a făcut apariţia, cu pumnalul în mână, pregătit să mă salveze.

Era momentul să devin propriul erou sau, mai bine spus, propria eroină, şi să nu mai aştept să fiu salvată. Mi-am dres glasul.

— Ce Casă regală e aceasta?

Tăcere.

Nimeni nu s-a mişcat şi nici măcar nu a clipit. De parcă nici măcar n-aş fi vorbit. M-am lăsat pe spate, rezemându-mă de spătarul jos al divanului pentru a-mi găsi o poziţie confortabilă. După încă o oră, când eram pe punctul de a înnebuni, uşa s-a întredeschis din nou. Unul dintre soldaţi mi-a obstrucţionat vederea, iar vocile erau prea şoptite pentru a desluşi vreo parte din conversaţie. Bărbatul a dat din cap, apoi a închis uşa.

S-a răsucit în direcţia mea, cu o expresie rece.

— Ridică-te!

Mi-au înţepenit genunchii.

— Unde mergem?

— Alteţa Sa te eliberează.

— Nu înţeleg… Nu vrea să-mi vorbească?

Pe chipul gărzii a apărut un rânjet crud.

— E mai bine să-ţi temperezi curiozitatea în privinţa dorinţelor lui. Bănuiesc că ţi-ar da coşmaruri.

*

Călătoria înapoi la Casa Excesului a fost rece şi cumplită.

N-am putut scăpa de sentimentul rău prevestitor care mă urmărea ca o umbră. Tanzie părea la fel de tulburată: a galopat fără oprire, copitele ei înfigându-se cu brutalitate în zăpadă şi gheaţă, de parcă nu ne-ar fi putut îndepărta îndeajuns de iute de acea Casă blestemată a demonilor. Am urcat muntele şi am alergat spre partea de miazăzi a castelului. Gluttony era rezemat de balustrada din afara grajdurilor, cu o capă de nuanţa cobaltului fluturând în vânt. Ne-a urmărit sosirea cu o sprânceană ridicată.

— S-a întâmplat ceva interesant?

Am descălecat şi am mângâiat-o pe Tanzie pe flanc.

— Ce pui la cale?

— În prezent? a întrebat el, apoi şi-a verificat ceasul de buzunar. Vreau doar să te escortez în camerele tale. Balul mascat începe în câteva ore. Mica ta excursie aproape că ne-a întârziat.

Mica mea excursie în care fusesem luată prizonieră. Înainte să-i dau o replică pe măsură, m-am trezit cu prinţul-demon în faţa mea, lama strălucind scurt când mi-a tăiat mica desagă de piele agăţată de şaua iepei.

— Asta – Gluttony a scos o floare şi a ridicat-o, rădăcinile argintii scânteind în timp ce se răsuceau în briza uşoară – e rădăcina-somnului. Capabilă să-l lase inconştient chiar şi pe cel mai puternic membru al familiei regale. Ce fel de planuri infam ai pentru seara asta?

— Niciunul.

— Serios?

Părea dezamăgit.

— Ai în posesia ta o plantă de care majoritatea prinţilor se tem, dar susţii că nu intenţionezi să o foloseşti împotriva noastră, complet imună în faţa gândurilor viclene?

Mi-a aruncat desaga cu rădăcina-somnului.

— Ţinteşte mai sus când unelteşti, draga mea prietenă! Descătuşează-ţi latura rebelă!

— Acum, că ştiu ce face, am spus cu glas mieros, cu siguranţă o voi folosi.

— Bun! Acum hai să ne pregătim pentru puţin dezmăţ.

Douăzeci şi nouă

Rochia cu mărgele era extravagantă. Şi grea. Sfântă zeiţă din cer, aş fi putut jura că ţinuta cântărea aproape un sfert din greutatea mea! Corsetul era destul de strâns pe şolduri, încât să mă simt ca şi cum aş fi fost scufundată în aur lichid. Paiete metalice, cusute într-o serie de modele geometrice, îmi scoteau în evidenţă rotunjimile. Şoldurile, talia, pieptul. Fiecare parte a trupului meu părea să se laude cu un melanj format din mărgele, paiete şi modele menit să atragă privirea.

M-am învârtit în faţa oglinzii, admirând munca asiduă depusă în crearea unui asemenea veşmânt.

Mătasea de culoarea şampaniei îmi aluneca pe piele. Faldurile fustei se despărţeau pe mijloc, la câţiva centimetri deasupra genunchilor, iar porţiunea cu mărgele se întindea haotic peste ţesătura pură, imaculată. O centură de aur strălucitoare, cu liane şi spini, oferea ţinutei un aspect periculos.

Cât despre mască, aceasta era un omagiu absolut adus Casei Mâniei. Fusesem informată că prinţii nu puteau purta decât măşti de lup, însă restul invitaţilor nu aveau astfel de restricţii.

Cea pe care o comandasem era rafinată şi-mi acoperea doar jumătate din faţă, din aur închis la culoare, cu linii delicate formate din fibre lucioase atent filate, pentru a insinua cât se poate de subtil pielea de şarpe.

Îmi lăsasem părul liber, o cascadă de bucle răvăşite, fixând câteva agrafe de aur ca să-l împiedic să-mi ascundă faţa. Tocmai terminasem de adăugat ultimele retuşuri când Wrath a intrat în cameră şi s-a oprit brusc.

N-am putut împiedica zâmbetul înşelător de sfios să-mi ridice colţurile buzelor, aruncând acul şi aţa pe care le ţineam în mână înapoi în trusa de cusut.

— Cred că arăt acceptabil.

Privirea intensă a prinţului-demon a fost ademenită de mască.

— Unde ai găsit-o?

Am ridicat mâna, trecându-mi degetele peste metalul rece.

— Un gentilom adevărat remarcă frumuseţea partenerei lui. Nu întreabă unde a găsit o mască.

— Să înţeleg că eşti partenera mea în seara aceasta?

Vocea lui avea o notă de tachinare. Totuşi, sub tonul aparent degajat am simţit o urmă de încordare. Am încercat să nu mă gândesc unde fusese cu o seară în urmă şi de ce nu venise în camera mea, deşi îmi promisese că avea să o facă. Nu ştiam ce voia Lust, dar îmi puteam închipui ce fel de formă de divertisment prefera şi la ce şi-ar provoca fratele să ia parte.

— Mă escortezi acolo, i-am răspuns, ridicând nonşalant un umăr. Nu sunt sigură cum altfel să te numesc. Dacă vrei să încerc, probabil că mă pot gândi la câteva descrieri insultătoare.

— Nici nu mă îndoiam în privinţa asta.

I-am admirat făţiş costumul. Nuanţe aurii şi de abanos – şi vesta lui evoca pielea de şarpe, cu excepţia faptului că a demonului era formată în întregime din metal, ca o armură de zale.

— Te aştepţi la o bătălie?

— Numai dacă îmi ceri să mă lupt cu pretendenţii.

— Unde ţi-e masca?

Wrath a întins un braţ.

— Bucură-te de mister!

— Sunt pe cale să fiu supusă *onoarei* de a-mi fie smulsă cea mai mare frică sau taină a inimii. Să mă bucur de ceva în următoarele ore nu pare realist. Aş dori să ştiu exact la ce să mă aştept de la fiecare moment al serii.

— Urmează cina. Şi sunt convins că o să-ţi fie pe plac.

Fără să-mi ofere alte indicii, Wrath m-a escortat în jos pe o scară grandioasă şi într-un hol de primire plin de participanţi mascaţi, care beau din pahare de şampanie şi discutau în şoaptă. În această seară domnea o atmosferă mai liniştită, dar nu mai puţin fermecătoare.

Gluttony ne-a remarcat sosirea şi a bătut o dată din palme, atrăgând subtil atenţia petrecăreţilor adunaţi.

— Vă rog să intraţi toţi în sala de mase şi să luaţi loc! Festinul e pe cale să înceapă!

Când Wrath ne-a condus la locurile noastre, m-am bucurat să văd că Faunei i se alocase scaunul de lângă al meu. Anir stătea în faţa ei, însă acolo mi se sfârşea norocul. Lady Sundra s-a apropiat plină de graţie, strălucitoare ca soarele, dar expresia i-a devenit ameninţătoare când ochii i-au pogorât asupra mea.

— Lady Sundra!

De îndată ce şi-a încleştat maxilarul, mi-am dat seama imediat de capcana neintenţionată pe care i-o întinsesem. În prezenţa lui Wrath, o forţasem să-mi folosească titlul.

— Lady Emilia!

Envy s-a furişat în sală şi mai că s-a trântit pe scaunul aflat vizavi de Wrath – şi lângă o lady Sundra în continuare furioasă –, cu un rânjet atotcunoscător jucându-i pe buze.

Înainte să aibă ocazia de a mă necăji, eliberând orice intenţie malefică îi mocnea în privire, un maestru bucătar a intrat cu paşi mari în sală.

— Bună seara, lorzi, doamne şi prinţi ai lumii subterane! Tematica meniului din această seară este Foc şi Gheaţă. Fiecare preparat din lumea muritorilor va reprezenta elementele alese într-o formă sau alta. Primul nostru fel e o salată frisée cu gheaţă. Veţi descoperi în curând de ce.

Servitorii, o armată în toată regulă, au sosit cu farfurii individuale şi le-au pus simultan în faţa fiecărui invitat. Grijile legate de lady Sundra au dispărut numaidecât. Nu-mi puteam lua ochii de pe preparat. Verdeţurile erau dispuse în cerc pe o placă de lemn, semănând cu un cuib de pasăre luat dintr-un copac.

Bucăţi de brânză şi nuci pecan zdrobite fuseseră presărate împrejurul zarzavaturilor şi al legumelor proaspete, iar în centru trona ceva în formă de ou, de culoarea rubinului, umplut parţial cu lichid. Nu era doar o salată, ci o operă de artă, născută din pasiune. O mostră de geniu creativ la un nivel nemaiîntâlnit până acum.

M-am bucurat să văd că nu eram singura care nu luase încă un tacâm, căci nu eram tocmai pregătită să stric sculptura comestibilă.

— O vinegretă16 de căpşuni congelată.

Prinţul Casei Excesului a lovit uşor imitaţia de ou, a spart-o şi a vărsat sosul. Apoi a aruncat bucăţile de brânză şi de nuci zdrobite în cuibul de verdeaţă, amestecând totul cu dressingul de salată. Toţi i-au urmat exemplul, iar sporovăiala debordând de entuziasm a umplut treptat sala de mese vastă.

Wrath m-a urmărit cu atenţie, cu colţurile gurii zvâcnind când mi-am spart oul cu vinegretă şi m-am minunat de preparat.

[16] Sos rece preparat din oțet, untdelemn, sare și piper (n. tr.).

— Observ că te simţi îngrozitor!

— Cumplit!

În ciuda atenţiei intruzive pe care am simţit-o venind din partea opusă a mesei, i-am întors zâmbetul larg.

— E aproape prea frumos pentru a fi mâncat.

Frunze de mentă tăiate fin, ceapă roşie rasă şi bucăţele de fenicul se îmbinau excelent cu verdeaţa amară. După ce ne-am golit farfuriile, chelnerii le-au înlăturat rapid, făcând loc următorului deliciu culinar. De parcă ar fi fost un dirijor, iar mâncarea, orchestra sa, maestrul bucătar a reapărut, anunţând cu mândrie al doilea preparat.

— Al doilea fel de mâncare pentru domniile voastre în această seară simbolizează focul. „Lumânarea" e făcută din slănină. Pe măsură ce va arde încet, va crea un sos în care să vă înmuiaţi scoicile şi varza de Bruxelles cu parmezan ras şi bine rumenit.

Chelnerii s-au aplecat înainte, aprinzând în acelaşi timp lumânările din slănină. Gluttony i-a încurajat pe toţi să-şi savureze vinul şi să vadă cum se topesc. Plictisit de momentele exagerat de dramatice, Envy s-a întors către demonul de lângă el.

— Vreo veste despre Stelele celor Şapte?

— Nimic nou, Alteţă! Toate indiciile ne conduc spre pădure.

Wrath şi-a îndreptat lent privirea spre fratele lui şi a luat o gură de vin, îngândurat.

— Iar alergi după basme?

— Mă întreb, dragă frate, oare mă vei lua peste picior şi când voi deveni cel mai puternic? l-a provocat Envy cu un zâmbet răutăcios. Sau te vei închina în faţa noului tău rege?

Lady Sundra s-a uitat pe furiş la prinţul aşezat lângă ea, cu o privire vicleană, uneltitoare.

Mi-am ţinut gura ferecată, încercând să împiedic întrebările să mi se reverse de pe buze. Anir s-a aplecat peste masă, cu un licăr neastâmpărat în ochi.

— În lumea subterană, puterea reprezintă o monedă de schimb. Muritorii acumulează averi; membrii familiei regale procedează la fel în privinţa magiei.

— Pot prinţii Iadului să fie detronaţi de demoni de rang inferior?

— Nu! Tot timpul îşi conduc Cercurile. În principiu, e un test pentru a afla cine deţine cea mai mare putere dintre ei. Rivalitate între fraţi, dacă preferi să o numeşti aşa.

— Deci Diavolul e un titlu care poate fi transmis diferiţilor conducători.

Prinţii de lângă noi au încremenit, dar Anir nu le-a acordat prea multă atenţie.

— Nu întotdeauna. Influenţează mai mult sau mai puţin diferite epoci de pe pământ. Poţi vedea de-a lungul veacurilor care dintre cei şapte prinţi a deţinut cea mai mare putere şi influenţă în funcţie de istoria lumii muritorilor. Marcată de războaie, lăcomie, renaştere şi trezire sexuală. Şi totuşi, a adăugat el, cu o şoaptă oricum mai puţin blândă, nu pot să-mi amintesc o epocă a invidiei.

Envy şi-a trântit paharul de vin pe masă.

— Ai grijă ce spui, muritorule!

— Dacă nu…

Promisiunea unei încăierări violente a fost curmată de reapariţia maestrului bucătar, a cărui voce a răsunat în toată sala:

— Al treilea fel de mâncare e cel mai interactiv dintre toate. Vă rog să puneţi feliile de carne de vită marinate peste cărbuni şi să le prăjiţi rapid pe fiecare parte. După ce le luaţi de pe cărbuni, presăraţi brânza cu mucegai peste fâşii.

Wrath s-a agitat în dreapta mea, atrăgându-mi atenţia. Avea ochii aţintiţi asupra uşii, mai exact asupra lui Greed, care tocmai intrase şi ne onora cu o plecăciune politicoasă. Purta un costum de culoarea bronzului, cu părul şi ochii de aceeaşi nuanţă ca a metalului din care părea turnat. În privirea lui tăioasă încă mai exista un fel de reţinere, de parcă nu ar fi fost la fel de obişnuit ca fraţii lui cu asemenea ceremonii grandioase.

A dat scurt din cap în direcţia lui Wrath, apoi a luat loc în capătul opus al mesei.

— Iertaţi-mi întârzierea! Nu opriţi festinul din cauza mea.

— Aşază-te naibii odată! a mormăit Gluttony. Maestre bucătar! Mai adu o farfurie!

Profitând de dramele de familie care l-au distras pe Wrath, m-am aplecat să-i şoptesc la ureche Faunei:

— Ai auzit vreodată de Stelele celor Şapte?

— O, te referi la Cele Şapte Surori! Fireşte! Toată lumea de aici a auzit. În vechile legende, le apăreau călătorilor nevoiaşi, cu siluetele la fel de substanţiale precum umbrele. Unii susţin că e o binecuvântare să le întâlneşti, dar cei mai mulţi locuitori ai lumii subterane cred că e un blestem.

— De ce?

— Dacă le întrerupi torsul celest, există şansa ca ele să smulgă şi să ţească firul greşit al sorţii. Uneori, consecinţele unor astfel de interferenţe sunt imediate, iar altele durează decenii.

— Cât de… fascinant! Dacă ţes fire ale sorţii, trebuie să fie capabile să-şi amintească trecutul. Să vadă firele deja toarse.

Fauna m-a învrednicit cu o privire precaută, însă a încuviinţat din cap.

— Prin urmare, dintre toate făpturile posibile, Cele Şapte Surori ar şti cu siguranţă unde se află obiectele pierdute.

— Emilia… m-a atenţionat Fauna. Nu le poţi căuta! Să întrebi despre o fiinţă vie poate duce atât la deteriorarea trecutului, cât şi a viitorului.

— Nu plănuiam să întreb despre o fiinţă. Doar despre un obiect.

— Indiferent ce pui la cale, opreşte-te în clipa asta! E prea periculos!

Periculos sau nu, aveam să le găsesc pe misterioasele Ţesătoare ale Sorţii. Unul dintre craniile fermecate menţionase „Şapte Stele" şi „Şapte Păcate". Mă gândisem imediat la prinţii-demon, o parte uşor de ghicit, dar nu ştiusem la ce se referă cele şapte stele. Acum eram destul de încrezătoare că elucidasem misterul. Iar demonul pe care îl întrebase Envy la începutul cinei pomenise de o pădure.

Entuziasmul îmi curgea ca un drog prin vene. Când vizitasem Casa Invidiei, prinţul-demon ţinuse neapărat să-mi povestească despre Pădurea Sângerie. Nici măcar nu înţelesesem de ce voise să aflu despre fabula Arborelui Blestemelor. Începeam să bănuiesc că făcuse şi el aluzii la altceva.

De asemenea, subiectul de discuţie pe care îl alesese în seara asta nu era defel întâmplător. Envy voia să le caut pe cele Şapte Surori. Eram pregătită să pariez că totul avea de-a face, mai mult ca sigur, cu obiectele magice pe care dorea să le găsească: Cheia Ispitei şi Oglinda Lunii Triple. Nu ştiu de ce, dar probabil credea că aş avea şanse mai mari să adun informaţii de la ele. Indiferent de motivele prinţului, implicarea lui indirectă mă ajuta destul de mult.

Am încercat să-mi amintesc harta pe care o studiasem

în Casa Invidiei. Vedeam pădurea, însă nu mai ştiam cum se poziţiona Casa Excesului în raport cu aceasta.

— Unde se află Pădurea Sângerie faţă de noi? Prinţul Casei Invidiei a menţionat că nu face parte din niciun tărâm regal, dar că trebuie să treci printr-un teritoriu pentru a ajunge acolo.

— Faţă de noi? a repetat Fauna, cu o voce contemplativă. Cea mai rapidă cale de a ajunge acolo ar fi prin cercul lui Pride.

Mi-am plimbat privirea de-a lungul mesei. Wrath, Greed, Envy, Gluttony. Nu l-am văzut pe Sloth, dar mi-am amintit de cuvintele lui Wrath: urma să-şi facă apariţia pe furiş chiar înainte de ceremonia fricii. Mi-am savurat vinul şi mi-am lăsat ochii să cutreiere în cealaltă parte a sălii. Lust, care era aşezat pe aceeaşi latură ca noi, mi-a rânjit din capătul îndepărtat al mesei, îndoindu-şi degetul într-un salut batjocoritor.

Ignorându-l, am întrebat încet:

— A sosit Diavolul?

Conversaţia a încetat. Mâinile care ţineau tacâmurile şi paharele s-au oprit la jumătatea distanţei spre guri. Aş fi putut la fel de bine să fi aruncat o vrajă ca să îngheţ timpul. Din câte se părea, a pune întrebări despre Diavol se număra printre subiectele tabu.

— Pentru ultimul fel de mâncare, s-a auzit vocea maestrului bucătar, spulberând tăcerea din sală, avem o alianţă neobişnuită, o contopire între foc şi gheaţă. *Crème brûlée,* aprinsă chiar la locurile domniilor voastre, acoperită cu o garnitură de zmeure perlate, îngheţate, şi frunze de mentă sfărâmate.

De îndată ce a plecat, lăsându-ne să ne bucurăm de desert, degete calde mi-au mângâiat încheietura. Mi-am

ridicat privirea spre chipul lui Wrath.

— Dansează cu mine în seara asta!

S-a sculat de la masă, aşa cum au procedat şi ceilalţi prinţi prezenţi. Slujitorii s-au repezit să le tragă scaunele, apoi s-au retras înapoi în ascunzătoarea oferită de umbre.

— Unde te duci?

— A sosit momentul să ne punem măştile.

— Şi să renunţăm la curtoazie, a tachinat Gluttony. Ne vedem la balul mascat!

Treizeci

Acest prinţ al Iadului ştia cu siguranţă cum să găzduiască un eveniment de neuitat.

Fără să pun la socoteală aspectele negative pe care jurnalista avea negreşit să le scoată în evidenţă în articolul său, petrecerea a fost distractivă. Şi spectaculoasă. Sala de bal în care am intrat împreună cu Fauna evoca decadenţă. În lumea muritorilor, se credea că păcatul lui Gluttony se axa pe mâncare, dar aici, în Cele Şapte Cercuri, însemna pură abundenţă.

Evenimentul de deschidere organizat cu o seară în urmă fusese doar o scurtă demonstraţie a limitelor păcatului ales de Gluttony. Vin spumant de mure-demonice se revărsa din pahare făurite complet din diamante, prelingându-se peste mese şi tăvi incrustate cu pietre preţioase. Mai mult de o duzină de candelabre de cristal atârnau de stâlpii curbaţi, dispuşi la intervale regulate în jurul ringului de dans.

Ghirlande din flori, cu cristale incolore cusute pe petale, se împleteau de jur-împrejurul stâlpilor. Părea ca şi cum am fi păşit în inima unui basm de iarnă în care o mare de diamante, nu apa, reprezenta esenţa gheţii. Când lumina răspândită de lumânări a mângâiat cristalele şi pietrele preţioase, o nouă iluzie a prins contur, sute de flăcări prinse în temniţe create de răsuflarea iernii. Preluată de la masă, tematica lui Gluttony continua într-un mod grandios.

— E…

— Uite! aproape că a ţipat Fauna. Acolo!

Am văzut deserturi – cu foiţe sclipitoare de aur comestibil şi modelate în fiare fantastice uluitor de realiste – la fel de înalte ca invitaţii. Dragoni de gheaţă înaripaţi,

unicorni deosebit de frumoşi în nuanţe pastelate, câini ai Iadului cu trei capete. Deserturi pe cât de fascinante, pe atât de aproape să nu fie deloc apetisante. Însă participanţii la balul mascat nu păreau să le considere mai puţin îmbietoare, înfigându-se în trupul unui unicorn şi îndopându-se cu tortul umplut cu fructe de pădure, de o culoare mult prea asemănătoare cu a sângelui pentru gustul meu. Atenţia mi s-a îndreptat spre un platou cu fructe învelite în ciocolată, îngrămădite la fel de sus ca în noaptea în care Wrath mă testase pentru păcatul excesului.

Am cercetat rapid sala, în căutarea lui şi a celorlalţi prinţi. Niciunul dintre ei nu ajunsese încă la acest moment al petrecerii. M-am uitat din nou la desertul în forma unui dragon de gheaţă.

— Cine a câştigat mai devreme vânătoarea?

— Cred că Înălţimea Sa. Părea hotărât să câştige cu orice preţ.

— Wrath a învins?

— Hmm? O, da! a exclamat Fauna, care m-a apucat de cot ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu-şi ia zborul. Uită-te acolo! Zvonurile erau adevărate! a adăugat pe un ton uluit. Are camere pentru întâlniri amoroase.

Ne-am apropiat asemenea unor molii atrase de flacăra depravării. Celebrele încăperi de sticlă se întindeau pe partea de vest a sălii de bal. În fiecare dintre ele pâlpâia lumina difuză a lumânărilor, iar draperiile erau complet trase în lături, astfel încât toţi trecătorii să se uite din plin la întâlnirile romantice desfăşurate în acele camere nu atât de private.

Fauna m-a prins de braţ într-o strânsoare ca de menghină, cu ochii tot mai mari în spatele măştii irizate, pe măsură ce ne plimbam prin faţa fiecărei încăperi şi a fiecărui

cuplu. Scenele deveneau din ce în ce mai lipsite de inhibiţii şi mai îndrăzneţe. Slavă zeiţei că purtam mască! Indiferent cât de des vedeam astfel de manifestări publice ale sexualităţii, nu-mi puteam reţine primul val de ruşine.

Am simţit că roşeaţa îmi arde obrajii, conştientă că sunt aproape stacojie la faţă.

Dar, spre deosebire de mine, Fauna chiar studia cuplurile, ca şi cum ar fi reţinut anumite poziţii. Nu aş fi fost surprinsă dacă ar fi scos un carneţel.

— Ai văzut asta? m-a întrebat ea, cu o notă de apreciere în voce. Habar n-aveam că atât de multe persoane ar putea încăpea într-o cameră atât de mică, darămite să şi facă ceea ce fac cu toţii şi să-şi menţină ritmul. Asta necesită o îndemânare extraordinară.

— Şi rezistenţă. *Asta-i* adevărata performanţă demnă de admirat.

A chicotit şi m-a lovit uşor pe braţ.

— Şi când te gândeşti… că acestea sunt întâlnirile amoroase îmblânzite. Am auzit că grădina crepusculară e mult mai riscantă decât mi s-a spus iniţial.

Involuntar, mintea mi-a fugit la Wrath. Am încercat să nu las o anumită bănuială să mi se strecoare din nou în suflet.

Nu era treaba mea să aflu ce făcuse şi cu cine cu o seară în urmă. M-am mustrat în gând. Dacă Wrath ar fi fost aici, ar fi rânjit şi mi-ar fi dat în vileag minciuna sfruntată.

Înainte să-mi pot examina mai în profunzime sentimentele, o linişte nefirească s-a aşternut deodată, învăluind petrecerea ca un regiment de soldaţi. Mi-am plimbat privirea prin sala de bal, căutând sursa unei astfel de reacţii. Şi am uitat cum să trag aer în piept. Din colţurile încăperii s-au ivit şase siluete impunătoare, purtând măşti

de lup. Înalte, tăcute, mortale.

Exista ceva în legătură cu faptul că toţi fraţii stăteau împreună – cu luptele lăuntrice şi uneltirile date uitării pe măsură ce deveneau o unitate înfricoşătoare –, care a transformat un junghi subtil de neliniște într-un instinct de supravieţuire de tipul „luptă sau fugi”. Până şi lorzii şi doamnele Iadului păreau gata să o ia la goană.

Atmosfera tensionată a încremenit mulţimea, străbătută de val după val de frământări şi temeri.

Ochii mi s-au oprit asupra celui mai mare dintre fraţi, care a înaintat ca un prădător, lent, într-o tăcere desăvârşită. Chiar şi cu chipul acoperit de mască, puteam recunoaşte oriunde cine era cel cu mersul încrezător. Wrath nu intra pur şi simplă într-o cameră, ci o străbătea cu paşi mari, hotărâţi, o domina. Şi nici măcar nu încerca. Toţi ceilalţi puteau dispărea treptat, iar el rămânea să ardă puternic. O sursă constantă de putere şi vitalitate.

Prinţii au înconjurat încet mulţimea, ca şi cum ne-ar fi strâns pe toţi, îndrumându-ne într-o anumită direcţie. Fauna şi cu mine ne-am mişcat şi târşâit picioarele împreună cu restul invitaţilor, spaţiul dintre noi micşorându-se cu fiecare pas pe care îl făceam. Apoi, odată ce toţi participanţii la bal au ajuns lângă ringul de dans, prinţii s-au întors şi s-au uitat înspre scări.

Mi-am luat cu greu privirea de la Wrath şi am aşteptat. Într-o mişcare bine coregrafiată, un prinţ singuratic a coborât pe scara grandioasă, cu mâinile vârâte în buzunare şi pantofii strălucind ca pietrele preţioase în lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Chiar şi din celălalt capăt al sălii de bal, am reuşit să-i aud tropotul paşilor în timp ce tălpile de piele loveau podeaua de marmură.

Fauna s-a aplecat spre mine.

— E prinţul Casei Mândriei.

L-am urmărit pe remarcabilul personaj plimbându-se prin mulţime. Precum ceilalţi prinţi, bărbatul purta o mască de lup care îi acoperea complet faţa, cu excepţia buzei de jos şi a bărbiei. A lui era din argint şi aur. Bogat ornamentată, fără să-şi piardă din eleganţă. Nu a învrednicit pe nimeni cu o privire şi nici nu le-a acordat importanţă invitaţilor care au făcut o reverenţă ori s-au înclinat când a trecut pe lângă ei. Avea păr castaniu, presărat cu şuviţe aurii, lucioase, tuns scurt pe laterale şi mai lung în partea de sus, minuţios aranjat. Niciun fir nu era nelalocul său.

Şi nicio cută nu putea fi găsită pe fracul prinţului-demon.

Înveşmântat în bleumarin-închis şi argintiu, nu se contopea cu umbrele. Stătea puţin la distanţă, ca şi cum şi-ar fi dorit ca acestea să-şi amintească întocmai cine le înstăpânea.

Abia când am expirat mi-am dat seama că-mi ţinusem răsuflarea, holbându-mă făţiş la el, recunoscătoare pentru siguranţa oferită de mască. *Diavolul* se afla la doar câţiva metri distanţă. O fiinţă insultată şi detestată aproape de toţi. Dacă poveştile conţineau vreo sămânţă de adevăr, iată un înger răzvrătit, alungat din Rai! Acum regele demonilor. Atât de corupt de păcat, atât de monstruos, încât domnea peste cei mai cumpliţi locuitori ai fiecărui tărâm. Privirea lui argintie s-a duelat cu a mea, fulgerând ca o stea care străbate bolta cerească. Un fior mi-a alunecat pe şira spinării. Dacă nu m-aş fi logodit din greşeală cu Wrath şi dacă el nu ar fi acceptat legătura, în acest moment m-aş fi uitat lung şi pierdută la soţul meu.

Pride m-a studiat în tăcere, de la mască până în vârful degetelor de la picioare, cu capul înclinat într-o parte. Un

presentiment cumplit m-a avertizat că mă evalua, dezbătând cum să-şi demonstreze cel mai bine abilităţile în timp ce îşi dobora prada. Dacă Wrath îmi amintea uneori de o panteră în cuşcă, Pride părea un leu cu coama de aur.

Ambii prinţi erau feroce. Ambii erau letali. Dar numai unul se putea contopi cu noaptea, să atace puternic şi repede sub mantia întunericului, apoi să scape neprins. Cu greu, am pus capăt înfruntării din priviri cu Diavolul şi l-am căutat pe Wrath. Însă dispăruse.

— Bună seara, doamna Răzbunării!

I-am auzit vocea joasă, uşor guturală, lângă ureche. Am recurs la toată stăpânirea de sine ca să nu-mi demasc uimirea sau tulburarea. De asemenea, am sperat că nu a simţit obiectul pe care-l strecurasem asupra mea. Mi-am întors încet atenţia spre prinţul aflat lângă mine şi i-am răspuns printr-o scurtă înclinare a capului. Nu era regele meu. Şi nu fusesem niciodată instruită să fac o plecăciune.

— Înălţimea Voastră!

— Ai dori să mă onorezi cu un dans?

Fauna şi-a înfipt dinţii în buza inferioară, la un pas să danseze pe vârfuri, şi a dat viguros din cap în semn de încurajare.

— Eu…

— Tu?

Când a măturat sala cu privirea, un licăr i-a apărut în ochi. Mulţimea s-a dat brusc înapoi, ca şi cum fiecare invitat ar fi fost îngrozit să-i atragă atenţia. Ringul de dans s-a eliberat.

— Sperai să dansezi cu altcineva prima oară? Dacă da, hai să-l facem să regrete că nu te-a întrebat înaintea mea!

— Voi dansa cu tine, însă nu există niciun motiv ascuns.

— Desigur!

Amuzamentul nu i-a dispărut când m-a dus pe ringul de dans şi orchestra a început imediat să interpreteze un vals. Preţ de câteva clipe, am rămas tăcuţi. Prinţul-demon pur şi simplu ne-a învârtit prin sală, frământările cu privire la dansatul în public fiind date dintr-odată uitării, în timp ce ne conducea cu uşurinţă prin paşi. Era încântător. Un diamant strălucitor incrustat în platină pură.

Sau poate că asta îşi dorea să cred. Poate că era de fapt o lamă. Forjată în focurile Iadului şi mortală ca păcatul. Pe măsură ce micşoram tot mai mult distanţa dintre noi, am aşteptat ca o scânteie de amintire să răzbată din tăciuni şi să aprindă flăcări ascunse ale dorinţei. Dacă el *chiar* era amantul din viziune, corpul meu nu părea să-l recunoască.

Pride s-a aplecat scandalos de aproape.

— Dacă eşti atât de fascinată de mască, aşteaptă până mi-o scot!

— Te asigur că nu mă uit la mască, Majestate! Sinceră să fiu, încerc să găsesc un nou set de coarne sau colţi.

Ochii îi străluceau.

— Când vreau, pot fi înspăimântător.

— Sunt convinsă că poţi, dar nu precum cineva pe care îl cunosc.

— Wrath?

Colţurile gurii i-au coborât când l-am căutat pe celălalt prinţ-demon pe ringul de dans, sperând că rostirea numelui său ar fi îndeajuns pentru a-l chema.

— Nu sunt obişnuit ca partenere de dans atât de frumoase să se gândească la fratele meu în timp ce sunt în braţele *mele.*

Nu m-am putut abţine. Am râs în faţa Diavolului.

— Eşti extrem de vanitos!

— Vanitatea se numără printre cele mai proeminente

trăsături ale familiei noastre. Deşi te asigur că orgoliul meu este bine justificat.

— Va trebui să te cred pe cuvânt, Alteţă!

Am valsat de-a lungul ringului de dans, între alte cupluri care ni se alăturaseră, în vreme ce Pride m-a învârtit iar şi iar, cu paşi fermi şi graţioşi. Chiar şi după lecţia improvizată a lui Wrath, îmi făcusem griji că aveam să mă împiedic sau să-l calc pe picioare, dar talentul lui a fost îndeajuns pentru a-mi masca oricare dintre greşeli. O parte din mine era dezamăgită. Dacă asta ar fi mers îngrozitor, ar fi putut fi cea mai mare frică a mea din prezent.

— Prinţul Casei Mâniei e foarte serios în comparaţie cu voi, ceilalţi.

— Cu asta se ocupă – excelează la război şi justiţie. Două domenii deosebit de serioase. Şi din acest motiv niciunul dintre noi nu trebuie să-şi bată capul cu aspectele complicate ale guvernării.

M-am încruntat.

— Tărâmul demonilor s-ar fi destrămat pe cont propriu, dacă nu l-ar fi îngrozit într-atât de tare încât să i se supună.

— Nu cred că înţeleg.

Pride ne-a învârtit până când l-am văzut pe Wrath rezemat de coloana de marmură, cu masca trasă înapoi şi privirea fixată asupra noastră. Ne urmărea fiecare pas, fiecare piruetă prin sala de bal.

Nu părea nici mulţumit, nici supărat, însă exista ceva în legătură cu expresia lui care m-a îndemnat să cred că era… gelos. Pride şi-a coborât mâna, o mângâiere înşelătoare de-a lungul spatelui meu, fără îndoială cu scopul de a-şi enerva şi mai tare fratele. L-am călcat pe picior şi am zâmbit în sinea mea când a tresărit.

— El e echilibrul, scumpa mea dragă. Şi, de obicei,

singurul lucru care stă între noi şi distrugerea totală. Wrath reprezintă întruchiparea justiţiei imparţiale. E temut deoarece nu ezită să execute o sentinţă şi să împartă dreptatea în rândul celor care merită pedepsiţi. Dacă trebuie să trimită pe cineva la închisoarea Damnării, versiunea muritorilor a „Iadului", îşi ia responsabilitatea foarte în serios.

Până acum, nimeni nu vorbise despre sufletele muritorilor trimise aici.

— Unde e situată?

— E adorabil că ai impresia că ţi-aş spune. L-ai întrebat pe Wrath?

Da, şi eram destul de sigură că menţionase ceva despre o insulă de lângă ţărmul vestic.

— Am avut impresia că ăsta ar trebui să fie rolul tău.

— Regulile sunt mai distractive când sunt încălcate, a spus Pride, ridicând un umăr. Şi delegarea sarcinilor face parte din guvernare, nu-i aşa?

Înainte să pot răspunde, ne-a învârtit din nou în paşi de vals prin sala de bal, cu mişcări fluide, graţioase şi impunătoare. De îndată ce am înţeles că nu-l mai interesa subiectul puterii, am schimbat tactica. Am aşteptat să ne îndepărtăm suficient de celelalte cupluri, apoi i-am şoptit:

— Ştiu că e personal, dar am vrut să-mi prezint condoleanţele.

Pride s-a încordat. Mă îndoiesc că i-aş fi observat reacţia dacă nu am fi valsat, motiv pentru care am vrut să abordez subiectul pe ringul de dans.

— Să pierzi pe cineva pe care-l iubeşti, am continuat când nu a vorbit, e o formă cumplită de durere. Nu i-aş dori aşa ceva nici duşmanului meu de moarte.

— Din moment ce nu mă îndoiesc că eu şi fraţii mei ne

numărăm printre cei pe care îi consideri duşmani, mă bucur să aud asta!

Era doar parţial adevărat, însă nu l-am corectat. La următoarea tură a ringului de dans, masca i-a alunecat înapoi, dezvăluindu-i gura. O cicatrice mică, în diagonală, îi tăia buza superioară şi se termina chiar sub cea inferioară; o mai văzusem. Am sperat că bătăile rapide ale inimii mele au fost confundate cu ritmul crescut impus de prinţ în timp ce continuam să dansăm.

Valsam tot mai aproape de marginea ringului, înspre un alcov tăinuit de o serie de ferigi mari în ghiveciuri. În momentul în care am trecut prin faţa ascunzătorii improvizate, am preluat conducerea şi ne-am răsucit pe amândoi, apoi l-am tras în locul întunecat, departe de privirile indiscrete. Nu i-am putut vedea complet expresia, dar l-am auzit inspirând brusc când l-am lipit de perete şi mi-am dus buzele la urechea lui.

Neavând nevoie de altă încurajare, Pride şi-a scos masca şi a lăsat-o să cadă pe podea, apoi a trecut la mea, dornic să o îndepărteze, căci îşi formase o impresie greşită despre situaţia noastră actuală.

O reacţie la care speram.

— Fratele tău te consideră un depravat. Prea îmbătat de vin şi subjugat de iubite pentru a-ţi împovăra mintea cu ceva important.

M-am retras suficient cât să-l pot studia. O umbră de prudenţă i-a trecut peste trăsături.

— Totuşi, azi-dimineaţă îţi conduceai gărzile prin împrejurimile Casei Mândriei, arătând oricum, numai prins în mrejele alcoolului, nu.

— Poftim?

S-a prefăcut nedumerit, ca un actor talentat. Am

observat că nu mi-a răspuns direct la întrebarea implicită, oferindu-şi o modalitate de a evita să spună o minciună.

— Sunt aici pentru sărutări, nu pentru o inchiziţie. Dacă vrei să purtăm o conversaţie, pot găsi subiecte mai stimulatoare.

Şi-a apropiat gura de a mea, însă l-am oprit cu o palmă apăsată pe piept.

— Permite-mi să vorbesc mai clar, Majestate. Nu sta în faţa mea, pretinzând că nu-mi amintesc că *tu* ai fost cel care m-a obligat să descalec de pe iapă. De ce m-ai ţinut ostatică la Casa ta atâtea ceasuri? Ca să ascunzi câţi soldaţi îţi patrulează domeniul?

— Doar nu te aştepţi să împărtăşesc informaţii cu o membră a altei Case.

— Prea bine! Atunci răspunde-mi la următoarea întrebare. De ce ascunzi faptul că nu eşti chiar atât de beat şi de mândru pe cât ai vrea să creadă alţii?

— În principiu, rareori îmi dezvălui adevărata fire în faţa cuiva. Ar fi înţelept să procedezi la fel.

Privirea mi s-a abătut spre cicatricea prinţului. Mă îndoiam că acesta era singurul motiv pentru care alesese să se ascundă.

— Nu ai apărut în acea noapte la mănăstire; l-ai posedat pe Antonio. Pentru a păstra anonimatul?

— Nu ar trebui să mă întrebi despre blestem?

O tactică familiară de diversiune specifică demonilor: răspunzi la o întrebare cu alta.

— Ştiu că naşterea mea a prevestit sfârşitul blestemului tău. Prin urmare, trebuie să fi avut alte motive ca să te ascunzi.

Deodată, prinţul şi-a pierdut firea. Lovitura la adresa mândriei sale nimerise direct la ţintă.

— Nu mă *ascundeam.* Dimpotrivă, eram ocupat.

— Ei bine, deşi sunt sigură că am putea vorbi pe ocolite pentru eternitate, nu te-am tras deoparte pentru o discuţie frustrantă.

— Atunci hai să trecem la partea distractivă!

Mişcându-se cât se poate de lent, Pride şi-a plimbat mâna pe trupul meu, apoi i-am simţit degetele trasând acelaşi drum sinuos înapoi, oprindu-se lângă coapsă.

— Ce avem noi aici?

— Pumnalul meu.

Am zâmbit larg când şi-a retras brusc mâna.

— Uite care-i partea distractivă: îţi voi traversa de două ori domeniul, la o oră şi o dată alese de mine, fără nicio intervenţie din partea ta, a gărzilor tale sau a oricui altcuiva care numeşte Casa Mândriei sau acel Cerc căminul său.

— De ce ar trebui să fiu de acord cu o asemenea învoială?

— Pentru că-ţi ştiu unul dintre secrete.

— Talentele mele din dormitor sunt deja arhicunoscute.

Tachinarea lui era doar o altă tentativă de diversiune. Îl încolţisem, iar prinţul îşi arăta dinţii zâmbind, de parcă nu ar fi fost deranjat. Am înţeles de unde venea zicala *a face pe dracu-n patru.* Pride afişa perfect o atitudine lipsită de griji. De fapt, suspect de lipsită de griji.

— Nu îi voi spune fratelui tău despre rădăcina-somnului. Cu siguranţă ai destulă pentru a adormi o armată întreagă. Iar asta, Alteţă, pare o informaţie pe care ai fi disperat să o ţii pentru tine. Spre deosebire de talentele din *dormitor* cu care te lauzi.

Privirea îi era dură, gânditoare. Un muşchi i-a zvâcnit în maxilar când şi-a dat acordul cu o mişcare scurtă din cap.

— Prea bine!

— Va trebui să fii mai specific.

— Îmi poţi traversa de două ori domeniul, fără să întâmpini nicio problemă din partea oricui îmi numeşte Cercul căminul său. În schimb, nu-i vei spune fratelui meu despre rădăcina-somnului. Gata!

S-a uitat de sus la mine, cu un licăr furios în ochi.

— Satisfăcută?

— Mai mult decât îţi poţi imagina, Alteţă.

De data asta, chipul i-a trădat neîncrederea. Pe bună dreptate. Tocmai făcuse o greşeală cumplită.

M-am întors şi am ieşit din micul nostru alcov, dar nu am ajuns prea departe înainte să fiu interceptată de un alt prinţ. Envy îşi scosese la rândul său masca, iar ochii lui verzi realmente străluceau, însufleţiţi de orice ar fi zărit în spatele meu.

— Bine jucat, Vrăjitoare-Umbră! O piatră, doi fraţi.

— Te-ai îmbătat deja?

— Nu de la alcool, a spus el, apoi a zâmbit, arătându-şi gropiţa. Am venit să te iau, oaspete de onoare! A sosit momentul să ne hrăneşti cu cea mai mare frică a ta. Şi n-ai idee cât de flămând am devenit deodată.

Treizeci şi unu

Am zărit-o pe Fauna în mulţime; pielea ei brună căpătase o paloare nefirească sub mască. Prietena mea s-a uitat în jur, ca şi cum ar fi încercat să găsească o modalitate de a distrage atenţia invitaţilor şi de a opri coşmarul înainte să înceapă. Anir stătea lângă ea, cu o expresie îndeajuns de mânioasă, încât să fie demn de a sa Casa adoptată a Păcatului.

Părea gata să apuce pumnalul pe care ştiam că îl avea ascuns sub ţinuta de seară şi să-şi croiască luptând drum spre mine, ca să-mi fie alături. Privirea lui dură promitea oricui ar încerca să-l împiedice că avea să-i cunoască din plin furia. Deşi el şi Fauna erau conştienţi că nu exista o cale de scăpare din asta, nu trebuia să le placă situaţia sau să le uşureze sarcina membrilor familiei regale. În ciuda grijii copleşitoare care-mi circula prin vene, dovada lor de prietenie mi-a îmbunătăţit simţitor starea de spirit.

M-am îndepărtat brusc de braţul întins al lui Envy şi am aruncat o privire în jur, căutându-l pe Wrath. Aveam nevoie să-i văd încruntătura familiară pentru a mă calma. M-am ridicat pe vârfuri, uitându-mă dincolo de umeri şi capete după silueta impunătoare a prinţului-demon. Fireşte, dispăruse din nou.

Nu i-am văzut nici pe Lust şi nici pe Greed în mulţime. Şi Sloth trebuia să fie prezent – mai devreme fuseseră şapte prinţi cu măşti de lup –, dar acum era, de asemenea, în mod clar absent. Sau se relaxa pe undeva. Poate că se retrăseseră în vreo sală de jocuri. O parte din mine voia să se năpustească prin castel până îi găseam. O dorinţă ce nu făcea decât să amâne inevitabilul. Într-un fel, poate că era o

binecuvântare că nu aveau să fie părtaşi toţi cei şapte prinţi la momentul dezvăluirii celei mai mari temeri de-ale mele.

Pride s-a strecurat din alcovul în care încheiasem învoiala şi s-a îndreptat relaxat spre o coloană, lăsându-mă să-mi înfrunt singură soartă. Nu că aş fi fost surprinsă.

— Vino! m-a îndemnat Envy, care nu s-a obosit să-şi tempereze entuziasmul din voce. Permite-mi să te prezint maestrului de ceremonii!

L-am urmat prin mulţimea care se dădea în lături, iar pulsul îmi bubuia din ce în ce mai tare în urechi, cu fiecare pas ce mă apropia de podiumul din sala de bal. Acolo ne aştepta un demon cu pielea albastră şi ochii roşii, mânuind un pumnal cu aspect înfiorător. Era un miracol că inima nu-mi sărise din piept. Mi-am ridicat uşor fusta cu mărgele, când am urcat scările pentru a sta lângă demon. A dat o dată din cap, apoi şi-a ridicat lama deasupra capului, arătând runele gravate pe metal. La vederea armei, invitaţii au izbucnit în urale.

— Fără alte formalităţi, dacă nu există obiecţii, vom elibera cea mai mare frică a oaspetelui nostru.

Maestrul de ceremonii mi-a întins o mână.

— Lady Emilia, dacă binevoieşti să-ţi oferi încheietura! Trebuia să iau puţin sânge pentru ca magia să aibă efect.

Panica mi-a încătuşat fiecare celulă din trup. Deşi abia puteam să văd dincolo de micile pete albe care-mi pluteau în faţa ochilor, mi-am ridicat încet braţul. Toată viaţa noastră, *nonna* Maria voise să nu permitem ca sângele să ne ajungă în mâinile duşmanilor. Şi iată-mă aici, oferindu-l de bunăvoie! Unei lame gravate cu rune magice, care avea să îmi fure secretele.

Mi-am ţinut braţul neclintit şi m-am împotrivit impulsului de a-l trage înapoi şi de a fugi. Spre meritul lui,

maestrul de ceremonii nu părea nespus de fericit sau de triumfător. Mi-a aruncat o privire plină de compasiune şi a şoptit:

— O înţepătură mică şi totul se va termina în curând.

Lama era rece ca gheaţa pe pielea mea. M-a cuprins groaza. Se întâmpla cu adevărat. Mi-am închis ochii strâns, rugându-mă în gând zeiţelor ca asta să…

— Opreşte-te! a răsunat o voce profundă. Eu voi fi cel care va sacrifica un secret al inimii.

Metalul mi-a dispărut imediat de pe piele. Mi-am ridicat uşor pleoapele, iar ochii mi-au trecut de la maestrul de ceremonii la mulţime. Ca la un semn, toţi invitaţii s-au întors şi s-au holbat şocaţi la demonul care vorbise. Le-am urmărit privirile până când l-am găsit.

Wrath stătea cu braţele încrucişate peste piept şi se uita fix la mine, oferindu-mi toată atenţia lui.

— Cu tot respectul, Majestate, nu vă puteţi pune în locul…

— Am câştigat vânătoarea. Acesta e premiul pe care îl revendic.

Maestrul de ceremonii a clătinat din cap, de parcă ar fi analizat cu atenţie cum avea să-şi formuleze răspunsul.

— Nu… nu cred că o asemenea ceremonie poate fi finalizată fără consecinţe grave la adresa Domniei Voastre.

— Sunt conştient de preţ.

Am privit cu neîncredere cum Wrath şi-a croit drum pe culoar şi a urcat scările podiumului. Îi era teamă că cea mai mare frică a mea ar avea repercusiuni mai grave decât dezvăluirea adevărului său? Prinţul Casei Mâniei mă antrenase să rezist influenţei demonice, dar nu păruse niciodată îngrijorat în privinţa acestei părţi a festinului. Oare ştiuse dintotdeauna că urma să-mi ia locul?

Punea ceva la cale, dar nu aveam nicio idee care îi era scopul.

Fără să-şi desprindă ochii din ai mei, demonul şi-a scos haina, apoi şi-a suflecat mâneca braţului stâng. La vederea tatuajelor noastre identice, un murmur a străbătut mulţimea. Din câte se părea, nu toţi invitaţii ştiau că logodna noastră fusese una forţată.

În viziunea lor, exista o diferenţă foarte mare între a curta un prinţ şi, aparent, a-l înlănţui magic într-un legământ de căsătorie. Poate se îngrijorau că dovada lui neaşteptată de eroism era efectul unei vrăji. Maestrul de ceremonii se uita cu gura căscată la prinţul-demon. Mă îndoiam că acest prinţ mai oferise ceva asemănător înainte. Nici măcar mie nu îmi venea să cred. Wrath, demonul care îşi preţuia secretele mai mult decât oricine altcineva, oferea de bunăvoie unul.

Pentru mine. În faţa fiecărei curţi inamice. Nu era o declaraţie de dragoste, dar era pe aproape.

În cele din urmă, cu un efort vizibil, ochii lui Wrath i-au părăsit pe ai mei pentru a se aţinti asupra demonului.

— Ia pumnalul!

— Eu…

Maestrul de ceremonii a bâjbâit după armă, evident stânjenit de sarcina primită, şi anume să-l taie pe unul dintre conducătorii Iadului.

— Înainte să începem, mai rămâne problema votului. Fraţii Domniei Voastre trebuie să aleagă ca acesta să fie premiul pe care-l revendicaţi, Majestate.

— O, ce mama dracului! Ajunge!

Pride a ţâşnit din locul în care stătuse sprijinit leneş de o coloană, iar ochii lui argintii s-au mijit ameninţător, un avertisment în sine.

— E incredibil de plictisitor! Cu siguranţă există un alt

premiu mai distractiv de revendicat, nu-i aşa? Secretele mi se par teribil de obositoare, a adăugat el, uitându-se provocator la fratele lui. Poate că sacrificiul din acest an va veni sub forma unei întâlniri amoroase interzise. Sunt convins că putem găsi un voluntar dispus să se culce cu oaspetele de onoare. Iar fratele meu poate alege un alt premiu.

Demonii adunaţi s-au uitat subtil de la Wrath la regele lor; niciunul dintre ei nu mai îndrăznea să respire.

— Nu!

Tonul lui Wrath era îndeajuns de rece pentru a rivaliza cu gheaţa. Mi-a aruncat o privire, probabil ca să vadă dacă fusesem intrigată de idee şi vorbise prea repede. Îmi închipuiam că dacă spuneam „da", el avea să dea înapoi, fără să rostească niciun cuvânt în semn de protest, dacă acceptam să mă culc cu Pride. Indiferent cât de mult ar fi urât o asemenea decizie.

Şi ar fi urât-o cu o patimă înfricoşătoare. Prinţului îi alunecase masca indiferenţei de pe chip şi nu o pusese la loc.

— Se pare că există o neînţelegere, a spus Diavolul, cu un zâmbet păcătos.

Wrath s-a uitat precaut la fratele lui, care practic exploda de mândrie, mulţumit că pusese momeala potrivită şi că prinţul Casei Mâniei căzuse în adevărata lui capcană.

— Nu am vrut să sugerez că *eu* mi-aş oferi serviciile. Din moment ce lady Emilia e logodnica ta, cred că *tu* ar trebui să fii cel care se culcă cu ea, frate.

Am încremenit. Dacă eu şi Wrath petreceam noaptea împreună…

… aveam să fim mult mai aproape de finalizarea legământului de căsătorie. Şi Pride ştia asta. Părea netulburat de idee; dimpotrivă, părea dornic să mă

căsătoresc cu fratele lui. Prin urmare, nu îi păsase niciodată de contractul pe care îl semnasem şi nu fusesem nicicând logodnica lui. Deci, în numele Celor Şapte Cercuri ale Iadului, ce naiba se petrecea cu adevărat aici? Dacă naşterea mea şi a Vittoriei spulberase blestemul Diavolului, tot nu reuşeam să înţeleg de ce minţiseră demonii în privinţa mireselor.

Envy, iniţial nemulţumit de întrerupere, s-a înveselit brusc.

Wrath s-a uitat atunci la mine, cu un chip golit de emoţii, singurul indiciu că nu era mulţumit de răsturnarea de situaţie fiind buzele lui strânse cu înverşunare.

Orice a văzut pe faţa mea i-a înăsprit tonul când i s-a adresat din nou fratelui său.

— Alege altceva sau dă-te înapoi şi haideţi să votăm pentru a finaliza ceremonia!

— Ţi-am spus, a tărăgănat Pride, m-am săturat de secrete. Sunt mult prea plictisitoare. E timpul pentru o tradiţie nouă şi sunt convins că gazda noastră este dispusă să ne facă pe plac.

Diavolul a dat din cap spre Gluttony, care stătea cu mâinile împreunate, frecându-şi nerăbdător palmele.

— Într-adevăr! Tare mult îmi mai place să încalc regulile. Aveţi două opţiuni. Fie vă culcaţi unul cu altul în una dintre camerele de sticlă de aici…

S-a dat deoparte şi, cu o fluturare a mâinii exagerat de dramatică, a tras de un cordon auriu care ţinea draperiile, dezvăluind un dormitor neocupat, învăluit în lumina delicată a lumânărilor.

— Fie…

— În apartamentul tău regal, am propus, uimind pe toată lumea, mai ales pe mine.

— Apartamentul meu?

Wrath m-a privit surprins, cu ochii larg deschişi; am dat din cap.

— Nu trebuie să schimbăm regulile, Emilia. Dacă vreau să revendic frica drept premiu, o voi face.

— Numai dacă obţii suficiente voturi.

Rânjetul lui Gluttony s-a lăţit când furia lui Wrath a cutremurat sala de bal.

— Poate că ai câştigat vânătoarea, dar acesta nu mai e premiul pe care trebuie să îl revendici. Înlocuim sacrificiul oaspetelui de onoare. Poţi alege apartamentul regal, camera de sticlă sau, cel mai bine, poţi rămâne aici. Întinde-o pe podium sau lipeşte-o de coloană. Atunci putem fi siguri că ai dus treaba până la capăt.

— Doar dacă nu cumva vrei să stai deoparte şi să laşi pe altcineva să se ofere voluntar, a comentat Envy, zâmbetul lui mult prea nevinovat trădând faptul că-şi folosea păcatul pentru a-şi lua în derâdere fratele. Votul meu ar fi pentru Gluttony. El e gazda.

— Nu!

Tonul lui Wrath a dat clar de înţeles că nu exista absolut nicio şansă ca el să transforme asta într-un spectacol şi că avea să declanşeze un război dacă fraţii lui încercau vreo manevră.

În loc să fie supărat, Gluttony a acceptat totul cu calm, şi m-am întrebat dacă îşi pierdea vreodată buna dispoziţie sau dacă era fericit în permanenţă.

— Aşa să fie, o întâlnire amoroasă în apartamentul tău regal! a anunţat el înainte să bată de două ori din palme. Maestre de ceremonii, finalizează ritualul!

*

În apartamentul regal tăcut, Wrath se plimba agitat dintr-un colţ în altul, ca un prădător măreţ în cuşcă. Nu conta că presupusa lui închisoare era un dormitor elegant mobilat şi amenajat, cu şampanie rece, fructe trase în ciocolată, candelabre de cristal şi cearşafuri de mătase. Şi o logodnică care tânjea după atingerea lui.

Chiar dacă nu şi-ar fi oferit unul dintre secrete pentru a-mi permite să-l păstrez pe al meu, tot îl doream. Era timpul să nu mă mai mint. Să nu mai pretind că atracţia dintre noi se datora numai magiei seducătoare a lumii subterane şi legăturii noastre. Îl doream pe prinţul-demon. Îi căutam silueta impunătoare în fiecare sală aglomerată. Îi apreciam protecţia şi cu păcatul lui mă potriveam cel mai bine.

Indiferent de trecutul nostru şi de circumstanţele care ne aduseseră aici, în acest moment, împreună, îmi doream o noapte de pasiune cu el.

Însă prinţul nu părea să-mi împărtăşească sentimentele. S-a îndreptat neliniştit spre şemineu şi s-a rezemat de poliţă, cu ochii atraşi de dansul flăcărilor. Treptat, văpăile au devenit argintii şi s-au stins dinaintea lui. Nu a vorbit în drum spre apartamentul regal şi nu s-a uitat nici măcar o dată la mine după ce intrasem în dormitor.

Fără să-mi întâlnească privirea intensă, demonul a spus:

— Nu e prea târziu să renunţ la un secret. Nu trebuie să facem asta. Am jurat că vei avea de ales. Mă ţin de cuvânt. Indiferent de ce au spus mai devreme, fraţii mei nu vor vota împotriva mea.

— Dar *chiar* am ales.

S-a întors în cele din urmă, cu o expresie înverşunată.

— Să alegi între două opţiuni nici pe departe satisfăcătoare nu este o alegere.

Un zâmbet mi-a jucat pe buze.

— Să mă culc cu tine nu va fi nici pe departe satisfăcător?

— Nu trata cu uşurinţă situaţia!

— Nu o fac, l-am asigurat, renunţând la nota de tachinare din voce. Nu am vrut niciodată să renunţ la o frică sau la un secret. Nu pot spune acelaşi lucru despre faptul că te doresc.

Privirea demonului a alunecat de la ochii mei la gura mea.

— Asta *nu* e acelaşi lucru.

— Te întrebi dacă e cea mai romantică propunere? Nu există nicio urmă de îndoială că nu e. Totuşi, nu pot susţine că sunt nemulţumită. Din moment ce eşti un expert în a simţi emoţii şi minciuni, m-aş fi gândit că ştii asta. Prin urmare, nu am de ales decât să cred că eşti supărat dintr-un cu totul alt motiv. Deoarece simţi că alegerea *ta* a fost cea furată.

Dar mai era o explicaţie.

— Sau poate că nu vrei să te culci cu mine.

— Asta crezi?

— Dacă ai vizitat pe altcineva aseară şi nu vrei să fii cu mine, înţeleg. Putem să ne întoarcem în sala de bal şi voi completa ceremonia fricii. Nu-mi datorezi nimic.

Wrath a străbătut cu paşi lenţi distanţa dintre noi, însă nu m-am mişcat din loc. Şi-a pus tandru mâinile pe şoldurile mele şi, când m-a tras spre el, un mic fior mi-a gonit de-a lungul pielii, pornind din locul unde trupul demonului îl apăsa pe al meu. Îi simţeam erecţia chiar şi prin pantaloni şi rochia mea cu mărgele, un adevăr imposibil de ignorat.

— Vezi?

Vocea prinţului era răguşită, profundă. O mângâiere intimă într-un loc necunoscut şi lăuntric al fiinţei mele, un

imbold subtil de a mă apleca şi mai mult spre el.

— Nu se pune problema dacă te doresc, Emilia.

— Atunci ce te reţine?

— Consideră-mă egoist, dar nu vreau să existe forţe sau influenţe din afară care să te conducă în braţele mele.

Mi-a ridicat faţa, cu buzele la o răsuflare distanţă de ale mele.

— Când te hotărăşti să vii în dormitorul meu, vreau să ştii pe ale cui cearşafuri te întinzi. Vreau să-mi strigi numele.

— Ştiu cine eşti.

— Oare?

Buzele demonului mi-au alunecat uşor pe piele, atât de aproape să-mi atingă zona sensibilă a gâtului, dezmierdată deocamdată numai de răsuflarea lui caldă, când şi-a dus gura la urechea mea.

— Mi-ar plăcea să te aud cum îl rosteşti.

— Fraţii tăi au spus doar „întâlnire amoroasă”.

Am schimbat brusc subiectul.

— Nu au precizat că trebuie să…

— Să?

Prinţul-demon s-a lăsat pe spate, cu un zâmbet strâmb pe buze, în timp ce aştepta să continui. Ştia exact ce vreau să spun. Şi avea să se prefacă nedumerit până când urma să zic cuvintele.

— Să ne futem. Sau să păcătuim trupeşte. Deşi am auzit o formă puţin diferită a primei variante doar în acest Cerc, mai exact „futu-i!”, repetată ca o rugăciune malefică când am plecat aseară din grădinile plăcerii.

Wrath a izbucnit în râs, un sunet puternic şi minunat. Mi-aş fi dorit să nu mă fi luat gura pe dinainte şi să pot retrage cuvântul urât. Când obrajii mi-au căpătat o tentă trandafirie, am blestemat în gând, nemulţumită de reacţia

mea şi puţin supărată pe demon.

Mi-a conturat bărbia cu încheieturile degetelor, privindu-mă cu ochii plini de căldură.

— Nu, presupun că nu au precizat dacă trebuie să păcătuim trupeşte.

Irisurile i s-au întunecat, două oceane de aur topit.

— Ce ai vrea să fac în schimb, doamna mea? Asta?

N-am avut timp să răspund. I-am simţit buzele şi dinţii pe linia gâtului, fiecare muşcătură la fel pătimaşă ca precedenta. Nici măcar nu am încercat să-mi reţin oftatul care mi-a scăpat când limba demonului mi-a atins în treacăt zona sensibilă unde îmi zvâcnea pulsul.

— Spune-mi ce vrei şi îţi voi îndeplini toate dorinţele.

Am închis ochii şi m-am înclinat spre prinţ, subjugată de atingerea lui. O imagine mi-a apărut deodată în minte: toţi îndrăgostiţii şi amanţii întinşi pe masa de la intrarea din castel, la sosirea noastră. Gura lui Wrath a coborât pe umărul meu, sărutările lui devenind tot mai fierbinţi şi mai ameţitoare cu cât mi se apropiau de decolteu.

— Vreau…

S-a oprit câteva secunde, suficient ca să se îndepărteze şi să mă privească în ochi.

— Da?

— … să-mi scoţi rochia.

Degete agile au început să-mi desfacă nasturii de pe partea laterală a rochiei. Spre deosebire de ajutorul oferit în timpul călătoriei noastre prin Coridorul Păcatelor, se mişca agonizant de lent. Nu se grăbea deloc, de parcă ştia exact cum mă înnebunea de dorinţă. Fiecare nasture desfăcut, fiecare atingere uşoară a degetelor lui pe piele, fiecare răsuflare întretăiată… Mă aflam deja la câteva secunde distanţă de a fi mistuită de flăcări şi nici măcar nu-mi

scosesem hainele.

Demonul mi-a coborât breteaua de pe un umăr, hotărât să marcheze orice porţiune de piele nou descoperită cu sărutări flămânde. Apoi a îndepărtat-o şi pe cealaltă, cu limba şi dinţii urmându-i îndeaproape degetele, şi a tras partea superioară a rochiei în jos, cu grijă, oprindu-se după ce mi-a eliberat sânii.

— La naiba, eşti atât de frumoasă!

Arăta ca un bărbat căruia i se oferise cea mai bună masă posibilă, după ce aproape că murise de foame. Dar, în loc să se ospăteze, plănuia să se bucure de fiecare înghiţitură, să o savureze. Un deget mare mi-a trecut lent peste sfârc, care s-a întărit de plăcere. O căldură intensă mi s-a acumulat sub buric.

— Ce altceva ai vrea, doamna mea?

— Plăcere. Seducţie.

Mi-am adunat curajul.

— Vreau să rămâi. Toată noaptea. Cu mine. Şi dacă-ţi *trece* măcar prin minte să te înclini după aceea şi să pleci, aşa cum ai procedat ultima dată când m-ai atins, te voi vâna şi te voi face să regreţi.

— Ameninţă-mă din nou!

Tonul lui gutural mi-a dat de înţeles că îi plăcea foarte mult.

— Păgân nebun ce eşti!

— Numai ce-i mai bun pentru tine.

Mi-a capturat gura cu a lui. Sărutul demonului îi trăda intenţiile; îşi dorea să mă domine, să mă stăpânească. Şi, pentru o clipă, m-am predat cu bucurie. Mi-am trecut limba peste buza lui inferioară, oftând când a profitat de invitaţia nerostită şi şi-a strecurat-o pe a lui în gura mea. Cucerind, seducând. Exact aşa cum îi cerusem.

L-am tras mai aproape, l-am strâns mai tare în braţe. Îmi fusese dor de asta. Îmi fusese dor de *el.* De senzaţia trupului său, apăsat de al meu, de sunetul respiraţiei lui sacadate în timp ce mă atingea, dezlănţuindu-şi dorinţele şi cedând în faţa legăturii noastre. Degetele lui viclene mi-au cuprins sânii şi m-au torturat cu dezmierdări înnebunitor de blânde, care mi-au înteţit patima. Rochia mi-a rămas înfăşurată în jurul taliei. Voiam să dispară. Voiam să-i simt pielea goală lipită de a mea, ca mâinile demonului să fie libere să-mi exploreze fiecare centimetru din corp.

Apoi l-am îndrumat prin micul salon spre dormitor, dornică să-i simt greutatea apăsându-mă pe saltea. De data asta, mi-a dat voie să conduc, fără să se oprească nici măcar pentru o clipă din explorarea lentă a gurii mele. Ne-am întins amândoi pe pat, demonul trăgându-mi încet rochia până jos. Mi-am ridicat şoldurile, ajutându-l să o strecoare peste rotunjimi înainte să o arunce deoparte.

Vesta şi cămaşa lui i s-au alăturat pe podea. Între noi au mai rămas doar lenjeria mea scandalos de subţire şi pantalonii prinţului.

Wrath a studiat cele două panglici, câte una de fiecare parte a trupului meu, părând nerăbdător să desfacă darul pe care i-l ofereau. Şi, osândi-m-ar zeiţa, voiam să le sfâşie! Treptat, un zâmbet triumfător i-a apărut pe chip; fără îndoială că simţise cât sunt de înfierbântată.

S-a aşezat între coapsele mele şi s-a aplecat înainte, trăgând de panglici cu dinţii. Mi-am mişcat frenetic trupul, nesigură ce voiam mai exact să facă în continuare, dar conştientă că poziţia actuală a demonului era dureros de amăgitoare, de ispititoare.

După o clipă, s-a oprit.

— E bine aşa?

— Da!

I-am luat faţa între mâini şi i-am mângâiat obrajii.

— Te rog, nu te opri!

Era permisiunea pe care o aştepta. Fără să ezite, prinţul şi-a dus la bun sfârşit sarcina începută. După ce mi-a înlăturat lenjeria intimă, m-a admirat vreme îndelungată, cu o privire intens de arzătoare. M-am împotrivit impulsului de a-mi strânge picioarele sau de a mă acoperi.

De parcă mi-ar fi smuls acea teamă din minte, ochii lui tăioşi i-au găsit îndată pe ai mei.

— Nu te ascunde vreodată de mine! Doar dacă nu cumva vrei să mă opresc sau nu-ţi ofer plăcere aşa cum vrei. Eşti frumoasă. Şi nu-mi doresc nimic mai mult decât să fac asta – şi-a trecut încet un deget peste acel loc sensibil dintre coapsele mele şi aproape că am văzut stele – cu limba.

S-a uitat adânc în ochii mei, asigurându-se că văd adevărul în ai lui, apoi şi-a coborât gura. Prima atingere a limbii demonului a fost o explozie şocantă de plăcere, care mi-a electrizat întregul trup. Mi-am arcuit spatele pe pat, îndrumată de fiorul anticipării următoarei mângâieri păcătoase.

Wrath şi-a trecut braţele în jurul picioarelor mele, apoi şi-a coborât din nou gura. De data asta, m-a ţinut nemişcată şi mi-a înclinat în sus şoldurile, astfel încât să fiu străbătută de cele mai intense valuri de plăcere. Am simţit că tot sângele mi se scurge în cap. O, sfântă zeiţă, fiecare atingere era tortură pură! Tocmai când credeam că nu se poate mai bine de atât, prinţul şi-a introdus un deget în mine, gura lui mişcându-se cu mai multă înflăcărare.

M-am zvârcolit sub el, cu mâinile căutând ceva de apucat, disperată să-mi: găsesc o ancoră într-o asemenea furtună învolburată a plăcerii, care mă înălţa pe culmi

nebănuite şi mă purta tot mai departe. Am tras de cearşafuri, strângându-le cu putere, în timp ce Wrath continua să mă sărute în acel loc intim, să-şi folosească limba şi dinţii, pompându-şi degetele în ritmul bătăilor inimii mele. Plăcerea devenea copleşitoare, o dâră de foc care-mi săgeta fără oprire trupul.

Mi-am strecurat degetele în părul lui moale, cu respiraţia o înşiruire de gemete şi gâfâieli, iar pulsul părea să-mi bată cu putere prin fiecare centimetru glorios al trupului. Eram atât de aproape de orgasm!

Asaltul lui Wrath a devenit nimicitor, de parcă demonul războiului i-ar fi poruncit corpului meu să i se supună şi să explodeze sub apăsarea gurii lui nemiloase. Pentru că asta îi era voia. Pentru că asta îşi dorea.

Mi-am împins şoldurile înainte, iar prinţul a mârâit în semn de aprobare, sunetul şi vibraţia acestuia fiind la un pas să-mi ofere acea senzaţie euforică îndelung râvnită. Am vrut să-i strig numele, însă chiar atunci s-a mişcat în sus pe trupul meu şi am simţit pe propria piele cât era de excitat. Gura lui a devorat-o pe a mea. Şi-a legănat şoldurile într-un mod minunat de dur, iar trupurile ni s-au izbit ca într-o luptă, amândoi renunţând la orice urmă de control. Apoi Wrath s-a retras şi s-a împins din nou în mine. Şi din nou.

Mi-am înfipt unghiile în umerii lui şi i-am oglindit cu lăcomie mişcările. Fiecare împingere mă aducea tot mai aproape de extaz. Erecţia îi aluneca între coapsele mele, noile senzaţii sporindu-mi plăcerea. Încă purta blestemaţii ăia de pantalonii, care nu ne lăsau să ne unim pe deplin, dar asta nu m-a împiedicat să explodez în cele din urmă sub trupul masiv al demonului.

Cu un geamăt atât de puternic, încât aproape că a zguduit patul, Wrath m-a urmat dincolo de limită.

Treizeci şi doi

Stăteam în cercul braţelor lui Wrath, cu spatele lipit de pieptul demonului, în timp ce amândoi ne trăgeam răsuflarea. Mi-a trasat conturul tatuajului cu vârfurile degetelor, atingerea lui leneşă stârnind cu totul alte emoţii. Exista ceva mai intim în acea dezmierdare blândă decât orice act sexual sau expresie fizică a iubirii. Nu eram sigură că Wrath era pe deplin conştient că o făcea. Ceea ce complica şi mai mult lucrurile.

M-am cuibărit lângă el, dornică să-mi alung grijile şi să mă bucur de moment.

Prinţul şi-a lipit buzele de tâmpla mea.

— Te rog să te abţii de la a te mişca aşa. Măcar pentru câteva minute.

— E dureros?

I-am simţit zâmbetul pe piele.

— Dimpotrivă.

Curioasă şi nu prea bună la urmat ordine, am repetat mişcarea. Wrath s-a întărit în spatele meu. Sfântă zeiţă din cer! Setea lui pentru seducţie era insaţiabilă.

M-am rostogolit ca să-l privesc.

— Scoate-ţi pantalonii!

Demonul şi-a arcuit o sprânceană, iar eu am fluturat o mână spre trupul meu gol.

— Refuz să fiu singura complet dezbrăcată.

— Dacă-mi scot pantalonii, nu pot garanta că vom dormi prea mult.

Mi-am arcuit la rândul meu o sprânceană şi am aşteptat. Nu spusesem nimic despre somn. Îndrăzneţ din partea lui să presupună că-mi intuise planurile. Cu un oftat, pantalonii i-

au dispărut, apoi Wrath m-a lipit din nou de trupul lui. Am zâmbit larg când m-am împins uşor în el şi i-am auzit răsuflarea sacadată.

— Emilia!

— Da? am murmurat, pe un ton înşelător de inocent şi mieros. E vreo problemă?

Ar fi trebuit să ştiu că nu e o idee bună să-l tachinezi pe generalul de război. Demonul nu juca nici pe departe corect, juca doar ca să câştige. Din spate, s-a aşezat chiar la intrarea în corpul meu, furându-mi tot aerul din plămâni. M-am încordat şi m-am relaxat simultan, gata ca el să se împingă mai adânc.

— Spune-mi, draga mea logodnică, eşti sigură că vrei să fiu soţul tău?

Mi-a prins şoldul cu o mână şi a strecurat-o pe cealaltă sub mine, trăgându-mă mai aproape. Îmi pierdeam treptat stăpânirea de sine. Mi-am arcuit spatele.

— Eşti pregătită şi dornică să petreci eternitatea aici, cu mine?

Mintea încă mi se hotăra, dar trupul îmi era dornic, umed de excitare. De data asta, când şi-a legănat şoldurile, mişcările prinţului au fost în mod deliberat lente, o altă formă de tortură. Fără pantaloni, pielea lui catifelată a alunecat peste a mea, şi m-am predat senzaţiei copleşitoare, de fericire pură. Eram gata să renunţ la aproape orice pentru a mă putea bucura complet de el, chiar acum. Mai puţin la misiunea mea.

Cu mare efort, m-am desprins din braţele lui şi m-am ridicat. Nu s-a împotrivit, nu a protestat. Pentru a atenua lovitura respingerii mele, m-am aplecat peste pat şi l-am sărutat cast.

— Ce spui de un pahar înainte de culcare?

Wrath m-a urmărit cu atenţie, dar nu am zărit durere sau dezamăgire pe chipul lui. Doar victorie. Ştia că nu aveam să mă culc cu el.

— Vrei să mă ocup eu?

— Sunt deja în picioare, aşa că rămâi acolo.

S-a sprijinit pe un cot şi mi-a aruncat o privire amuzată când am îndreptat un deget acuzator spre el.

— Nu te mişti! Nu te înclini! Ai promis!

— Sunt un demon legat de cuvântul meu.

— Bun!

Mi-am luat rochia şi am intrat cu paşi mari în salon, unde aştepta şampania rece. Cu inima bătându-mi sălbatic în piept, am aruncat o privire peste umăr, ca să mă asigur că prinţul rămăsese în pat, apoi am înălţat o rugăciune scurtă zeiţei minciunilor şi înşelăciunilor pentru a-mi călăuzi mâna.

Cu mult înainte să-l cunosc pe Wrath, făcusem un jurământ cuiva pe care îl iubeam. Şi nu puteam rata o oportunitate atât de bună. Oricât de mult îmi răcnea inima de durere, anticipând că o să fie frântă.

Am luat obiectul pe care îl cususem în faldurile fustei, cu mişcări sigure şi rapide. Înainte să mă răzgândesc, am presărat un vârf din amestec în paharul lui Wrath, apoi am turnat şampanie peste acesta. La final, am pus un fruct acoperit cu ciocolată în fiecare pahar. Bule au apărut în jurul intruziunii nedorite, descurcându-se de minune în a-mi acoperi urmele trădării.

M-am întors relaxată în dormitor, fără să mă grăbesc, mulţumită să-l văd pe Wrath – pe cât de respectuos era – distras de mişcările unduitoare ale şoldurilor mele. Încă nu mă obosisem să-mi pun hainele de noapte. Nu că prinţul ar fi făcut-o. Partea superioară a corpului său musculos era goală, deşi îşi trăsese cearşafurile în jurul taliei. M-a invitat înapoi

în pat, cu o mână lovind uşor locul de lângă el, un zâmbet leneş arcuindu-i buzele păcătoase.

Într-o altă viaţă, l-aş putea săruta fericită pentru eternitate.

— În cinstea unor noi începuturi!

I-am oferit prinţului băutura, apoi mi-am ridicat paharul.

— *Lucundissima somnia!*

Wrath s-a încruntat la ultima parte a toastului. Dacă şi-a amintit că îmi urase cândva acelaşi lucru, nu a comentat. Şi-a ciocnit paharul de al meu, apoi l-a dat pe gât.

Am luat o gură de şampanie şi am numărat în gând. Paharul demonului a lovit podeaua înainte să-mi termin prima înghiţitură.

— Emilia.

Şi-a întors privirea înceţoşată spre mine, cu ochii strălucind de furie. Şi de trădare. Temperatura a scăzut brusc în jurul nostru, însă a revenit la normal după ce demonul s-a luptat cu înverşunare împotriva unui duşman invizibil şi, învins, s-a lăsat încet pe spate.

Măreţul demon al războiului nu mai reprezenta o ameninţare.

După ce mi-am pus paharul pe noptieră, am întins mâna şi i-am înlăturat părul de pe frunte. Orice pace încheiasem avea să fie spulberată când se trezea. Un sacrificiu pe care fusesem dispusă să-l fac, însă gândul nu uşura defel lucrurile. I-am depus un sărut pe frunte, savurând momentul înainte să-mi îndrept spatele.

— Să ai parte de cele mai frumoase vise, Alteţă!

*

În seara asta, interpretam rolul unui hoaţe de altă natură, în timp ce mă furişam pe coridorul dintre apartamentul prinţului-demon şi al meu, o făptură ajutată de umbre să dispară şi să reapară, ca un pungaş cu mâinile rătăcite în poşete. M-am strecurat în camera mea şi m-am repezit spre cufăr. Am scos toate veşmintele pe care le adusesem, pantalonii din piele căptuşiţi cu blană, puloverul gros şi şosetele, apoi mi-am încălţat cizmele şi mi-am aruncat mantia de culoarea abanosului de jur-împrejurul umerilor într-un timp-record. Mi-am pus pumnalul în teaca de la coapsă şi am tras de mâner ca să mă asigur că era bine fixat.

După câteva minute, am revenit pe coridor, coborând în grabă scările servitorilor. Cu petrecerea încă în plină desfăşurare, nimeni nu hoinărea prin această aripă a castelului. Sau cel puţin aşa speram.

Avertizată de bătăile năvalnice ale inimii, m-am uitat cu atenţie după colţ. Un opritor ţinea o uşă larg deschisă în partea din spate a bucătăriei – aşa cum bănuisem –, astfel încât să iasă căldura generată de focurile cuptoarelor.

Cu o rugăciune rapidă către zeiţa minciunilor şi înşelăciunilor, am străbătut ca o săgeată coridorul, încetinind după ce am intrat în bucătărie. Nu ştiam cât timp rădăcina-somnului urma să-l ţină inconştient pe Wrath; luând în considerare puterea remarcabilă a demonului, mă îndoiam că aveam prea mult la dispoziţie. Trebuia să mă îndepărtez suficient încât să nu mă poată prinde înainte să trec pe domeniul lui Pride. Am parcurs în goană întinderea vastă care lega secţiunea de miazăzi a castelului de grajduri, oprindu-mă brusc abia când am ajuns la intrare.

Mi-am plimbat privirea de-a lungul exteriorului clădirii, atentă să observ fiecare ungher şi cotlon şi căutând orice

semn de mişcare la lăsarea întunericului. Grăjdarii trebuie să se fi culcat, după ce avuseseră grijă de cai în urma vânătorii de azi-dimineaţă. Am crăpat uşa doar cât să mă pot furişa înăuntru şi am trecut în grabă pe lângă boxe până când am găsit-o pe Tanzie. M-a întâmpinat cu un nechezat scurt, mărunţind fânul cu copitele ei ca nişte gheare argintii.

— Plecăm într-o aventură, scumpa mea!

Am înşeuat rapid iapa, impresionată şi recunoscătoare că mi-am amintit corect paşii necesari pentru a face acest lucru, după ce văzusem procedeul de câteva ori acasă. Am condus-o afară cu ajutorul frâielor şi, draga de ea, a ieşit iute şi silenţios pe uşa principală, de parcă ar fi ştiut că trebuia neapărat să se furişeze.

— Du-mă la Casa Mândriei!

Am urcat pe iapă şi, după ce am bătut-o uşor pe flanc, am plecat.

— O să vizităm Pădurea Sângerie.

Tanzie a ţâşnit prin noapte, nori de zăpadă învârtejindu-se în spatele nostru în timp ce practic zburam peste pantele Casei Excesului. Mi-am strâns genunchii în jurul corpului iepei, aplecându-mă în bătaia vântului.

Fiecare pas tunător mă îndemna să mă uit peste umăr, convinsă că gărzile castelului fuseseră alertate şi ne urmăreau. Am galopat prin dealurile de rădăcina-somnului, iar în dreapta noastră, neobservată până acum, am zărit latura superioară a Lacului de Foc.

Mirosul de pucioasă, purtat de o briză rece, mi-a făcut pielea de găină şi m-a cutremurat. Mi-am păstrat privirea aţintită asupra castelului profilat în depărtare, aşteptând cu încordare un semn din partea soldaţilor lui Pride. De parcă ar fi refuzat să fie luată din nou de vreo armată, Tanzie s-a motivat să înteţească ritmul, copitele iepei izbind cu sete

pământul îngheţat. Am ocolit marginea Casei Mândriei şi am trecut ca o furtună pe lângă aceasta, fără să ne oprim sau să fim oprite.

Am scos un hohot de bucurie. Prima victorie mică!

Dacă nu mă înşela memoria, aveam să trecem din Cercul lui Pride în cel al lui Envy. Deja fusesem invitată pe domeniul lui Envy şi nu-şi revocase permisiunea. Cu puţin noroc, îl puteam străbate fără probleme, ajungând nevătămată în Pădurea Sângerie.

În timp ce călăream de parcă Diavolul ne sufla în ceafă, în minte mi-au năvălit toate gândurile pe care încercasem să le ascund pe durata festinului. Envy le căuta pe Cele Şapte Surori. Şi îmi atrăsese atenţia asupra Arborelui Blestemelor când îi vizitasem galeria. Poate că nu ştiam detalii despre codru, dar puteam găsi acel arbore neobişnuit datorită legendei care indicase că se afla în „adâncul inimii" pădurii.

În plus, speram că fiinţele mistice care mă puteau ajuta să găsesc Cheia Ispitei sau Oglinda Lunii Triple se aflau în apropierea arborelui înfricoşător. În momentul de faţă, orice informaţie oferită despre oricare dintre obiectele magice era utilă.

Am străbătut fără incidente Casa Invidiei. Din moment ce prinţul Cercului lăsa indicii subtile în prezenţa mea, mă îndoiam că avea să-mi oprească misiunea de căutare pe domeniul lui. Am ajuns prea devreme la afluentul mai mic al Râului Negru, care tăia în două teritoriul lui Envy şi devenea mai lat în Pădurea Sângerie. Tanzie a încetinit până la un trap lent şi a scormonit pământul cu copitele, gândindu-se cu atenţie la săritura iminentă. În schimb, *eu* mă gândeam la cu totul altceva, admirând priveliştea dinaintea noastră. Pădurea Sângerie era un nume potrivit. Chiar şi sub mantia întunecată a cerului nopţii, am văzut că scoarţa copacilor

avea o nuanţă de stacojiu-închis.

În adâncul pădurii, norişori de fum pluteau ca o ceaţă fantomatică. O bănuială cumplită a prins contur, teama că o asemenea negură nu era creată de focuri, ci era răsuflarea unor bestii uriaşe care pândeau prin codrul stacojiu. Ori poate a unora dintre demonii ilustraţi şi menţionaţi în jurnale. A celor care tânjeau după inimi şi sânge. Am inspirat şi am expirat lent.

— Eşti gata să găseşti Arborele Blestemelor, draga mea?

Tanzie a smucit din cap, apoi s-a îndreptat fulgerător spre râul scăldat în nuanţe de abanos. Mi-am silit ochii să rămână deschişi în clipa efemeră în care ne-am trezit suspendate în aer, cu inima-n gât. De îndată ce am aterizat de cealaltă parte, iapa s-a năpustit prin pădure, fără să se oprească să-şi tragă răsuflarea, ocolind copaci şi tufişuri.

Mă aşteptasem la o tăcere tulburătoare. În realitate, un cor de insecte ţârâia atât de tare, încât era derutant. Dacă vreun prădător se afla prin preajmă, era imposibil să-i aud în timp util atacul. Tanzie părea să fie foarte conştientă de un asemenea dezavantaj. Măreţul meu cal al Iadului îşi înălţa capul şi depăşea orice obstacol ivit în cale, uneori trecând direct prin acesta. Hotărâtă să mă aducă nevătămată la destinaţie.

Am străbătut iute o poiană, iar la marginea sa am zărit un demon-aper. Creatura şi-a aruncat capul uriaş în aer, şi asta a fost tot ce am văzut; am lăsat-o salivând în urma noastră. Pe măsură ce treceam în goană pe lângă copacii stacojii, culorile îmi brăzdau vederea periferică precum sute de stele căzătoare care picură sânge. Am strâns mai tare frâiele, numărându-mi fiecare bătaie a inimii. Probabil că ne apropiam de inima pădurii.

După câteva minute de galop intens, Tanzie s-a oprit

brusc.

Acolo, într-un afloriment de lemn stacojiu, trona un copac argintiu imens. Chiar îl găsisem. Preţ de o clipă, l-am privit lung, hipnotizată. Arborele Blestemelor era inconfundabil, mai înalt şi mai lat decât toţi ceilalţi copaci din pădure, şi diferit colorat. În lumina lunii, scoarţa sa argintie strălucea ca o sabie uriaşă înfiptă adânc în pământ. Era deopotrivă frumos şi înfricoşător.

Am descălecat şi am mângâiat-o pe Tanzie.

— Rămâi aici şi rămâi vigilentă!

De parcă mi-ar fi spus acelaşi lucru, iapa m-a înghiontit cu nasul în umăr.

M-am îndreptat precaută spre arbore, cu pumnalul acum în mână. Insectele amuţiseră. O ceaţă de rău augur plutea deasupra solului îngheţat, tăinuind orice semn de urme recente. Rădăcini ieşeau din pământ ca nişte degete putrezite ale uriaşilor răpuşi. M-am apropiat pentru a studia mai bine frunzele. Erau asemănătoare cu cele ale unui mesteacăn obişnuit, însă de culoarea abanosului, cu nervuri argintii. Conform legendelor pe care le citisem, erau ascuţite ca lamele şi, totodată, fragile ca sticla.

— Ai venit să ceri o dorinţă de sânge?

M-am învârtit pe loc, iar gluga mantiei mi-a căzut pe spate. O siluetă singuratică se sprijinea în baston, prea îndepărtată şi ascunsă în spatele ceţii ca să o disting clar. Tanzie era de negăsit.

În secunda următoare, mi-am încleştat degetele pe pumnal şi am trecut subtil în poziţia de luptă învăţată de la Anir.

— Cine eşti?

— O întrebare mai bună e cine eşti tu, copilă?

— Sunt cineva care are nevoie de informaţii.

Nu prea puteam să-i văd chipul în negură, dar am avut impresia că disting un zâmbet.

— Remarcabil! Vezi tu, eu sunt cineva care deţine informaţii. Şi se aşteaptă la o plată pe măsură.

Am înlemnit la ultima parte, temperând impulsul iniţial de a-i oferi orice îşi dorea. O asemenea învoială se putea dovedi a fi periculoasă pe orice tărâm, cu atât mai mult în cel al păcatelor.

— Îţi voi oferi drept plată un singur secret.

— Nu!

Silueta s-a apropiat, cu faţa acoperită de gluga mantiei.

— Îţi cunosc secretele. Chiar mai bine decât tine. Vreau o favoare. Pe care o voi primi în viitor, la momentul ales de mine.

Osândi-m-ar zeiţa! Era o învoială proastă.

— Nu voi ucide.

— Ori accepţi să mă plăteşti cu o favoare, ori nu! Totul va depinde, presupun, de cât de multă nevoie ai de informaţii. Consideră-l un test de curaj. Ce alegi? Curajul sau frica?

De cele mai multe ori, curajul putea simboliza absenţa fricii, dar, în egală măsură, era şi ca şi cum acţionai într-un mod nesăbuit pentru o cauză bună. Nu mă interesa să-mi demonstrez curajul, ci să-mi port singură de grijă, să iau cea mai bună decizie posibilă. Dacă femeia misterioasă mă cunoştea într-adevăr mai bine decât o făceam eu, atunci cea mai bună alegere era să fiu de acord. Fie ca toate consecinţele să fie la fel de damnate ca sufletul meu!

— Accept!

Înainte ca acel singur cuvânt să-mi părăsească buzele, silueta a năvălit asupra mea. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât abia am simţit înţepătura din braţ. Mă tăiase!

Am ridicat privirea, gata să mă apăr împotriva oricărui alt atac, şi m-am oprit când femeia şi-a crestat palma şi mi-a apăsat-o pe rană.

A rostit în şoaptă un cuvânt, iar un fulger orbitor de lumină a despicat cerul nopţii.

— Hai, copilă! Pune-ţi întrebările!

— Vreau să le găsesc pe Cele Şapte Surori. Sunt aici?

— Nu! Sălăşluiesc acolo unde niciun păcat nu domneşte mai presus de toate.

— Ăsta nu-i un răspuns!

— La momentul potrivit, vei înţelege.

Am strâns din dinţi. Bine!

— Vreau să aflu despre sora mea geamănă. A fost ucisă şi trebuie să ştiu ce Casă e răspunzătoare. Dacă e vreuna.

— Nu te poţi aştepta să găseşti răspunsuri la misterul altcuiva, când încă nu-ţi înţelegi misterul.

— Nu acesta e scopul scurtei noastre conversaţii? N-am fost de acord cu învoiala doar ca să mă aleg cu şi mai multe întrebări fără răspuns. Nu poţi să-mi spui unde se află Cele Şapte Surori, nu poţi să-mi spui despre sora mea geamănă. Cu ce mă poţi ajuta mai exact?

— Dacă speri să găseşti ceea ce cauţi, trebuie să treci testul meu de curaj.

— Asta nu a făcut parte din învoiala noastră!

— Dimpotrivă. Tu, copilă, te afli în centrul propriului mister. Până nu-ţi descoperi secretele, nu vei dobândi răspunsurile privind misterul surorii tale. Şi asta e ceva ce nu-ţi pot spune. Unele adevăruri trebuie să fie găsite pe cont propriu. Ce altceva te frământă?

Am înghiţit în sec.

— Magia mea. Nu o pot accesa.

— S-ar putea să ştiu o cale prin care să o poţi recupera.

Şi să primeşti un răspuns după care-ţi tânjeşte inima. În legătură cu prinţul tău.

Deodată, silueta stătea în faţa arborelui.

— Dacă vrei să-i cunoşti adevărul, scrijeleşte-i numele în copac şi ia o frunză.

Mi-am reamintit legenda pe care o citisem, o senzaţie rău prevestitoare răsucindu-se ca un cuţit în mine. Această femeie înveşmântată într-o mantie cu glugă trebuia să fie Cotoroanţa. Zeiţa lumii subterane. Şi era o fiinţă de temut.

— Dacă fac asta şi nu ghicesc, va exista un preţ.

— Un adevărat act de curaj nu vine fără riscul unui cost pe măsură, mi-a zis, iar zâmbetul ei tăios, nici pe departe liniştitor, a fost singurul lucru pe care l-am putut vedea. După ce îi scrijeleşti numele adevărat şi iei frunza, trebuie să o spargi în prezenţa lui. Dacă ai dreptate, o să ştii. Dacă nu…

Mi-am stăpânit senzaţia tot mai intensă de groază. Dacă aveam dreptate şi era zeiţa lumii subterane, preţul cerut avea să fie moartea. Un detaliu neînsemnat, pe care atât Envy, cât şi Celestia îl lăsaseră pe dinafară în pofida tuturor lecţiilor oferite.

— Nu-l ştiu sigur.

— Ştii cine este, dar alegi să rămâi în umbră, deoarece te simţi confortabil în întuneric. Poate că nu te temi de adevărul lui, ci de al tău. Poate că refuzi să te uiţi prea atent la el, din pricina a ceea ce dezvăluie despre tine. El e oglinda ta. Şi rareori apreciem ce ne întoarce privirea. În asta constă adevăratul test, copilă. Eşti suficient de curajoasă să-ţi înfrunţi demonii? Nu mulţi sunt.

M-am uitat în jos la tatuajul nostru magic – cel care ne spunea povestea.

— Nu aceasta e întrebarea pentru care am venit aici.

— Într-adevăr, dar e cea pe care eşti prea speriată să o

pui. Prin urmare, te întreb din nou, Fiică a Lunii, nu cine e el, ci cine eşti tu?

— Nu… nu ştiu!

— Răspuns greşit!

Silueta a bătut din picior, îndepărtând ceaţa cu mişcarea bruscă.

— Spune-mi! Cine eşti?

— Nu-mi amintesc, dar naiba să mă ia dacă n-o să aflu!

— Bun! E un început, a comentat femeia, care a dat scurt din cap, atotcunoscătoare. Ce ai de gând să faci?

Am aruncat o privire peste umăr. Tanzie se întorsese de oriunde o ascunsese Cotoroanţa şi mă privea cu solemnitate. Alegerea făcută mă putea costa viaţa.

Mi-am ridicat pumnalul şi l-am apăsat de Arborele Blestemelor. Aveam de gând să scrijelesc adevăratul nume al lui Wrath în scoarţă şi să înfăptuiesc ce sugerase Cotoroanţa: să înfrunt adevărul de care tot fugeam.

Şi dacă greşeam… Trebuia să mă rog zeiţelor să am dreptate, altfel urma să mă alătur Vittoriei în cavoul familiei înainte de sfârşitul nopţii.

Treizeci şi trei

Wrath nu se afla nici în camerele lui, nici în bibliotecă. L-am căutat pe balcon şi eram pe cale să cobor la Vadurile Semilunii când m-am hotărât să dau o raită pe la bucătărie.

Se număra printre ultimele locuri în care mă aşteptam să-l găsesc pe demonul războiului, dar iată-l acolo, cu spatele la mine şi cuţitul în mână, tăind o bucată mare de brânză tare şi adăugând cuburile perfecte pe o tavă pe care o umpluse deja cu diverse fructe.

— Nu ai nevoie de invitaţie să mi te alături, Emilia! a spus demonul, fără să se întoarcă spre mine. Firește, doar dacă nu cumva *nu* vrei să te afli în compania mea.

— Te-am căutat. Aş zice că e un indiciu destul de clar că-ţi vreau compania.

— După ce m-ai drogat ca să pleci din dormitorul meu, m-am întrebat dacă lucrurile s-au schimbat.

— Asta… nu a avut nimic de-a face cu tine.

Prinţul a continuat să taie, cuţitul lovind cu putere tocătorul.

— Având în vedere ce se întâmplase între noi, a părut ceva foarte personal.

— Eu…

— Nu trebuie să-ţi explici faptele.

— Nici nu plănuiam. Aveam de gând să-ţi cer iertare pentru faptul că ai fost o victimă a misiunii pe care trebuia să o îndeplinesc.

Preţ de câteva clipe, tăcerea s-a aşternut între noi.

— Cât timp ai fost inconştient?

— Doar nu te aştepţi să împărtăşesc o asemenea informaţie.

— Nu, presupun că nu…

M-am îndreptat cu paşi mari spre locul în care prinţul lucra, admirând dexteritatea cu care mânuia cuţitul. Modul în care aranjase fructele era, de asemenea, impresionant. Am zărit smochine tăiate cu precizie în patru, mure şi struguri dispuşi în mormane meticulos de ordonate, menite să atragă privirea. Găsise până şi o rodie.

— Nu credeam că-ţi place să-ţi petreci timpul într-o bucătărie.

— Sunt la fel de surprins ca tine.

Wrath a ridicat din umeri, cu privirea concentrată doar asupra sarcinii sale.

— Nu prea mă dau în vânt după tot ţine de copt sau de compoziţii, dar tranşarea, tăierea şi felierea sunt ciudat de relaxante.

Am zâmbit larg. Bineînţeles că îl atrăgea acea parte a bucătăriei. În loc să comentez sau să distrug momentul, am furat o bucată de măr de pe platou şi am aruncat-o în gură. Ştiam prea bine că trăgeam de timp. Se alesese praful de testul meu de curaj!

— În unele religii ale muritorilor, se spune că mărul reprezintă fructul interzis.

Wrath s-a oprit pentru o fracţiune de secundă, dar am fost foarte atentă. Nu şi-a ridicat privirea de pe tocător.

— Pentru cineva care a fost crescută de vrăjitoare, sunt surprins că ai petrecut atât de mult timp studiind credinţele umane.

Am ales un fruct.

— De asemenea, am auzit că smochinele, strugurii şi rodiile concurează la titlul de fructul interzis, am zis.

— Observ că te-ai gândit foarte mult la alimentele interzise.

— Am vizitat Arborele Blestemelor.

Prinţul a continuat să taie cu grijă bucata mare de cheddar de pe tocător. Am ocolit masă, astfel încât să fim faţă în faţă.

— Am încheiat o învoială cu Cotoroanţa. Şi ceva ce a spus m-a dus cu gândul la fructele interzise şi la pomul cunoaşterii.

Încheieturile degetelor lui Wrath s-au albit când a strâns mai tare mânerul cuţitului.

— Şi?

— Am vrut să aflu despre sora mea, dar Cotoroanţa a insistat că trebuie mai întâi să descopăr adevărul despre *mine.* Să-mi înfrunt temerile. A susţinut că o parte din adevărul meu poate fi găsită dacă recunosc cine eşti tu.

Privirea i s-a duelat aproape violent cu a mea.

— M-a îndemnat să-ţi scrijelesc adevăratul nume în arbore.

— Te rog, spune-mi că ai refuzat să faci asta! Cotoroanţa e un adversar mai cumplit decât oricare dintre fraţii mei.

Am clătinat încet din cap şi am pus pe masă frunza de nuanţa abanosului, cu nervuri argintii. Wrath s-a holbat la ea, arătând de parcă aş fi adus o viperă în cameră. Am ridicat pumnul ca s-o zdrobesc, însă mâna demonului a ţâşnit spre a mea şi a acoperit-o. M-a tras aproape de el, ţinându-mi mâna lipită de inima lui. Bătea cu putere.

— Ne vom întoarce şi vom încheia o altă învoială cu Cotoroanţa.

M-am retras suficient pentru a-l privi în ochi.

— Eşti neliniştit.

— Mi-ai scrijelit numele într-un arbore care cere sânge în schimbul adevărului! a răbufnit el, răsuflând greu, în mod

clar frustrat. Bineînţeles că sunt îngrijorat.

I-am cuprins obrazul în palmă cu mâna liberă. Amândoi ştiam că mai exista un motiv în spatele neliniştii sale.

— Ştiu cine eşti.

— Mă îndoiesc profund de asta.

Tonul prinţului mi-a dat de înţeles că, dacă i-aş fi cunoscut adevărul, nu aş fi stat atât de aproape, îmbrăţişându-l astfel. Secretul lui mă îngrozea, dar nu aveam să-l accept vreodată dacă nu îl scotea la lumină. Iar dacă aveam să rămân speriată de adevăr, nu aveam să descopăr niciodată cine sunt sau ce se întâmplase cu sora mea geamănă. Cotoroanţa avea dreptate. Mă obişnuisem cu întunericul, căci fusesem ţinută prea mult în bezna necunoaşterii. Mai întâi de *nonna,* iar acum de mine însămi. Sosise momentul să-mi las temerile deoparte şi să păşesc în lumină.

Înainte ca Wrath să-mi intuiască intenţia, am lovit masa cât am putut de tare cu piciorul şi am răsturnat-o, atât platoul cu fructe şi brânză, cât şi frunza dezintegrându-se.

Prinţul şi-a înfăşurat braţele în jurul meu, de parcă ar fi putut să mă protejeze de Arborele Blestemelor, dornic să-şi încaseze plata. Însă nu m-a străbătut niciun junghi brusc de durere. Nici nu m-am simţit mai vlăguită, nici nu mi-am pierdut cunoştinţa. Nu am murit. Nici măcar nu am sângerat.

Wrath m-a îmbrăţişat mai strâns; respira greu şi repede. Lacrimi mi-au înţepat pe neaşteptate ochii, dar am refuzat să le las să cadă.

Din moment ce mă aflam aici, în siguranţă, în cercul braţelor lui Wrath, însemna că aveam dreptate. Şi că zeiţa lumii subterane, Cotoroanţa, avusese la rândul ei dreptate. Din nou.

Iar acum nu ştiam ce să fac mai departe cu adevărul. Am

crezut că fusesem pregătită, am crezut că pot face faţă unei asemenea dezvăluiri, că pot trăi într-o lume cu secretul prinţului scos la iveală. Dar mă înşelasem.

Şi mă uram.

Am expirat, tremurând; aveam nevoie de câteva clipe ca să accept pe deplin ce descoperisem. Wrath mi-a simţit furtuna lăuntrică şi, fără tragere de inimă, şi-a lăsat braţele în jos şi s-a îndepărtat, punând o distanţă dureros de necesară între noi. Nu a spus nimic, doar a aşteptat răbdător să vorbesc.

Pe sânge şi pe oase! Era greu. Dar trecusem prin lucruri mai rele şi supravieţuisem.

Indiferent ce avea să se întâmple în continuare, aveam să supravieţuiesc şi acestei încercări.

— Când ai trecut cu vederea numele pe care ţi l-am atribuit în mănăstire, m-am întrebat de ce nu ai reacţionat mai puternic.

Mi-am şters ochii, fără să mă întorc cu faţa la el.

— Te-ai comportat de parcă n-ar fi însemnat nimic şi doar te-am enervat, am adăugat, apoi am zâmbit şi m-am uitat în jos, la mâinile mele. Pentru că, potrivit *nonnei,* un prinţ al Iadului nu-şi va dezvălui niciodată adevăratul nume duşmanilor.

Îi simţeam ochii aţintiţi asupra mea, dar tot nu-i puteam întâlni privirea.

— Ştiu că vrăjitoarele şi demonii sunt duşmani. Dar povestea noastră e mult mai complicată, nu-i aşa?

— Emilia…

— Eşti întruchiparea ispitei. A seducţiei.

În cele din urmă, mi-am îndreptat lent atenţia către braţul lui, dând din cap la tatuajul de şarpe elaborat.

— Eşti şarpele din grădină. Cel care i-a încurajat pe

muritori să păcătuiască.

Mi-am continuat explorarea şi, într-un final, ochii mei i-au găsit din nou pe ai prinţului. L-am studiat, l-am privit cu *adevărat,* fără prejudecăţi. M-am uitat la chipul lui, trupul lui, am cântărit imaginea de ansamblu, m-am gândit la modul în care comportamentul demonului emana autoritate. Dominaţie. Fusese conceput să seducă. Să fie întruchiparea ispitei.

Wrath aştepta, cu o expresie indescifrabilă familiară. Acum, mai mult decât oricând, îmi doream cu disperare să-i pot simţi emoţiile. Deşi bănuiam că el le simţea pe ale mele şi din acest motiv devenise atât de distant. Îşi îmbrăcase din nou armura. Şi se ferea, se proteja de mine.

— Nu ştiu cum ai reuşit să păcăleşti umanitatea atât de mult timp, dar e întocmai cum a zis Envy. Eşti cel mai iscusit mincinos dintre toţi. *Samael.*

Numele lui adevărat părea să-l tulbure. Într-atât, încât mă îndoiam că mai respirase de când începuse conversaţia. A expirat acum.

— Prinţul Întunericului. Regele celor Malefici. Mi s-a spus în multe feluri, dar nu sunt un mincinos.

I-am cercetat chipul. Avusesem dreptate. Am primit confirmarea în momentul în care arborele nu-şi ceruse plata, dar adevărul era greu de acceptat. Wrath era Diavolul. Răul de care se temea o lume întreagă.

Şi, în mod prostesc, mă lăsasem sedusă de el. Mă lăsasem vrăjită de ochii aurii, arzători, şi de mintea ageră. De modul în care se mândrea de propria înfăţişare. De felul în care îi proteja pe cei aflaţi în grija lui şi alegea dreptatea în locul răzbunării. Nici nu era de mirare că lumea muritorilor îi confundase atât de uşor pe cei doi prinţi – fără îndoială, Pride şi Wrath aveau multe în comun.

— Ai avut o mulţime de ocazii să-mi spui că eşti Diavolul. *Tu* ai fost cel blestemat de *La Prima.* Şi cine a murit de fapt? Soţia lui Pride sau consoarta ta?

— Nu te-am minţit direct.

— Nu mai omite lucruri!

— Spre deosebire de Pride, nu am avut niciodată o consoartă. Dar da, am fost blestemat de Prima Vrăjitoare. La fel ca fiecare dintre fraţii mei. Pedeapsa mea pentru că nu am ajutat-o a fost mai mare – a furat ceva foarte important pentru mine. Şi aş face aproape orice ca să-l recuperez.

— Cornul lui Hades, am presupus, gândindu-mă la cele două amulete care reprezentau coarnele Diavolului.

Nu le dusesem dorul. Dimpotrivă. În ultimele câteva săptămâni, mă simţisem… uşurată fără talisman. Un sentiment aflat într-o contradicţie totală cu cel trăit când demonul îl luase pentru prima dată înapoi. Deşi bănuiam că avea legătură cu experienţa mea dureroasă din Vadurile Semilunii. În acea noapte îmi făcusem griji că Diavolul era supărat pe Wrath pentru că mă lăsase să împrumut *cornicello-ul.* Cât de ridicolă trebuie să fi părut în ochii lui!

— Ai fost singurul care nu părea să vrea amuletele. Ceea ce presupun că era un indiciu în sine că, de fapt, le voiai mai mult decât ceilalţi, însă nu ai vrut să pari prea nerăbdător şi să trezeşti suspiciuni.

— Sunt aripile mele. Prima ta Vrăjitoare a aruncat un blestem asupra lor şi, luând în derâdere folclorul muritorilor, le-a preschimbat în coarne. Apoi le-a ascuns de mine, a precizat Wrath, parcă rătăcit într-o amintire, una care l-a îndemnat să-şi încleşteze pumnii de-o parte şi de alta a trupului, înainte să se uite din nou la mine cu o furie rece arzându-i în ochi. Pentru a le restabili, am nevoie de o vrajă din grimoarul ei.

— Ai aripi.

Pentru că era un înger. Sfântă zeiţă din cer! Una era să bănuiesc asta şi cu totul altceva să-mi fie confirmată suspiciunea.

— Am avut.

Mânia şi durerea îi înstăpâneau vocea. O parte din mine voia să mă duc la el, să alin acea rană emoţională încă deschisă. În schimb, am rămas pe loc, ameţită.

Aripile lui simbolizau o conexiune cu lumea angelică. Tărâmul pe care îl lăsase în urmă. Era greu de crezut că Diavolul ducea dorul unui lucru care îl legase de locul pe care îl urâse îndeajuns pentru a fi alungat pe vecie din acesta.

Sau poate că nimic din toate astea nu era adevărat. Poate că erau doar alte poveşti de-ale muritorilor, schimbate şi relatate cu tot mai multe de-a lungul timpului. Wrath nu părea întruchiparea răului. Sau vreun mare seducător. Doar că… se furişase treptat în viaţa mea. Şi în inima mea. Nu era asta o dovadă de seducţie? A unei uneltiri îndelungate, dintr-odată dezvăluite?

— Emilia!

Când s-a întins spre mine, am tresărit. Mâna i-a căzut pe lângă corp.

— Îţi pot simţi emoţiile elementare, dar vreau să ştiu ce e în sufletul tău cu adevărat.

— Tu eşti Diavolul.

— După cum îmi tot aminteşti.

— Dar Lucifer… Pride… nu înţeleg.

Prinţul-demon a oftat profund.

— Din cauza păcatului ales de fratele meu, îi e aproape imposibil să nege că este regele demonilor. Muritorii presupun că el este Diavolul, iar mândria îl împiedică să

recunoască adevărul. E mai mult decât încântat să-şi hrănească astfel orgoliul. Nu simt nicio emoţie, fie bună, fie rea, în privinţa titlului meu de drept. Pentru mine reprezintă o datorie. O sarcină impusă asupra mea. Nimic mai mult. Din contră, faptul că Pride se bucură de prestigiul rangului îmi permite să-mi duc la bun sfârşit îndatoririle fără să atrag atenţia asupra mea.

— A fost ceva real între noi sau doar o seducţie vicleană? O fărâmă de adevăr strecurată între minciuni.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare! a spus Wrath, cu ochii mijiţi. Când ai fost de acord să te căsătoreşti cu Pride, crezând că el este Diavolul, a contat atunci?

Împotriva voinţei mele, mi-a revenit o amintire.

— În Vadurile Semilunii, în noaptea în care noi… M-ai numit regina ta.

— Ai venit aici crezând că vei fi Regina celor Malefici. Complet adevărat. Dacă alegi să finalizezi legământul nostru de căsătorie, nu vei fi doar regina mea, ci regina *tuturor.*

Prinţul-demon mi-a cercetat la rândul lui faţa, iar expresia i-a devenit tot mai distantă.

— Singura schimbare constă în fratele cu care te vei căsători. Toţi cei din acest tărâm ştiu cine sunt. Îmi cunosc titlul de drept. Doar muritorii sunt cei care presupun contrariul. Aşa că, te întreb încă o dată, contează cu adevărat acum, că *tu* ştii cine sunt?

— Sincer, chiar nu sunt sigură. Sunt multe cu care trebuie să mă obişnuiesc. Eşti Diavolul. Încarnarea răului.

— Şi aşa mă vezi tu, după tot timpul petrecut împreună? După tot ce ştii despre mine?

— În afara lumii subterane, asta e imaginea pe care o are toată lumea despre tine.

— Nu mă interesează ce cred alţii. Mă interesează doar

ce crezi tu.

Wrath s-a dat înapoi, apoi şi-a înclinat capul, mişcări nefiresc de rigide.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate! Asta e tot ce aveam nevoie să aud, doamna mea.

— Wrath, aşteaptă! Îmi…

A dispărut într-un nor de fum scânteietor.

Treizeci şi patru

— Îmi pare rău! am şoptit în camera goală.

După plecarea lui Wrath, dâre de fum au rămas o vreme suspendate în aer. Le-am privit cu ochii împăienjeniţi de lacrimi fierbinţi şi mi-am dorit să pot arunca o vrajă prin care să dau timpul înapoi. Ar fi fost mult mai uşor să uit, pur şi simplu, ce se întâmplase. Sau, şi mai bine, să uit adevărul despre numele şi titlul lui. Şi felul în care mă durea inima la gândul că, printr-un joc al sorţii, ceva sau totul din povestea noastră făcea parte dintr-un complot mult mai mare.

Din cauza faptului că blestemul părea să aibă conştiinţă proprie şi un rol activ în păstrarea secretelor sale, era aproape imposibil ca piesele puzzle-ului să se potrivească.

O veche temere s-a strecurat înapoi. Începusem să cred că trăiam amintiri pierdute, de obicei după sau în timpul unor întâlniri romantice cu Wrath.

Dacă nu eram consoarta, eram Prima Vrăjitoare? Fusesem aproape convinsă că Matroana Blestemelor şi a Otrăvurilor era Prima Vrăjitoare, dar acum teoria părea mai puţin probabilă. Nu mi-l puteam imagina pe Wrath ţinând-o prin preajmă, ştiind că îi furase aripile.

Oare găsirea Primei Vrăjitoare reprezenta adevăratul motiv din spatele crimelor? Avea sens să încerce cineva să dea de urma ei şi să o facă să plătească pentru tot ce furase. Şi dacă toţi prinţii Iadului îşi pierduseră aripile sau ceva la fel de preţios, atunci oricare dintre ei putea fi vinovatul.

În plus, dacă eram într-adevăr Prima Vrăjitoare, asta explica şi de ce Wrath mă urâse în noaptea în care îl invocasem. Atunci mă numise „creatură” şi jurase că nu ar fi niciodată tentat de mine când crezusem, în mod greşit, că

învoielile cu demoni sunt pecetluite cu săruturi care provoacă dependenţă.

— Felicitări, Emilia! am mormăit, luându-mă singură peste picior. Oficial, ai înnebunit complet! Şi ai mai dat şi-n paranoia!

Să vorbesc cu voce tare cu mine însămi nu mă ajuta să-mi potolesc grijile legate de mintea mea tulburată. Aproape că am chicotit la această idee. Poate *chiar* îmi pierdeam orice simţ al realităţii.

Dacă aveam noroc, exista vreun tonic pe care-l puteam bea pentru a scăpă de toate amintirile şi gândurile nebuneşti. Pentru a şterge totul cu buretele şi a o lua de la început.

Am pufnit. Era aberant şi… şi totuşi în întregime posibil. În castel locuia cineva înzestrat cu harul de a crea tonice şi tincturi. Cineva care putea avea abilităţile necesare pentru a rupe orice blestem aruncat asupra mea. Fie că eram, fie că nu Prima Vrăjitoare, avea să îmi prindă bine ajutorul ei.

M-am grăbit să o vizitez pe Matroana Blestemelor şi a Otrăvurilor, rugându-mă fiecărei zeiţei la care puteam să mă gândesc că avea să fie în turnul ei.

*

— Fiică a Lunii!

Celestia mi-a aruncat o privire uluită când m-am repezit pe lângă ea şi i-am făcut semn să închidă uşa.

— Ce te aduce pe aici?

— Ştii cine sunt?

Era greu de spus dacă a ezitat din grijă pentru bunăstarea mea sau dacă se comporta cu precauţie când venea vorba despre adevăr.

— Da, doamna mea!

— Nu mă refer la titlul meu de curtoazie. Ne-am mai întâlnit?

M-a examinat cu mai multă atenţie.

— Ai înghiţit ceva neobişnuit?

— Nu!

M-am învârtit agitată în cerc.

— Am trăit nişte amintiri care, iniţial, nu păreau să-mi aparţină. Acum nu mai sunt atât de sigură. Există vreun tonic pe care poţi să mi-l dai? Ceva care să detecteze un blestem sau să-l rupă?

— Ia loc!

Celestia s-a îndreptat uşor spre măsuţa cu taburete unde lucra de obicei. Am urmat-o şi m-am cocoţat pe marginea de lemn, legănându-mi picioarele.

— Dă-mi mâinile! m-a îndemnat, iar eu m-am aplecat peste masă şi am făcut ce mi-a cerut. Uneori, uitarea poate fi un dar.

Mi-am strâns mâinile în jurul alor ei, cu degetele mari apăsate pe încheieturile matroanei.

— Vorbeşti din experienţă?

— Vorbesc ca o persoană care îşi doreşte un asemenea dar.

— Sunt Prima Vrăjitoare?

Expresia Celestiei s-a îmblânzit.

— Nu, copilă!

— Tu eşti?

— Nu!

I-am eliberat mâinile şi m-am lăsat pe spate. Pulsul nu i se mărise la niciuna dintre întrebările mele.

— Recunosc că sunt doar puţin uşurată. Cu cât aflu mai multe despre ea, cu atât sună mai puţin ca eroina din

legendele noastre.

— Toţi răufăcătorii se cred eroi. Şi invers. În realitate, există un mic răufăcător, dar şi un mic erou în fiecare dintre noi. În funcţie de circumstanţe.

Mi-am plimbat privirea prin camera circulară, iar ochii mi s-au oprit asupra craniului gravat.

— Am tot încercat să rezolv o ghicitoare. Despre o cheie care nu deschide neapărat un lacăt. Şi despre şapte stele şi păcate, şi Îngerul Morţii.

— Cauţi Cheia Ispitei, a spus Celestia, oftând din greu. Îţi pot spune un lucru, Fiică a Lunii! Ai găsit-o deja.

M-am întors fulgerător spre ea.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş mai gândi. Odată ce o iei pe acest drum, nu mai există nicio cale de întoarce.

— Oricine mi-a ucis sora geamănă ar fi trebuit să se gândească la asta. Cheia Ispitei e aici, în Casa Mâniei?

— E periculos. Obiectele divine… nu ar fi înţelept să fie subestimate.

— Dar *chiar* se află aici.

Celestia a strâns din buze. O confirmare suficient de bună pentru mine. M-am gândit la conversaţia mea cu Envy, când îi luasem divagaţiile drept un semn de ebrietate în noaptea în care băusem vinul adevărului. Menţionase că nu toate cheile arătau aşa cum se crede de obicei.

De exemplu, sângele simboliza cheia pentru deblocarea magiei demonilor. Ţinând cont de asta, nu existau limite pentru ceea ce putea debloca Oglinda Lunii Triple. Din ce ştiam, Cheia Ispitei putea fi un elixir. Şi totuşi… întrezăream un fel de indiciu în străfundul minţii, printre amintiri.

Dacă Wrath se afla în posesia unui obiect divin şi dorea să-l ţină ascuns, cel mai sigur loc era unul la vedere. Prinţul-demon avea abilitatea de a pune ceva evident sub semnul

întrebării, insuflând dubii. La fel se comportase când îl numisem pentru prima dată Samael în Palermo.

Mă îndoiam că avea să ţină Cheia Ispitei în dormitorul lui. Prin urmare, bănuiam că se află într-unul dintre următoarele două locuri: biblioteca personală sau sala armelor.

M-am dat jos de pe marginea mesei, gata să o iau la goană şi să răscolesc ambele încăperi dacă era nevoie.

Celestia mi-a prins mâneca rochiei, oprindu-mi avântul spre uşă.

— Dacă faci asta, pregăteşte-te pentru consecinţe asupra cărora nu vei avea nicio fărâmă de control!

— În acest moment nu mai am control asupra multor lucruri, matroană. Singura schimbare va fi că voi afla în sfârşit adevărul.

Când Celestia mi-a eliberat braţul şi s-a dat la o parte, am alergat direct spre sala armelor. Pe jumătate mă temeam că Wrath urma să fie acolo, eliminând emoţiile în exces acumulate după conversaţia noastră. Însă locul era tăcut, gol. Am străbătut în grabă fiecare secţiune, trecându-mi mâinile peste fiecare model auriu, în căutarea oricărui compartiment secret sau obiect care ar putea fi o cheie.

Picioarele mi-au rămas încremenite în partea din spate a sălii, lângă mozaicul în formă de şarpe. La fel ca prima dată când îl văzusem, aş fi putut să jur că exista ceva familiar în legătură cu el… Mi-am scotocit cu disperare mintea după o amintire.

— Pe sânge şi pe oase!

Mi-am prins rădăcinile părului şi am tras uşor.

— *Gândeşte-te!*

Îl mai văzusem. Eram gata să pariez pe orice mai rămăsese din sufletul meu. Numai dacă aş fi putut…

— Demon viclean. Eşti genial.

Mi-am acoperit cu o mână gura, ca să nu ţip de bucurie.

— Al meu eşti!

*

M-am aplecat peste biroul lui Wrath şi am ridicat prespapierul în formă de şarpe.

Sau, mai bine spus, obiectul pe care-l confundasem iniţial cu un prespapier. L-am întors cu susul în jos şi am studiat muchiile ascuţite şi modelul geometric. Cu siguranţă putea fi o cheie. Având în vedere forma, se potrivea de minune deasupra unei oglinzi de mână. Şi explica de ce Envy împărtăşise informaţia.

Fără o invitaţie la Casa Mâniei, nu putea cerceta el însuşi castelul. Una era să apară afară, în grădină, preţ de un minut sau două, şi cu totul altceva să cutreiere prin biblioteca personală a lui Wrath. Deşi, cunoscându-l pe generalul de război, probabil că apelase la magie şi înălţase scuturi de protecţie în interior, ca să-şi împiedice fraţii să pătrundă în castel. Nimic din toate acesta nu conta.

Am ţinut Cheia Ispitei la piept, simţind primele scântei dureroase ale speranţei. Nu eram sigură din ce motiv Celestia îşi făcea atâtea griji în privinţa atingerii unui obiect divin. Până acum îmi oferise doar pace. Bucurie. După toate pornirile şi opririle, aveam o pistă reală. Un indiciu real de care să mă agăţ. Acum, tot ce trebuia să fac era să găsesc Oglinda Lunii Triple. Şi, înarmată cu cheia, un nou plan a dat să prindă contur.

Înapoi în apartamentul meu privat, am scos notiţele şi un stilou. Dacă izbuteam să descifrez mesajul craniilor fermecate, căpătăm o cale de urmat.

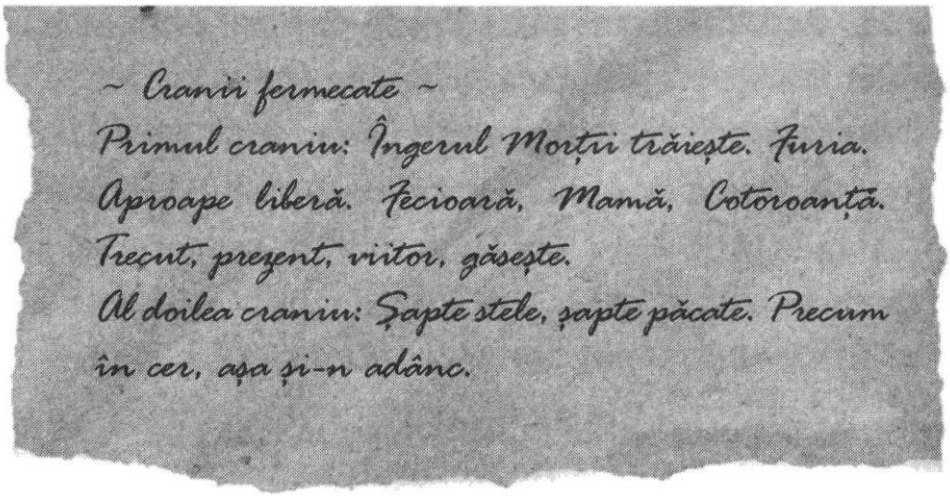
~ Craniii fermecate ~
Primul craniu: Îngerul Morții trăiește. Furia.
Aproape liberă. Fecioară, Mamă, Cotoroanță.
Trecut, prezent, viitor, găsește.
Al doilea craniu: Șapte stele, șapte păcate. Precum
în cer, așa și-n adânc.

Mi-am lovit uşor buzele cu o pană, uitându-mă lung peste însemnări şi dorind ca răspunsul să se manifeste. Mesajul primului craniu părea puţin mai clar acum. În plus, eram convinsă că avea legătură cu Oglinda Lunii Triple, precum şi cu capacitatea obiectului de a vedea în trecut, prezent şi viitor.

În schimb, mesajul celui de-al doilea craniu îmi tot dăduse de furcă. Având în vedere informaţiile acumulate între timp referitoare la cele şapte stele ca fiind un alt nume dat celor Şapte Surori şi faptul că Envy era interesat să le găsească, m-am întrebat…

Am tras brusc aer în piept, distrasă de un gând nou. Dacă Wrath ţinuse Cheia Ispitei la vedere, atunci poate că procedase la fel şi cu Oglinda Lunii Triple. Poate că nu putea să-mi *spună* nimic despre blestem, însă încercase să mă ajute într-un mod mai subtil.

În cutia de sticlă deţinută de Envy putea încăpea o oglindă de buzunar. Una asemănătoare îmi fusese dăruită înainte să plec la Casa Invidiei. Speranţa m-a îndemnat să

strâng şi mai tare cheia şi să mă năpustesc în camera de baie, scoţând oglinda superbă din măsuţa de toaletă. Mai admirasem gravura de pe spate, dar nu mă gândisem că ar putea fi mai mult decât un model frumos.

Cu inima plină de entuziasm, am pus Cheia Ispitei pe spatele oglinzii şi am răsucit. Sau cel puţin asta mi-a fost intenţia. Găsirea alinierii corecte nu era nici pe departe un lucru uşor. Am învârtit-o în câteva moduri, testând mai multe direcţii. Apoi am întors cheia şi am studiat muchiile ascuţite. O parte din entuziasm s-a evaporat. Nu părea că se potrivesc, dar n-am vrut să renunţ atât de repede.

Însă, după ce am încercat în toate modurile posibile să îmbin cele două obiecte, am acceptat în sfârşit faptul că piesele nu se potriveau.

Mi-am târât picioarele înapoi în dormitor şi m-am prăbuşit pe pat, recitind notiţele. Ceea ce trebuia să fac în continuare era să le găsesc pe Cele Şapte Surori şi să le întreb dacă ştiu unde se află Oglinda Lunii Triple. Fără îndoială, craniile reprezentau cheia elucidării misterului, dar numai de-aş putea să le rezolv ghicitorile!

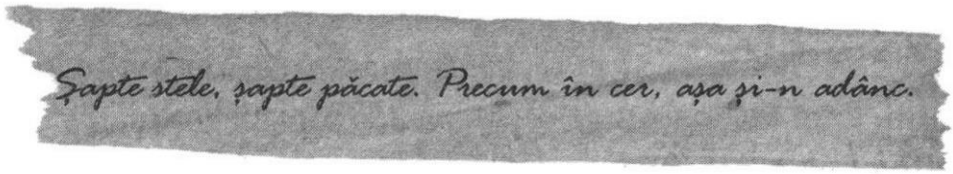

Am inspirat şi am expirat, golindu-mi mintea de orice urmă de frustrare şi de teoriile precedente. Cotoroanţa spusese ceva căruia îi acordasem doar parţial atenţie. M-am concentrat asupra acelei conversaţii, amintindu-mi treptat cuvintele ei referitoare la cele Şapte Surori. „Sălăşluiesc acolo unde niciun păcat nu domneşte mai presus de toate.”

Asta era! Am studiat din nou mesajul transmis de al doilea craniu.

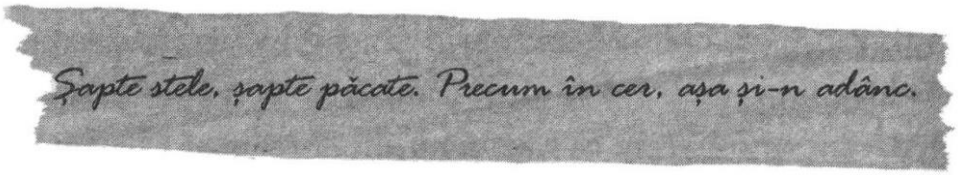

Fusesem atât de convinsă că partea despre cele şapte păcate este cel mai uşor de descifrat, dar era posibil să nu fie deloc adevărat. Poate că tocmai simplitatea acelui fragment al indiciului fusese menită să iasă în evidenţă. Credeam că se referă la cei şapte prinţi ai Iadului. Însă dacă era un loc aflat în interiorul Celor Şapte Cercuri? Sintagma „Precum în cer, aşa şi-n adânc" era de obicei folosită pentru a indica echilibrul.

Indiciul putea desemna locul în care toate cele şapte păcate sunt întrebuinţate în mod egal şi unde niciunul nu domneşte asupra celorlalte. Aşa cum insinuase Cotoroanţa.

Coridorul Păcatelor!

În bătăile năvalnice ale inimii, am zâmbit larg, cu ochii lipiţi de notiţe. Ăsta trebuia să fie răspunsul!

Cele Şapte Surori se aflau undeva în Coridorul Păcatelor şi aveam un presentiment că erau în posesia oglinzii. Asta explica de ce continua să se mişte prin tărâm şi să se ascundă de prinţi. Erau fie hoaţe magice, fie păstrătoare ale păcii.

Indiferent de rolul pe care îl jucau în ochii prinţilor-demon, ele reprezentau salvarea *mea.*

Am pregătit în grabă o traistă cu provizii – Cheia Ispitei, cartea de vrăji a Cotoroanţei pe care o furasem de la Envy, încă o pereche de ciorapi şi fructe uscate şterpelite din

bucătărie – şi m-am schimbat în haine mai călduroase.

Mi-am scos rochia şi am înlocuit-o cu pantalonii mei căptuşiţi cu blană, o tunică prevăzută cu şireturi şi o mantie de catifea. Apoi mi-am tras nişte cizme lungi până la coapse şi am înşfăcat cureaua traistei în drum spre uşă, alergând cât mă ţineau picioarele. M-am oprit lângă grajduri; partea egoistă din mine voia să o ia şi pe Tanzie ca să-mi ţină companie, dar habar n-aveam ce caut şi nu-mi doream să ratez lucrul respectiv din pricina galopului tumultos al iepei. Era ceva ce trebuia să fac singură.

Înainte să mă răzgândesc sau să atrag atenţia vreunui membru băgăcios al Casei Mâniei, am pornit spre partea din spatele proprietăţii şi, ajunsă la margine, am alunecat pe panta abruptă. Într-un timp-record, am aterizat din nou pe un teren parţial plat. M-am uitat în spatele meu – muntele pe care Wrath îl deschisese cu un cuvânt şoptit era la fel de înalt şi de impunător pe cât mi-l aminteam.

Speram să-l revăd în curând.

Cu o imagine a surorii mele gemene în minte şi determinare în inimă, mi-am început drumeţia prin trecătoarea necruţătoare. De data aceasta, eram pregătită să fiu asaltată subtil de emoţii.

Şi ştiam cum să mă împotrivesc influenţei demonice. Am simţit primele semne de putere şerpuindu-mi de-a lungul pielii, căutând un loc în care să-şi înfigă dinţii. Drept răspuns, mi-am dezvelit dinţii la tărâm. Chiar şi-n lipsa magiei, nu eram neajutorată. Aveam un pumnal şi un curaj nou descoperit.

— Dă tot ce poţi!

Eu cu siguranţă aveam să o fac. Am înaintat cu paşi lenţi şi nesiguri prin zăpada care îmi ajungea până la genunchi. Nu m-am gândit la frig şi la gheaţă. Simple distrageri. Mi-am

menţinut atenţia concentrată asupra împrejurimilor, cu ochii după orice indiciu legat de Cele Şapte Surori.

Prima oară când trecusem pe aici, aş fi putut jura că văzusem femei folosind oase pe post de andrele. În acel moment, mă convinsesem că mintea îmi joacă feste, dar nu credeam că aşa stau lucrurile. Dacă Cele Şapte Surori mi se arătaseră atunci, m-am rugat să o facă din nou, mai ales acum, când nu mai eram însoţită de duşman.

La o treime din urcuşul pe o secţiune vastă a muntelui, a izbucnit o furtună năprasnică. Mi-am tras gluga mantiei în sus şi am continuat drumul, atacată încontinuu de granule de gheaţă, parcă furioase de sfidarea mea. Însă tărâmul se înşela în această privinţă. Nu sfidarea mă împingea înainte, călăuzind fiecare pas chinuitor prin acest infern. Ci dragostea.

Poate că această călătorie începuse cu revanşă şi răzbunare, dar, în adâncul sufletului, fusese întotdeauna despre dragostea pe care i-o purtam surorii mele gemene. *Nonna* avusese dreptate; dragostea era cea mai puternică formă de magie dintre toate. Şi urma să o folosesc ca pe o armă şi… sfântă zeiţă din cer! M-am oprit din mers; ceva care nu se forma în mod normal pe niciun copac mi-a atras atenţia.

Mi-am mijit ochii înspre cedrul uriaş şi am simţit cum sângele mi se scurge din obraji la vederea gravurii.

VII

— E cineva aici?

Am întins mâna după pumnal şi m-am uitat împrejur. Nu am distins sunete, nici urme de paşi, nici indicii nelumeşti cu privire la prezenţa Celor Şapte Surori prin

preajmă. Dar acel şapte scrijelit în trunchi… am fost învăţată să nu trec niciodată cu vederea semnele. Iar acela era unul bătător la ochi.

Am dat ocol cedrului, fără să găsesc nimic altceva neobişnuit în legătură cu arborele. Era de dimensiuni medii, oarecum despărţit de pâlcul de cedri din jur. Mi-am pus arma la loc în teacă şi m-am lăsat în genunchi, săpând prin zăpadă. Trebuia să fie ceva aici!

Câteva momente dureroase şi degete amorţite mai târziu, unghiile mele au răzuit pământul îngheţat. Am încercat să zgârii suprafaţa, însă nu am reuşit decât să mă aleg cu mai multe unghii rupte.

M-am ridicat în picioare, cu pumnii încleştaţi de-o parte şi de alta a corpului, şi am încercat să-mi păstrez cumpătul. Coridorul Păcatelor mi-a simţit pierderea efemeră a controlului şi a sărit la atac. Am ţipat când păcatul meu preferat mi-a dezlănţuit furia, un sunet înăbuşit şi temperat de zăpada care cădea în continuare.

Mi-am eliberat toate emoţiile: am început să dau cu piciorul în troiene, să rup ramuri şi să izbesc pământul. Broboane de sudoare îmi acopereau fruntea, dar nu mă puteam opri. Mi-am îndreptat pumnul spre copac şi l-am lovit cât am putut de puternic.

— La dracu'!

Durerea mi-a săgetat în sus pe braţ. Am tresărit la vederea încheieturilor însângerate, focul luptei şi al furiei părăsindu-mă îndată. A naibii misiune prostească! Numai ghicitori ridicole şi… Un gând mi-a fulgerat prin minte, în timp ce sângele picura în zăpadă. Mai degrabă o bănuială. Mi-am lipit palma de cedru şi am lăsat câteva picături stacojii să murdărească trunchiul, chiar peste cifra romană şapte. Nu a existat niciun moment de ezitare – trunchiul s-a

deschis cu un sunet scurt, adânc, dezvăluind o scară tăinuită înăuntrul său. Am ocolit încă o dată copacul. Nu părea posibil ca o scară atât de mare să încapă într-un spaţiu atât de mic, însă gata cu întrebările! Venise vremea răspunsurilor.

După o rugăciune înălţată zeiţelor, am păşit înăuntru. Uşa ascunsă s-a închis în urma mea, iar focul a reînsufleţit torţele. Am vrut din nou să-mi scot pumnalul, dar un sentiment înnăscut m-a avertizat împotriva acestui lucru. Nu-mi dau seama de unde am ştiut cu atâta siguranţă că nu aveam să dau peste un duşman aici. De fapt, mă temeam că orice semn de agresiune ar avea urmări grave. Dacă eram pe cale să găsesc un obiect divin, trebuia să am încredere că totul urma să fie bine.

Am inspirat adânc şi am mers mai departe. Treptele erau din lemn, semicirculare şi arcuite în jurul unui trunchi enorm. Le-am coborât cu paşi încrezători, iar entuziasmul şi neliniştea îmi pompau tot mai puternic în vene pe măsură ce mă apropiam de capătul scării. La nivelul solului m-a întâmpinat o cameră mică, de piatră, cu un piedestal solitar în centru. Şi acolo era! *Trebuia* să fie! M-am oprit, admirând frumuseţea absolută a oglinzii expuse. Făurită din ceea ce părea a fi o combinaţie de sidef şi piatră lunară brută, era cel mai magnific lucru pe care îl văzusem vreodată.

Strălucea din interior. Stăteam în faţa obiectului divin, observând lacrimile care îmi curgeau pe obraji abia când picăturile au atins oglinda şi au sfârâit. Mi-am pus traista pe podea şi, când am dat să iau oglinda, lumânările s-au aprins brusc prin cameră.

Şapte umbre fantomatice pâlpâiau în lumină. Nu au vorbit. Nu au făcut vreo mişcare bruscă spre mine. În schimb, au aşteptat. Sosiseră Cele Şapte Surori. Iar ce am

simţit în adâncul sufletului nu era teamă, ci veneraţie. Şi un sentiment de familiaritate.

— Bună, sunt…

— Pe cale să faci o alegere esenţială. Ceea ce ai pus în mişcare aici e ireversibil.

Celestia a ieşit din capătul opus al încăperii, cu ochii ei stranii strălucitor de înstelaţi. Ar fi trebuit să fiu surprinsă de apariţia ei, dar nu am fost.

— Îţi ofer o ultimă şansă, copilă. Renunţă!

— Nu pot!

M-a privit lung, apoi şi-a arcuit buzele. Mi-a oferit un zâmbet pe care îl mai văzusem, pe jumătate ascuns de o mantie, în adâncul Pădurii Sângerii. *Acum* am fost surprinsă. M-am holbat la ea o secundă în plus, incapabilă să cred adevărul dinaintea ochilor mei.

— Tu eşti Cotoroanţa.

A încuviinţat din cap, iar eu am tras brusc aer în piept, cântărind informaţia.

— Wrath ştie?

— Nu trebuie să pierdem vremea vorbind despre el. Vreau să-mi acorzi favoarea promisă, Fiică, a adăugat Celestia, înainte să se apropie cu paşi mari de Oglinda Lunii Triple şi să o privească visător, cu afecţiune. După ce activezi oglinda, îţi cer să-mi înapoiezi cartea de vrăji.

— Asta-i tot?

— Nu, copilă!

Celestia şi-a îndreptat din nou atenţia spre mine.

— Asta e tot!

Şi-a fluturat mâna în direcţia mea, iar o furnicătură stranie mi-a străbătut pielea, de parcă fire invizibile ar fi fost tăiate şi mi-ar fi biciuit pielea în succesiune rapidă.

Un val de magie a ieşit furtunos la suprafaţă şi m-am

scufundat în Sursa mea, aproape strigând de bucurie când am trecut în viteză pe lângă zidul care se dărâmase.

Mi-a aruncat o privire înţelegătoare şi mi-a făcut semn spre umbre, care s-au desprins de perete şi s-au mutat lângă ea.

— Când îţi vei primi răspunsurile, vino să mă găseşti! Mă aştept să-mi primesc imediat plata.

Treizeci şi cinci

M-am prăbuşit pe podeaua din interiorul copacului magic şi am răsfoit cartea de vrăji, hârtia foşnind ca frunzele uscate în timp ce degetele îmi tremurau. Dintre pagini a alunecat un bilet care nu fusese acolo înainte. L-am luat cu prudenţă şi am citit rândurile aşternute cu un scris de mână îngrijit.

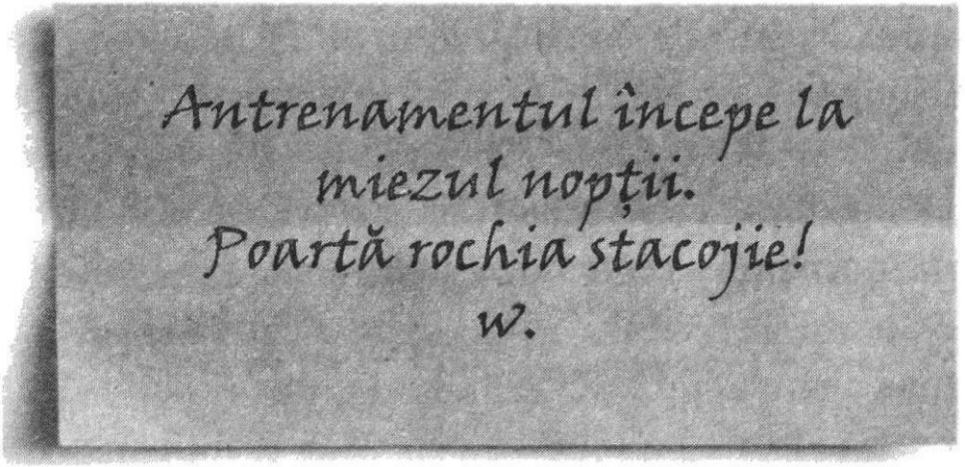

Samael. *Wrath.* Biletul îi era tulburător de asemănător cu avertismentul Cotoroanţei, dar pentru mine, orice s-ar întâmpla, nu mai exista cale de întoarcere sau posibilitatea de a merge înainte, nu până când nu îi ofeream surorii mele pace şi odihnă veşnică. Am conturat S-ul cu care semnase mesajul, adevărul lui, pe care nu-l mai puteam nega vreodată.

Nu am fost surprinsă de faptul că Wrath găsise grimoarul furat. La urma urmei, căuta o vrajă pentru a-şi restabili aripile blestemate. Cu toate acestea, *chiar* am fost

surprinsă că nu luase cartea de vrăji, mai ales după ce dedusese că aveam să o iau din Casa Păcatului.

Știa din proprie experiență că adevărul putea tăia în carne vie la fel de mult pe cât putea să vindece. Îi demonstrasem acest lucru. Însă el dovedise prin faptele sale că nu era atât de rău pe cât credea lumea. Era o armă a justiției, care îi dobora fără emoție pe cei care fuseseră condamnați.

Un soldat care urmează ordine, condus de ordine și onoare.

Iar eu nu fusesem în stare să-i spun că văzusem asta. Că îl văzusem pe *el.* Era echilibrul dintre bine și rău; el pur și simpla era, așa cum îmi mărturisise cândva.

Lumânările fâlfâiau sălbatic, aruncând umbre prin camera întunecată. Cotoroanța și Cele Șapte Surori dispăruseră; mă lăsaseră să-mi îndeplinesc singură sarcina.

Am ignorat frica apăsătoare, dornică să-mi fure răsuflarea. Poate că de vină era întâlnirea mea cu o zeiță adevărată – ceva încă greu de acceptat – sau această încăpere subterană, dar nu fusesem niciodată o persoană îngrozită de spații mici sau de celule. Și refuzam să mă schimb acum. Eram atât de aproape! Atât de aproape de adevărul care îmi scăpase printre degete atâtea luni.

Dacă totul avea să decurgă bine, în câteva minute urma în sfârșit să aflu ce i se întâmplase surorii mele.

M-am oprit. Oglinda Lunii Triple putea să-mi arate momentele care duseseră la moartea Vittoriei. Sau, chiar mai rău, era posibil să fiu martoră la uciderea ei. Una era să-i găsesc trupul mutilat după fapta oribilă, dar să urmăresc cum se întâmplă… M-am cutremurat.

— Fii curajoasă!

Am găsit vraja pe care o marcasem cu câteva nopți în

urmă şi am expirat. Asta era! Indiferent ce aveam să văd în continuare, urma să aflu cine îi curmase viaţa Vittoriei.

— Trecut, prezent, viitor, găseşte. Arată-mi cea mai mare dorinţă a mea, ascunsă adânc în mintea universului!

Iniţial, la fel ca vraja de invocare pe care o folosisem pentru Wrath, nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat fix la oglinda de mână, chemându-mi cea mai mare dorinţă a inimii în faţa tuturor celorlalte gânduri. Mi-am imaginat-o pe sora mea geamănă şi, pentru prima oară în luni, am reuşit să o fac cu o claritate frapantă. I-am auzit râsul lipsit de griji, i-am mirosit parfumul de lavandă şi salvie albă, am simţit puterea dragostei pe care mi-o purta.

O legătură atât de puternică, încât moartea nu o putea diminua.

Lumina a pâlpâit în oglindă, urmată de nori întunecaţi şi învolburaţi. Părea că o furtună se pregătea să se dezlănţuie de cealaltă parte a sticlei. Magia a vibrat prin metal, luându-mă prin surprindere, dar am strâns cu mai multă înverşunare obiectul, determinată să nu mă uit în altă parte sau să scap Oglinda Lunii Triple acum, că o aveam.

Furtuna din interiorul ei a persistat, însă voci înăbuşite s-au strecurat acum înăuntru. Pulsul mi-a luat-o la galop. Mi-am dorit ca vijelia care îmi obstrucţiona vederea să se potolească, să-mi ofere şanse de a-mi întrezări sora geamănă.

Încet, de parcă scena ar fi fost imortalizată într-un borcan cu miere care se răsturna treptat, picăturile lipicioase apărând pe rând, a apărut o cameră. Am zărit ferestre amplasate într-un colţ. Afară, munţi înzăpeziţi se înălţau deasupra ceţii. După o clipă, mi-am dat seama că arăta precum încăperea în care Wrath îl ţinea prizonier pe Antonio.

Punctul de observaţie al oglinzii s-a deplasat mai în spate, dezvăluind astfel mai mult din spaţiu.

Am clipit de câteva ori când fotoliul uriaş de piele a devenit perfect vizibil. Alături de bărbatul care îmi ucisese sora geamănă. Era în mijlocul unei conversaţii, dar persoana cu care vorbea nu apărea în cadru. Apoi am auzit cealaltă voce. Şi inima a început să-mi bată năvalnic.

— … m-ai servit bine.

Vittoria. Lacrimi nevărsate mi-au înţepat ochii când mi-am dat seama că trebuie să fie o iluzie. Antonio nu vorbea cu o persoană – probabil că cineva îi trimisese un craniu fermecat. Habar n-aveam cum de acesta îi imita atât de bine vocea, mai ales dacă luam în considerare cât de greşit sunaseră ale mele, dar îmi doream cu disperare să o aud din nou. Chiar dacă avea o tonalitate aspră, de oţel, era o iluzie binevenită după ce trecuseră atâtea luni de când îi ascultasem ultima dată vocea.

Am implorat în gând să prindă iar glas.

Şi rugăciunile mi-au fost ascultate! O femeie s-a apropiat cu paşi lungi de Antonio şi s-a aşezat pe braţul fotoliului. Era înveşmântată în mătase subţire, uşor transparentă, de culoarea lavandei, care părea să fluture în jurul ei, răscolită de o adiere magică. O cascadă de bucle negre îi cădea pe spate, iar pielea bronzată mai că strălucea. Arăta ca o pictură însufleţită a unei zeităţi romane. Şi totuşi, exista ceva atât de cunoscut în legătură cu postura ei relaxată…

— Sfântă zeiţă din cer! E imposibil!

Femeia semăna izbitor cu sora mea geamănă. Cel puţin din profil. Deodată, s-a întors, de parcă ar fi simţit o prezenţă magică intruzivă, şi s-a uitat furioasă la mine, cu ochii ei de nuanţa lavandei, nu de un căprui-închis. De fapt, s-a uitat

feroce la oglindă, simţind ceva nelalocul său. Chipul îi era familiar şi străin deopotrivă.

Era şi nu era Vittoria.

Abia puteam procesa ceea ce vedeam. Mintea mi-a răscolit încet emoţiile, pe măsură ce analizam imaginea care mi se arăta. Vittoria se afla în Casa Mâniei. Cu Antonio. Trebuie să fi venit aici înainte de a fi ucisă. Dar Wrath jurase că nu o cunoştea… şi nu aveam să mă mai îndoiesc din nou de el. Prin urmare, nu era o imagine din trecut. Ci din prezent sau din viitor. Şi, cumva, sora mea era în viaţă. Cel puţin în lumea subterană.

Lacrimile ameninţau iar să se reverse, dar le-am reţinut; nu voiam să ratez nicio secundă din scena desfăşurată pe sticla vrăjită. Vittoria din oglindă şi-a înclinat capul, încă uitându-se fix la orice magie creată de prezenţa mea. Mi-am amintit de jurnalul ei, de faptul că pretindea că obiectele magice îi vorbeau. Poate că Oglinda Lunii Triple chiar asta făcea acum.

— Vittoria! am strigat, fluturându-mi mâinile. Mă poţi auzi?

— E timpul.

Şi-a desprins brusc privirea din direcţia mea, apoi şi-a îndreptat toată atenţia asupra lui Antonio.

— Eşti pregătit?

— Da!

Nu puteam să văd faţa lui Antonio, dar parcă îşi pierduse suflul. De parcă ar fi ştiut că se afla în prezenţa a ceva uluitor.

— Jur să-mi dedic viaţa cauzei tale, îngerul meu!

Vittoria l-am bătut uşor pe cap şi s-a ridicat în picioare.

— Acordă-mi o clipă, apoi plecăm!

— Nu! am ţipat.

Dacă acesta era prezentul, nu-mi puteam pierde din nou sora geamănă. Aproape că am scăpat oglinda în graba mea de a ajunge în temniţa turnului. Am reuşit să mi-o pun în traistă şi am urcat în fugă scările în spirală, până când am ajuns la uşa trunchiului de cedru.

M-am năpustit în noapte, alergând prin Coridorul Păcatelor şi împiedicându-mă de rădăcinile şi de pietrele pe care nu le observasem prima dată. Însângerată şi învineţită, mi-am forţat trupul să se mişte mai repede. Trebuia să ajung la Casa Mâniei. În mult mai puţin timp decât ar fi trebuit să fie posibil, am năvălit pe uşi şi aproape imediat m-am aplecat, cu mâinile sprijinite de genunchi, încercând să-mi trag răsuflarea. Într-o fracţiune de secundă, m-am trezit cu pumnalul lui Anir la gât.

— Pe sângele Diavolului, Emilia! Am crezut că…

Şi-a pus lama în teacă şi mi-a întins o mână.

— Eşti rănită?

— Unde e el?

— Sângerezi!

Nici că-mi păsa.

— *Unde e el?*

— Tocmai a plecat spre Coridorul Păcatelor. E singurul loc în care nu te poate simţi.

— Trebuie să ajung la turnul temniţei. Adu-l pe Wrath! Acum!

Anir a strigat ceva, poate o înjurătură sau o rugăminte, dar n-am îndrăznit să mă opresc. Nu aveam de unde să ştiu dacă scena care îmi fusese arătată era din prezent sau din trecut. Dar, într-un fel sau altul, sora mea era aici ori avea să fie aici, însă nu ştiam dacă să râd, să ţip sau să mă prăbuşesc înlăcrimată.

Am alergat pe scări, am urcat şi am tot urcat cu o

energie şi o putere care păreau nesfârşite. Fără să mă opresc să mă liniştesc, am deschis larg uşa, aproape smulgând-o din balamale. Wrath a spus că o închisese magic, vrăjind-o astfel încât să se deschidă şi pentru mine. Şi nu minţise.

— Antonio? am strigat, păşind complet în cameră.

Un firicel de fum se înălţa din lumânarea subţire de pe măsuţa de lângă scaun, de parcă o persoană tocmai ar fi suflat spre ea sau ar fi fost stinsă printr-o mişcare rapidă. Mâna mi s-a mutat pe pumnal. Odaia nu era mare, ci doar suficient de spaţioasă cât să încapă patul prizonierului, micul colţ de lectură şi un paravan cu perdele, pentru a-i oferi intimitate când se spală sau foloseşte oala de noapte. M-am uitat lung la paravan. Nu se auzea niciun sunet din spatele său.

— E cineva aici?

Un fior de neliniște mi-a alunecat pe şira spinării cât m-am îndreptat lent spre paravan şi orice stătea ascuns dincolo de acesta. Am tras perdeaua în lături şi am pufnit, frustrată.

Acolo, aşezat lângă un urcior şi un lavoar, se afla un alt craniu fermecat. Bătăile inimii mi s-au accelerat. M-am apropiat cu trupul încordat, aşteptând să-i aud mesajul. A prins viaţă exact când am înlăturat distanţa rămasă cu ultimul pas.

— *Vino la Insulele Mişcătoare, soră! Avem multe de discutat despre ruperea restului blestemului nostru. Răspunsurile îți aşteaptă sosirea. Până atunci… stai deoparte!*

Nu m-am gândit, pur şi simplu am sărit într-o parte, iar craniul a explodat, preschimbat în praf strălucitor şi lăsând în urmă doar mesajul înfiorător care continua să-mi răsune în urechi. Am stat acolo, respirând greu, în timp ce imposibilul a devenit realitate. Sora mea era în viaţă.

Vittoria *trăia!*

M-am înecat cu un chicotit agitat, aproape delirant, care mi-a explodat în gât. Vittoria putea veni acasă. Ne puteam întoarce la *nonna* şi la părinţii noştri. Puteam să gătim, să râdem şi să le învăţăm pe propriile fiice cum să gătească la Sea & Vine. Viaţa putea să-şi reia cursul. Încă puteam avea viitorul la care visaserăm. Împreună. Şi, dacă printr-o întorsătură neaşteptată nu putea să se întoarcă în lumea muritorilor, aveam să rămân aici. Orice ar fi, urma să fim din nou împreună. Fusese aici. O ratasem cu câteva minute, secunde.

Uşurarea voioasă a devenit treptat ceva mai întunecată după ce şocul iniţial s-a risipit. Vittoria fusese aici, atât de aproape, şi totuşi îl luase pe Antonio şi dispăruse fără să mă vadă.

Lăsase un craniu fermecat cu un mesaj. De parcă ar fi fost prea ocupată ca să-şi bată capul cu o simplă vizită şi să vină în camerele mele. Sau să-mi aştepte sosirea aici. În seara asta. Trebuie să mă fi simţit. Şi tot plecase. Ca şi cum n-aş fi contat deloc, iar inima mea frântă ar fi contat încă şi mai puţin.

Petrecusem luni întregi în braţele mâniei şi ale răzbunării, complet pierdută. Luni de durere şi furie.

De doliu.

Iar în tot acest timp, sora mea geamănă era în viaţă. Bine! De fapt, dacă ţineam cont de magia ei nouă, puternică, „bine" era puţin spus. Sora mea geamănă fermecase cranii. Le lăsase ca pe nişte indicii morbide. În loc să se strecoare pur şi simplu în camera mea. Atâta tot. În schimb, se jucase cu mine. Încercase să mă distrugă.

Şi aproape că mă transformase într-un monstru.

Am inspirat adânc şi am expirat. Aerul părea un foc care îmi ardea plămânii. Lecţiile lui Wrath despre controlul

emoţiilor au fost incinerate de furie. Sora mea geamănă era în viaţă. Şi venise după Antonio. Nu ca să-l atace sau să-l facă să plătească pentru faptele lui.

Dimpotrivă; după chipul lui, părea că ar fi primit o binecuvântare. O numise îngerul lui. Adică *acel* înger al morţii despre care pomenise în *acea* noapte la mănăstire. Credeam că se referea la Wrath sau la un alt prinţ al Iadului. Dacă nu o ucisese de fapt pe Vittoria, atunci asta însemna că nu fusese niciodată influenţat de un prinţ-demon. Nu aveam încă dovezi, dar aveam noi bănuieli.

Înşelăciune. Minciuni. Trădare.

Toate cuvintele pe care le asociasem cu cei Malefici îi aparţineau acum de drept Vittoriei. Pusese totul la cale, ca un dramaturg care îşi crea propria poveste întunecată, împărţind roluri unor actori neştiutori – iar printre ei mă număram inclusiv eu. Şi mă săturasem să fiu un pion în jocul surorii mele.

Indiferent dacă scopul ei final era să rupă blestemul, nu avea dreptul să mă mintă. Să mă ţină în bezna necunoaşterii. Nu mai stăteam în umbre, la adăpost. Ardeam de furie.

Mă usturau mâinile. Când mi-am coborât privirea, am observat rănile minuscule din palme, în locurile în care unghiile mi se înfipseră atât de adânc, încât îmi tăiasem pielea. Mi-am golit plămânii de aer, stingând într-un final focurile furiei.

Aveam un nou plan, o nouă cale de urmat. I-aş fi făcut cu bucurie o vizită surorii mele. Iar dacă urma să regrete cât de curând invitaţia oferită, aşa să fie! Era şi timpul ca Vittoria să o întâlnească pe vrăjitoarea furioasă şi necruţătoare pe care ajutase să o creeze.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre uşă. Insulele Mişcătoare mă chemau. Dar mai exista un ultim

lucru de făcut înainte să părăsesc Casa Mâniei.

*

M-am năpustit ca o furtună pe coridoare, cu mintea asaltată de strategii şi planuri. Nu-mi mai păsa cine dăduse startul unor astfel de jocuri. Vrăjitoarele. Cei Malefici. Sora mea geamănă. Şi toate creaturile blestemate şi temute prinse la mijloc. Faptul că Vittoria era în viaţă punea sub semnul întrebării crimele petrecute înainte şi după uciderea ei. Era oare vreuna dintre vrăjitoare *chiar* moartă sau totul făcea parte dintr-o conspiraţie mai mare pentru a acumula mai multă putere sau de a o transfera? Nu aveam idee ce altceva aveau de câştigat adevăraţii „ucigaşi" comiţând crime false, cu excepţia cazului în care sperau să provoace un război între tărâmuri, şi nu voiau pur şi simplu să rupă blestemul.

Şi refuzam să permit ca un război să aibă loc. Fără să ţin cont de uneltirile surorii mele gemene, aveam să îmi protejez familia, dar şi lumea muritorilor. Cu orice preţ.

Fiecare pas mai aproape de camerele lui Wrath clarifica şi mai mult lucrurile. Alegerea mea fusese făcută. Şi singurul meu regret era timpul îndelungat petrecut până să ajung aici, în acest punct.

I-am lovit uşa cu piciorul şi m-am uitat în jur. Salonul era gol, iar focul, stins. Wrath nu se întorsese toată noaptea în apartamentul lui. Probabil că începuse să mă caute la scurt timp după plecarea mea. Chiar şi după ce mă îndoisem de el, de bunătatea din inima lui. De sufletul lui. Mă căutase!

Înlăturându-mi mantia, m-am dus în dormitor, am luat o sticlă cu vin de mure-demonice de pe un raft şi mi-am continuat drumul spre balconul prinţului. Aici putea să simtă unde mă aflam de obicei, prin tatuajul nostru. Nu mă

îndoiam că urma să mă găsească destul de repede. Am scos dopul şi am băut vinul direct din sticlă, uitându-mă lung la lac. La această oră, apele stacojii îmi aminteau de o baltă de sânge vărsat. Un fel de semn rău prevestitor. Şi, pentru prima dată în viaţă, l-am întâmpinat cu braţele deschise. Spirale de fum negru, scânteietor, au plutit spre mine, purtate de o briză, când regele demonilor s-a apropiat în tăcere, cu vocea ca un tunet domol.

— Emilia!

M-am întors lent şi l-am studiat îndeaproape. Pericolul îi pândea în privire, împreună cu păcatul omonim. Îi împărtăşeam supărarea, dar mânia nu îmi era îndreptată asupra lui; el era singurul care mă ţinea cu picioarele pe pământ. M-am scufundat în sursa magiei mele, descătuşând toată înverşunarea şi furia pe care le strânsesem de la revederea surorii mele gemene. Puterea mi-a răspuns imediat chemării.

Mi-am ridicat mâinile şi mi-am concentrat atenţia asupra chipului prinţului, când o floare de foc mi-a apărut în fiecare dintre palme. Nicio urmă de uimire. Wrath nu a făcut ochii mari, nu şi-a strâns buzele. Mi-am eliberat puterea, permiţându-i să se consume. Florile s-au carbonizat până au devenit cu desăvârşire negre, tăciunii mărunţi, în nuanţe aurii şi trandafirii, rămânând singurele pete de culoare înainte ca briza să împrăştie cenuşa.

Wrath ştia că am acest dar. Această putere. Însă nu se dăduse niciodată de gol. Voiam să aflu ce altceva mai ştie despre mine, ce alte secrete mai aveam de descoperit despre trecutul meu.

Cotoroanţa îmi spusese să rezolv propriul mister. Şi intenţionam să-i ascult sfatul.

Poate că, în pofida cuvintelor rostite de Celestia în

camera ei din turn, chiar eram Prima Vrăjitoare, iar aceste amintiri ferecate reprezentau preţul pe care îl plătisem pentru folosirea magiei negre. O asemenea teorie cu siguranţă putea explica de ce *nonna* mă avertizase să stau departe de anumite vrăji.

Am strâns din dinţi, amintindu-mi felul în care ne spunea, ori de câte ori era lună plină, să ne binecuvântăm amuletele. Ştia cine sunt cu adevărat? Mai mult ca sigur. Iar trădarea ei era sfâşietor de profundă.

Însă, spre deosebire de ceea ce susţinuse *nonna* despre puterea amuletelor de a ne ascunde de Diavol, poate *cornicello-ul* meu – aripile lui – fusese de fapt folosit pentru a ţine puterea *mea* în frâu, nu pe a lui. Şi dacă asta era adevărat, atunci poate că Wrath îmi luase amuleta nu numai pentru binele lui, ci şi pentru al meu. Puterea mi se schimbase fără îndoială de la îndepărtarea ei.

Am expirat, concentrându-mă asupra întrebării la care voiam mai întâi un răspuns.

— De cât timp ştii că pot invoca focul?

Prinţul şi-a lipit buzele într-o linie fermă. Am clătinat din cap, râzând cu amărăciune.

— Sora mea geamănă este în viaţă. Deşi bănuiesc că ştii deja asta.

O emoţie i-a pâlpâit în cele din urmă în ochi, dar a rămas tăcut, vigilent. De parcă aş fi ceva de temut. Nu se înşela.

— Vreau răspunsuri.

Nu aveam de gând să aştept ca sora mea geamănă să-mi dea versiunea *ei* a adevărului, când urma să o văd mâine-dimineaţă. Voiam să adun frânturile cu mâinile mele. Începând de acum. L-am măsurat pe Wrath din cap până-n picioare. Odată, mă sfătuise să-mi studiez îndeaproape

duşmanii. Să caut orice semn al adevărului în manierismele lor. Iar el nu vorbea. Ceva neobişnuit.

— După tăcerea ta, să înţeleg că la mijloc se află din nou blestemul. Ne învârtim în jurul unor lucruri pe care nu vrea să le descopăr.

Un licăr de aprobare i-a apărut pe furiş în privire, doar ca să fie stins o clipă mai târziu.

— Dacă accept legământul de căsătorie, am presentimentul că o parte din reguli se vor schimba. Poate că blestemul nu se va spulbera complet în acest fel, însă cred că unele legături sunt mai puternice decât magia. Şi nu există nimic mai puternic decât dragostea, nu-i aşa? Toate fiinţele luptă pentru ea. Mor pentru ea. Comit acte de război şi de trădare şi tot felul de păcate în numele ei.

Ştiam mult prea bine. Fusesem pregătită să fac lucruri îngrozitoare pentru a-mi răzbuna sora geamănă.

Ceva asemănător îngrijorării a fulgerat în ochii demonului.

— Sentimentele nu sunt fapte.

— Interesant!

Buzele mi s-au arcuit seducător. Wrath tocmai minţise. În cel mai apropiat mod în care putea.

Naiba să-l ia de blestem, prinţul încă voia să-mi exercit puterea de a lua decizii! Să accept legătura noastră fără ca forţe din afară să intervină în libertatea mea de a alege. Prinţul învoielilor renunţa la o mână câştigătoare. Şi o făcea pentru mine. Întotdeauna pentru mine.

— Spune-mi despre amuletele noastre, despre aripile tale. Vreau să ştiu adevăratul motiv pentru care eu şi Vittoria le-am purtat. A fost pentru a ne încătuşa puterea sau a fost aşa cum a pretins familia mea: o modalitate de a le ascunde de tine?

— Nu am nicio dovadă, dar cred că ambele răspunsuri sunt corecte. De asemenea, am analizat posibilitatea ca acestea să fi fost vrăjite, astfel încât să fie sigur că uitaţi anumiţi lucruri.

— M-ai pus să le port în Vadurile Semilunii pentru a testa asta.

Am tras adânc aer în piept când Wrath a dat din cap în semn de confirmare.

Cel puţin părea să se simtă vinovat.

— Sperasem că proprietăţile de adevăr ale vadurilor aveau să îţi înlăture amintirile ferecate. Nu am anticipat reacţia extremă pe care au provocat-o.

— Chiar au puterea de a încuia Porţile Iadului?

— Da!

Lăuntric, am răsuflat de uşurare. Cel puţin nu *tot* ce mi se spusese era o minciună.

— Deocamdată, mai am o ultimă întrebare pentru tine, Alteţă.

Mi-am pus mâna pe pieptul lui, simţindu-i bătăile constante ale inimii. Privirea prinţului a poposit scurt pe acea legătură minusculă dintre noi, apoi s-a ridicat lent, cu un efort vizibil, până când ni s-au întâlnit din nou ochii.

— Prefă-te că nu există niciun blestem. Nicio logodnă magică. Niciun impuls sau îndemn romantic creat de legătura noastră. M-ai alege pe mine? Să conduc alături de tine. Să-ţi fiu regină. Prietenă. Confidentă. Amantă.

— Emilia…

— M-ai păcălit să închei o învoială de sânge cu tine înainte să trec în lumea subterană. Îţi aminteşti ce mi-ai spus?

Pentru o fracţiune de secundă, aş fi putut să jur că inima i s-a oprit; apoi, furioasă, şi-a înteţit bătăile.

— M-ai sfătuit să nu închei niciodată o învoială cu Diavolul. „Ce-i al lui e al lui.”

— A fost o metaforă. O învoială de sânge nu înseamnă posesie. Sunt lucruri complet diferite.

— Teoretic, poate că aşa e.

Mi-am retras mâna şi m-am dat înapoi.

— Ai făcut-o ca un alt mijloc de a mă proteja. În eventualitatea în care nu voiam să accept legătura noastră. Ai susţinut că niciun prinţ al Iadului nu ar fi suficient de nesăbuit ca să te provoace. A fost modul tău secret de a-mi oferi o cale de scăpare de orice contract cu o altă Casă a demonilor. Inclusiv de pactul de sânge încheiat cu Pride. Greşesc?

— Nu!

— Nu răspunde acum, dar vreau să ştiu dacă ce ai spus atunci mai e valabil.

— Va trebui să fii mai specifică. Am spus foarte multe lucruri.

— Vreau să ştiu dacă mai sunt a ta.

Wrath a încremenit. Cuvintele au rămas suspendate între noi, ca o altă întrebare.

La fel de apăsătoare şi insistentă ca privirea lui.

— Dacă sunt, ţi-aş spune că tu eşti al meu. Că te aleg ca soţ. Nu există nimeni altcineva cu care aş prefera să-mi confrunt demonii, niciun suflet cu care aş călători prin Iad. Şi nimeni altcineva pe care îl vreau alături de mine, când voi merge mâine pe Insulele Mişcătoare.

A rămas tăcut vreme îndelungată, părând să-mi evalueze sinceritatea şi să o pună în balanţă cu propriile sentimente.

— Şi dacă nu am nevoie de timp să mă gândesc la asta?

Slavă zeiţei!

Am expirat în liniște, apoi am trecut din balcon în dormitorul lui, desfăcându-mi șireturile tunicii când am trecut pe lângă el. Am aruncat o privire peste umăr, observând cu satisfacție că dorința i-a întunecat ochii în timp ce mi-am lăsat cămașa să-mi alunece în jos pe trup și să cadă pe podea.

— Atunci îți sugerez să vii în pat, Majestate!

Mulţumiri

Să scrii o carte în timpul unei pandemii globale a fost o adevărată provocare şi le sunt extrem de recunoscătoare următoarelor persoane care m-au încurajat (şi au susţinut şi povestea!):

Stephanie Garber – voi fi veşnic recunoscătoare pentru orele de brainstorming şi discuţiile dedicate editării scenelor! Dar şi mai mult decât atât, sunt atât de recunoscătoare pentru prietenia noastră în afara domeniului editorial!

Anissa de Gomery – prietenia noastră, împreună cu dragostea pentru cărţi, mâncare şi toate lucrurile romantice, e cea mai tare, la fel ca TINE.

Isabel Ibãnez – sunt atât de fericită că pot să te numesc o prietenă dragă! Îţi mulţumesc pentru că ai citit primul draft şi mi-ai oferit observaţii uluitoare şi pentru tot efortul depus când ai condus atâţia kilometri ca să mă vizitezi împreună cu toată lumea. (Un rând de urale şi aplauze pentru gaşca noastră de prânz: Kristin Dwyer, Adrienne Young, Stephanie Garber şi sora mea, Kelli!)

Membrii familiei mele – vă iubesc şi vă apreciez nemăsurat! Mulţumiri speciale surorii mele, Kelli (Dogwood Lane Boutique), pentru că a citit printre primii manuscrisul iniţial şi al cărei magazin continuă să fie sursă de inspiraţie pentru atât de multe detalii din cărţile mele.

Barbara Poelle – agenta, prietena şi veşnica mea campioană, în cinstea unui DECENIU de parteneriat în domeniul infracţional editorial.

Echipele mele de la IGLA, Baror International şi Grandview: Maggie Kane, Irene Goodman, Heather Baror-

Shapiro şi Sean Berard, vă mulţumesc de un milion de ori pentru tot ce faceţi!

Recunoştinţa se îndreaptă şi către noua mea echipă de la Little Brown Books for Young Readers şi NOVL, care a preluat această serie cu entuziasm şi bucurie. Dragostea voastră pentru personaje străluceşte mai puternic decât tatuajul metalic al lui Wrath. Editorilor mei, celor din echipa editorială, departamentelor de marketing, librării şi publicitate, uimitoarei echipe de producţie şi departamentelor noastre de vânzări şi de gestionare a drepturilor internaţionale le mulţumesc pentru toată munca asiduă pe care o fac din spatele cortinei.

Mulţumiri speciale editoarei mele, Liz Kossnar, pentru că a acceptat pe deplin romantismul din acest roman, Virginiei Allyn pentru crearea hărţii uimitoare, Alvinei Ling, Sienei Koncsol, lui Savannah Kennelly, Stefaniei Hoffman, Emiliei Polster, Victoriei Stapleton, Marisei Finkelstein, lui Scott Bryan Wilson, Tracy Shaw, Virginiei Lawther, Daniellei Cantarella, lui Shawn Foster, Claire Gamble, Karen Torres, Barbarei Blasucci, lui Carol Meadows, Katharinei Tucker, Annei Herling, lui Celeste Gordon, lui Leah Collins Lipsett, lui Janelle DeLuise, lui Elece Green, lui Michelle Figueroa, Marisei Calin, naratoarea audiobookului, şi agentelor mele, Megan Tingley şi Jackie Engel. Să publici o carte nu este nici pe departe ceva neînsemnat, iar voi toţi aţi făcut ca magia să se întâmple în timpul unei pandemii.

JIMMY Patterson Books – voi rămâne mereu recunoscătoare pentru tot ce această echipă şi James Patterson au făcut pentru a ajuta la publicarea cărţilor mele în toată lumea.

Mulţumiri familiei mele britanice de la Hodder & Stoughton – lui Molly Powell, Kate Keehan, Maddy Marshall,

Laurei Bartholomew, lui Callie Robertson, Sarah Clay, Iman Khabl, Claudette Morris şi întregii echipe – toţi sunteţi nişte adevărate vedete rock şi sunt atât de fericită că am şansa să lucrez cu fiecare dintre voi! Le sunt recunoscătoare librarilor, vânzătorilor de cărţi, librăriilor independente, bloggerilor, Instagrammerilor, echipelor de la Bookish Box, FairyLoot, the Librarian Box şi dragilor şi entuziasmaţilor fani de pe BookTok – voi sunteţi adevăraţii creatori de magie! Vă mulţumesc că vorbiţi despre această serie, pentru că o recomandaţi şi pentru toată promovarea clasică, pozitivă, prin viu grai! Toate eforturile voastre sunt apreciate mai mult decât vă puteţi închipui. Sper că magia pe care ajutaţi să o creaţi vi se întoarce înzecit!

KERRI MANISCALCO a crescut într-o casă bântuită de la periferia New Yorkului, unde a început fascinația ei pentru decorurile gotice. În timpul liber, citește tot ce îi pică în mână, gătește alături de familie și de prietenii ei și bea mult prea mult ceai, în timp ce discută cu pisicile sale despre delicatele probleme ale vieții. Este autoarea seriei-fenomen ANCHETELE LUI AUDREY ROSE, bestseller *The New York Times*.

Designul copertei:
craniu © Baimieng/Shutterstock.com;
coroană © P Maxwell Photography/Shutterstock.com;
trandafiri © Brigitte Blättler/Getty Images și Annemari Hyttinen/Getty Images;
poartă © Guliveris/Shutterstock.com
Fotografia autoarei:
Kelli Maniscalco @ Dogwood Lane
Coperta © 2021 by Hachette Book Group, Inc.

O soră. Doi prinți păcătoși.
Viclenii fără sfârșit, condimentate
cu o puternică dorință de răzbunare...
Bine ai venit în Iad!

Hotărâtă să își răzbune sora mult iubită, Emilia a călătorit către Cele Șapte Cercuri și și-a vândut sufletul pentru a putea deveni regina celor Malefici, avându-l alături pe enigmaticul prinț Wrath. Dar care este prima regulă din Regatul celor Malefici? Să nu te încrezi în nimeni! Cu cât Emilia zăbovește mai mult în Iad, în această lume seducătoare a viciului, cu atât îi devine mai limpede că nimic nu este ceea ce pare. Chiar și Wrath, aliatul ei de odinioară, ar putea să tăinuiască anumite secrete legate de adevărata lui natură. Prin urmare, curând, Emilia se trezește prinsă între Wrath și mult mai maleficul lui frate, Pride, prințul Casei Mândriei și stăpânul demonilor.

Copleșită de prezența unor curteni care nu se sfiesc să înjunghie pe la spate, de palate extravagante, petreceri strălucitoare și indicii care se bat cap în cap despre moartea surorii sale, tânăra trebuie să dezlege misterele propriului trecut și să găsească răspunsurile după care tânjește. Câtă vreme păcatele pe care le-a săvârșit nu încep să o bântuie.

„Romanul acesta nu e pentru cei slabi de înger!"
Takes Two to Book Review

ÎN ACEEAȘI SERIE

LEDA EDGE fantasy

ISBN: 978-606-9740-85-9
www.edituracorint.ro